Barbara Taylor Bradford

Celebra autoare a bestsellerurilor *PREȚUL SUCCESULUI, PĂSTREAZĂ VISUL, SĂ FII CEL MAI BUN, GLASUL INIMII, IUBIRI VINOVATE*

VIAȚA MERGE ÎNAINTE

Barbara Taylor Bradford

VIAŢA MERGE ÎNAINTE

Traducere: IRINA NEGREA

EDITURA LIDER

I.S.B.N. 973-8117-19-4

WHERE YOU BELONG

Copyright © 2000 by Barbara Taylor Bradford

Tipam executat sub comanda nr. 476

Compania Naţională a Imprimeriilor **„CORESI" S.A. Bucureşti**
ROMÂNIA

Partea întâi

O CHESTIUNE DE INTEGRITATE

Capitolul 1

I

Kosovo, august 1998

Stăteam toţi trei într-o pădurice de la marginea satului, adăpostindu-ne de arşiţă. În ciuda zilei caniculare, la umbra copacilor era răcoare.

Am aruncat o privire spre jeepul parcat alături, pe drum, neliniştită din cauza lui Ajet, sfătuitorul, călăuza şi şoferul nostru. Plecase pe jos în sat, unde aranjase, cu câteva zile în urmă, să se întâlnească cu un fost prieten din şcoală, care, la rândul lui, urma să ne ducă la liderii K.L.A. Armata de Eliberare din Kosovo îşi avea principala tabără de pregătire în apropierea satului, iar Ajet ne dăduse asigurări, mai întâi la Pec, şi apoi pe drum, venind încoace, că liderii se vor afla în tabără şi că vor accepta să li se facă fotografii, pentru a fi transmise către ziarele şi revistele din întreaga lume. „Toţi oamenii trebuie să afle adevărul, să fie informaţi despre cauza noastră, care este dreaptă şi legitimă", repeta într-una Ajet.

Când a plecat din pădurice, acum câteva ore, zâmbea vesel, fericit la gândul că se va întâlni cu vechiul lui prieten; l-am petrecut cu privirea, remarcând pasul semeţ cu care mergea, hotărât şi tenace, pe drumul de ţară, plin de praf.

Dar trecuseră, de atunci, trei ceasuri, iar el tot nu se întorsese, ceea ce mă neliniştea profund. Mă tot întrebam dacă tânărul kosovar, care se arătase atât de prietenos şi ne fusese de un real ajutor, nu păţise cumva ceva rău, neprevăzut.

M-am ridicat şi am păşit printre copaci, ducând mâna streaşină la ochi şi privind în lungul drumului de ţară, bătătorit cu pământ. Nici urmă de Ajet în pustietatea din jur. Am mai aşteptat însă un pic, sperând să apară din clipă în clipă.

Mă numesc Valentine Denning, m-am născut şi am crescut la New York, dar acum m-am stabilit la Paris, unde lucrez ca fotoreporter la Gemstar, o renumită agenţie internaţională de ştiri. Cu excepţia bunicului meu, niciun membru al familiei nu şi-a închipuit vreo clipă că o să mă fac fotoreporter. Când eram mică, bunicul a observat cât de mult îmi doream să înregistrez tot ce vedeam şi mi-a cumpărat primul meu aparat de fotografiat. Părinţii nu mi-au acordat niciodată prea multă atenţie şi cred că nu s-au gândit nicio clipă la viitorul meu. Fratele meu mai mic, Donald, de care eram ceva mai apropiată pe atunci şi care avea tendinţa să mă terorizeze, mă tot bătea la cap să mă fac manechin, o meserie pentru care eu nu simţeam niciun fel de atracţie. Donald îmi tot atrăgea atenţia că sunt înaltă şi zveltă, cu picioare lungi şi o constituţie atletică, de parcă nu mi-aş fi cunoscut propriul trup. Ştiu că nu sunt o frumuseţe, dar cel puţin nu arăt prea rău în fotografiile pe care mi le-au făcut Jake şi Tony. Niciodată nu m-am dat în vânt după haine elegante; prefer tricourile de bumbac, pantalonii kaki, cămăşile albe şi saharienele, stilul vestimentaţiei de lucru, care este perfect pentru viaţa pe care o duc.

Am 31 de ani, călătoresc permanent, mulţumindu-mă cu ce încape în valiză, ca să nu mai vorbesc de lipsa de con fon atunci când mă aflu în linia întâi, relatând despre războaie

sau alte dezastre, asta fără a mai pomeni de primejdiile care mă pândesc la fiecare pas. Dar prefer viaţa asta, decât să mă fâţâi pe podiumuri, la paradele de modă pariziene.

Întorcându-mă, în cele din urmă, cu spatele la drum, am revenit printre copaci lângă Jake Newberg şi Tony Hampton, camarazii mei de arme, după cum obişnuieşte să spună Tony. Aceşti doi bărbaţi sunt ca nişte rude pentru mine; lucrăm împreună de câţiva ani şi suntem nedespărţiţi. Jake e cel mai bun prieten al meu, iar, în ultimul an, Tony a promovat de la statutul de cel mai bun prieten la acela de iubit. Mergem împreună peste tot şi întotdeauna avem grijă să primim aceleaşi însărcinări de la agenţiile noastre de ştiri.

I-am aruncat o privire lui Tony, care stătea pe o buturugă, punând un film nou într-unul din aparatele lui de fotografiat, şi nu m-am putut abţine să nu remarc, în sinea mea, cât de puternic şi de sănătos arată. Tony este cu zece ani mai mare decât mine. Voinic şi musculos, a moştenit frumuseţea mamei sale, o irlandeză brunetă, fiind el însuşi un bărbat chipeş şi fermecător. Femeile apreciază masculinitatea şi sexualitatea lui debordantă, pe care le consideră copleşitoare şi, desigur, irezistibile, după cum mi-a fost dat şi mie să constat.

Socotit drept unul dintre cei mai mari fotografi de război din lume, de talia regretatului Robert Capa, e genul de om capabil să înfrunte orice risc, ca să-şi atingă obiectivul. Pe mine, lucrul acesta nu mă prea îngrijorează, dar ştiu că Jake Newberg se frământă mult din pricina asta; în ultima vreme, am avut numeroase discuţii pe această temă.

I-am aruncat o privire şi lui Jake. Care stătea pe iarbă, rezemat cu spatele de un copac, afişând un aer nonşalant în timp ce tac ea nişte însemnări într-un carnet cu coperte albastre din piele, de care nu se. Desparte niciodată. Jake e tot american, „un evreu din Georgia“, cum îi place să spună despre sine. La 38 de am. Este şi el unul dintre cei mai

renumiţi fotografi de război, câştigător al multor premii, ca şi Tony. Am fost şi eu premiată de multe ori, dar n-am încercat niciodată să mă compar cu ei, deşi Tony şi Jake spun că nu sunt cu nimic mai prejos.

Jake este înalt, slab şi degajă o anume forţă fizică, ceea ce-l face să pară indestructibil; oricum, aşa îl văd eu. E un bărbat atrăgător, cu părul blond şi cârlionţat şi cu nişte ochi albaştri strălucitori, cum nu mi-a fost dat să mai văd niciodată. Totuşi, în ciuda aerului maliţios şi a licăririi răutăcioase din ochi, am descoperit mai de mult că Jake este un om nespus de milos şi compătimitor. Şi am ajuns să apreciez înţelegerea pe care o manifestă pentru aspectele complexe ale inimii omeneşti şi slăbiciunile de care suferim cu toţii.

Tony a ridicat privirea, când a sesizat că sunt în picioare, Lângă el.

— Ce e? a întrebat el, încruntându-se uşor. S-a întâmplat ceva rău?

— Sper că Ajet n-a păţit nimic, Tony. A plecat…

— Sunt convins că e bine, mi-o reteză Tony, destul de ferm, după care mă învălui într-un zâmbet liniştitor. În jurul nostru domneşte atâta tihnă!

Am încuviinţat din cap.

— Parcă n-ar locui nimeni aici.

— Nici nu mă miră. Mai mult ca sigur că o mulţime de săteni s-au retras din calea armatei sârbe, deplasându-se spre sud, pentru a trece cât mai repede graniţa în Albania.

— Probabil că ai dreptate. M-am aşezat pe iarbă şi am tăcut, gândindu-mă la spusele lui.

Jake îmi aruncă o privire, după care se uită gânditor la Tony, înainte de a spune pe un ton vioi:

— Tony, hai să renunţăm la fotografiile astea şi să plecăm dracului de-aici. M-au năpădit cele mai sumbre presimţiri.

— Dar n-o să mai avem niciodată şansa asta, m-am simţit obligată să subliniez, trăgând umerii înapoi, spre spate, şi

uitându-mă lung la Jake.

Înainte ca vreunul dintre cei doi bărbaţi să facă vreun comentariu, Ajet apăru pe neaşteptate. Venea agale dinspre drum, de parcă ar ti fost omul cel mai lipsit de griji. Nu era vorba doar de aerul său calm, impasibil, ci de faptul că părea foarte mulţumit de sine, aproape îngâmfat.

— Totul e aranjat, anunţă el în engleza sa perfectă, învăţată în cei opt ani cât a locuit şi a lucrat în Brooklyn, unde trăiesc şi acum unchiul şi vărul lui. M-am văzut cu omul meu, continuă el, şi am discutat chestiunea pe îndelete. Am băut cafea. Tocmai şi-a închis prăvălia şi s-a dus la ferma de pe câmp, în cealaltă parte a satului. Ferma este acum cartierul general al K..L. A. O să-i aducă aici pe liderii principali – Ajet se opri şi se uită la ceas, o imitaţie de Rolex cumpărată prin Manhattan. Dădu din cap ca pentru sine şi încheie: încă un ceas. Da, cam într-un ceas or să ajungă în sat. Ne întâlnim cu ei la prăvălie. Acum ne relaxăm şi aşteptăm liniştiţi aici.

— Bravo! exclamă Tony, zâmbindu-i încântat tânărului kosovar. Şi, dacă tot avem o oră la dispoziţie, n-ar strica să mâncăm ceva. Hai să aducem sticlele cu apă şi sandvişurile din jeep. Sărind în picioare, Tony se îndreptă spre drum.

— Nu, nu, Tony, te rog stai jos! exclamă Ajet. *Te rog.* Nu te deranja. Mă duc eu după cutia cu sandvişuri şi după apă.

— Mie nu mi-e foame, am murmurat eu, dar aş vrea nişte apă.

— Nici mie nu-mi trebuie mâncare, zise Jake. Doar apă, ca şi Val.

Tânărul o zbughi imediat, în vreme ce eu îi priveam când pe Tony, când pe Jake.

— Ce-ar îi să o iau pe drum, spre sat, să văd ce mai e pe-acolo?

Jake dădu aprobator din cap, fără să facă niciun comentariu.

Tony se apropie de mine, mă luă de mână şi mă ridică de pe iarbă.

— Nu-mi place să te scap din priviri într-o misiune ca asta, Val, mai ales că nu prea ştim configuraţia terenului din partea locului. Dar cred că totul e în regulă. Ajet nu pare nicidecum îngrijorat. Aşa că du-te să te plimbi, dacă ai chef.

Înlănţuindu-mi talia cu braţul, mă trase lângă el, într-o îmbrăţişare drăgăstoasă. Şi, cu buzele în părul meu, murmură:

— Mi-ar plăcea să ne întoarcem la Belgrad, diseară, Vee. Camera ta de hotel mi se pare tare atrăgătoare.

— Asta fiindcă stau eu în ea, i-am răspuns, râzând, şi l-am sărutat pe obraz. Cel puţin, *ar fi bine* ca ăsta să fie motivul.

— Ştii bine că aşa e. Împingându-mă uşor de lângă el, zâmbi, cu o licărire jucăuşă în ochii aceia negri, după care, aproape imediat, arboră un aer grav. Când ajungi acolo, fii cu ochii în patru şi nu depăşi perimetrul satului. În felul ăsta, la nevoie, te poţi întoarce imediat aici.

M-am rezemat de el:

— Nu-ţi mai face atâtea griji, nu păţesc nimic. Apropo, parcă astăzi nu ţi-am spus că te iubesc, nu-i aşa? Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Val.

Ajet s-a întors în pădurice, cărând o cutie de carton. După ce a pus-o pe nişte pietre, a deschis-o cu un gest teatral şi a început să împartă sticlele cu apă, oferindu-ne sandvişurile împachetate, de la hotelul din Pec. A continuat să se agite în jurul nostru, de parcă ne-ar fi servit la un mare banchet, în timp ce Tony şi Jake schimbau priviri amuzate şi râdeau.

După ce mi-am încărcat aparatul de fotografiat, m-am uitat de la unul la celălalt şi am întrebat:

— Care-i poanta?

— Nu-i nicio poantă, zise Tony trimiţându-mi o bezea.

II

Mi-am îndreptat aparatul Leika 35 mm spre grupul jalnic de copii din faţa mea, postaţi ceva mai încolo pe drum. Erau cinci, în total, şi stăteau împreună, lângă un zid prăbuşit. Privind prin obiectiv, am remarcat paloarea de pe chipul lor, expresia de disperare şi teama care le înnegura privirile inocente de copii.

O mică ceată înduioşătoare, mi-am zis eu, atât de tristă şi părăsită, în această zi însorită şi strălucitoare. O zi făcută pentru joacă, nu pentru război. Mi-am înăbuşit un oftat şi am început să fac poze.

Un freamăt şi o agitaţie neaşteptată au izbucnit în jurul meu… explozii de bombe, focuri de mortier, huruit de tancuri, în depărtări. Zgomotul împuşcăturilor sfâşia liniştea după-amiezei; imediat, am renunţat să-i mai fotografiez pe copii. Ceva mai aproape, am auzit ţipete, tropăit de paşi care aleargă, oameni care se împrăştie derutaţi, încercând să ajungă la adăpost. Şi, pe urmă, alte urlete au umplut văzduhul, împreună cu păcănitul mitralierelor şi al puştilor, de data asta la o distanţă mai mică.

Toate simţurile mă avertizau de primejdia în care mă aflam, mi se pusese o greutate în piept şi am simţit că mi se taie respiraţia, când l-am văzut pe Tony năpustindu-se afară din păduricea din spatele meu. Cu câteva minute în urmă. Când am plecat, îl lăsasem acolo, stând pe nişte pietre cu Jake şi mâncând un sandviş.

Acum alerga ca vântul, spre linia de foc.

M-am repezit şi eu pe urmele lui. Şi vag, în depărtare, l-am auzit pe Jake în spatele nostru, strigând:

Val! Val! Pentru numele lui Dumnezeu, nu te duce după el. *E prea periculos.*

Nu i-am dat nicio atenţie.

Tony era liderul nostru şi, ca de obicei, ar fi făcut pe dracu-n patru, numai să se aleagă cu cele mai bune fotografii din lume, indiferent de natura războiului care se purta şi de intensitatea eforturilor sale. A risca nu însemna nimic pentru el. Tony se expunea permanent primejdiilor de tot felul, iar din cauza lui şi noi procedam la fel, deşi, aşa cum ne atrăgea atenţia adesea, nu eram nicidecum obligaţi să călcăm pe urmele lui.

Din nou, peste zgomotul obuzelor care explodau şi bubuitul asurzitor al artileriei, am auzit glasul lui Jake:

— *Val! Opreşte-te!* Nu te duce după Tony!

Nu m-am oprit. Şi nici n-am privit înapoi. Alergam din răsputeri pe urmele lui Tony, ţinând strâns în mâini aparatul de fotografiat şi concentrându-mă cu toată fiinţa mea asupra unui singur lucru: să-mi fac meseria ca un adevărat profesionist şi să realizez cele mai bune fotografii cu putinţă.

L-am auzit pe Jake, care venea după mine şi Tony. Renunţase la avertizările de adineauri, uitând probabil de ele cu totul. Nu voia decât să ajungă la mie, să mă înşface şi să mă scoată în afara oricărei primejdii.

Kalaşnikovurile împroşcau cu gloanţe din toate părţile, iar bombardamentele se înteţeau; aerul cald al verii ajunsese apăsător din cauza fumului şi prafului, iar mirosul de cordită se combina cu cel de sânge. Brusc, duhoarea morţii deveni atotpătrunzătoare, paralizanta; îmi doream să nu fi venit niciodată aici.

Sosisem spre sfârşitul acelei dimineţi să facem câteva fotografii obişnuite ale liderilor Armatei de Eliberare din Kosovo; iar acum, pe neaşteptate, ne trezisem în mijlocul acestei lupte violente, dintre K.L.A. Şi trupele sârbe. Nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă nu era vorba, cumva, de o ambuscadă criminală, de o capcană în care am intrat cu ochii larg deschişi. Şi unde era Ajet? Speram ca tânărul kosovar să fi fost suficient de deştept încât să rămână în

pădurice, şi nădăjduiam, din tot sufletul, să fi adus jeepul la adăpost, sub copaci.

Ştiam că, de zile întregi, trupele sârbe se deplasau spre sud, declanşând cele mai sângeroase conflicte şi alungându-i cu brutalitate pe kosovari din satele şi oraşele lor. Mii de civili îngroziţi luaseră deja calea pribegiei, un şuvoi neîntrerupt de oameni izgoniţi cu cruzime din căminele şi din patria lor văzându-se nevoiţi să caute adăpost peste graniţe, în Albania şi în Macedonia.

Pe neaşteptate, a răsărit ca din pământ un băieţel care a început să înainteze, clătinându-se pe picioruşele firave, drept spre linia de foc, fără să ţină seama de luptele şi de învălmăşeala ameţitoare din jurul său. L-am zărit cu coada ochiului şi am reacţionat imediat. Răsucindu-mă spre dreapta, m-am repezit la copil şi m-am aruncat deasupra lui, toate instinctele din mine dictându-mi să-l ocrotesc cu orice preţ.

Bombele explodau în continuare, iar bucăţile de şrapnel zburau ca nişte fulgi ucigaşi. L-am acoperit pe copil cu trupul meu, l-am înconjurat cu braţele şi l-am ţinut strâns. Tremura, ceea ce nu m-a mirat deloc. Nici eu nu puteam suferi zgomotul armelor şi al bombelor, care sunt înspăimântătoare pentru auz, mai ales când eşti doar un copilaş.

După câteva clipe, am ridicat capul şi m-am uitat în jur.

Soarele strălucea pe cerul de un albastru-azuriu, fără niciun nor. Li vară, mi-a trecut prin minte; ar li trebuit să fiu în vacanţă, cu Tony, nu răstignită pe burtă, cu faţa în praf, într-un sătuc pierdut din Balcani.

Braţele şi picioruşele moi, ca de cauciuc, au început să se zvârcolească aidoma unor ţipari, sub mine, aşa că m-am rostogolit într-o parte, am sărit în sus şi l-am tras şi pe el în picioare.

A ridicat privirea spre mine. Emoţionat, cu un zâmbet vag

şi uimit; i-am surâs şi eu şi l-am împins uşor spre tânăra care se năpustise spre noi, strigând ceva de neînţeles. Dând din cap spre mine şi rostind „Thank you“, într-o engleză corectă, dar cu un accent puternic, tânăra l-a înşfăcat pe băiat de braţ şi l-a târât după ea. Era limpede că îl certa, în timp ce se îndepărtau amândoi de exploziile bombelor, îndreptându-se spre adăpostul din spatele uneia dintre casele de pe marginea drumului.

M-am bucurat să-l ştiu pe copil la adăpost şi în siguranţă; cel puţin aşa speram eu, să fie ferit de primejdii. Multe dintre casele şi magazinele învecinate fuseseră bombardate şi se prăvăliseră la pământ, în mormane de pietre şi cărămizi.

Întrebându-mă pe unde puteau fi Tony şi Jake, am privit înjur şi, brusc, i-am zărit din spate, dispărând pe o stradă laterală îngustă. Am ţâşnit imediat după ei, încercând să-i prind din urmă.

Bombardamentele se înteţiseră la maximum şi ştiam că Tony şi Jake se îndreptau spre viitoarea luptelor, cu aparatele de fotografiat pregătite să înregistreze tot. Am pornit pe urmele lor, însă de data asta, spre marea mea surprindere.

Mi-am dat seama că făceam asta contrar voinţei mele. A trebuit să recunosc în sinea mea că, pentru prima oară de când eram în echipă cu Tony şi Jake. Aveam unele reţineri în a urma pilda lui Tony. M-a cuprins o stranie presimţire, iar senzaţia asta era atât de neobişnuită şi nemaiîntâlnită până atunci încât m-am speriat şi m-am oprit în drum, constatând pentru o fracţiune de secundă că eram incapabilă să mai fac vreo mişcare. Încremenisem locului.

Pe urmă, secvenţa de care îmi fusese groază întotdeauna mi-a reapărut brusc şi înspăimântător în faţa ochilor. Tony se prăbuşea, aparatul de fotografiat îi zbura din mâini, sub ploaia de gloanţe care îl ciuruia. Din cauza impactului, căzuse pe spate, zăcând acum cu mâinile şi picioarele

desfăcute pe strada pavată cu pietre, nemişcat şi fără suflare.

— Tony! Tony! am urlat, începând să alerg spre el.

Jake, care era mai aproape, îl striga şi el pe nume, mergând în aceeaşi direcţie.

— Vin la tine, Tony, ţine-te bine!

Dar nici n-a apucat bine să rostească aceste cuvinte, că s-a şi împleticit în faţă şi a căzut, lovit de gloanţele unui trăgător.

Fără să mă gândesc la siguranţa persoanei mele, m-am năpustit înainte prin perdeaua de focuri de artilerie şi prin ploaia de şrapneluri, ştiind că trebuie să fac ceva ca să-i ajut, deşi nu prea îmi dădeam seama ce *aş fi putut face eu,* în acele împrejurări.

Suflând din greu şi gâfâind, m-am oprit câteva clipe lângă Jake şi, aplecându-mă deasupra lui, l-am întrebat cu respiraţia întretăiată:

— Eşti grav rănit?

— M-a minerit în picior şi în şold, dar sunt bine, nu-ţi face griji pentru mine. Mă nelinişteşte, însă, soarta lui Tony.

— Şi pe mine la fel, am mormăit eu, ţâşnind din loc.

Am ajuns la Tony şi m-am aşezat în genunchi lângă el:

— Iubitule, eu sunt, i-am spus, dându-i la o parte o şuviţă de păr negru de pe fruntea acoperită cu broboane de sudoare şi cercetându-i cu atenţie chipul.

În cele din urmă, a deschis ochii:

— Fugi. Val. Găseşte un adăpost. Aici e periculos, mi-a zis el cu glasul sugrumat.

— Nu te părăsesc, i-am răspuns, învăluindu-l cu privirea. Fusese împuşcat în piept, în umăr, în picioare şi mi s-a părut că şi în alte părţi ale corpului. M-am speriat şi am intrat în panică, era plin de sânge peste tot, de parcă ar fi fost ciuruit de gloanţe. Doamne Dumnezeule, dacă nu scapă! îmi venea să urlu, dar m-am stăpânit. M-am străduit din răsputeri să nu-mi pierd cumpătul; m-am întins deasupra lui, apropiindu-mi faţa de a lui. Nu te părăsesc, Tony, am repetat

eu, făcând eforturi disperate ca să nu-mi tremure vocea.

— Fugi, şopti el. Adunându-şi toate puterile, izbuti să rostească pe un ton surd: Scapă de-aici. Pentru mine.

Dându-mi seama că Tony se agita tot mai mult din cauza prezenţei mele şi înţelegând că trebuie să găsesc ajutor pentru cei doi bărbaţi, m-am declarat de acord:

— Bine, plec, am murmurat eu, cu buzele lipite de faţa lui Tony, şi l-am mângâiat pe obraz. Să stai liniştit şi să nu te mişti. Am să vin repede, cu ajutoare.

L-am sărutat uşor şi am început să mă târăsc de-a buşilea, cât mai lipită de pământ pentru a mă feri de gloanţele care zburau din toate părţile. Mă îndreptam spre o mică clădire din apropiere, una dintre puţinele construcţii rămase în picioare, şi aproape ajunsesem acolo când am simţit impactul unui glonţ, care m-a izbit cu violenţă în coapsă. M-am chircit de durere, în vreme ce strângeam spasmodic la piept aparatul meu Leika. Pe urmă m-am uitat la picior; cracul pantalonilor kaki se îmbiba tot mai mult de sânge, şi am înţeles cu disperare că nu le mai puteam fi de niciun folos lui Tony şi lui Jake.

Întorcând capul, am aruncat o privire spre Jake:

— Cum te mai simţi?

— Bine. Eşti grav rănită, Val?

— Nu cred, i-am replicat eu, sperând din tot sufletul să fie aşa. Mai presus de orice, simţeam nevoia să îl liniştesc pe Jake.

A izbutit să se facă auzit peste vacarmul din jur:

— Ce face Tony?

— Destul de rău, i-am zis, cu vocea tremurată. E ciuruit de gloanţe şi are nevoie urgent de îngrijire medicală. Am văzut o ambulanţă de la Crucea Roşie, acolo sus, pe movilă. Sper ca medicii să ajungă repede aici. Tony pierde enorm de mult sânge… am înghiţit eu cu noduri… cred că o să se prăpădească…

Câteva clipe, Jake n-a fost în stare să vorbească. Se vedea limpede cât îl îndureraseră cuvintele mele. În cele din urmă, spuse:

— Tony o să se facă bine, Val. E rezistent şi nu uita că are noroc, ca toţi irlandezii, după cum obişnuia el să spună.

— Tot el zice şi că e binecuvântat de sfinţi, i-am replicat, încordată. Sper să aibă dreptate.

— Stai liniştită, acolo, draga mea, îmi strigă Jake.

Aproape nici nu l-am mai auzit. Cuvintele lui fuseseră practic înăbuşite de exploziile şi de bubuiturile focurilor de mortiere, care păreau acum la doi paşi. În câteva minute, soldaţii au dat năvală peste tot, atât K.L.A., cât şi sârbi; au umplut satul, alergând pe străzi şi luptându-se. Nici nu-i puteam deosebi. Am căutat inutil nişte însemne distinctive la uniforme, după care mi-am amintit că cei cu beretele negre de paraşutişti erau kosovari. Păreau depăşiţi numeric de adversari. Am închis ochii, prefăcându-mă că sunt moartă pentru a fi lăsată în pace. Ştiam că nu mai aveam nicio posibilitate să mă târăsc până la Tony. Îmi doream asta din tot sufletul, însă eram prea slăbită fizic, iar, în plus, soldaţii se apropiau din toate părţile.

M-am resemnat, aşadar, să aştept ambulanţa de la Crucea Roşie, pe care o văzusem nu demult. În mod sigur urma să coboare curând în sat. Vârându-mi mâna sub tricou, am dat de lanţul de aur, de care aveam atârnat inelul de la Tony. Mi-l făcuse cadou doar cu două săptămâni în urmă, când fusesem împreună la Paris. M-au podidit brusc lacrimile, când mi-am amintit de zilele acelea fericite.

Am strâns inelul între degete şi am început să mă rog: Doamne Dumnezeule, ai grijă de Tony. Nu-l lăsa să moară. Te rog, te rog, ţine-l în viaţă. Am continuat să mă rog aşa în tăcere, în timp ce luptele continuau să facă ravagii în jurul meu.

III

O lumină albă, o lumină albă foarte strălucitoare îmi invada întreaga fiinţă, sau cel puţin aşa mi se părea. Eram învăluită de lumina albă şi strălucitoare încât făceam parcă parte din ea; nu mai eram eu însămi, ci lumina…

Am deschis ochii, clipind des. Lumina era aspră, izbitoare, şi mă simţeam dezorientată. Câteva clipe, am crezut că visez. Dezmeticindu-mă încet, încet, m-am întrebat unde eram; în continuare dezorientată, am privit înjur nedumerită Pereţii albi, tavanul, pardoseala albă, în combinaţie eu razele strălucitoare ale soarelui care se revărsau înăuntru pe ferestre, toate acestea la un loc creau un efect orbitor… amintind de lumina albă şi strălucitoare ce mă obsedase în visul straniu dinainte

Foindu-mă uşor în pat, m-am chircit din cauza durerii ascuţite care m-a săgetat în coapsă, şi imediat mi-am amintit totul. Firește, eram într-o cameră de spital. În Belgrad. După ce am fost împuşcaţi toţi trei, ne-a salvat Crucea Roşie, iar doctorii ne-au pansat şi bandajat cât de cât, ca să putem fi transportaţi. Am fost duşi la Pec, în ambulanţa pe care am văzut-o în sat, când a început lupta.

Aşa cum bănuisem, Jake şi cu mine nu am fost răniţi atât de grav ca Tony, care se găsea într-o stare critică, având în vedere faptul că pierduse foarte mult sânge. Din fericire, medicii din Pec i-au tăcut o transfuzie de sânge, înainte ca toţi trei să fim urcaţi în avion.

Pe măsură ce mintea începea să mi se limpezească, mi-am amintit o serie de detalii din timpul zborului. Tony a fost pus pe o targă în avion, iar eu am stat tot timpul lângă el, ţinându-l de vorbă, implorându-i să nu se dea bătut. Medicii sperau ca Tony să scape; îmi spuseseră mie şi lui Jake că avea şanse să supravieţuiască. A dormit aproape tot drumul,

vegheat cu rândul de mine şi de Jake; speranţele ne creşteau pe măsură ce înaintam spre Belgrad, văzând cât de bine rezistă.

Dar când *am zburat* cu avionul? Ieri? Alaltăieri? Sau mai înainte chiar?

Aruncând o privire spre mână, am constatat că nu aveam ceasul. Mi-am răsucit ochii spre noptiera metalică de alături, dar am văzut că nu era nici acolo. Pe noptieră nu se vedea absolut nimic.

Am dat la o parte cuvertura şi, mişcându-mă cu prudenţă, m-am săltat în şezut, după care m-am tras spre marginea patului. Coapsa, bine bandajată, mă durea destul de mult, dar am izbutit totuşi să mă ridic, şi am constatat, spre marea mea uşurare, că puteam să mă ţin destul de bine pe picioare, deşi aveam o mică jenă la mers.

În baia strâmtă de lângă camera de spital, am dat drumul la apa de la chiuvetă şi m-am spălat pe faţă, ştergându-mă cu un prosop de hârtie, în timp ce mă uitam în oglindă. Nu mi-a plăcut imaginea mea. Arătam jalnic. Dar, în fond. Ia ce trebuia să mă aştept? Paloarea aceasta era ceva neobişnuit – în mod normai, am un colorit sănătos sub ochi se vedeau cearcăne vineţii.

Mişcându-mă încet, m-am întors spre pat, aşezându-mă pe marginea lui; mă tot frământam în privinţa lui Tony şi Jake, neştiind ce să fac în continuare. Principala mea grijă era Tony, care fusese cel mai grav rănit. Pe unde naiba o fi spitalul ăsta? Şi unde se afla Jake? Din câte se părea, hainele îmi fuseseră luate şi, cum nu aveam pe mine decât un capot meschin de spital, legat la spate, nu puteam pleca în căutarea lor. Mi-am plimbat privirea prin cameră, după un telefon. Nu era niciunul.

Brusc, am tresărit auzind un ciocănit puternic la uşă şi, când am ridicat privirea, l-am văzut pe Jake intrând şchiopătând înăuntru, foarte bandajat şi proptit în nişte

cârje. Era nebărbierit, îmbrăcat cu o pijama mototolită şi un halat de bumbac, la fel de boţit.

Bună, zise el şi, rezemând cârjele de peretele de lângă noptieră, veni şontâc-şontâc până la pat, unde se aşeză lângă mine. Cum te mai simţi, Val?

— Păi, nu mă duc la bal *ce soir,* asta e limpede, i-am răspuns eu, uitându-mă întâi la coapsa bandajată, care se vedea umflată pe sub capotul de bumbac, şi pe urmă la el. Aşa că rămâne pe altă dată. S-ar zice că te-ai obişnuit să mergi cu cârjele.

Jake încuviinţă din cap.

— Ce face Tony? L-ai văzut? Unde e? Când pot să-l văd.

Jake nu mi-a răspuns.

Mă uitam fix la el.

M-a privit şi el lung, fără să spună nimic.

Am văzut atunci cât de palid era şi cât de slăbit arăta, cu ochii albaştri înceţoşaţi şi injectaţi, de parcă ar fi plâns. Am simţit un ghem în stomac, intuind o realitate în care nu voiam să cred.

Jake şi-a dres glasul şi m-a privit intens.

Am simţit că mi se frânge inima. Ştiam, instinctiv, ce urma să spună. Încleştându-mi mâinile una peste cealaltă, m-am pregătit pentru veştile proaste.

— Din păcate, Tony n-a rezistat, scumpa mea, zise Jake, în cele din urmă, pe un ton stins. Şi categoric. Era foarte slăbit când a ajuns aici şi pierduse atât de mult sânge la început Jake se opri cu glasul frânt, dar până la urmă reuşi să continue. E ceva îngrozitor… n-am crezut niciodată că se poate întâmpla aşa ceva, eu…

Brusc, s-a oprit din nou şi, nemaifiind în stare să rostească nimic, a tăcut, stând pur şi simplu acolo, neputincios, clătinând din cap şi uitându-se la mine. I se citea durerea pe chipul cenuşiu şi răvăşit.

Amuţisem complet. În cele din urmă, am încercat să

deschid gura să vorbesc, dar n-am putut scoate niciun cuvânt. În minte îmi răsuna un urlet prelung şi mut; am închis ochii strâns, dorindu-mi din răsputeri să nu ţip, să mă pot stăpâni.

Dar mi s-a făcut râu şi am început să tremur involuntar din cauza stării de şoc.

Câteva secunde după aceea, am simţit strânsoarea puternică a braţelor lui Jake şi m-am atârnat de el, plângând în hohote pe umărul lui. Jake lăcrima şi el, şi multă vreme am rămas aşa îmbrăţişaţi. Am jelit împreună pierderea unui om drag, plecat prea de timpuriu dintre cei vii.

Capitolul 2

I

Paris, septembrie

Mi-a plăcut întotdeauna apartamentul de pe Rive Gauche, unde locuiesc de şapte ani. E luminos şi aerisit, cu şase ferestre largi în cele trei camere principale, care sunt destul de spaţioase. Încăperile se deschid una din alta, iar această anfiladă creează o plăcută senzaţie de continuitate, ce se potriveşte cu simţul meu de ordine şi simetrie, trăsături moştenite de la bunicul meu, un reputat arhitect.

Dar, de când m-am întors de la Belgrad, în august, am avut o senzaţie copleşitoare de claustrofobie, de care nici acum nu pot scăpa. Deşi nu prea înţeleg motivul acestei stări, zilnic, de îndată ce mă trezesc dimineaţa, resimt nevoia imperioasă de a fugi din apartament.

Explicaţia nu rezidă nicidecum în faptul că locul mi-ar trezi amintiri sfâşietoare despre Tony. Cu toate că eram prieteni de multă vreme, relaţia intimă dintre noi dura abia de douăsprezece luni; în afară de asta, rar se întâmplu să

stea la mine, căci de cele mai multe ori se deplasa în interes de serviciu, sau era plecat la Londra, unde avea domiciliul permanent.

Eram conştientă de faptul că necesitatea imperioasă de a ieşi din casă ţinea mai degrabă de sentimentul de disperare, care mă domina; simţeam o agitaţie lăuntrică nefirească şi o neliniște stranie, care mă îmboldeau să plec pe străzi, uneori imediat ce se lumina de ziuă.

Străzile Parisului fac parte din procesul meu de vindecare, într-un sens foarte concret. În primul rând, mersul pe jos zilnic are reale virtuţi terapeutice, fiindcă îmi întăreşte piciorul vătămat; în al doilea rând, a fi afară în aer liber, printre oamenii care îşi văd grăbiţi de treburile lor, îmi alină cumva sufletul tulburat, îmi ridică moralul şi mă ajută să-mi alung starea de deprimare.

Astăzi, ca de obicei, m-am sculat devreme. După o cafea şi un croissant, la restaurantul din colţ, am pornit cu paşi hotărâţi să-mi fac lunga plimbare zilnică. Presupun că a devenit un fel de ritual pentru mine, ceva ce mi se pare foarte necesar. Cel puţin deocamdată. Sper ca în curând piciorul să mi se vindece complet, ca să-mi pot relua serviciul.

Era o dimineaţă de vineri, la mijlocul lui septembrie, o zi cu vreme frumoasă şi caldă. Clădirile vechi sclipeau deja în lumina strălucitoare a soarelui, ce se înălţase pe cerul de un albastru-azuriu. Era o zi aurie, plină de o lumină cristalină, iar deasupra Senei adia o briză uşoară. Încântată de priveliştea din jur, am uitat de mâhnire.

Parisul este singurul loc în care mi-am dorit vreodată să locuiesc, şi asta de când mă ştiu eu pe lume; m-am îndrăgostit de el când eram mică şi am venit prima oară într-o excursie cu bunicii mei, Cecelia şi Andrew Denning. Obişnuiam să-i spun

Im Tony că oraşul acesta arc darul de a mă bine dispune,

iar dacă din întâmplare era de Faţă şi Jake, încuviinţa şi el din cap, recunoscând că şi el locuia acolo din acelaşi motiv.

Mi s-a părut întotdeauna ciudat că Tony se mulţumea doar să se încrunte, cu un aer nedumerit, de parcă n-ar fi înţeles ce vreau să spun. Tony se născuse la Londra şi acolo trăise toată viaţa. Şi ori de câte ori discutam toţi trei despre atuurile celor două oraşe, râdea şi clătina din cap: „N-aş putea trăi în altă parte, fiindcă Londra este un oraş pentru bărbaţi", remarca ei, făcându-i cu ochiul lui Jake.

Pe atunci, presupuneam că se referea la acele cluburi britanice private, pentru bărbaţi, pline cu tot felul de bătrâni excentrici care citesc *The Times,* la localurile frecventate de reprezentanţii sexului tare, la jocurile de crichet la Lords, şi fotbal la Wembley, sau la croitorii din Savile Row, care îi satisfăceau gusturile pentru vestimentaţie elegantă, atunci când nu se afla pe linia frontului în căutarea unor subiecte fierbinţi. Nu aprofunda niciodată aceste chestiuni, dar, de fapt, aşa era el în multe privinţe, un expert în eludarea problemelor, despre care nu voia să vorbească.

M-au năpădit tot felul de gânduri despre Tony, copleşindu-mă şi alungind pe loc dispoziţia pe care o avusesem cu câteva minute mai înainte, când mă simţisem din nou aproape fericită. M-am oprit brusc, rezemându-mă de zidul unei clădiri, şi trăgând adânc aer în piept, în dorinţa de a scăpa de angoasa care pusese stăpânire pe mine. În cele din urmă, suferinţa a devenit mai puţin acută, aşa că mi-am reluat mersul cu paşi hotărâţi.

Mă frapa felul destul de ciudat în care oscilam între crize sfâşietoare, provocate de pierderea lui, şi violente accese de furie.

Erau zile apăsătoare, când credeam că n-o să-mi mai revin niciodată după moartea lui, atât de bruscă şi de tragică, momente când suferinţa era ca o platoşă de fier apăsătoare, făcându-mă să cad în genunchi. În acele clipe, durerea mi se

părea insuportabilă.

În mod miraculos, totuşi, suferinţa mi se risipea aproape pe neaşteptate şi răsuflăm uşurată în sinea mea, într-o dispoziţie generală mult mai bună, fund bucuroasă de acest răgaz pe care mi-l lăsa durerea, de această revenire la normalitate.

În clipa următoare se întâmpla ca furia să mă lovească încrâncenat, făcându-mă să tremur din toate mădularele. Eram furioasă pe Tony fiindcă murise, când ar fi putut să fie încă în viaţă, şi îl condamnam pentru teribila lui imprudenţă, pentru riscurile pe care şi le asumase în Kosovo, riscuri care până la urmă îl costaseră viaţa. Riscuri inutile, după opinia mea.

Destinul, m-am gândit, oprindu-mă locului. Stând acolo în mijlocul străzii, încruntată, am înţeles dintr-o dată, cu o claritate fulgerătoare, că dacă firea îşi pune pecetea asupra destinului omului, atunci soarta lui Tony a fost să moară aşa cum a murit. Din cauza firii lui… şi a ceea ce a fost ca bărbat.

II

După ce am traversat Place Saint-Michel, m-am îndreptat spre Rue de la Huchette, mergând pe strada îngustă, care cu multă vreme în urmă a fost imortalizată într-o carte de scriitorul american Paul Elliot, intitulată foarte sugestiv *A Narrow Street.* După ce am citit cartea, m-am simţit atrasă de această zonă a Parisului şi timp de trei ani, cât am fost studentă la Sorbona, am locuit exact pe această stradă, într-un mic hotel pitoresc, numit Mont Blanc.

Am zărit hotelul aproape imediat şi, trecând pe lângă el, am ridicat privirea spre camera unde stătusem şi mi-am amintit de trecut, cuprinsă de un neaşteptat val de nostalgie.

Asta se întâmpla în urmă cu treisprezece ani. N-a trecut prea multă vreme, de fapt. Dar, dintr-un anumit punct de

vedere, mi se părea totul foarte departe, anii aceia fără griji, zilele din tinereţe, când viaţa era cu mult mai simplă.

Cât de multe mi s-au întâmplat în anii care au urmat; am trăit de atunci o viaţă de om şi am devenit femeie. O femeie matură şi experimentată.

Privind peste drum, am zărit EI Djazier, restaurantul nord-african care fusese cândva localul meu preferat… ce clientă inveterată ajunsesem în această cârciumioară ciudată, plină noaptea de tot felul de personaje pitoreşti.

Sandy Lonsdale, un scriitor englez care locuia în hotel în aceeaşi perioadă cu mine, îmi prezisese că într-o noapte voi dispărea şi că nimeni n-o să mă mai vadă vreodată, căci unul dintre tipii zdrenţăroşi care bântuiau prin restaurant avea să mă ducă în cine ştie ce bordel dubios din Casablanca sau Tanger.

Dar, fireşte că aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată, tipii zdrenţăroşi fiind în realitate absolut inofensivi, ceea ce nu însemna că nu mă amuzam copios pe seama lui Sandy, tachinându-l pentru imaginaţia lui bogată şi pentru deprinderea de a lucra excesiv de mult. „Ai să ajungi un mare romancier", obişnuiam să-i spun, la care el se mulţumea doar să zâmbească cu gura până la urechi şi să-mi riposteze: „M-aş bucura să ţi se adeverească previziunile".

În nenumărate rânduri, i-am dus acolo pe Tony şi pe Jake, care s-au delectat cu cuşcuşul şi sosul picant marocan, numit Harissa, ca să nu mai pomenesc de impresia covârşitoare lăsată de dansatoarele din buric, ce se unduiau cu mişcări lascive, în costumele lor transparente şi în clinchetul brăţărilor de la glezne.

În asemenea seri, când ne relaxam puţin la Paris după cine ştie ce reportaje de pe front, Jake obişnuia să ne invite la un club de jazz, după ce cinam la El Djazier. Existau câteva localuri de acest fel pe Rue de la Huchette unde mulţi dintre interpreţii americani de jazz veneau să cânte sau să-i asculte

pe alţi protagonişti.

Jake era mare amator de jazz şi putea petrece ore în şir în aceste localuri pline de fum, sorbind dintr-un coniac şi bătând ritmul din picior, rupt de lume pentru o bună bucată de timp.

Am continuat să mă plimb pe stradă, privind în jurul meu. Nu mă satur niciodată să hoinăresc în această parte a Parisului, pe care o cunosc atât de bine. E plină de străzi pitoreşti, cu clădiri vechi, restaurante greceşti şi nord-africane, galerii de artă şi mici prăvălii unde se vând mărfuri colorate din cine ştie ce locuri exotice de pe glob. Pe lângă toate acestea, ori de câte ori ajung aici, mi-aduc aminte de vremea când învăţam la Sorbona, o perioadă fericită pentru mine, poate cea mai fericită din viaţă.

III

Bunicul meu, Andrew Denning, încă mai trăia atunci când m-am hotărât să studiez la Paris. Ulterior, a venit adesea să mă viziteze aici, sfidând-o pe mama, care-i interzisese orice legătură cu mine, din momentul în care luasem acea decizie. Mama era supărată pe mine, fiindcă am vrut să studiez în Franţa, deşi n-am înţeles niciodată atitudinea ei, având în vedere dezinteresul ei faţă de persoana mea încă din ziua în care m-am născut. Atunci, ce mai conta locul pe care-l alesesem pentru a-mi continua studiile?

Bunicul Denning n-avea prea mult timp pentru nora lui; de fapt, în sinea lui o considera o femeie rece şi nesimţitoare, aşa că nu dădea doi bani pe vorbele ei A ţinut să-i spună că eram unica fiică a unicului său fiu, şi. În plus, singura lui nepoată, aşa că ferească sfântul ca cineva să nu-i lase să mă viziteze, ori de câte ori are el chef. Şi, ca să fie totul clar, a mai adăugat că nu-i permite nimănui să-i spună lui ce să facă sau cum să-şi cheltuiască banii, şi asta cu atât mai puţin

nevasta fiului său. Bunicul mi-a povestit despre toate astea ceva mai târziu; nu aveam niciun secret unul faţă de celălalt. Îl consideram mai degrabă un prieten, decât un bunic, poate şi fiindcă arăta şi se comporta ca un om tânăr.

Spre marea consternare a mamei, nu a izbutit să-l influenţeze în vreun fel, nicidecum să-l mai şi dirijeze cum voia ea, ceea ce se pare că a înfuriat-o şi a făcut-o să tune împotriva socrului ei, luni de zile după prima lor confruntare. Toate bârfele acestea de familie le-am aflat de la fratele meu, care promitea încă de mic să ajungă reporter la o rubrică mondenă. Donald mi-a relatat că mama zbierase tot timpul ca din gură de şarpe, însă tata, aşa cum îi era felul, tăcea mâlc. Până în ziua morţii sale, nu cred că a rostit prea multe cuvinte, poate fiindcă nu izbutea să strecoare nicio vorbă.

Bunicul a fost cel care m-a susţinut financiar şi moral din momentul în care m-am hotărât să studiez la Paris, iar pe vremea aceea tot el era şi cel mai bun prieten al meu.

Mama nu l-a iertat niciodată, şi nici pe mine, de altfel. Dar, de fapt, cred că mama nu m-a iertat niciodată fiindcă m-am născut, deşi nu prea înţeleg motivul. Oricum, nici până în ziua de astăzi n-a manifestat niciun pic de dragoste faţă de mine şi aproape că nu m-a băgat în seamă. Asta nu fiindcă lui Margot Scott Denning nu i-ar fi plăcut copiii; toată lumea ştie că îl adoră pe frăţiorul meu, Donald cel Mare, cum îi spuneam eu, când eram mici. Faţă de mine simte o puternică aversiune, drept care încearcă să mă evite ori de câte ori îi stă în putinţă.

Bunicul şi cu mine ani fost tot timpul conştienţi de acest lucru dar, spre deosebire de el, care îşi făcea griji pentru mine, eu m-am deprins să nu-mi pese. Şi nici acum nu-mi pasă. Bunicul a murit de cinei ani, dar şi acum îi simt lipsa. Numai el mi-a dat senzaţia de apartenenţă la o familie; părinţii mei n-au reuşit niciodată să mă facă să simt acest

lucru. Ba dimpotrivă. Ce mult mi-ar plăcea ca bunicul să fie acum cu mine, să ne plimbăm pe străzile Parisului; cât de mângâietoare mi s-au părut întotdeauna cuvintele şi înţelegerea lui, bunătatea şi înţelepciunea de care dădea dovadă. În afară de bunica şi de Tony, el a fost singura persoană care m-a iubit. Acum, toţi trei au dispărut.

Oare din acest motiv am preferat să mă plimb astăzi pe aici? Fiindcă lui îi plăcea atât de mult cartierul acesta şi pentru că, aflându-mă în partea locului, îmi pot aminti atât de bine de vremurile fericite trăite alături de el?

„Te învăţ să cunoşti Parisul", obişnuia să spună bunicul, când mă ducea prin diferitele arondismente ale oraşului. Treptat, am ajuns sa aflu amănunte interesante despre multe dintre clădirile măreţe, despre arhitecţii care le-au proiectat, despre semnificaţia istorică a fiecăreia, fără a mai pomeni despre nenumăratele stiluri arhitectonice.

Când am ajuns în capătul de sus al Rue de la Huchette, am traversat pe Rue de la Bucherie, care e mai degrabă o piaţetă, decât o stradă. Grădinile pline cu flori dau spre micile restaurante înşirate pe o latură a scuarului, iar deasupra lor se înalţă impozantă Catedrala Notre Dame. Acest edificiu magnific profilat pe cerul azuriu de septembrie se află pe Iie de la Câte, una dintre insulele de pe Sena. Sub impulsul momentului m-am hotărât să mă duc la catedrală. N-o mai vizitasem de ani de zile. De fapt, ultima oară fusesem acolo cu bunicul.

Andrew Denning făcuse o carieră extrem de reuşită ca arhitect, la New York, şi avea un gust admirabil pentru clădirile frumoase, fie ele moderne, sau vechi. În particular, a fost un mare admirator al catedralelor din Europa, simţindu-se atras de maiestuozitatea şi de grandoarea lor, de forţa de a ţinti spre culmi, ascunsă în zidurile lor, de forma şi structura construcţiei.

Aşa se face că, ori de câte ori venea să mă viziteze la Paris,

făceam excursii în locurile lui preferate – Rouen şi Chartres, în Franţa, iar, peste Canalul Mânecii, St. Paul's şi Winchester; şi, în Yorkshire, Ripon Cathedral şi York Minster, acesta din urmă fiind edificiul care-mi plăcea şi mie cel mai mult. De la bunicul meu am moştenit spiritul de observaţie, care mi-este atât de util ca fotograf; cel puţin asta e părerea mea, şi întâmplarea a făcut să îndrăgesc şi eu catedralele, la fel de mult ca el.

În câteva minute am traversat podul şi am ajuns în faţa celor trei portaluri uriaşe de la Notre Dame. Am preferat să intru prin cel din dreapta, fiindcă uşa era larg deschisă, îmbiindu-mă parcă să păşesc înăuntru.

În catedrală, mi-am ţinut respiraţia şi am rămas perfect nemişcată… eram practic fascinată. Uitasem de veneraţia pe care o impunea lăcaşul prin frumuseţea şi amploarea sa; m-a copleşit liniştea desăvârşită dinăuntru.

Erau foarte puţini turişti, catedrala fiind practic goală, şi când am început să păşesc agale pe culoarul din mijloc, am auzit ecoul paşilor mei pe pardoseala de piatră.

Ridicând privirea, m-am uitat la enormul tavan boltit, atât de complicat, care ţâşneşte spre înălţimi, pierzându-se parcă în nemărginire. „Ţâşnind spre cer", cum spunea bunicul.

Vizitasem împreună cu el multe dintre bisericile mai mici din Paris şi din împrejurimi, şi asistasem la slujbe ori de câte ori mi se oferise ocazia. Vorbeam amândoi suficient de bine franţuzeşte încât să înţelegem mesa catolică; fiind protestanţi, nu eram prea obişnuiţi cu ritualurile, dar ne-am descurcat. Am mai făcut călătorii şi în alte ţări europene, la fel ca şi în nordul Africii şi în Israel, unde am vizitat moschei şi sinagogi. Bunicul era fascinat de lăcaşurile de cult, indiferent de religia care se practica acolo.

Parcă auzeam şi acum vocea lui: „Nu contează în casa cui te afli, Val, esenţial este să îl slăveşti pe Dumnezeu". Îmi aduc aminte că mi-a zis la un moment dat: „în casa Tatălui meu

sunt multe locaşuri: dacă n-ar fi aşa, nu v-aş spune. Mă duc să vă pregătesc şi vouă un loc.“ Cu aceste cuvinte din Evanghelia lui Ioan răsunându-mi în urechi, am continuat să păşesc pe culoar şi m-am aşezat pe un scaun, privind cu ochi mari la altarul înalt din faţa mea.

Razele soarelui se cerneau înăuntru prin nenumăratele ferestre de deasupra altarului. Lumina îşi schimba culoarea în contact cu vitraliile acelor uluitoare ferestre, trecând de la albastru la verde şi sidefiu, apoi la nuanţe calde de galben şi roz scânteietor.

În această lumină nespus de liniştită care tremura parcă în aer, particulele fine de praf dănţuiau în razele soarelui. Ce binecuvântare era toată această mare tihnă şi cât de răcoroasă mi se părea atmosfera în interiorul vechilor ziduri groase de piatră. Un refugiu reconfortant şi ospitalier aflat departe de tumultul şi violenţa lumii, în care trăiam când lucram.

Am închis ochii, cufundându-mă în mine însămi şi, în cele din urmă, cum era şi inevitabil în acest tihnit lăcaş de cult, am început să mă gândesc la Tony, la moartea lui şi la viitor. Şi m-am întrebat din nou, pentru a nu ştiu câta oară, cum am să mă descurc în absenţa lui. Nu găseam niciun răspuns.

Aveam senzaţia că mă părăsise toată energia, că eram complet vlăguită, şi am rămas acolo, prăbuşită pe scaun, cu ochii închişi, o bună bucată de timp. Nu aveam nicio întâlnire, niciun loc unde să mă duc, pe nimeni care să mă aştepte sau căruia să-i pese unde sunt. Timpul se scurgea inexorabil. Şi după multă vreme, în liniştea desăvârşită a catedralei, l-am auzit pe bunicul vorbindu-mi parcă de la mare distanţă. A rostit cu un glas limpede: „Ţine minte, Val, că Dumnezeu nu ne dă niciodată o povară pe care să n-o putem duce“.

IV

Telefonul zbârnâia zgomotos când am intrat în apartament, o oră mai târziu. Am smuls receptorul şi am exclamat „Alo?“, dar n-am auzit decât declicul telefonului închis la celălalt capăt al firului.

Ajunsesem prea târziu, aşa că nu mi-a rămas decât să închid uşa de la intrare cu piciorul sănătos. Răsucindu-mă în loc, am intrat în bucătăria îngustă şi înaltă, o încăpere în care mi-a plăcut întotdeauna să stau, deşi în ultima vreme o ocolisem sistematic. Gătitul e un fel de pasiune pentru mine, un mod de a-mi afirma spiritul creator, de a mă relaxa când mă întorc dintr-o misiune periculoasă. Dar, din cauza amărăciunii, abandonasem bucătăria, neavând niciun chef să gătesc doar pentru mine.

Nu mâncasem mai nimic în ultimele săptămâni şi slăbisem destul de mult. Dar dintr-o dată, astăzi, am simţit că mi-e într-adevăr foame şi am deschis frigiderul, m-am încruntat văzând conţinutul, sau, mai degrabă constatând cât e de gol, şi am trântit uşa, supărată. Bineînţeles că nu era nimic de mâncare înăuntru, doar nu mai fusesem la cumpărături. Nu-mi rămânea decât să mă mulţumesc cu o cană de ceai verde şi câteva prăjiturele. Iar mai târziu să mă duc la magazinul din colţ, să iau câteva alimente pentru cină.

La câteva clipe după ce am pus ceainicul pe foc, telefonul a început să ţârâie din nou, aşa că m-am repezit să răspund, înainte să se închidă iarăşi. Am auzit glasul lui Jake la capătul firului.

— Unde-ai umblat toată ziua? Părea în egală măsură supărat şi îngrijorat.

— Am hoinărit pe afară. Am fost la plimbare, Jake.

— Iarăşi?! Extraordinar! Pun pariu că, dacă te-ar închide cineva într-o cameră goală şi ţi-ar cere să desenezi o hartă

amănunţită a Parisului, ai face-o fără să clipeşti. Doar din memorie.

— Mda, aşa presupun şi eu. Dar şi tu te plimbi mult, aşa că nu înţeleg de ce mă iei la rost?

— Eu nu mă plimb. Te-am sunat să te invit la cină, diseară. Nu te-am mai văzut de o săptămână. Asta e prea mult, Val.

— Aşa-i. Mi-ar plăcea să luăm cina împreună. Gătesc eu, i-am zis. Auzindu-i vocea, mă înveselisem subit şi mi-am dat seama că îi dusesem dorul, cât timp fusese plecat în Sud; oricum, era cel mai mare fan ai meu, la capitolul culinar.

— Oferta e nemaipomenită, dar prefer să te scot în oraş… e mult mai relaxant pentru tine.

— În regulă, s-a făcut.

Jake îşi drese vocea de câteva ori, apoi rosti pe un ton abătut:

— Am primit un telefon de la Londra, astăzi. De la agenţia foto unde lucra Tony. În legătură cu o slujbă de pomenire pentru el, la care ne-au invitat şi pe noi.

Vestea m-a luat complet prin surprindere, aşa că am amuţit de tot, iar când am izbutit în cele din urmă să scot un sunet, n-am fost în stare decât să exclam anemic „Oh”.

— Trebuie să mergem, Val.

— Nu ştiu ce să zic… nu cred că sunt în stare, am început eu, după care m-am poticnit, incapabilă să continuu.

— Am fost cei mai buni prieteni ai lui, mi-o reteză Jake. Prieteni apropiaţi. Camarazii lui de arme, cum ne numea el.

— Am fost, ştiu, dar mie mi-e greu.

După câteva clipe de tăcere, Jake zise, încetişor:

— Toată lumea ştie că am fost cu el în Kosovo, când l-au împuşcat… şi că *noi* am scăpat cu viaţă. Cum ar fi dacă nu ne-am duce?

Stăteam acolo, cu mâna încleştată pe receptor, complet amuţită, de parcă mi-ar ti luat cineva graiul, şi tremuram ca varga. Să risc oare atitudinea dezaprobatoare a lui Jake şi a

celorlalţi, neducându-mă? Ori să merg şi să îndur o suferinţă cumplită? Eram oare în stare să rezist? Pur şi simplu, nu ştiam. Timp de săptămâni întregi încercasem să-mi reprim sentimentele furtunoase şi nu eram sigură, acum, că puteam face faţă unei asemenea ceremonii. Ar redeschide atâtea răni şi… m-ar da gata sufleteşte.

— Mai eşti acolo, Val? întrebă Jake, întrerupându-mi şirul gândurilor.

— Da.

— Nu prea ai chef să mergi.

— Ba nu… mă gândeam doar.

Nu scoase un cuvânt. Îi auzeam respiraţia şi ştiam că aşteaptă la capătul firului.

Dându-mi seama, în cele din urmă, că trebuia să spun ceva, am mormăit:

— N-aş suporta să aud cum îl elogiază toată lumea… Ar fi extrem de dureros pentru mine, aş plânge în hohote pe tot parcursul ceremoniei. Încerc să-mi reprim suferinţa.

— Înţeleg ce vrei să spui. Dacă vrei să ştii adevărul, nici pe mine nu mă încântă o asemenea perspectivă. Dar n-avem încotro. Iar Tony şi-ar fi dorit să fim de faţă.

— Presupun că da… am îngăimat eu, cu glasul stins.

— Discutăm despre asta diseară.

— Bine, am acceptat eu, cu inima îndoită.

— Bravo, eşti o fată cuminte. Vin să te iau pe la opt. Pa, fetiţo.

A închis fără să mai aştepte răspunsul meu, şi, câteva secunde, am rămas acolo în picioare, cu mâna încleştată pe telefon, dojenindu-mă în sinea mea. Cât de proastă eram! Absolut cretină. Cum de nu mă gândisem că agenţia lui Tony va organiza o ceremonie pentru colegul lor decedat, cel care fusese cea mai mare vedetă a lor – eroul lor. Dacă mi-ar fi trecut toate astea prin minte ceva mai devreme, aş fi fost mai bine pregătită.

Am trântit receptorul în turcă, holbându-mă absentă la ceainic şi gândindu-mă că îi trebuia cam mult ca să fiarbă. Am închis aragazul, cu un gest automat, şi am oftat din greu. Fusesem luată pe nepregătite. Iar acum nu mai exista nicio scăpare. Trebuia să mă duc la slujba de pomenire pentru a salva aparenţele. Şi se putea foarte bine să dau cu ochii de ea.

Acesta era motivul ascuns al nemulţumirii mele şi al reţinerii de a lua parte la slujbă. Nu voiam s-o întâlnesc pe Fiona Hampton. Fosta soţie a lui Tony. Mi-a trecut prin minte, în acel moment, că era puţin probabil să vină şi ea acolo, având în vedere faptul că divorţaseră de curând, după ce relaţia lor luase o întorsătură urâtă. Cum să vină la slujbă ca să audă elogiile pe care i le aduc lui Tony prietenii şi colegii? N-ar fi normal. Era o femeie dură care, prin caracterul său agresiv şi certăreţ, îl îndepărtase pe Tony de ea şi de căsnicie, aşa că nu ştia ce înseamnă compasiunea şi înţelegerea.

Amintindu-mi cât de tensionată devenise relaţia dintre ei, mi-am zis că procedam corect mergând acolo. Mi-am făcut o cană de ceai verde, am luat un pachet cu prăjiturele şi m-am aşezat în picioare la bar, mestecând şi sorbind încet din ceai.

Firește, n-aveam de unde şti că, de fapt, Fiona o să ia parte la ceremonie şi că întâlnirea cu ea avea să-mi schimbe viaţa irevocabil şi atât de profund încât niciodată n-o să mai fie ca înainte.

Capitolul 3

I

După lungile mele plimbări matinale pe străzi, întotdeauna eram obosită după-amiaza şi trebuia să mă odihnesc. Nici ziua de azi n-a făcut excepţie; de fapt, mă

simţeam chiar mai istovită decât de obicei. M-am dus în dormitor, mi-am scos pantalonii şi cămaşa, mi-am pus un capot şi m-am lungit pe pat.

Nici n-am pus bine capul pe pernă, că telefonul de lângă urechea mea a şi început să ţârâie strident. Am luat receptorul şi ridicându-mă pe perne, am zis: „Alo?“.

— Eu sunt, Val, a anunţat vocea caldă şi afectuoasă a lui Mike Carter, eu accentul său tipic american. El era directorul din Paris al firmei Gemstar, de fapt chiar unul dintre fondatori şi, totodată, un foarte bun prieten de-al meu. Cum te simţi, iubito?

— Bine, Mike, mulţumesc. Mult mai bine. În tine, cel puţin fac faţă. Ce s-a întâmplat?

— Oh, doar chestii de rutină… ştii şi tu, războaie, atacuri teroriste, deturnări de avioane, crime în serie, foamete, cutremure, inundaţii. Cu alte cuvinte, dezastre cu carul, a completat el râzând forţat. Presupun că într-o bună zi lumea va sări în aer, dar ce se întâmplă până atunci e ceea ce se înscrie în categoria faptului divers, zise el, chicotind din nou, pe un ton macabru, apoi întrebă: ştii la ce mă refer?

— Da, am răspuns, râzând şi eu. Îmi plăcea umorul negru al lui Mike, ea şi înclinaţia lui de a bagateliza lucrurile. Lăsând la o parte toate astea, el a fost dintotdeauna cel mai puternic aliat al meu, şi în acelaşi timp un suporter fidel încă de când am intrat la agenţie, în urmă cu şapte ani. De-a lungul timpului, deveniserăm buni prieteni. Bunicul îl simpatiza foarte mult, iar Mike îi răspundea cu aceeaşi amiciţie.

— Nu te-am sunat ca să te ademenesc din nou în viitoarea luptei, Val, continuă Mike. Te întorci când ai chef. Asta înseamnă că nu trebuie să te grăbeşti. Înţelegem cu toţii prin ce treci, mai ales eu.

— Ştiu asta. Poate peste vreo două săptămâni, am murmurat eu, mirându-mă singură de acest răspuns. Două

săptămâni nu însemnau mare lucru; de fapt, plănuisem iniţial să îmi iau liber trei luni, iar acum mă trezeam scurtând intervalul. Eram surprinsă de răspunsul neaşteptat pe care i-l dădusem.

— Oho, nemaipomenit! exclamă Mike. Ne e tare dor de tine. Dar uite ce e, iubito, te-am sunat ca să-ţi spun că fratele lui Ajet, Qemal, a telefonat, astăzi la agenţie. A întrebat *de tine,* aşa că i s-a făcut legătura cu mine. Voia să-ţi transmită că Ajet e bine. În Macedonia.

— Ce mult mă bucur! am strigat eu, efectiv uşurată şi încântată că primeam, în fine, veşti despre tânărul kosovar. Jake şi cu mine ne-am tot întrebat în ultimele săptămâni ce s-a întâmplat cu ol. Când am încercat să luăm legătura cu fratele lui, n-a răspuns nimeni la apartamentul acestuia din Paris. Jake şi cu mine am crezut că Ajet a murit, Mike, am adăugat eu. Unde a fost atâtea săptămâni? Nu ţi-a spus fratele lui?

— Da, mi-a zis că Ajet a fost rănit, în ziua când s-a întâlnit cu vot, lângă Pec. Se pare că a plecat cu jeepul Sân pădure, în momentul în care a început lupta. Pornise, de fapt, în căutarea voastră, dar a fost împuşcat şi n-a mai apucat să vă găsească. După ce a fost rănit, a rămas zăcând în stare de inconştienţă pe stradă, până când l-au salvat nişte localnici. După vreo două zile, aceştia s-au dus la ţară şi au găsit nişte soldaţi K.L.A., care i-au asigurat lui Ajet asistenţa medicală necesară. Apoi, spre ghinionul lui, soldaţii kosovari l-au dus în Albania, unde spitalele oferă nişte condiţii de-a dreptul primitive. În cele din urmă, Ajet a ajuns în Macedonia, deşi fratele lui nu mi-a povestit cum. Acolo, l-a rugat pe Qemal să ne spună că e bine. Voia mai ales ca tu să afli asta, Val.

— Mă bucur că a scăpat şi s-a însănătoşit. A avut mare noroc.

— Ştiu, ştiu. Până la urmă, totul atârnă de vrerea zeilor. Cel puţin asta-i convingerea mea. Cum spunea Bogie, trăim

într-o lume zbanghie, adăugă Mike, pe jumătate oftând, pe jumătate tușind, dar se grăbi să continue: Acum, te las, iubito. Vorbim peste o săptămână sau când ai tu chef. Sunt aici dacă ai nevoie de mine, oricând, zi și noapte. Strigă și vin.

— Mulțumesc, Mike, pentru toate, dar mai ales fiindcă ții la mine și îmi ești prieten… Am lăsat fraza neterminată, deoarece mi s-a pus un nod în gât și m-am înecat.

— Fă-te bine mai repede, a murmurat el în telefon.

Am închis și m-am lungit din nou în pat. Mike Carter era unul dintre băieții bum, care văzuse de toate la viața lui.

După ce a cutreierat toată lumea ca fotoreporter, el și câțiva colegi de-ai lui au înființat Gemstar, o agenție foarte asemănătoare cu Magnum, care fusese fondată cu mult timp în urmă, pe la sfârșitul anilor ’40, de Robert Capa.

Când nevasta lui Mike, Sarah, a murit într-un straniu accident de mașină, în afara Parisului, el a optat pentru munca de birou, la Gemstar, pentru a putea evita deplasările, astfel încât să aibă posibilitatea să-și crească cei doi copii, cu ajutorul unei dădace. Moartea subită, pierderile de vieți omenești nu erau ceva străin pentru el. Și, cum știam foarte bine, cunoscuse îndeaproape suferința și mâhnirea. A izbutit, totuși, să își ascundă durerea în spatele unui entuziasm și al unei cordialități sincere. Cu toate astea, îmi dădeam seama cât de mult suferise după moartea lui Sarah, în urmă cu zece ani.

Gândurile mi-au zburat apoi la Ajet și la ziua aceea fatală de lângă Pec, a cărei amintire mi-a rămas groaznic de vie în minte și suflet. Aproape imediat, am alungat imaginile violente, care mi se perindau în fața ochilor. Am strâns pleoapele, simțind cu disperare nevoia să dorm. Acesta era ultimul refugiu în fața suferinței. Foarte simplu, voiam să fac abstracție de lumea asta afurisită.

II

Probabil că am aţipit şi am dormit foarte mult timp, fiindcă atunci când m-am trezit speriată, camera nu mai era scăldată în razele strălucitoare ale soarelui, ca la începutul după-amiezei.

Umbre cenuşii se strecurau peste tot, învăluind bibliotecile şi dulapul mare provensal, alunecând pe tavan şi revărsându-se pe pereţi.

În această gamă apăsătoare de griuri, dormitorul meu, de obicei vesel, părea sumbru, ceea ce m-a făcut să mă înfior fără sa vreau. Parcă ar călca cineva pe mormântul meu, m-am gândit eu, înfiorată, iar după aceea nu m-am putut abţine să nu mă întreb ce-mi venise să fac această analogie, atât de morbidă.

Aruncând o privire spre ceasul de pe noptieră, am văzut că era aproape şase. Nu-mi venea să cred că dormisem peste patru ore. Dându-mă jos din pat, m-am dus la fereastra boltită şi am privit afara.

Cerul Parisului, atât de senin mai înainte, era acum plin de nori şi se întuneca rapid. Stătea să plouă. Ba poate va fi chiar furtună. Am aprins lampa de pe birou, iar fotografia lui Tony, în rama ei de argint, mi-a apărut brusc în lumina strălucitoare. Jake făcuse poza în urmă cu un an, când fusesem în vacanţă împreună în sudul Franţei. Am privit lung imaginea, după care m-am întors cu spatele, cuprinsă de tristeţe.

Uneori, nici nu eram în stare să mă uit ia fotografie, care îl înfăţişa pe Tony atât de plin de viaţă, cu părul înfoiat de vânt, cu dinţii foarte albi şi strălucitori în contrast cu faţa bronzată, strângând pleoapele din cauza soarelui, cu ochii aceia negri şi veseli îndreptaţi spre aparatul de fotografiat. Tony stătea în picioare pe puntea goeletei cu care navigasem

în acea vacanţă; în spatele lui se vedeau catargele cu velele albe, umflate de briza mării. Cât de lipsit de griji părea, îmbrăcat doar cu şortul alb de tenis. Un bărbat în floarea tinereţii, vizibil conştient de virilitatea lui. Îţi dădeai seama de lucrul acesta privind expresia de pe chipul lui zâmbitor.

Mi-am înăbuşit un oftat şi am întins mâna să mă reazem de birou, după care am păşit pe podea, îndepărtându-mă de la fereastră.

Fiul lui, Rory, preluase trupul lui Tony la venirea în Anglia şi îl dusese în Irlanda, în County Wicklow, unde l-a îngropat lângă părinţi.

Oare Rory va veni şi ti la slujba de pomenire?

M-am gândit o vreme la asta. Firește că da, mi-am răspuns eu în cele din urmă. Şi aşa, poate, voi ajunge să-l cunosc şi eu pe fiul cu care Tony se mândrea atât de mult şi pe care îl iubea nespus.

M-am aşezat din nou în pat şi m-am făcut ghem, gândindu-mă iarăşi la Tony. Cu un aer absent, am început să-mi răsucesc pe deget inelul primit de la el: un anou lat de aur, în stil grecesc clasic, cu acvamarine.

„Culoarea ochilor tăi“, îmi spusese el, în ziua când l-a ales, nu cu mult timp în urmă. „Ochii tăi, care nu sunt albaştri, şi nici cenuşii, ci un fel de turcoaz foarte pal. Ai ochii ca marea, Val.“

Îndesându-mi faţa în pernă, mi-am impus să nu izbucnesc în plâns.

„Iubita mea“, l-am auzit parcă şoptind cu buzele lipite de obrazul meu, şi am oftat iarăşi când am simţit mâna lui mângâindu-mă pe faţă, pe gât şi apoi dezmierdându-mi sânii…

Deschizând ochii brusc, m-am ridicat în capul oaselor, m-am dat jos din pat şi m-am repezit la baie. Cu faţa lipită de peretele de sticlă al cabinei de duş, mi-am spus că trebuie să mă stăpânesc, să încetez să mă mai gândesc la el în ipostaze

erotice. Mi-am impus să-l uit. A murit. E îngropat. A părăsit lumea asta. Dar ştiam că voi păstra mereu în minte amintirea lui, că nu mi-l voi putea scoate niciodată din suflet.

III

Mi-am scos capotul şi m-am băgat sub duş, am lăsat apa fierbinte să-mi şiroiască pe corp, după care mi-am turnat mult şampon pe cap şi m-am spălat bine.

După ce am ieşit de sub duş şi m-am şters, mi-am înfăşurat un prosop mic în jurul capului, ca un turban. Şi, pe urmă, mi-am cercetat rana. Făceam asta în fiecare zi. Pielea era zbârcită în jurul ei, clar doctorul din Paris spunea că nu vor rămâne urme.

Când am fost prima oară la el să mă consulte, mi-a explicat că avusesem noroc, în sensul că glonţul nu atinsese muşchiul şi nici osul, intrând direct în came. În locul pe unde ieşise afară, lăsase iniţial o gaură mare, iar principala problemă a medicilor din Belgrad fusese aceea de a extrage din rana deschisă fragmentele de ţesătură de la haine. Potrivit doctorului Bitoun, făcuseră o treabă minunată, motiv pentru care mă vindecasem atât de bine.

Nu aveam niciun dubiu în această privinţă, norocul fusese de partea mea în ziua aceea. Lucru valabil şi pentru Jake.

IV

Furtuna a izbucnit când am terminat să mă îmbrac.

Tunetele şi fulgerele brăzdau tot cerul şi, înainte de a mă duce în salonaş, a trebuit să aprind şi alte becuri în dormitor.

Un întrerupător comun acţiona toate lămpile din salonaş, iar în clipa în care l-am atins cu degetul camera a fost inundată de o strălucire plăcută. Mi-am plimbat privirea asupra tuturor obiectelor din cameră.

Deşi cunoşteam perfect această încăpere, întotdeauna îmi făcea plăcere să o contemplu. Concepţia îi aparţinea bunicului meu, care crease tot planul de decoraţii interioare, iar piesele de mobilier pe care mi le dăruise erau superbe. Până şi lămpile şi tablourile fuseseră alese tot de el, camera, în ansamblu, având o coeziune şi o frumuseţe tihnită, cu totul aparte.

Janine, franţuzoaica extrem de eficientă şi de săritoare, care avea grijă de apartament – şi de mine când eram în el, stătuse ieri aproape toată ziua. Făcuse curăţenie, frecase şi lustruise peste tot, ba chiar îmi adusese şi un dar frumos… un buchet mare de trandafiri, pe care îi aranjase în diferite vaze din salonaş.

În seara asta, camera practic strălucea graţie eforturilor ei. Mobilierul vechi, cald şi primitor la lumina lămpilor, lucea ca un fruct copt; cât de frumos se profila pe pereţii de un roz închis, în timp ce lămpile de porţelan, cu abajururi de mătase, îşi revărsau lumina diafană pe suprafeţele lucioase ale pieselor de mobilier.

Parchetul din salonaş era bine lustruit, fără nicio carpetă, ca şi podelele din celelalte încăperi. Acestea erau decorate mai simplu, întrucât de ele mă ocupasem eu; camera bunicului, cum îi spuneam eu, arăta cel mai bine.

După ce am admirat-o câteva clipe din pragul uşii, am păşit înăuntru şi am îndreptat câteva perne de pe sofaua tapisată cu stofă roz închis, aflată lângă şemineu, apoi m-am aplecat şi am mirosit florile de la Janine. Chiar aveau un parfum, ceea ce mi s-a părut ciudat, ştiut fiind că majoritatea florilor cumpărate nu împrăştie nicio mireasmă.

M-am dus la bucătărie, am verificat dacă există sticle de vin alb la frigider, după care m-am întors în dormitor. Timp de un minut, m-am studiat în oglinda lungă de pe perete, constatând că arătam mult mai bine decât în ultima vreme. Aveam un aer sănătos, de fapt. Dar asta era doar o iluzie,

creată cu măiestrie datorită cosmeticelor; o pudră cu nuanţe aurii camufla paloarea cadaverică a feţei, ascunzând totodată şi cearcănele negre de sub ochi. Aceştia păreau mai mari şi mai frumoşi graţie rimelului, în timp ce fardul de obraz şi rujul de buze aduceau un plus de viaţă chipului meu galben ca ceara.

Adevărul era că în ultima săptămână arătasem de-a dreptul bolnavă – trasă la faţă, palidă, cu ochii roşii de la plâns, or nu voiam nici în ruptul capului ca Jake să mă vadă aşa în seara aceea. Îşi făcea destule griji din cauza mea.

Nu ştiam unde urma să cinăm în oraş, aşa că mă îmbrăcasem destul de convenţional – pantaloni negri de gabardină, bluză albă de mătase şi un blazer negru. Îmi strânsesem părul înspicat cu şuviţe blonde într-o coadă de cal, la spate, iar când m-am privit cu obiectivitate, mi-am zis: urâţică fată!

Răsucindu-mă pe călcâie, m-am dus la birou, am deschis sertarul şi am scos o pereche de cercei cu perle. Tocmai mi i puneam când a sunat la uşă.

M-am dus repede în hol, nerăbdătoare să-l revăd pe Jake, care fusese plecat o săptămână.

— Ce bucurie pentru ochii mei să te văd, a exclamat el, când am deschis uşa şi l-am poftit înăuntru.

— Şi reciproca e valabilă, i-am răspuns eu încântată.

M-a luat apoi în braţe şi m-a strâns cu foc, ceea ce pe moment m-a surprins.

V

Când mi-a dat drumul în cele din urmă, mi-a adresat un zâmbet ciudat şi oarecum timid. După care, brusc, s-a răsucit pe călcâie şi a închis uşa de la intrare.

Iniţial, am crezut că şi ci rămăsese surprins de fervoarea îmbrăţişării dinainte, dar după aceea mi-am schimbat

părerea. Era cel mai bun prieten al meu, ne cunoşteam de ani de zile, aşa că părea firească exuberanţa lui, mai ales că fusese plecat. Şi, bineînţeles, ţinând scama de situaţia dată.

— Nu plouă, am murmurat eu.

— Nu, a răspuns el, întorcându-se să se uite la mine. Norii de furtună s-au împrăştiat.

Am încuviinţat din cap şi m-am dus spre bucătărie, să desfac o sticlă de Pouilly-Fulsse, vinul lui preferat.

Jake a venit după mine.

— Lasă-mă pe mine, a zis el, când am scos sticla de vin din frigider. A deschis sertarul, în care ştia că ţin ustensilele de bar şi a luat de-acolo un tirbuşon. După ce a scos dopul cu îndemânare, am adus două pahare de vin din bufet şi le-am aşezat pe bar, lângă el. O clipă mai târziu a început să toarne vinul.

Mi-a întins un pahar, iar eu am spus:

— Am veşti bune, Jake. Fratele lui Ajet l-a sunat pe Mike. Qemal i-a spus că Ajet e bine, în Macedonia.

— Nemaipomenit! exclamă el, ciocnind paharul cu mine. În sănătatea lui Ajet. Slavă Domnului că a scăpat.

— În sănătatea lui Ajet, am repetat eu.

Ne-am dus cu paharele în salonaş, unde Jake s-a instalat pe un fotoliu lângă şemineu, iar eu m-am aşezat în colţul sofalei, ca de obicei.

— Dar cum s-a întâmplat, de fapt? mă întrebă Jake, privindu-mă peste marginea paharului.

După ce i-am relatat toată povestea, m-am rezemat de spetează, studiindu-l pe Jake şi gândindu-mă că arăta foarte bine după o săptămână de odihnă în Sud. Mă invitase sa merg cu el la Saint-Jean-Cap-Ferrat. Dar am refuzat, şi brusc m-am întrebat acum dacă nu fusese cumva o greşeală din partea mea. Era limpede că o vacanţă mi-ar fi prins tare bine. În cele câteva zile petrecute la soare, Jake căpătase un bronz auriu, părul i se făcuse şi mai blond, iar toată fiinţa lui

inspira numai sănătate. În seara aceea, era îmbrăcat cu o cămaşă albastră de bumbac, pantaloni şi sacou gri sport, iar ochii lui păreau mai azurii decât oricând.

— Ce te uiţi aşa lung la mine? zise el. S-a întâmplat ceva?

Aşa era Jake, plin de curiozitate, când venea vorba de mine. A avut atitudinea asta de când ne-am întâlnit prima oară, la Bei nit.

— Nu s-a întâmplat nimic, am replicat eu, într-un târziu. Remarc doar că arăţi senzaţional şi nu mă pot opri să nu regret obstinaţia cu care ţi-am refuzat invitaţia.

— Da, aşa e, se grăbi el să răspundă. Rostise aceste cuvinte destul de încet, dar am sesizat o anume vehemenţă în vocea lui. A luat o înghiţitură de vin, savurând băutura cu ochii în pahar, foarte gânditor.

Când a ridicat privirea spre mine, a zis:

— Aveai nevoie de o vacanţă şi, chiar dacă îţi închipui că arăţi grozav, nu-i aşa. Machiajul nu mă păcăleşte pe *mine.* În plus, ai mai şi slăbit.

Şi câtă silinţă mi-am dat să mă fardez, m-am gândit eu atunci, dar am zis:

— Negrul mă face să par mai slabă.

— Cred că uiţi cu cine vorbeşti. Te cunosc mai bine decât oricine, mai bine decât te cunoşti tu însăţi. Puse pe măsuţă paharul, schiţând gestul de a se ridica, dar după aceea se rezemă brusc de perne şi închise ochii.

După vreo două minute, m-am încumetat să întreb:

— Te simţi bine, Jake?

Deschizând ochii, zise:

Mda. Dar îmi fac griji pentru tine, Val.

— Oh, te rog, nu e cazul. Sunt foarte bine. Am slăbit jumătate de kilogram, l-am minţit eu. *Nimic. Nada. Zilch.*

— Mike te-a întrebat când te întorci la lucru? se interesă el, clătinând din cap.

— A zis că sunt bine venită oricând, dar că să nu mă

grăbesc: decizia îmi aparţine.

— După părerea mea, cu cât te întorci mai repede la agenţie, cu atât mai bine. Val, nu-i o soluţie să hoinăreşti zilnic prin Paris şi să stai pe urmă singură în apartament. Ştiu că suferi. Şi eu sunt afectat. Tony a fost cel mai bun amic al meu, dar trebuie să depăşim starea asta, aşa ar fi vrut şi el.

— Mă străduiesc din răsputeri, zău, Jake. Iar mersul pe jos îmi face bine. Nu ştiu de ce, dar aşa e.

— Eşti mai puţin singură afară, pe stradă. Oraşul te face să te simţi mai vie, fiindcă e plin de viaţă, de oameni, maşini, zgomot, activitate. Străzile sunt o lume în sine. Ţi-am povestit vreodată despre John Steinbeck şi reacţia lui la auzul ştirii că Robert Capa a fost ucis în Indochina?

M-am încruntat. Nu ştiam exact dacă îmi povestise sau nu, dar totuşi, vag, parcă ţineam minte că îmi vorbise de asta. Sau auzisem povestea de la Tony? Desigur, cu toţii îl veneram pe Capa, cel mai mare fotoreporter de război al tuturor timpurilor.

— Nu-mi dau seama, se poate. Dar mai povesteşte-mi o dată.

— Capa a murit în 1954, mai precis pe 25 mai. Şi, firește, în câteva ore vestea morţii lui s-a răspândit în toată lumea. Steinbeck, bun prieten cu Capa, era la Paris, când a aflat. A fost atât de şocat încât a ieşit din casă şi s-a plimbat pe străzi paisprezece ore neîntrerupt. Pur şi simplu nu-i venea să creadă ce auzise. Şi nu putea sta locului. Trebuia să fie permanent în mişcare. Ceea ce faci tu e foarte asemănător, numai că la tine a devenit o deprindere zilnică. Val.

— Ba nu, n-ai dreptate. Eu nu umblu câte paisprezece ore pe străzi!

Jake a oftat şi n-a spus nimic, aruncându-mi doar una dintre privirile lui pătrunzătoare, care mă determinau întotdeauna să reexaminez tot ce-i spusesem mai înainte. Am ridicat din umeri, recunoscând în cele din urmă:

— Bine, ai dreptate, probabil că fac şi eu acelaşi lucru. Să ştii, însă, că mi-ai mai povestit chestia asta. A fost într-una din zilele când te necăjeai din cauza lui Tony, fiindcă ţi se părea prea imprudent. ÎI comparai cu Capa.

— Ba nu, nu-i aşa, zise Jake, aşezându-se mai drept pe fotoliu şi privindu-mă cu asprime. Capa nu eta nesocotit, în sensul în care se putea spune asta despre Tony. Cei care l-au cunoscut pe Capa au spus că îşi lua toate măsurile de precauţie. Nu uita că era expert când venea vorba să îşi asume riscuri *calculate.* Când a fost în Indochina, participa la al cincilea război, or doar un fotoreporter cu o mare experienţă ca a lui putea şti cum să calculeze exact când ceva era efectiv periculos sau nu. Din câte ştiu eu despre el, evalua riscurile, mai ales când trebuia să umble prin zonele expuse, manifesta întotdeauna prudenţă, nu îşi asuma riscuri inutile. Dacă întrevedea, însă, posibilitatea de a realiza o fotografie de excepţie şi exista un risc calculat, îşi asuma acel risc. Tony se repezea pur şi simplu, fără… Se opri şi luă o înghiţitură de vin, simţind că nu dădea dovadă de lealitate.

— Fără să se gândească, am încheiat eu, în locul lui, pornind spre bucătărie.

— Unde te duci?

— Să aduc sticla de vin. Când m-am întors, am umplut ambele pahare şi am pus sticla pe măsuţă. Cum rămâne cu slujba de pomenire? l-am întrebat eu, trecând direct la subiect. Ştii când are loc?

— Săptămâna viitoare. Marţi.

Am înţeles. Şi unde se ţine?

— La Brompton Oratory, ora unsprezece.

Am tăcut, privind la pahar.

Am făcut rezervare la Milestone, în Kensington. Ştiu ca îţi place hotelul ăsta.

Am încuviinţat din cap. Mă luase prin surprindere cu

informaţiile despre ceremonie. Lucrurile se mişcau parcă mai repede decât anticipasem eu şi nu mă simţeam deloc pregătită. Doar patru zile. Şi, pe urmă, aveam să stau printre prietenii şi colegii lui, mulţi dintre ei şi de-ai mei, de fapt, ascultând cum lumea vorbeşte despre bărbatul pe care îl jeleam. Brusc, înspăimântată de această perspectivă, m-am rezemat de spetează cu un gest brutal.

Jake îmi spunea altceva, aşa că am clipit de câteva ori, încercând să mă concentrez asupra cuvintelor lui.

— Am discutat cu Clee Donovan, care a zis că vine sigur, şi le-am lăsat mesaje fraţilor Tumley. Ştiu că vor onora şi ei invitaţia dacă va fi posibil.

Mă uitam ta el, dar de fapt priveam în gol. Eram copleşită, iar perspectiva de a merge la Londra mă speria, umplându-mă de încordare şi anxietate.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Jake.

— Mi-e… *groaza* de tot. O să fie atâta lume acolo.

O fracţiune de secundă, Jake nu scoase un cuvânt, dar după aceea zise:

— Ştiu ce vrei să spui, dar hai mai bine să fim bucuroşi şi mândri că atâta lume vrea să-l omagieze pe Tony. Fiindcă asta înseamnă o ceremonie comemorativă, Val, celebrarea faptului că persoana respectivă a trăit pe lumea asta. Ne manifestăm recunoştinţa pentru faptul că Tony s-a născut şi s-a aflat un timp printre noi.

— Da.

S-a ridicat în picioare şi a venit să se aşeze lângă mine pe sofa, luându-mă de mână cu un gest nespus de tandru.

— Ştiu că e greu… dar a murit, Va, şi trebuie să accepţi acest lucru, fiindcă…

— Dar accept, i-am retezat eu vorba, ridicând un pic tonul.

— Trebuie să ai o preocupare, să începi din nou serviciul. Nu poţi doar sa… *pluteşti* aşa, în derivă.

M-am holbat la el iritată. Din nou se erija într-un individ

dur şi autoritar. Fără să mă pot abţine, am ripostat:

— Nici despre tine nu se poate spune că ai făcut mare lucru de când ne-am întors de la Belgrad. Mai bine îmi muşcam limba, decât să fi rostit cuvintele alea oribile.

— Mi-aş fi dorit *să pot* lucra, însă am avut mari probleme cu piciorul, care s-a vindecat mai greu decât mă aşteptam eu.

Eram furioasă pe mine.

— Îmi pare rău, Jake, nu trebuia să spun asta. Ştiu că ai fost rănit mult mai grav decât mine. Am vorbit fără să mă gândesc.

— Ba nu-i adevărat. Ştii ce, hai să facem o înţelegere. Să ne ajutăm unul pe celălalt să depăşim faza în care ne aflăm în seara asta, să ne punem *în mişcare.* Hai să ne luăm aparatele de fotografiat, Val, şi să ne apucăm de treabă.

— Nu cred că aş putea să mă mai întorc în Kosovo.

— Doamne fereşte, nu la asta mă refeream! Nici eu nu vreau să mai merg acolo, doar mai există şi alte subiecte de fotoreportaj în afara războaielor.

— Dar suntem renumiţi pentru *asta,* i-am reamintit eu.

— Putem să ne alegem orice misiune, dragă Val.

— Cred că da, am confirmat eu.

Ochii lui Jake se făcură parcă mai albaştri, mai reflexivi, iar după câteva momente schimbă subiectul cu îndemânare, remarcând:

— Am făcut rezervare la un avion spre Londra, pentru luni seara, e bine?

M-am mulţumit doar să dau aprobator din cap. Întinzând mâna după pahar, am sorbit din vin, după care am pus paharul la loc şi am exclamat cu o veselie falsă:

— Hai povesteşte-mi şi mie cum a fost în sudul Franţei!

— A fost nemaipomenit. Val, păcat că n-ai venit cu mine. Jake se opri şi se uită la telefonul care începuse să sune.

Mi-am tras mâna din a lui, m-am ridicat în picioare şi m-am dus să răspund.

VI

Spre marea mea surpriză, era fratele meu, Donald, care telefona de la New York. M-am prăbuşit pe un scaun din imediata mea apropiere. După saluturile de rigoare, mi-am venit repede în fire şi l-am ascultat cu luare-aminte. Donald a fost întotdeauna şmecher; viclenia era ca o a doua natură pentru el.

După ce şi-a încheiat lungul discurs, i-am zis:

— În momentul de faţă, nu pot pleca. Trebuie să mă duc la Londra, săptămâna viitoare, la slujba de pomenire a unui coleg, şi mai am de rezolvat o grămadă de probleme de serviciu.

L-am ascultat din nou, cu maximum de răbdare, după care i-am mai spus o dată:

— Îmi pare rău, nu pot veni acum. Uite ce e, nu pot sta mult la telefon, am musafiri, aşa că trebuie să închid. Îţi mulţumesc că m-ai sunat.

Hotărât să-şi impună punctul de vedere, Donald a continuat să trăncănească şi, nevrând să-i trântesc telefonul în nas, am fost nevoită să-l ascult. Când s-a oprit în cele din urmă să-şi mai tragă răsuflarea, am profitat de ocazie şi i-am repetat că nu puteam pleca deocamdată din Europa. După aceea mi-am luat repede rămas-bun şi am închis.

Întorcându-mă la sofa, m-am aşezat şi am zis:

— Ce tupeu poate să aibă! Nici nu-mi vine să cred că m-a sunat!

— *Cine?* Şi ce ţi-a spus acest *cine,* de te-ai înfierbântat în halul ăsta?

M-am întors spre Jake şi i-am explicat:

— Era fratele meu. Donald, care a sunat de la New York. Mi-a spus că mama nu se simte bine. Mai corect ar fi fost să zic mama lui. Pentru că faţă de mine nu s-a purtat niciodată

ca o mamă. Donald voia să vin cu avionul la New York. Ce neobrăzare!

— Dar ce-a păţit mama ta? E grav bolnavă?

I-am surprins expresia de nedumerire din ochi, şi mi-am dat seama că Jake nu va putea înţelege niciodată relaţia dintre mine şi mama mea. Dar cum aş fi putut să-i pretind lui acest lucru, când nici mie nu-mi era prea clară situaţia. Din câte îmi povestise, Jake provenea dintr-o familie de evrei,» extraordinar de iubitori, afectuoşi şi uniţi, şi fusese crescut cu multă dragoste, înţelegere şi extraordinar de mult sprijin din partea părinţilor, a bunicilor şi a surorilor lui. În schimb, cu mă simţisem ca o „orfană“ în sânul familiei Denning.

Dacă n-ar fi existat părinţii tatălui meu şi mai ales bunicul, cred că aş fi murit de tânără, din cauza lipsei de afecţiune. M-am întrebat atunci de ce pomenisem de o relaţie cu mama, din moment ce între noi două nu existase niciodată vreo legătură.

Aisbergul Aggie. Aşa îi spunea bunicul, care s-a întrebat adesea, cu glas tare, de faţă cu mine, ce găsise oare la ea fiul lui, adică tata. Fusese frumoasă, desigur. Probabil că era în continuare, deşi eu n-am mai văzut-o de când am fost în Beirut, adică de multă vreme.

Întrerupându-mi gândurile, Jake mă întrebă din nou:

— Val, mama ta e foarte bolnavă?

— N-am înţeles prea bine de la Donald. Zicea doar că nu se simte bine şi că şi-ar fi exprimat dorinţa să mă vadă. Nu făcea decât să-mi transmită mesajul ei. Dar nu cred că e ceva grav, fiindcă probabil că mi-ar fi spus. Donald este odorul ei, Jake. Şi într-un fel s-a lăsat dominat de ea. Totuşi, nu e genul de om care să glumească atunci când vine vorba de sănătatea ei sau de ceva care o priveşte. clar că mi-ar fi spus dacă ar fi vreo problemă, n-am nicio îndoială în această privinţă.

— Poate că vrea să îndrepte lucrurile, sugeră Jake,

ridicând din sprâncene. Să încerce o apropiere de tine.

Am protestat cu vehemenţă:

— Exclus. Vreme de treizeci şi unu de ani n-a dat doi bani pe mine. Nu, nu mă duc la New York.

— Ai putea măcar să-i telefonezi.

— N-avem ce să ne spunem, Jake. Ţi-am povestit despre ea acum câţiva ani. Mi-am muşcat buza şi am clătinat încet din cap: Nu pot simţi ceva pentru o femeie care n-a avut niciun sentiment faţă de mine.

Jake n-a mai spus nimic, iar între noi s-a aşternut o lungă tăcere. În cele din urmă, a rostit încetişor, într-un acces de compasiune:

— Doamne sfinte, Val, n-am putut niciodată să înţeleg atitudinea ei faţă de tine. Mi se pare atât de nefiresc ca o mamă să nu-şi iubească copilul De fapt, ce putea să aibă împotriva unui nou-născut?

— Habar n-am, fam răspuns eu, ridicând uşor din umeri. Bunicii mei Denning n-au priceput nici ei de ce se purta aşa, iar în ce-o priveşte pe propria ei mamă, n-am avut ocazia s-o cunosc prea bine. Bunica Violet Scott a fost o enigmă pentru mine şi m-a evitat tot timpul. Am râs cu amărăciune. Când eram mai mică. Mă gândeam că sunt copil nelegitim şi că mama a rămas însărcinată cu alt bărbat, înainte de a se mărita cu tata. Datele însă nu se potriveau, fiindcă se căsătorise cu tata cu mai bine de un an înainte de a mă naşte eu.

— Poate că a avut o relaţie extraconjugală după ce s-a măritat cu tatăl tău, sugeră Jake.

— M-am gândit şi la asta, dar semăn prea mult cu bunica Cecelia Denning, pe vremea când era de vârsta mea. Bunicul remarca tot timpul chestia asta.

Am sărit în picioare, am deschis sertarul de jos de la birou şi am scos de-acolo o cutie de carton pe care i-am întins-o lui Jake.

— Uită-te un pic la astea, i-am zis eu, aşezându-mă lângă el.

A privit lung, timp de câteva minute, fotografiile vechi cu bunica mea, pe care le scosese din cutie.

— Da, eşti o Denning autentică şi semeni leit cu Cecelia. Dacă nu ar fi fost îmbrăcată cu hainele astea acum demodate, aş fi jurat că eşti tu. Căutând printre celelalte fotografii din cutie, zise chicotind: O iau pe asta!

— Hai, dă-mi-o şi mie s-o văd!

Râzând în continuare, mi-a întins fotografia. Nu m-am putut abţine să nu rid, uitându-mă la propria mea imagine. Stăteam în faţa Hotelului Commodore din Beirut, locul unde l-am văzut prima oară pe Jake. Eram îmbrăcată cu o bluză safari şi eu pantaloni, iar de gât îmi atârnau alandala tot felul de aparate de fotografiat. Se vedea limpede, după expresia mea solemnă, că eram foarte pătrunsă de importanţa mea. Privind mai atent fotografia, m-am mulţumit doar să remarc înfiorată:

— Cât de înfumurată eram, dar Doamne Dumnezeule, ce oribil arătam pe atunci!

— Ba nu, erai cea mai minunată chestie pe două picioare pe care am văzut-o vreodată, a exclamat el, după care s-a oprit brusc; pe chipul lui se aşternuse o expresie de uimire, de parcă cuvintele acestea l-ar fi surprins chiar şi pe el. Dregându-şi glasul, Jake aduse din nou vorba despre mama: Foarte ciudat, Val, modul în care s-a purtat mama ta cu tine. Ar trebui să fii mândră de realizările pe care le-ai obţinut în decursul timpului.

— E un mister pe care n-am intenţia să-l dezleg. Nu merită osteneala. Acum, ce-ar fi să mergem la masă?

Capitolul 4

I

Londra, septembrie

Cu mult efort, izbutisem ca în ultimele zile să nu mă mai gândesc la ceremonia comemorativă, însă acum, când Jake şi cu mine ne pregăteam să plecăm acolo, m-a cuprins brusc o stare de panică. Perspectiva slujbei se profila ameninţător în mintea mea şi, pur şi simplu, simţeam nevoia să las totul baltă. De fapt, repulsia devenise atât de puternică încât mă uimea de-a dreptul. Ulterior, aveam să mă întreb dacă nu eram cumva înzestrată cu un al şaselea simţ, care mă făcea să intuiesc necazurile, dar nu eram sigură; e greu să ai certitudini în această privinţă.

Mă aflam însă acolo, aşteptându-l pe Jake inelegantul hol lambrisat al hotelului Milestone şi întrebându-mă ce scuză plauzibilă aş putea invoca pentru a lipsi de la slujba de pomenire. Firește, n-aveam nicio şansă. Era prea târziu să mai dau înapoi şi, în afară de asta, nu voiam să-l dezamăgesc pe Jake.

Întorcându-mă cu spatele la uşa de la intrare, l-am zărit pe Jake venind spre mine, îmbrăcat cu un costum negru, cămaşă şi cravată. Deşi arăta foarte bronzat şi viguros, avea o expresie la fel de sumbră ca şi hainele de pe el şi şchiopăta tot atât de tare ca în ziua precedenta, când sosisem la Heathrow, pe o furtună de pomină.

S-a oprit, dar n-am îndrăznit să-i pomenesc nimic de şchiopătat sau să-l întreb cum se simte, căci mi-am amintit cum mă muştruluise cu o seară înainte, când îmi exprimasem îngrijorarea pentru rănile lui. Am preferat, aşadar, să-l iau de braţ, rezemându-mă de el şi sărutându-l

pe obraz.

Zâmbindu-mi anemic, mi-a zis:

— Îmi pare rău că te-am făcut *să* mă aştepţi. Am cam întârziat, aşa că n-ar strica să o luăm din loc.

A început să toarne cu găleata, în momentul în care am păşit pe treptele din faţă ale hotelului. Portarul în livrea a venit fuga după noi, cu o umbrelă mare, sub care ne-am cuibărit amândoi, până ce am ajuns la maşina cu şofer, comandată de Jake.

După ce ne-am instalat în automobil, Jake a spus încetişor:

— O să fie bine, Val, încearcă să nu te mai frământi atât. O să se termine repede şi o să putem pleca de aici, a mai adăugat el, luându-mă de mână, cu un gest liniştitor.

Fiind o fire interiorizată, nu mi-am dezvăluit niciodată sentimentele pe care le nutream. Aşa se face că am preferat să-l jelesc pe Tony în felul meu, ascunsă în tihna căminului, şi nu într-un loc public cum e Brompton Oratory, deşi se pare că era o biserică catolică foarte frumoasă – Vaticanul Londrei, cum o numise cineva, în urmă cu câţiva ani.

După ce am privit câteva minute ia străzile scăldate de ploaie, pe măsură ce maşina îşi croia drum prin aglomeratul trafic londonez, am renunţat să mă mai uit pe geam. Luând exemplu de la Jake, care se cuibărise în colţul banchetei, cu ochii închişi, am făcut şi eu la fel. Şi nu i-am mai ridicat până când automobilul nu s-a oprit în faţa bisericii.

Mi-am îndreptat ţinuta, mi-am netezit părul pe care mi-l strânsesem într-un coc sobru, la spate, şi mi-am aranjat jacheta de la taiorul negru cu care eram îmbrăcată. După aceea, am tras adânc aer în piept şi mi-am impus să păstrez o atitudine demnă pe toată durata ceremoniei.

II

O mare de oameni intra în Brompton Oratory, astfel încât

era foarte greu să descoperi printre ei prieteni sau colegi. Toată lumea era îmbrăcată în negru sau în culori închise, iar pe chipurile tuturor se citeau durerea şi respectul faţă de caracterul solemn al ceremoniei la care urmau să participe.

Avusesem înţelepciunea să-mi pun o pereche de ochelari de soare înainte de a coborî din maşină, ceea ce îmi dădea senzaţia că sunt incognito acolo şi, oarecum, protejată, dacă nu chiar invizibilă. Asta nu m-a împiedicat, însă, să mă agăţ de braţul lui Jake, înainte de a ne amesteca în şuvoiul de oameni care păşeau calm în biserică.

Tocmai intrasem, când cineva m-a bătut uşor pe umăr. Întorcând capul, am zărit chipul frumos al lui Nicky Wells, directoarea biroului din Paris al AM, cea mai renumită televiziune de ştiri americană.

Fusesem împreună cu ea în Piaţa Tienanmen, din Beijing, când studenţii demonstraseră împotriva guvernului chinez. Asta era în 1989, iar Nicky îmi fusese de mare ajutor, fiindcă pe atunci abia mă iniţiam în tainele meseriei de reporter. Cu cincisprezece ani mai mare decât mine, mă luase adesea sub aripa ei protectoare în primii ani de activitate.

Rămăsesem de atunci prietene şi obişnuiam să ne mai» vizităm, la Paris. Nicky venise acolo împreună cu soţul ei, ţ Clee Donovan, un alt celebru fotoreporter de război, care înfiinţase în urmă cu câţiva ani agenţia Image. După ce se născuse primul lor copil, Nicky renunţase la meseria de corespondent de război, considerând că era mai prudent să rămână la Paris şi să se ocupe de evenimentele locale.

Jake şi Clee se împrieteniseră de câţiva ani buni, căci aveau în comun câteva lucruri esenţiale – condiţia de americani expatriaţi, meseria de fotografi de război, precum şi statutul de câştigători ai premiului Robert Capa. Această distincţie fusese creată în 1955, imediat după moartea lui Capa, de către revista *Life* şi Overseas Press Club of America, fiind decernată pentru „cel mai bun fotoreportaj din

străinătate, a cărui realizare presupunea curaj şi iniţiativă".

Ştiam că amândoi se mândreau teribil cu acest premiu, Capa fiind un fel de zeu pentru ei, ca de altfel pentru toţi fotoreporterii de război.

Am zăbovit câteva momente toţi patru, discutând despre Tony şi prilejul regretabil care ne reunise acolo. Am convenit apoi să luăm masa împreună la Paris, dacă ni se va oferi posibilitatea să ne aflăm acolo, în acelaşi timp.

Când ne-am pus din nou în mişcare, Clee a fost cel care a vorbit primul:

— Jake, noi nu putem veni la parastas, după aceea. Nicky şi cu mine trebuie să plecăm imediat la Paris, după terminarea slujbei. Voi vă duceţi? a întrebat el, uitându-se când la Jake, când la mine.

Eram atât de surprinsă încât mi-a fost imposibil să scot vreun cuvânt.

Jake şi-a dres glasul, destul de emoţionat, după părerea mea, şi a murmurat ceva ce n-am reuşit să înţeleg. După aceea a adăugat:

— Suntem exact în situaţia voastră, Clee, şi noi trebuie să ne întoarcem imediat. Obligaţii de serviciu. Dar s-ar putea să trecem pe-acolo câteva minute, să ne aducem omagiile cuvenite.

Nu s-a mai spus nimic altceva, căci toţi patru fuseserăm prinşi de valul de oameni din spate, care ne împingea înainte. Am rămas agăţată de braţul lui Jake, dar din cauza aglomeraţiei ne-am pierdut până la urmă de Nicky şi Clee. După câteva secunde, am fost invitaţi să luăm loc în strană.

După ce ne-am aşezat, l-am înşfăcat cu brutalitate pe Jake de braţ, şi, trâgându-l spre mine, i-am şuierat la ureche:

— Mie nu mi-ai spus nimic de praznic.

— M-am gândit că e mai bine, măcar până ajungem acolo, a recunoscut el în şoaptă.

Cine face pomana? am întrebat eu, încercând să nu ridic

vocea şi să nu mă supăr prea tare pe el.

— Rory şi Moira. S-a uitat repede la mine şi, din nou, şi-a dres glasul în încercarea de a-şi ascunde starea de nervozitate. Am senzaţia că noi n-o să mergem, nu-i aşa, Val?

— De asta poţi fi sigur, m-am răţoit eu la el.

III

Din fericire, exact în acel moment au mai pătruns în stranăşi alţi oameni, ceea ce ne-a împiedicat să mai continuăm conversaţia care, altminteri, ar fi riscat să degenereze în ceartă.

Eram furioasă pe Jake, care nu-mi spusese nimic de parastas, dar în acelaşi timp mi-era ciudă pe mine fiindcă nu anticipasem că va fi aşa.

Tony fusese irlandez; pe de altă pane, praznicul se organizează după înmormântare, şi nu după slujbele de pomenire. Dar aşa sunt irlandezii, cu datinile şi tradiţiile lor unice în lume, iar, după toate aparenţele, o masă gen praznic nu era deloc deplasată, ţinând seama de faptul că înmormântarea se desfigurase în Irlanda. Acesta reprezintă un prilej pentru rude şi prieteni de a se aduna, de a se consola reciproc, de a-şi aminti de cel răposat, cinstindu-l şi omagiindu-l. Hram perfect conştientă de faptul că nu puteam să fac faţă unui asemenea eveniment. Mă surprindea incapacitatea lui Jake de a pricepe toate astea.

Acordurile orgii au răsunat în biserica şi, în acel moment, m-am încumetat să privesc pe furiş în jurul meu. Ici şi colo, prin mulţime, am zărit chipuri cunoscute – oameni cu care lucrasem în ultimii doi ani. Mai veniseră acolo nenumăraţi fotografi şi ziarişti renumiţi, precum şi câteva celebrităţi pe care nu le cunoşteam decât din auzite.

Am continuat să mă uit în jur, sperând să-l văd pe Rory. Eram absolut sigură că îl puteam recunoaşte, având în

vedere faptul că Tony îmi arătase multe fotografii cu el şi sora sa, Moira. Nu-i zăream pe nicăieri, deşi în mod cert se aflau acolo. M-am gândit că şedeau probabil în strana din faţă, lângă altar, care nu era în raza mea vizuală.

M-am rezemat de spătar, am plecat capul şi m-am concentrat asupra muzicii de orgă. Acordurile răsunau funebru, dar în mod straniu şi mângâietor. Am închis ochii câteva clipe şi m-a cuprins un sentiment de uşurare, la gândul că izbuteam să îmi stăpânesc sentimentele. Cel puţin deocamdată.

Când muzica a încetat, am deschis ochii şi am văzut un preot în faţa altarului. Acesta a început să se roage pentru sufletul lui Tony; am îngenuncheat cu toţii, rugându-ne cu el, după care ne-am aşezat la loc în strane. Preotul a continuat să vorbească, de data asta despre Tony şi viaţa lui, despre toate realizările lui în scurta sa existenţă pământească.

Mi-am găsit un refugiu, cufundându-mă în mine însămi şi ascultând doar pe jumătate din dorinţa de a nu mă implica emoţional. Instinctiv, mi-era teamă să nu mă dau în spectacol, arătându-mă prea impresionată sau izbucnind în plâns. Cu toate astea, mă podideau mereu lacrimile şi făceam eforturi disperate să mi le înăbuş.

În scurt timp, preotul a încheiat şi s-a retras într-o parte, în faţa altarului, iar de undeva de departe, parcă din străfunduri, s-a înălţat vocea unui băiat de cor. Glasul era atât de pur, atât de înduioşător încât m-au trecut fiori pe şira spinării şi m-am aşezat mai bine, ascultând fascinată.

Menestrelul la război s-a dus
Doar printre morţi mai e văzut.
El sabia tatălui și-a pus
Și harfa dulce, ca un scut.

Vocea acestui băiat, care cânta atât de frumos, m-a

tulburat profund. Buzele au început să-mi tremure necontrolat, faţa mi s-a schimonosit şi a trebuit să-mi îngrop obrajii în palme. M-am cuibărit în colţul stranei şi am constatat, o fracţiune de secundă mai târziu, că nu eram în stare să-mi stăpânesc lacrimile. Îmi şiroiau pe faţă, pe sub ochelarii fumurii, mi se prelingeau pe mâna încleştată de reverul jachetei.

Jake m-a cuprins pe după umeri şi m-a tras lângă el, vrând să mă aline. Rezemându-mă de el, am înghiţit cu greu, din cauza nodului care mi se pusese în gât, mi-am muşcat buzele şi, în final, am izbutit să mă stăpânesc. Într-un târziu, balada a încetat, iar glasul de soprană a amuţit. Speram să se termine cât mai repede, fiindcă emoţia devenise insuportabilă.

Dar, firește, a mai durat. Întâi, fratele lui Tony, Niall, a ţinut să-l elogieze; a fost urmat de cel mai vechi prieten de breaslă al lui Tony, Eddie Marsden, editor foto la agenţia unde lucrase Tony, care a vorbit o bună bucată de vreme. În cele din urmă, în amvon a apărut Rory, semănând cu un Tony tânăr, puternic şi curajos în suferinţa lui. Moştenise de la tatăl său trăsăturile frumoase de irlandez brunet şi semăna atât de mult cu el la gesturi şi la voce încât aveai impresia că Tony era cel care vorbeşte.

Cuvintele lui Rory, rostite din inimă, au mişcat întreaga asistenţă. Tânărul a evocat marele farmec al lui Tony şi talentul lui de fotograf, modestia şi lipsa lui de înfumurare, ura pe care o avea faţă de violenţă, umanitarismul lui şi vehemenţa cu care condamna războaiele pe care le imortaliza pe peliculă. Rory a pomenit de rădăcinile irlandeze ale părintelui său, de dragostea lui pentru Irlanda şi familia sa. Vorbea cu atâta afecţiune despre tatăl său încât am simţit din nou că mă podidește plânsul.

Rory a continuat. „A murit prea tânăr… dar a murit măcar făcând ceea ce îi plăcea cel mai mult, înregistrând istoria în

direct. Şi poate că e preferabil să mori în timp ce faci ceea ce ţi-a plăcut cel mai mult…“

Dar putea să mai fi trăit încă, mi-am spus în sinea mea, pe fondul discursului lui Rory. Dacă nu şi-ar fi asumat acele riscuri groaznice, astăzi nu ne-am fi adunat cu toţii aici ca să deplângem dispariţia lui. M-am detestat imediat pentru aceste oribile crâmpeie de gânduri. Dar acesta era adevărul.

IV

Rory ne-a zărit în timp ce înaintam pe culoarul central. Se oprise ca să vorbească cu prietenii tatălui său, înainte ca aceştia să părăsească biserica. În clipa în care l-a recunoscut pe Jake. S-a luminat la faţă imediat. Moira stătea lângă el, iar în cealaltă parte se afla o roşcată suplă, care chiar şi de la acea distanţă atrăgea atenţia prin frumuseţea sa. Am ghicit din primul moment că era Fiona, fosta nevastă a lui Tony. M-am simţit străbătută de un fior.

Jake n-avea de unde să ştie prin ce stare treceam, dar m-a sprijinit de braţ, de parcă ar fi înţeles perfect situaţia.

Fiona îi zâmbea afectuos, bucuroasă să revadă un vechi prieten. Jake mi-a dat drumul la mână când am ajuns în dreptul ei. A îmbrăţişat-o mai întâi pe Fiona, apoi pe Moira şi Rory.

Împingându-mă în faţă, a făcut prezentările:

— Fiona, ea e Val – Val Denning.

— Bună, Val, a rostit ea, prietenoasă, şi m-a învăluit într-un zâmbet înainte de a-mi întinde mâna.

Am făcut şi eu acelaşi gest şi am înclinat capul, încercând să nu mă holbez la ea. I-am remarcat frumuseţea chipului, cu pometii înalţi, gropiţă în bărbie şi frunte netedă. Avea acel alb al pielii lăptos şi curat cu care sunt binecuvântate irlandezele roşcate, dar toată faţa îi era acoperită de pistrui. Părul, tuns scurt şi creţ, părea o flacără, contrastând plăcut

cu ochii negri ca tăciunele. O celtă autentică, am remarcat eu în sinea mea.

— Mă bucur nespus că aţi reuşit să veniţi la Londra, îi spunea Fiona lui Jake cu accentul ei tipic irlandez. Sinceră să fiu, mi-am închipuit că aţi plecat amândoi în delegaţie, aşa că n-aveaţi cum să participaţi la slujba de pomenire. Vă mulţumesc că aţi venit. S-a uitat la mine, apoi din nou la Jake: Veniţi acasă, să gustăm ceva împreună?

Jake a şovăit nesigur, s-a uitat repede la mine, apoi i-a spus Fionei:

— Val nu se simte prea bine de ieri, nu-i aşa, draga mea?

Cu îndemânare, aruncase mingea în terenul meu, iar mie nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă duc acolo cu el.

— Da, aşa e. Mi-e teamă să nu mă îmbolnăvesc.

— Oh, ce păcat, zău aşa, Val, făcu ea, dezamăgită. Aş fi vrut să vă dau amândurora câte un obiect ce i-a aparţinut lui Tony. Să aveţi o amintire de la el. Sunt atâtea lucruri acasă, tot ce-a adunat de-a lungul anilor. Mă gândeam că aţi putea să vă alegeţi ceva, şi tu Val, şi tu Jake, ceva personal, un aparat de fotografiat, sau o pereche de butoni. S-a oprit, clătinând din cap, cu un zâmbet trist: Da, apropo de Tony, niciun obiect nu poate fi mai personal, cred, decât un aparat de fotografiat, ştiut fiind că toate aparatele de fotografiat pe care le-a avut au făcut parte din însăşi fiinţa lui.

— Haide, Jake, ne-am bucura tare mult dacă ai veni. Ai lucrat atât de mult timp cu tăticul. Şi dumneata ar trebui să vii, adăugă Rory, uitându-se drept la mine. Dacă aveţi chef. Nu e un praznic în adevăratul înţeles al cuvântului, să ştiţi. E un fel de… în fine, o reuniune de prieteni care îşi vor aminti de tata împreună cu familia lui, la el acasă.

— Fără voi, n-ar mai fi acelaşi lucru, interveni şi Fiona. Zău aşa, Jake, aţi fost atât de nedespărţiţi în ultimii ani încât ajunsesem să cred că aţi devenit siamezi. Te rog, vino la noi acasă. Ar însemna enorm pentru mine şi copii.

Jake a îngăimat ceva, dar nu i-am dat atenţie. Mă holbam la Fiona. Şi am înţeles, cu o certitudine absolută, că nu era fosta soţie a lui Tony. O aveam în faţa ochilor pe soţia lui. Sau mai bine zis, pe văduva lui.

Capitolul 5

I

Tony a venit la mine, la sfârşitul lui iulie, şi mi-a zis că a divorţat. De ce nu mi-ai spus că nu era adevărat? I-am întrebat eu cât mai calmă cu putinţă, încercând să nu ridic glasul şi să mă stăpânesc.

— Fiindcă n-am ştiut, mi-a răspuns Jake, privindu-mă fix.

— *De ce* n-ai ştiut? Doar erai cel mai bun prieten al lui, iar cu Fiona pari a fi în termeni foarte amicali. Nu se poate să nu fi ştiut nimic, să nu fi avut habar de viaţa lor împreună I am exclamat eu, ridicând uşor vocea.

Jake nu mi-a răspuns.

Stăteam în picioare, faţă în faţă, în camera mea de la Milestone, unde ne-am întors după ce am plecat de la Brompton Oratory. Stupefiată de revelaţia pe care o avusesem, m-am grăbit să mă scuz faţă de Fiona, spunându-i că, efectiv, nu mă simţeam bine şi trebuia să plec. Cedând la insistenţele ei, Jake a acceptat, până la urmă. Să meargă la ei acasă, după ce avea să mă conducă mai întri pe mine la hotel. În maşină, Jake a încercat să-mi vorbească, întrebându-mă de ce am şters-o atât de rapid de la biserică. Dar l-am rugat să tacă, explicându-i că această discuţie trebuia să aibă loc între patru ochi.

Ceea ce se întâmpla acum. Brusc, a întins mâinile, de parcă ar fi vrut să mă ia în braţe. Dar m-am tras înapoi.

— Nu încerca să mă consolezi acum, i-am spus eu, repede. N-am niciun chef, Jake, şi oricum vreau să lămurim această

chestiune, o dată pentru totdeauna, am mai zis eu, scuturând din cap. Întotdeauna te-am considerat prietenul meu, de fapt, cel mai bun prieten al meu, dar acum… Am lăsat fraza neterminată.

Imediat, mi-am dat seama că l-am supărat. Şi-a încleştat buzele, iar privirea ochilor lui albaştri şi strălucitori, de obicei atât de blândă, a devenit tăioasă.

— Cum îţi permiţi să îmi pui la îndoială prietenia şi lealitatea?! a exclamat el. Încetează cu acuzaţiile astea prosteşti, Val. N-am făcut nimic ca să te rănesc, sunt doar un spectator nevinovat. Şi acum ascultă bine ce am să-ţi spun.

— Ascult.

Trăgând aer adânc în piept, a zis:

— Deşi Tony şi cu mine eram foarte apropiaţi, nu mi-a făcut niciodată destăinuiri despre viaţa lui personală, mulţumindu-se doar cu aluzii vagi. Am ştiut că au existat multe femei… S-a întrerupt, mâhnit, şi s-a uitat bine la mine înainte de a continua.

Ştiam că Jake nu era omul care să mă jignească în mod deliberat şi îmi dădeam seama cât de tare se frământa la gândul că mă făcea să sufăr. Dar nu era aşa.

— E-n regulă, Jake, continuă, am încercat eu să-l liniştesc.

Încuviinţând din cap, a reluat:

— Val, trebuie să te împaci cu ideea că au existat şi alte femei înaintea ta. Dar pe Fiona n-a părăsit-o niciodată. Fra acolo întotdeauna, iubita lui din copilărie, mireasa lui copil, cum îi spunea el, şi mama copiilor săi. Într-un anumit fel, o considera sacră. Cel puţin, asta cred *eu.* Cum ţi-am mai spus, n-am discutat niciodată despre căsnicia lui sau despre aventurile lui amoroase, aşa cum nici eu nu i-am vorbit despre viaţa mea personală şi divorţul de Sue Ellen. Nu ne referem la chestiunile astea, decât în treacăt. După aceea, anul trecut s-a combinat cu tine şi, în cele din urmă, am ajuns să mă gândesc la ceva de neconceput – perspectiva de

a se despărţi de Fiona. Nu fiindcă ar fi pomenit vreodată ceva în acest sens. Sau că ar fi discutat despre tine. Totuşi, când a venit la Paris, în iulie, a anunţat hodoronc-tronc că divorţează.

— Şi ai rămas cu gura căscată, cum s-ar spune, l-am întrerupt eu, pe un ton cam acid.

Fără să ia în seamă sarcasmul meu, Jake a continuat:

— Ai dreptate, dintr-un anumit punct de vedere, da. Fiindcă. Era un catolic desăvârşit, întotdeauna m-am gândit că un divorţ, în cazul lui, nu intra în discuţie. Dar uite-l că face ceva la care nu m-am aşteptat. Sparge tiparul. Trebuie să înţelegi, Val, eu am înţeles de pe alt palier motivul deciziei lui. Voia să se elibereze pentru tine. Da, am priceput perfect acest aspect.

— Ne-a minţit pe amândoi. N-a divorţat.

— Asta n-avem de unde şti, spuse Jake, încercând să fie obiectiv.

— Ohoho, cum să nu! Cel puţin, eu ştiu.

— Aş vrea să ţii seama de câteva lucruri. În primul rând, gândeşte-te la Fiona şi la atitudinea ei de astăzi. Nu pozează în văduva îndurerată. Pare un pic tristă, de acord cu tine, dar nu e distrusă. Şi în al doilea rând, nu organizează decât o mică reuniune acasă, cu câţiva prieteni. Cu alte cuvinte, nu face prea mare caz. De parastasul ăsta.

— Nu cred că argumentele astea stau în picioare.

— Presupui că nu divorţase, doar fiindcă ea a pomenit de lucrurile personale ale lui Tony şi pentru că Rory s-a referit la Tony ca şi cum ar fi trăit în sânul familiei, vesel şi fericit?

— Poate.

— Dar toate astea nu duc în mod obligatoriu la concluzia că era însurat cu Fiona, când a murit. Gândeşte-te la asta. Val. Chiar dacă ar fi fost divorţaţi, nimeni nu ar fi pomenit lucrul acesta astăzi, cu atât mai puţin fiul lui. Nu se cădea sa facă aşa ceva şi nici nu exista vreun motiv pentru a proceda

astfel. A fost o slujbă de pomenire organizată de cei care l-au iubit pe Tony, iar statutul lega! al căsniciei lor nu conta nicidecum în această problemă.

— Presupun că ai dreptate, am recunoscut eu. Pe de altă parte, mai e şi atitudinea Fionei faţă de mine. Dacă ar fi existat un divorţ, cum îţi explici amabilitatea ei faţă de mine?

— Fiindcă nu ştia de combinaţia ta cu Tony, de-aia.

— Am înţeles.

— Te rog, nu face greşeala de a o judeca după felul cum s-a purtat cu tine, Val. Ar fi un raţionament complet eronat.

Mi-am muşcat buza şi m-am gândit câteva clipe, înainte de a spune:

— Mda, cred că singura modalitate de a afla adevărul ar fi s-o întreb pe Fiona dacă erau divorţaţi.

— Să nu care cumva să faci aşa ceva!

— Nu eu. Dar *tu* poţi face asta, Jake.

— Oh, nu, în niciun caz. Şi categoric nu astăzi.

M-am aşezat pe un fotoliu şi mi-am îngropat faţa în mâini. După vreo două minute, m-am uitat insistent la el:

— Jake, ţin să-ţi pun o întrebare şi aş vrea să-mi răspunzi cât mai sincer cu putinţă. Chiar crezi că Tony şi Fiona erau divorţaţi?

— Da, cred asta, confirmă Jake, instalându-se în celălalt fotoliu. După care a scuturat încet din cap. O expresie de îndoiala i-a licărit în ochi: Ştii, de fapt, Val, ca să fiu absolut onest, nu ştiu dacă erau divorţaţi. Pe de altă parte, ce rost avea să ne anunţe că divorţează? se întrebă Jake, ridicând mâinile într-un gest de neputinţă şi clătinând iarăşi din cap. De ce să inventeze toată povestea asta?

— Nu ştiu. Dar ai încredere în instinctele mele de femeie. Instinctele *celeilalte femei.* Nu erau divorţaţi.

II

Până la urmă, m-am dus cu Jake acasă la Fiona, în Hampstead.

Iniţial, n-a fost prea încântat, fiindcă se temea ca nu cumva s-o provoc pe Fiona la vreo discuţie. I-am promis însă că n-am să fac aşa ceva şi s-a mai liniştit, ştiind că întotdeauna mă ţin de cuvânt.

Eram conştientă de faptul că n-aveam de ales. Trebuia să pătrund până în adâncul lucrurilor, să aflu cât mai mult cu putinţă, fără a pune întrebări directe.

Pe drumul până la Hampstead, m-am gândit ea locuinţa lor, pe care nu ştiam exact dacă Tony o părăsise de curând sau nu, îmi putea spune foarte multe despre relaţia lor. Mai erau apoi şi copiii, Rory, de 18 ani, şi Moira, de 20. Din câte ştiu eu, copiii dezvăluie adesea, fără să vrea, o sumedenie de secrete din viaţa părinţilor lor. Speram ca şi de data asta să se întâmple la fel.

III

Unde era zgripţuroaica? Unde dispăruse femeia cu mintea răvăşită, de care Tony se plânsese atât de des?

În niciun caz nu se afla în faţa mea în acel moment, doar dacă Fiona nu era o actriţă desăvârşită sau nu suferea de dedublarea personalităţii. Să fie ea, oare, un fel de Dr. Jekyll şi Mrs. Hyde? Mă cam îndoiam. De fapt, părea o femeie deosebit de agreabilă şi cât se poate de normală.

Ştiam că are patruzeci de ani, dar nu-şi arăta vârsta. Cei mai frapant lucru la ea era coloritul pielii şi al părului, roşu strălucitor, combinat cu negrul ochilor, care îi confereau un fel de aureolă scânteietoare. De înălţime medie, avea o graţie înnăscută, deosebit de evidentă mai ales acum când se mişca

prin cameră, servindu-şi musafirii. Împreună cu Fiona şi copiii, eram în total unsprezece, la această reuniune intimă nefiind invitaţi decât Niall, cu soţia, Kate, şi câţiva prieteni şi colegi foarte apropiaţi.

Stăteam singură pe canapea, în faţa uşilor duble care dădeau spre grădină. Jake era absorbit de o conversaţie cu Rory şi Moira, aşa că am profitat de ocazie ca să-mi mai trag sufletul, să mă relaxez şi să trec în revistă ultimele câteva ore. Ce dimineaţă ciudată! Plină de emoţii. Tulburătoare. Şi, în multe privinţe, mult mai descurajantă decât m-am aşteptat.

Dincolo de ferestre se aşternea o reconfortantă privelişte pastorală. Îmi făcea plăcere să stau jos acolo şi să privesc afară, savurând aceste clipe de linişte şi singurătate în mijlocul unei colectivităţi Toată lumea purta conversaţii, dar asta nu mă deranja; făceam parte dintre ei, dar eram totuşi undeva departe. Puteam foarte bine să mă aflu într-un colţ de ţară, şi nu în Hampstead, deşi ştiam că această parte a Londrei e foarte bucolică.

Din locul unde stăteam pe canapea, vedeam câţiva copaci mari, inclusiv un stejar şi un platan, o pajişte verde, mărginită de arbuşti. Dintr-o fântână veche ţâşnea o apă scânteietoare, iar ceva mai încolo se afla un zid de piatră cu o poartă din fier forjat, frumos lucrată.

Prin poarta asta, se ajungea în livada de meri, îmi spusese Fiona cu câteva momente mai înainte, adăugând:

— Era locul favorit al lui Tony. Ţinea tare mult ta grădina lui!

Mă mulţumisem să dau din cap, zâmbind, fără să rostesc un cuvânt. Mi se părea ceva atât de neverosimil; luasem însă câteva înghiţituri bune din paharul cu sherry, pe care mi-l dăduse Jake. Cuvintele ei m-au surprins. Habar n-aveam cum să reacţionez, însă curând mi-am dat seama că nu era nevoie de niciun răspuns.

Când mai avea *el* timp să stea în grădină? m-am întrebat eu, încruntându-mă neîncrezătoare spre Fiona, care plecase deja să mai aducă nişte băutură. Şi, totuşi, nu vedeam ce motiv ar fi avut să facă acest comentariu, dacă nu era adevărat. Ce câştiga, procedând aşa? Nimic, desigur. Oricum, o spusese pe un ton degajat, ca şi cum nici nu s-ar fi gândit la ce zicea. Totuşi, mi se părea ciudat.

Dar aproape imediat m-a frapat ideea că, de fapt, avusese tot timpul să stea în grădină, din moment ce întotdeauna dădea fuga la Londra, când reveneam dintr-o misiune, lăsându-ne pe mine şi pe Jake să ne întoarcem împreună la Paris.

Iar Tony a avut întotdeauna o sumedenie de motive plauzibile de a o şterge, scuze gata pregătite şi credibile; trebuia să treacă pe la agenţie, să mai stea şi pe-acolo. Să-şi vadă odraslele, să ia masa eu fratele lui, să-şi facă un control medical, să se ducă ia dentist. Nu, nu fusese niciodată în impas când venea vorba să îşi justifice absenţele de lângă mine, atunci când nu eram plecaţi pe teren.

Tony a rămas la Londra în iunie şi aproape toată luna iulie, aşa că a avut probabil tot timpul să stea în grădină. N-a venit la Paris, unde eram noi, decât în ultimele zile ale lui iulie, exact înainte să plecăm în Kosovo, în august.

Chiar ajungem vreodată să-l cunoaştem cu adevărat pe omul de lângă noi? Până azi-dimineaţă, am crezut că ştiam tot ce se poate şti despre Tony Hampton. Se părea, însă, că mă înşelasem.

Avusesem un mic şoc la Brompton Oratory, când am înţeles subit că, de fapt, mă aflam lângă văduva lui Tony, şi nu lângă fosta lui soţie, cum crezusem eu. Îmi revenisem însă de pe urma şocului şi începeam să-mi recapăt cumpătul.

Când am ieşit valvârtej din biserică, eram turbată de furie; dar, pe măsură ce m-am calmat, m-am împăcat cu ideea că fusesem trasă pe sfoară. Ba mai mult, eram acum în stare să

recunosc faţă de mine însămi că Tony mă amăgise intenţionat anul trecut, că mă lăsasem ademenită prosteşte, furată de irezistibilul lui farmec irlandez. Îmi pierdusem capul, văzându-l brusc atât de interesat de persoana mea; mă luase absolut prin surprindere. La urma urmei, ne cunoşteam de câţiva ani şi întotdeauna mă tratase ca pe un camarad. Subit, însă, devenisem ţinta interesului lui sexual, iar un timp am fost complet nedumerită. Dar era nespus de fermecător şi, firește, n-am putut rezista în faţa atâtor atuuri; frumuseţe fizică, simţ al umorului, inteligenţă, sexualitate. Am căzut ca musca în lapte.

A mai fost ceva. Aveam o încredere oarbă în instinctul meu care azi, ceva mai devreme, îmi spusese că Tony fusese un om însurat înainte de a muri. Eram convinsă că aveam dreptate în această privinţă, chiar dacă Jake şovăia.

M-a contrariat purtarea lui Tony de la sfârşitul lunii iulie. Ce-l apucase să ne anunţe, pe nepusă masă, că divorţa? Eu nu l-am presat niciodată să ne căsătorim. Ce rost avea această minciună sfruntată? Ce sperase să câştige astfel?

În minte mi se îngrămădeau tot felul de alte întrebări, în vreme ce stăteam acolo, în casa lui din Hampstead, privind-o pe văduva sa care tăcea pe gazda; am continuat să sorb din vinul ei sec, meditând la povestea mea de dragoste cu el.

Voise cumva Tony să câştige timp? Avusese oare de gând, într-adevăr, să se însoare cu mine, cum mi-a spus adesea că intenţiona, săvârşind astfel delictul de bigamie? Sau a vrut doar să nu mă piardă, sperând că până la urmă Fiona îl va părăsi? Ori poate că miza pe faptul că eu o să-mi pierd răbdarea? Se trezise oare implicat în relaţia cu mine şi, nemaiştiind cum să scape, a născocit chestia cu divorţul şi mi-a dăruit inelul grecesc… ca să-mi închidă gura? Sperase oare ca, prin miracol, problemele lui să se rezolve de la sine?

Tony avea o expresie preferată, pe care o folosea adesea, „Viaţa le rezolvă pe toate“.

Ei bine, a avut perfectă dreptate. A ştiut el oare că va muri făcând reportaje de război? A avut cumva un presentiment în acest sens? Străbătută de fiori de gheaţă, mi-am alungat imediat din minte gândul acesta înspăimântător. Altminteri, o sa ajung să cred că imprudenţa lui fusese premeditată. M-am simţit cuprinsă de un sentiment de descurajare amestecat cu frustrare, când mi-am dat seama că nu voi şti niciodată ce-a fost în mintea lui Tony.

IV

Obosită de efortul de a desluşi enigma statutului matrimonial al lui Tony şi de a găsi răspuns la întrebarea dacă acest om jucase cumva un teatru cumplit, *dacă* fusese totuşi aşa, mi-am îndreptat privirile spre grădină. Totul părea atât de liniştit, de o frumuseţe atât de calmă încât am simţit şi eu o pace adâncă înlăuntrul sufletului. Şi din nou am răsuflat uşurată că nimeni nu mă deranja cu conversaţii anoste.

Ploaia necruţătoare încetase de mult şi soarele se înălţase pe cer; nori albi şi pufoşi pluteau pe azurul nemărginit, în acea superbă după-amiază de septembrie, cum nu se mai întâlneşte în altă parte în afară de Anglia.

Brusc, razele strălucitoare ale soarelui s-au revărsat în cameră. Culoarea dominantă era galbenul, efectul fiind de-a dreptul magic; întreaga încăpere căpătase un luciu scânteietor şi auriu. M-am uitat înjur şi, pentru prima oară de când venisem, am sesizat toate detaliile.

Pe pereţi se vedeau câteva picturi modeme interesante, în rest, ici şi colo, fiind expuse o serie de obiecte de artă din perioada georgiană. Camera aceasta fusese, însă, mai degrabă mobilată, decât decorată, întrucât nu exista nicio temă ornamentală coerentă. Existau lucruri frumoase presărate peste tot, dar creau impresia că fuseseră practic

adunate acolo la întâmplare. Încăperea era confortabilă şi aranjată cu mult gust, dar nu avea nimic din personalitatea lui Tony. Eram sigură că totul acolo reprezenta exclusiv opera Fionei.

Într-un târziu, Jake a plecat din celălalt capăt al camerei şi, venind Lângă mine, mi-a zis:

Pari cam gânditoare. Te simţi bine?

— Sigur. Stăteam doar aşa şi mă gândeam la tot felul de lucruri.

Jake a dat din cap, zâmbitor:

— Discutăm mai târziu. Între timp, n-ar strica să vii în sufragerie să mănânci şi tu ceva înainte de a pleca la aeroport.

M-am declarat de acord.

Până la urmă, biroul era cel care conţinea adevărata poveste.

Jake şi cu mine tocmai terminasem de mâncat, când a apărut Fiona. Aplecându-se spre noi, ne-a şoptit pe un ton confidenţial:

— Hai s-o ştergem discret de-aici. Aş vrea să vă alegeţi câte un obiect ce i-a aparţinut lui Tony, ca să-l păstraţi ca amintire.

Am sărit imediat în picioare, la auzul invitaţiei. Am ieşit după ea din sufragerie, am urcat scările, am străbătut un coridor şi am intrat într-o încăpere lungă şi destul de spaţioasă, care fusese sanctuarul lui Tony.

În clipa în care am intrat înăuntru, mi-am dat seama că nimerii altcineva decât el nu ar fi putut sta acolo; peste tot îşi pusese pecetea personalităţii lui.

Primul lucru pe care l-am remarcat a fost cascheta de base-ball, şi în clipa următoare am simţit un nod. În gât.

Cum să n-o fi observat? l-o făcusem cadou cu un an în urmă, când am fost în vacanţă în sudul Franţei. Mai existau şi alte pălării pe cuierul de mahon de lângă uşă, dar cascheta

de base-ball fusese preferata lui. Am simţit o strângere de inimă, când am văzut-o atârnată acolo, un pic strâmb. De parcă abia ar fi pus-o în cui cu câteva clipe mai devreme.

Profund tulburată, m-am uitat în altă parte, păşind în continuare prin cameră.

Pe un perete, până la fereastră, se vedeau o serie de dulapuri, în care îşi avea clasate, probabil, toate lucrările: sute de fotografii şi toate documentele adunate. Şi Dumnezeu ştie ce altceva. Mi-ar fi plăcut să mă uit înăuntru, dar îmi dădeam seama că nu era posibil.

Teancuri de reviste şi de cărţi, precum şi câteva aparate de fotografiat foarte valoroase fuseseră aşezate cu grijă pe aceste dulapuri, deasupra cărora peretele era căptuşit cu plută. Pe această porţiune, Tony prinsese cu ace o mulţime de fotografii. Inclusiv câteva făcute de mine, am remarcat eu uşor surprinsă.

Apropiindu-mă, le-am privit şi mi-am amintit. Mi-am amintit o sumedenie de lucruri.

Mi-am impus imediat să nu mă las furată de gânduri. Enervată, mi-am dat seama că le pusese acolo ca suveniruri din vacanţa noastră în Franţa. Toate fuseseră făcute lângă St. Tropez, unde petrecuserăm o săptămână, navigând pe mare. Peisaje marine. Plaje pustii. Apusuri de soare. Imagini cu ceru! nemărginit. Prim-planuri eu flori, copaci, păsări. Natura în toate formele ei de manifestare. Poze frumoase, pe care le-am făcut cu mare plăcere după ororile războiului. Nu reieşea de nicăieri că îmi aparţineau, dar ştiam că aşa era.

Pe urmă, privirile mi-au căzut pe aparatul de fotografiat, pe care i-l făcusem cadou. Un Leika.

Automat, l-am luat în mână. Gândindu-mă la Tony, brusc furioasă pe el. Mă simţeam trădată şi manipulată.

Probabil că Fiona văzuse că l-am luat în mână, fiindcă a exclamat imediat:

— Dacă vrei aparatul de fotografiat, te rog să-l iei, Val

dragă. Rory şi Moira şi-au ales deja ce le-a plăcut mai mult. Mă bucur enorm că fata calcă pe urmele lui Tony. Sunt sigură că ţi-a povestit ce planuri are, nu-i aşa, Jake?

M-am răsucit brusc pe călcâie.

Fiona stătea în picioare, lângă biroul mare din mijlocul camerei, şi se uita în sus spre Jake.

— Da, m-a pus la curent cu totul. E foarte încântată că la anul va lucra la agenţia lui Tony, a zis Jake.

În vreme ce mă uitam la ei, am remarcat faptul că Jake arăta foarte obosit, ca şi cum ziua asta bar ti afectat la fel de mult ca şi pe mine. Totodată, mă întrebam ce or fi discutat Moira şi Rory cu el. Despre tatăl lor, de bună seamă.

Luând, aşadar, aparatul de fotografiat, m-am îndreptat spre ei. Jake m-a cuprins pe după umeri şi m-a tras lângă el, cu un gest aproape ocrotitor, după cum mi s-a părut mie.

— Mulţumesc, Fiona, îmi place aparatul ăsta, am murmurat eu, deşi n-aveam niciun chef să-l iau. Dar m-am gândit că ar fi fost grosolan din partea mea, poate chiar straniu, dacă nu aş fi vrut să accept nimic, având în vedere faptul că lucrasem împreună.

Cu un aer mulţumit, Fiona a luat o cutiuţă de piele de pe birou şi a deschis-o. Ne-a arătat ce era înăuntru: o pereche de butoni. Uitându-se la Jake, a zis:

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să îi ai ca amintire de la Tony. Sunt de valoare, să ştii. Aur de 18 carate şi lapislazuli, după cum se vede.

Mulţumesc, a spus el, luându-i. I-a studiat câteva clipe, a închis cutia şi a pus-o în buzunarul de la sacou, fără să mai rostească niciun cuvânt.

— N-ai vrea şi tu un aparat de fotografiat de-al lui Tony? l-a întrebat ea.

Jake a scuturat din cap.

— Am destule, iubito, dar îţi mulţumesc pentru ofertă.

Aşezându-se la birou, Fiona a deschis sertarul din mijloc, a

scos de-acolo un carnet de cecuri şi a întors foile.

— Cred că Tony îţi datora nişte bani, Jake. Cinei sute de lire, mai exact, a adăugat ea, cu o expresie întrebătoare, după care a continuat: A completat cecul ăsta pe numele tău, l-a datat şi l-a semnat, dar probabil că a uitat să-l ia cu el când a plecat la Paris, la sfârşitul lui iulie. L-am găsit deunăzi, când mi-am luat inima în dinţi, până la urmă, să mă uit prin biroul lui.

Se vedea limpede că Jake nu era nicidecum surprins de cuvintele ei. Dând aprobator din cap, a explicat:

— Tony mi-a spus că a uitat cecul acasă. L-am asigurat că nu e nicio problemă, a zis Jake, dregându-şi glasul, după care a mai adăugat; L-am împrumutat cu nişte bani să-şi ia filme, când am fost în Iordania, în martie. Zău, Fiona, e o chestiune lipsită de importanţă.

— Ba nu, insist să-l iei, a exclamat ea, rupând cecul din carnet şi întinzându-i-l lui Jake. Cum stăteam lângă el, am remarcat, fără să vreau, că cecul provenea dintr-un cont comun. Un cont care purta şi numele Fionei.

Ei bine, exista un cont comun. Era mama copiilor lui. Avea casa lui. Grădina lui. O viaţă întreagă petrecută cu el, de care să-şi amintească.

Eu, în schimb, ce aveam?

Capitolul 6

I

Jake n-a vorbit prea mult în drum spre aeroport. De fapt, nu era tăcut, ci de-a dreptul posac. În schimb, mie îmi treceau prin minte tot felul de teorii şi comentarii, pe care ardeam de nerăbdare să le discut cu el. Până la urmă, însă, am preferat să tac, socotind mai înţelept să-mi ţin gura, deocamdată.

Era clar că n-avea niciun chef să vorbească despre Tony şi Fiona, sau despre Rory şi Moira, cu care discutase mult timp la masă. Şi nici nu simţea nevoia să comenteze praznicul, de unde tocmai plecasem, sau slujba de pomenire de mai devreme. Nu-l condamnam pentru asta. Totul devenise la fel de dureros pentru Jake, ca şi pentru mine, sau, oricum, aşa mi se părea mie.

Aeroportul Heathrow era aglomerat ca întotdeauna, înţesat de oameni care se pregăteau să plece în toate colţurile lumii. Am avut în acel moment senzaţia clară că Jake abia aştepta să se întoarcă la Paris. Am grăbit şi eu pasul, ca să nu rămân în urmă, împovărată de sacoşa mare care-mi tot aluneca de pe umăr şi trăgând după mine geanta de voiaj, cu care călătorisem în toată lumea.

— Hei, draga mea, lasă-mă să-ţi car bagajele, a zis el dintr-o dată dându-şi seama cât de greu îmi era.

— Mă descurc şi singură, Jake, te rog, nu-ţi face probleme, ai şi tu destul de cărat, am replicat eu, chinuindu-mă însă în continuare; dar, n-am mai apucat să scot vreun cuvânt, că mi-a înşfăcat din mână geanta grea de voiaj.

— Îmi pare rău. Val, trebuia s-o fi luat de la început. N-am nicio scuză, decât că am fost foarte preocupat, a zis el cu un zâmbet stins. Ce neglijenţă din partea mea, a mai adăugat el.

— Te rog, gata, e în regulă, am exclamat eu. Sunt o fată puternică şi rezistentă, perfect capabilă să-şi care bagajul şi să-şi poarte singură de grijă, în orice situaţie.

Holbându-se mirat la mine, cu un aer ciudat, a murmurat:

— Nu sunt chiar atât de sigur, fetiţo.

Nu i-am răspuns. Mi-am continuat mersul, încercând să ţin pasul cu el. După câteva secunde, am remarcat:

— Am înţeles la ce te refereai, când ai spus că eşti preocupat. Şi eu mă simt copleşită.

A încuviinţat din cap şi, după ce-mi aruncă o privire rapidă, spuse:

— Adevărul e că suntem *amândoi* copleşiţi de toată aiureala asta, de o mulţime de sentimente tulburătoare şi conflictuale. Simt nevoia să-mi limpezesc gândurile, Val, ca să pot vedea lucrurile… cât mai clar cu putinţă.

— Înţeleg, i-am răspuns. Îmi dau seama că nu e deloc momentul potrivit să stăm de vorbă, acum, când alergăm ca demenţii prin aeroport, ca să prindem avionul. Dar ar trebui să ne aşezăm la un moment dat şi să stăm de vorbă, Jake.

Trebuie să înţelegem ce a fost între Tony şi Fiona. Asta când ai tu chef, dar să ştii ci pentru mine e foarte important, am insistat eu.

Cum nu mi-a răspuns absolut nimic, l-am privit îngrijorată, presându-l în continuare:

— La masă, ai spus că o să vorbim mai târziu, ai uitat? Trebuie să înţelegem totuşi comportamentul lui Tony, zău aşa.

— Presupun că ai dreptate, a mormăit el, cu un chip inexpresiv. A dat buzna înainte, spre poartă, trăgând după el bagajele.

Am oftat încetişor. Ce conversaţie lămuritoare, am bombănit în barbă, şi am alergat după el, să prind avionul de Paris.

II

Pe tot parcursul zborului peste Canalul Mânecii care a durat ceva mai mult de o oră, m-am întrebat de ce era Jake atât de tăcut şi cufundat în gânduri. Am încercat să vorbesc tot felul de fleacuri cu el, dar nu avea niciun chef să discute cu mine. Iar când, totuşi, catadicsea să-mi dea vreo replică la o întrebare sau la un comentariu făcut de mine, răspunsul era scurt şi la obiect.

Dacă nu l-aş fi cunoscut atât de bine, mi-aş fi putut închipui că e îmbufnat, numai că lucrurile nu stăteau aşa.

Jake nu era o persoană cu toane sau instabilă şi, ca şi mine, avea de obicei un comportament egal şi constant. Lăsând la o parte şi acest aspect, l-am considerat, întotdeauna, un om sincer, onest, pe care te poţi bizui. Plinea lui Dumnezeu; şi cel mai bun prieten al meu, cel pe care mă puteam baza oricând.

Tăcerea aceasta, atitudinea lui rezervată m-au făcut să mă întreb dacă nu cumva îl frământa şi altceva decât dilema Tony Hampton.

M-am uitat pe furiş! a el. Stătea cu capul rezemat pe spate, pe perna scaunului, şi cu ochii închişi, dar şi aşa, în repaus, avea o expresie chinuită. Gura i se mai relaxase, dar faţa îi era încordată, la fel ca şi corpul, chiar dacă reuşise să aţipească. Bietul lake, m-am gândit eu, ce l-am mai chinuit în ultimele săptămâni, de când a murit Tony. Brusc, m-am simţit foarte vinovată din cauza asta. Amândoi ţinusem la Tony, fiecare în felul său, iar moartea lui ne traumatizase pe amândoi. Compătimindu-ne reciproc şi suferind împreună, am încercat pe cât posibil să ne ajutăm unul pe celălalt.

Astăzi, însă, cunoscusem faţa unui alt Tony Hampton, un om care vădise ceva mai puţină nobleţe de caracter, în ceea ce mă privea.

M-am întrebat cum de nu întrevăzusem niciodată această faţetă a lui. Mă mândream cu integritatea mea şi mi se părea puţin probabil să am vreo legătură cu persoanele lipsite de această calitate. Bunicul preţuise enorm integritatea şi îmi insuflase şi mie respectul pentru această trăsătură de caracter, care îmi sugera valori ca onoarea, onestitatea şi decenţa. Am încercat să trăiesc, în spiritul standardelor bunicului şi cred că am reuşit.

La un moment dat, cu mult timp în urmă, obrăznicătura de frate-meu, Donald, mi-a zis că standardele mele erau prea ridicate, că aşteptam prea mult de la oameni, că nimeni nu se poate ridica la înălţimea exigenţelor mele, ţinând să mă

informeze în continuare că lumea e plină de ticăloşi. „Cei mai mulţi oameni *sunt* nişte ticăloşi împuţiţi, indiferent ce crezi *tu,* Val Denning", a izbucnit el, furios. „Simţi că duhnesc. Te înşală, te fură, te mint. Da, lumea asta e plină de oameni de nimic şi, cu cât pricepi asta mai repede, cu atât mai bine pentru tine.“

Am rămas cu gura căscată, absolut uluită, întrebându-mă dacă nu cumva dăduse strechea peste el, după care am plecat scârbită. De-a lungul anilor, m-am străduit mereu să evit orice confruntare cu fratele meu, numai că n-am reuşit întotdeauna.

Încă din fragedă copilărie, n-am putut suferi să mă iau la harţă cu el, fiindcă era foarte încăpăţânat şi îngust la minte şi nu te asculta niciodată. Nu-mi amintesc de ce se înfuriase Donald în ziua aceea. Dar ori de câte ori începea să divagheze şi să spună prostii, preferam să dau bir cu fugiţii.

Mi-am amintit că şi Tony mi-a spus la un moment dat că standardele mele sunt prea ridicate şi, ca şi Donald, mi-a atras atenţia că foarte puţini oameni ar putea face faţă aşteptărilor mele. Mă întrebam, acum, dacă atunci se referise la el. Fireşte că nu voi şti niciodată; enigma „Tony“ va continua să mă contrarieze tot restul vieţii.

III

Jake s-a trezit brusc, s-a întins şi s-a întors spre mine:

— Ei, n-am fost o companie prea plăcută, nu-i aşa, Val? a zis el, cu o strâmbătură. Iartă-mă, scumpa mea, dar mă simţeam sleit de puteri, când ne-am urcat în avion. Trebuia neapărat să trag un pui de somn.

Am dat din cap, înţelegătoare.

— Te simţi mai bine?

— Nu tocmai, s-a strâmbat Jake. Londra a fost o experienţă dură, în special pentru tine. O să stăm de vorbă

despre Tony şi Fiona, îţi promit. Dar mai târziu, da? Nu mă simt în stare astă-seară.

— Când poţi tu, Jake, fiindcă pentru mine e foarte important.

— Ştiu asta. Şi pentru mine e la fel de important, a zis el, strângându-mă uşor de mână. Te conduc acasă şi vorbim mâine la telefon, Val.

— Bine, am murmurat eu, dezamăgită. Sperasem să cinăm împreună, ca să putem discuta despre Tony.

Din păcate, nu se putea. Nu conta, ştiam să aştept.

Capitolul 7

I

Paris, septembrie

Personalitatea pe care Tony Hampton o afişase în relaţie cu semenii săi fusese uluitoare. Intrepid fotograf de război, unul dintre cei mai străluciţi fotoreporteri din ultimul deceniu, curajos, charismatic, bărbat chipeş şi curtenitor cu femeile, „raconteur par excellence“, amator de distracţii şi o gazdă nespus de primitoare.

Numai că asta fusese doar o faţetă a firii lui. A fost, deopotrivă, un mincinos, care a păcălit pe toată lumea şi a dus o viaţă dublă. Asta era convingerea mea acum, deşi nu mă bazam decât pe intuiţie.

Poate că Jake nu-mi va da întru totul dreptate, dar eram absolut sigură că Tony avusese şi trăsături de caracter mai puţin luminoase. Mă convinsesem de asta stând în sânul familiei lui, la slujba de pomenire de azi. Şi nu mai aveam nicio îndoială că în realitate nu divorţase de Fiona. Din atitudinea familiei lui şi din tot ce spuseseră Fiona şi copiii reieşea că stătuse cu ei la Londra până la sfârşitul lui iulie,

când a plecat pentru a se întâlni cu noi la Paris, ca să mergem împreună în Kosovo. Şi, din câte am dedus eu, trăise *fericit* alături de ei.

Stăteam în dormitor, la birou, şi priveam fotografia lui Tony, montată în rama de argint. Stătea în picioare pe puntea goeletei ancorate în largul mării, lângă St. Tropez, anul trecut, şi mijea ochii din cauza soarelui. Atât de chipeş, atât de vesel… atât de enigmatic…

Şi am început să mă gândesc la el, mirată de viaţa lui complicată şi de felul cum trăise până în ultima zi.

Ce mană cerească pentru un psihiatru, să aibă un asemenea pacient, mă gândeam eu. Pune-l pe pat să-l psihanalizezi şi Dumnezeu ştie ce vei afla. Oare? De obicei, psihopaţii nu procedează aşa.

Psihopat.

Cuvântul mă obseda. L-am repetat de mai multe ori, în gând, şi l-am analizat cu atenţie, întrebându-mă de ce îmi venise în minte. Şi, totuşi, părea potrivit, nu-i aşa? Tony *era* psihopat, nu?

Am pus fotografia la loc, pe birou, şi m-am rezemat de spătarul fotoliului, privind în gol. Undeva în străfundurile minţii, îl analizasem toată ziua pe Tony Hampton, cu o minuţiozitate microscopică, şi nu-mi prea plăcea ce văzusem; nici concluziile la care ajunsesem nu mă încântau prea mult.

N-a fost doar un mincinos care spune mici minciunele nevinovate – oare nu facem cu toţii aşa, mai mereu? ci un mitoman, care spunea minciuni sfruntate şi periculoase pentru că putea face rău oamenilor, provocându-le suferinţe sufleteşti, schimbându-le existenţa, şi asta nu totdeauna în bine.

Obiceiul adânc înrădăcinat de a minţi devenise, probabil, un stil de viaţă pentru el. Nu se putea opri, fiindcă îi era imposibil să se abţină. Pe urmă, desigur, trebuia să mintă ca

să se protejeze. Ţesuse o pânză de înşelătorii, din care nu mai putea să iasă; căzuse singur în capcana uneltirilor lui complexe.

Mai era şi problema adulterului. Fusese o forţă dominantă, excesivă şi imperativă în viaţa lui, pe care o dată cu trecerea anilor n-a mai putut s-o controleze. Probabil că devenise ca un fel de drog.

Nu era nevoie ca Jake să-mi fi spus astăzi despre nenumăratele femei cu care trăise Tony, înaintea mea. Ştiam de multiplele lui aventuri amoroase; doar lucram împreună şi călătorisem împreună de atâtea ori, în interes de serviciu.

Firește, Tony a încercat să ţină totul învăluit în mister, fiindcă viaţa lui personală nu privea pe nimeni. Nu era treaba mea, şi nici a lui Jake, cum înţelegea el să trăiască.

Totuşi, nu puteam fi considerată chiar atât de naivă. Tony mă subestimase, la fel ca şi Jake. Faptul ca n-am discutat niciodată despre zbenguielile amoroase ale lui Tony nu însemna că acestea n-au existat. Ştiam perfect de ele şi nu-mi păsa. La urma urmei, nu eram îndrăgostită de el pe atunci şi între noi doi nu exista nicio relaţie. Faptul că am ştiut de viaţa lui amoroasă nu m-a făcut nicidecum să-mi schimb părerea despre el. Mi se părea un tip nemaipomenit, un om bun şi, firește, îi admiram talentul de fotoreporter. Ba mai mult decât atât, mă consideram onorată să pot lucra alături de el.

Ce ridicol din partea lui Jake, să-şi imagineze că n-am avut habar de viaţa amoroasă a lui Tony! Eram mult mai isteaţă decât crezuse el, decât îşi închipuia Tony. Mi-a venit brusc să rid în gura mare gândindu-mă la asta.

Toate acele femei… mai ales una pe care am cunoscut-o şi eu şi nu mi-a plăcut. Mă gândeam acum la ea…

Era în aprilie 1996, iar de data asta Tony şi cu mine eram plecaţi în misiune fără Jake. Acesta se dusese la New York să rezolve problema divorţului de Sue Ellen, celebrul manechin,

iar Tony şi cu mine luaserăm avionul spre Orientul Mijlociu, trimişi de agenţia de ştiri la care lucram fiecare. Eram în Liban, de unde relatam despre ostilităţile care izbucniseră iarăşi între Israel şi Hezbollah.

Lungul război civil se terminase deja, iar situaţia începea să revină încet, încet la normal, când brusc luptele izbucniseră din nou.

Pentru prima oară în 14 ani, israelienii atacaseră Beirutul direct, folosind rachete Hellfire, cu laser, lansate din patru elicoptere, de pe nişte nave de război din largul coastei.

Totuşi, nu israelienii erau agresorii. De fapt, ei reacţionau la recentul bombardament lansat asupra ţării lor de Hezbollah. Şi războiul de uzură începuse din nou, fiindcă Hezbollahul recursese, în acel moment, la represalii după atacul suferit, expediind patruzeci de rachete în mijlocul Israelului. Deci, asta era situaţia…

Într-o frumoasă zi de primăvară – târziu, după-amiaza, de fapt – stăteam cu Tony în barul hotelului Marriott, din cartierul Hamra, la Beirut. Cred că nu voi uita niciodată ziua aceea, fiindcă aflasem veşti foarte proaste despre un coleg de-al nostru, Bill Fitzgerald de la CNS, unul dintre canalele de televiziune americane de ştiri. Dispăruse de câteva zile şi nimeni nu ştia ce se întâmplase cu el. Eram cu toţi un pic agitaţi, îngrijoraţi, pentru soarta lui Bill.

Doi coechipieri, care fuseseră cu el pe străzi, văzuseră când fusese înşfăcat de trei tineri, care îl îmbrânciseră într-un

Mercedes, apoi demaraseră în trombă. Cei doi, alertaţi, săriseră şi ei în maşină şi porniseră în urmărirea răpitorilor. Numai că Mercedesul dispăruse, de parcă ar fi intrat în pământ.

De atunci, nu se mai aflase nimic despre BiII şi niciuna dintre organizaţiile teroriste nu revendicase răpirea lui. Cine pusese mâna pe el şi în ce scop, habar n-aveam.

Stăteam acum în barul acela, la masă cu un grup de corespondenţi internaţionali, făcând tot soiul de presupuneri pe marginea celor întâmplate.

III

— Jihadul islamic, am rostit eu brusc, privind la camarazii mei aşezaţi în jurul mesei. Ei l-au prins.

— Dar de ce să-l fi capturat? s-a întrebat Tony. Şi, dacă ar ti ei, ce-ar avea de *câştigat.* Val? Mi se pare absurd să te apuci să răpeşti un ziarist.

De ce nu, în fond? S-au mai folosit şi altă dată de ostatici, am ripostat eu. Şi, nu uitaţi, Jihadul islamic este braţul terorist al Hezbollahului. Membrii lui sunt extrem de periculoşi, imprevizibili şi absolut smintiţi.

Tony s-a uitat straniu la mine, dar n-a mai spus nimic altceva.

Frank Petersen, de la revista *Time,* a exclamat:

— Sunt de acord cu tine. Val, Jihadul islamic *e plin* de tot felul de ţăcăniţi. După opinia mea, ei sunt autorii. Ei i-au înhăţat pe Terry Anderson şi pe William Buckley, şi se ştie că nu renunţă prea uşor la prizonierii lor.

— Terry Anderson a fost ţinut ostatic şapte ani, am murmurat eu. Doamne sfinte, e îngrozitor. Ştie cineva ce măsuri a luat canalul de televiziune unde lucrează Bi 11, ca să îl găsească?

— Nu pot face mare lucru. Val.

Am privit peste masă la Joe Alonzo, cel care vorbise. Tocmai sosise; era sunetistul lui BiII Fitzgerakl şi fusese pe stradă, când îl răpiseră pe Bill. Aşezându-se şi el, Joe a continuat:

— Fotografia lui Bill a fost difuzată prin tot Beirutul, de fapt în tot Libanul. S-au tăcut presiuni asupra guvernului libanez şi sirian, precum şi asupra Casei Albe. Dar atâta

vreme cât nimeni nu revendică responsabilitatea actului de răpire, CNS nu poate face mare lucru. Canalul nostru de televiziune nu ştie cum să abordeze această problemă, Val.

În acel moment, Allan Brent, şeful CNN al biroului din Orientul Mijlociu, a intrat grăbit în bar, s-a uitat înjur şi a pornit glonţ spre masa noastră. Avea chipul descompus.

— Am primit o informaţie fulger. Despre Bill. Hezbollahul e autorul şi îşi *revendică* răpirea lui.

— Oh, la naiba, a zis Tony, scuturând disperat din cap. Tot nu pricep… de ce să ia captiv un ziarist… a remarcat el, lăsând fraza neterminată.

Corespondentul CNS, care relata despre Bill Fitzgerald venise şi el la masa noastră. Îl chema Mark Lawrence şi se vedea pe faţa lui cât era de abătut:

— Presupun că aţi aflat de la Allan. Jihadul islamic a anunţat adineauri că îl ţine prizonier pe Bill, a explicat el, gata să izbucnească în plâns.

— Grupul ăsta e atât de fanatic încât, după părerea mea, Bill se află în mare pericol, am murmurat eu, cu tristeţe. Şi, ulterior, din păcate, prezicerea mea s-a adeverit. Bill n-a scăpat cu viaţă din mâinile lor.

În timp ce ceilalţi au continuat să discute despre situaţia primejdioasă în care se afla Bill, făcând speculaţii despre soarta lui, foarte îngrijoraţi, Tony s-a apropiat de mine şi s-a holbat ciudat la faţa mea, măsurându-mă din cap până în picioare. Într-un mod foarte apreciativ. De parcă, brusc, m-ar fi văzut într-o nouă lumină.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, până la urmă, iritată, începusem să mă simt într-un fel jenată, ceea ce nu-mi place deloc. Nu se mai purtase niciodată aşa şi eram contrariată de atitudinea lui.

— Nu s-a întâmplat nimic, mi-a răspuns el, degajat, rezemându-se pe spate şi legănându-se periculos cu scaunul. Unde ai vrea să iei cina diseară, Val? Am invitat-o cu noi şi pe

Anne Curtis. Dacă vrei, îl chem şi pe Frank şi în felul ăsta vom fi patru, Val.

M-am holbat la el uluită, nefiind în stare să pricep cum de putea vorbi cu atâta nonşalanţă despre distracţie, când eram toţi atât de îngrijoraţi de răpirea lui Bill. Cui naiba îi mai păsa de cină, pentru numele lui Dumnezeu, când era în joc viaţa unui om, mă gândeam eu, indignată. Dar n-am rostit niciun cuvânt, mai mult din scârbă faţă de el, decât din alte motive.

Tony era nesimţitor şi nemilos şi, dintr-o dată, m-am înfuriat foarte tare pe el. N-am apucat, însă, să-l muştruluiesc pentru atitudinea lui plină de cruzime, fiindcă a apărut chiar Anne Curtis.

Era englezoaică, însă cu un ten şi un colorit atât de oacheş încât am bănuit întotdeauna că avea strămoşi mediteraneeni sau din Orientul Mijlociu. Lucra la BBC World Service şi era o reputată ziaristă de radio. Încercase de mai multe ori să se împrietenească cu mine, dar niciodată nu m-a încântat prea tare o asemenea perspectivă. Ceva la ea îmi inspira neîncredere, deşi nu ştiam exact ce anume. Era doar o senzaţie nedefinită.

În schimb, nu încăpea nicio îndoială că îi plăcea de Tony.

S-a strecurat, iniţial, între noi doi, dar Frank, foarte galant, i-a oferit un scaun şi. Cu toate că Tony a rămas foarte distant, expresia din ochii ei părea cât se poate de grăitoare.

Am ghicit imediat că între ei era un amor fierbinte; bănuiala mi-a fost continuată ulterior, scara, când am mers la cină, târându-l după noi şi pe Frank Petersen. Purtarea lui Anne nu lăsa niciun dubiu în privinţa sentimentelor sale. Tăbărâse pe Tony, sporovăind vrute şi nevrute, într-un stil tineresc absolut dezgustător, ceea ce mie mi s-a părut cât se poate de edificator. Ca şi lui Frank, de altfel, care era de-a dreptul jenat de comportarea ei. Totuşi, a trebuit să-l admir pe *Tony* în seara aceea. Nici n-a clipit; mai mult chiar, lăsa

impresia că îi e complet indiferentă, ceea ce mi s-a părut de-a dreptul uluitor. Merită un premiu special, m-am gândit eu atunci.

A doua zi, am dat peste Anne în holul hotelului Commodore; s-a luat de mine, acuzându-mă că nu ştiu să mă port şi că stric plăcerea oamenilor.

— Nu-i nevoie să-mi spui că nu te-ai simţit bine aseară, s-a răţoit ea la mine. Se citea pe faţa ta. Ne-ai făcut pe toţi să suferim degeaba, revenind mereu la subiectul BilI Fitzgerald. Bietul Frank nu mai ştia ce să facă! Ştii bine *că e* cel mai bun prieten al lui Bill.

— Nu-i adevărat, Frank s-a comportat foarte normal, am exclamat eu, uitându-mă furioasă la ea. Cred că l-a deranjat în primul rând purtarea ta.

— Nu-l poţi avea, draga mea, a strigat ea înverşunată, aplecându-se spre mine, aproape ameninţător. Tony îmi aparţine. E al meu şi am de gând să-l păstrez*. Permanent.* Aşa că ia-ţi labele alea geloase de pe el, Valentine. Ai priceput, gagico?

Mi-aduc aminte că m-am holbat la ea, îngrozită, am asigurat-o că se înşală, după care am plecat, profund jignită.

Eram furioasă nu numai pe ea, ci şi pe Tony, fiindcă mă pusese într-o situaţie atât de penibilă.

Multă vreme după aceea am clocotit de furie, amintindu-mi de seara aceea. În cele din urmă, acuzaţiile lui Anne nu m-au mai deranjat atât de mult, fiindcă erau absolut caraghioase, în schimb, mă supăra duritatea lui Tony, faptul că nici nu-i păsa de soarta lui Bill Fitzgerald.

După o vreme, m-am mai potolit şi curând m-am trezit că îi găsesc chiar şi scuze… ca fotografi de război, eram permanent în pericol, riscam enorm când ne croiam drum pe linia frontului sau în zone calamitate. Şi astfel, într-un anumit fel, deveneam imuni la tragedii, poate fiindcă se întâmplau atâtea nenorociri în jurul nostru. Tragediile erau

locuri comune pentru ziarişti ca noi, suferinţa omenească fiind practic regula jocului.

IV

Luând din nou fotografia lui Tony, i-am mai aruncat o privire rapidă, după care am deschis sertarul şi am băgat-o înăuntru. Aveam impresia, uneori, că ochii aceia negri şi strălucitori mă urmăreau, când mă mişcăm prin cameră.

Poate ar fi fost mai bine s-o scot din ramă şi s-o rup. Da, aşa am să fac, m-am hotărât cu atunci. Am să distrug toate fotografiile cu el, toate bileţelele, scrisorile şi cărţile poştale pe care mi le trimisese în ultimul an. Mâine, totuşi, nu astă-seară. Eram mult prea obosită, de fapt vlăguită. Fusese o zi foarte grea şi istovitoare din punct de vedere emoţional.

Dar *puteam,* totuşi, face ceva în acel moment.

Mi-am privit mâna dreaptă şi am smuls de pe deget inelul cu acvamarine, l-am ţinut în palmă câteva clipe, studiindu-l. M-am gândit întâi să-l arunc la coş, dar apoi m-am răzgândit. Janine venea să facă curăţenie a doua zi; în mod sigur l-ar găsi şi l-ar pune pe birou, neînţelegând că îl aruncasem intenţionat.

M-am dus la bucătărie, am azvârlit inelul în lada de gunoi, am trântit zaţul de cafea deasupra şi am pus peste toată mizeria aia şi un ghemotoc mare de şerveţele ude. În felul ăsta, Janine n-avea cum să-l mai găsească, doar dacă nu se apuca să scormonească prin gunoiul menajer, ceea ce mi se părea puţin probabil.

M-am dus înapoi în dormitor şi m-am aşezat iarăşi la birou. Mintea îmi lucra cu febrilitate. Ştiam în sinea mea că ultimele concluzii la care ajunsesem în legătură cu iubitul meu mort erau corecte. Absolut corecte.

Mai mult chiar, am înţeles că se folosise de mine, că abuzase de mine într-un anumit sens şi mă luase drept

proastă. Prima oară când Tony m-a invitat în oraş, după ce a început să-mi facă curte, mi-a mărturisit că intentase divorţ. Nu era adevărat. Şi nu a avut niciodată intenţia să se însoare cu mine.

Am oftat prelung. Ştiam că trebuia să îmi vin în fire. S-o iau de la capăt, să fac cumva efortul de a merge mai departe. Dar înainte de asta, trebuia să mă despovărez de tot răul care mă apăsa pe suflet. Era absolut necesar să stau de vorbă cu Jake. Nimeni altcineva nu putea să îmi înţeleagă sentimentele tulburi, disperarea, teribila suferinţă lăuntrică. Şi, în mod cert, nimănui nu-i păsa în aceeaşi măsură ca lui. Doar el era cel mai bun prieten al meu, nu?

Capitolul 8

I

A doua zi dimineaţă, m-a sunat Jake, aşa cum promisese în avionul ce ne aducea la Paris. Am convenit să ne întâlnim la prânz, să luăm masa împreună.

Peste câteva ore, m-am întâlnit cu el la Bar des Theatres, pe Avenue Montaigne, ceva mai încolo de Hotel Plaza Athénée. Era unul dintre localurile lui preferate, fiind frecventat de superbele manechine care lucrau la salonul de *haute couture* Balmain, aflat în apropiere, pe strada François I.

N-am putut să nu remarc cât de bine arăta. Bronzul căpătat în sudul Franţei, săptămâna trecută, îi dădea un aer sănătos; dar, în primul rând, ochii erau strălucitori şi vioi, iar zâmbetul cât se poate de natural. Ce schimbare faţă de ziua precedentă! La Londra fusese abătut, iar în avion nu scosese un cuvânt, părând epuizat şi sleit de puteri, complet diferit faţă de cel pe care îl ştiam eu. De obicei, era foarte deschis, energic şi plin de viaţă.

După ce m-a sărutat pe obraz, a zis:

— Arăţi minunat, Val. Îţi stă foarte bine cu alb, mult mai bine decât cu negru.

Mda, nu mai port doliu după nimeni, m-am gândit cu amărăciune, dar n-am zis nimic. M-am mulţumit doar să-i zâmbesc şi am murmurat:

— Nici tu nu arăţi prea rău.

După ce ne-am aşezat faţă în faţă la masă, m-a întrebat:

— Ce-ai vrea să bei?

— Nu ştiu exact…

— Eu mă gândeam să iau un martini sec. Vrei şi tu?

Am ezitat o fracţiune de secundă.

— De ce nu, în fond? Dar n-aş vrea să mă îmbăt.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme, ştii că am grijă de tine întotdeauna.

Am clătinat din cap.

— Poate n-ar fi bine să beau martini, Jake. E prea tare. Aş prefera un pahar cu vin alb.

— Am să comand şi eu unul, zise el, zâmbind cu gura până la urechi. Ai dreptate în privinţa tăriei, mai ales la prânz.

După ce a comandat băuturile, Jake s-a întors spre mine şi a început:

— Ştiu că simţi o nevoie imperioasă de a discuta cu mine despre Tony. Sunt gata să ascult. Acum sau după-masă, cum preferi.

— Da… am făcut o pauză şi am oftat. Toată noaptea n-am făcut decât să analizez la nesfârşit totul, toate detaliile. Dar oricum o întorc sau o sucesc, ajung mereu la aceleaşi răspunsuri, şi… Am scuturat din cap şi n-am mai putut continua.

— Şi ce? a insistat el.

— Ştiu că anumite lucruri sunt adevărate, fără să fie nevoie să-mi confirme cineva. Tony a fost un mincinos, Jake, şi *a avut* o viaţă dublă. A învârtit pe degete tot felul de femei, dar a continuat să rămână cu Fiona. De care acum mi-e milă,

apropo. N-a divorţat de ea şi nici nu avea de gând s-o facă. Voia tot caimacul pentru el. Sunt convinsă că aşa stau lucrurile.

— Înclin să-ţi dau dreptate. E totuşi o trăsătură tipic masculină, nu crezi, Val? zise el, privindu-mă cu atenţie. Tony voia să aibă şi nevastă, şi amantă. Nu e nimic nou în asta. Amantele există de când lumea. Or, dacă alegi să ai nevastă şi amantă şi să duci o viaţă dublă, n-ai cum să nu fii un mincinos. Fiindcă, după părerea mea, chestiile astea merg mână în mână.

— Aşa e. Mi-am dres glasul. Aş vrea să-ţi mai spun ceva, Jake.

— Dă-i drumul, te ascult.

Am tăcut o fracţiune de secundă; apăruse chelnerul cu băuturile. Dar, când am rămas din nou singuri, am continuat:

— Exact acum un an, înainte ca între Tony şi mine să se înfiripe vreo legătură, înainte chiar să îmi dea prima întâlnire, mi-a mărturisit la masa de prânz, într-o zi… că tocmai obţinuse despărţirea legală de Fiona şi că era în proces de divorţ cu ea.

— Nu ştiam de chestia asta, replică Jake, mirat. Luă apoi paharul, îmi ură noroc şi sorbi din vinul alb.

— Noroc, i-am răspuns şi am gustat din Sancerre. Sunt convinsă, acum, că a fost o minciună sfruntată, că a născocit totul. Ştia că n-aş fi acceptat să ies în oraş cu un bărbat însurat. Cunoştea părerea mea despre această categorie, Erau *verboten,* în ceea ce mă priveşte.

— Da, ştia asta. Ştiam am îndoi.

— Până la urmă, e doar o chestiune de integritate, nu-i aşa? Am scuturat din cap, cu un aer abătut. Tony Hampton era departe de a fi un om integru, deşi până ieri credeam cu totul altceva.

— Şi eu la fel, murmură Jake, aproape în şoaptă. În fine, era om integru când venea vorba de munca lui, dar nu în

ceea ce priveşte viaţa personală. Asta e limpede.

Jake se rezemă de spătar, cu un aer gânditor.

Am sorbit din vin, urmărindu-l cu atenţie. Părea că meditează la ceva.

În cele din urmă, după câteva momente de chibzuinţă, Jake a zis:

— Intuiţia ta a fost corectă, ieri. Mă refer la momentul când ne aflam la Brompton Oratory şi, brusc, ţi-ai dat seama că Fiona era văduva, şi nu fosta lui soţie.

— Ţi-a spus doar! am strigat eu, oarecum triumfătoare, trebuie să recunosc. Îl fixam cu privirea, nerăbdătoare.

— Nu, a zis el. Nu, nu mi-a spus, Val. Dar sunt sigur că e aşa, după ce am discutat cu Rory şi Moira, la masă. L-au lăudat amândoi, mi-au spus ce tată bun a fost, până în ultima clipa. Rory mi-a mărturisit că Tony a petrecut cu ei şase săptămâni minunate, în iunie şi iulie, înainte de a pleca în Kosovo. Iar Moirei îi venea să plângă, la un moment dat; mi-a povestit cât de mult s-au bucurat cu toţii că au putut să stea o vreme împreună. Mi-a zis că a dus-o la studioul foto, unde lucra el, şi i-a găsit o slujbă, urmând să înceapă să lucreze acolo de la anul.

Deşi Jake nu făcea decât să-mi confirme bănuielile, am simţit că mă podidesc lacrimile.

Jake s-a aplecat în faţă, m-a luat de mână şi a spus pe un ton îngrijorat:

— Nu fi supărată. Val. Te rog. L-ai plâns destul. Şi nu merită.

— A fost un nemernic, am şoptit eu.

II

— Hai să ne uităm la meniu şi să comandăm ceva de mâncare, a zis Jake, făcându-i deja semn chelnerului.

— Ce specialităţi aveţi astăzi, Antoine?

Ospătarul ne-a spus, iar Jake, privind peste masă la mine, m-a întrebat:

— Ce-ai zice dacă am lua salată verde, antricot şi cartofi franţuzeşti?

Nu prea mi-era foame, dar am încuviinţat din cap, neavând chef să-l contrazic.

După ce i-a dat toate instrucţiunile chelnerului, explicându-i cum să fie pregătită friptura, Jake a adăugat:

— Şi mai adu-ne două pahare de vin, te rog, Antoine.

— Da, domnule Newberg, a răspuns Antoine zâmbind şi s-a retras grăbit.

— Ar trebui să mai pui puţină came pe tine, a murmurat Jake, surâzător.

M-am strâmbat şi am sorbit din vin. După un moment, am zis:

— Ai fost foarte tăcut în avion, aseară. Preocupat, ca să te citez pe tine. Te gândeai la ceea ce ţi-au spus Rory şi Moira despre Tony?

Jake a oftat.

— Da, aşa a fost. Mi-am dat seama brusc că ai intuit corect situaţia şi m-am îngrozit gândindu-mă ce a putut să-ţi facă omul ăsta.

— Mai e ceva, Jake. Cred că apartamentul lui Tony de pe King's Road era doar un loc unde îşi developa filmele şi seducea femeile. Nu l-am găsit niciodată acolo. Răspundea mereu robotul telefonic şi veşnic trebuia să-i las mesaje. Mă suna mai târziu, firește, dar întotdeauna după câteva ceasuri. Uneori l-am căutat pe celular, dar de cele mai multe ori îl avea închis. Ştiu că apartamentul era mobilat cu tot ce trebuie, că avea acolo haine şi tot felul de lucruri, dar acum mă gândesc că era doar o faţadă. Pot paria pe orice că, în realitate, locuia acasă în Hampstead, cu Fiona.

Jake a tăcut un minut sau două, după care a spus foarte încet:

— Probabil că ai dreptate, Val. E adevărat, nu răspundea niciodată la telefonul din apartament. Cred şi eu, ca şi tine, că nu locuia acolo. Aproape niciodată nu puteam lua legătura cu el la Londra, fiindcă telefonul celular era mai tot timpul închis. Lăsam nenumărate mesaje la agenţia foto, ori de câte ori aveam nevoie să dau de el.

Ne-a păcălit pe *amândoi,* am murmurat eu, privindu-l crunt pe Jake. Mă bucur că n-am fost doar eu trasă pe sfoară.

III

După dejun, ne-am dus să ne plimbăm pe malul Senei. Era o după-amiază frumoasă, destul de caldă şi, cu toate că nu se vedea soarele, cerul era senin, de un albastru diafan, presărat cu nori pali.

Am tot hoinărit aşa, îndreptându-ne spre Pont des Arts, singurul pod metalic din Paris, fără să vorbim prea mult, cufundat fiecare în gândurile proprii. Mă simţeam foarte bine când eram cu Jake; nu trebuia să facem tot timpul conversaţie.

Eu am rupt prima tăcerea aceea confortabilă, când m-am oprit brusc, m-am întors spre Jake şi am spus:

— Crezi că Tony era psihopat?

Oprindu-se şi el, s-a holbat la mine şi a exclamat:

— Val, ce te-a apucat să spui o asemenea ciudăţenie?! Dar, dacă vrei să afli părerea mea, nu cred aşa ceva. Sunt de acord cu tine că era ahtiat după sex şi un mincinos foarte abil, dar nicidecum bolnav mintal. Cel puţin, nu în felul sugerat de tine. Nu-şi pierdea niciodată luciditatea, ştia ce făcea, ce spunea. Da, era inteligent… şi foarte viclean. Dar psihopat? zise Jake, clătinând din cap.

Am desfăcut poşeta neagră pe care o aveam pe umăr, am scos din ea o bucată de hârtie şi i-am explicat:

— Ascultă aici… M-am uitat în dicţionar azi-dimineaţă.

Psihopat: care are legătură cu sau este afectat de psihopatie. *Psihopatie:* boală mintală gravă, cu sau fără vătămare organică, caracterizată prin tulburări de personalitate şi pierderea contactului cu realitatea. Crezi că a pierdut contactul cu realitatea, când ne-a spus amândurora că a divorţat şi când m-a cerut în căsătorie?

— Doar dacă ajunsese să creadă în propriile sale minciuni, Val. *Asta* ar însemna pierderea contactului cu realitatea. Eu cred că Tony trăia în lumea reală, chiar sunt convins de lucrul ăsta. Nu există nimic mai real decât războiul, după cum ştii şi tu prea bine, or el era întotdeauna pe front, trăgând film după film, căutând să realizeze cea mai măreaţă fotografie, exact ca şi noi. Nu, eu nu pot spune că era psihopat. Ci doar un *mare ticălos!*

— Da, asta aşa e. Dar nu se poate să nu fi fost uşor sărit de pe fix, dacă a fost în stare să îmi facă aşa ceva. Doamne

Sfinte, Jake, probabil că era scrântit la cap, dacă şi-a imaginat că n-am să descopăr.

— De acord cu tine. Dar nici asta n-ar explica comportamentul sau raţionamentul lui, fiindcă niciodată nu mi s-a confesat. Poate că avea de gând să ducă o viaţă dublă cu tine. Mulţi bărbaţi au reuşit să facă aşa ceva! Fiona la Londra. Tu la Paris. Paradisul pe pământ.

— Şi să devină bigam, însurându-se cu mine? La asta te referi?

— Poate, Val, pur şi simplu nu ştiu.

— Nu vom şti niciodată.

Jake mi-a înlănţuit umerii cu braţul, apoi ne-am plimbat în continuare, în tăcere. După câteva momente, a spus încetişor:

— Nici eu n-am prea dormit azi-noapte, gândindu-mă la toate lucrurile acestea şi răsucindu-le pe toate feţele. Ba chiar mi-a trecut la un moment dat prin minte să mă întorc la Londra şi să mă întâlnesc cu Fiona, să aflu cum mergea

căsătoria lor, când Tony a fost ucis. Pentru ca noi doi sa putem şti care a fost adevărul. Ar trebui s-o întreb direct dacă erau divorţaţi, fiindcă altminteri nu cred că aş fi în stare să port cu ea o conversaţie pe ocolite… N-a încheiat fraza, ridicând doar din umeri şi privind în jos spre mine, cu o mică grimasă.

— Oh, las-o baltă, Jake! Nu mai are niciun rost să răscolim trecutul! am exclamat eu, uimită de tremurul din vocea mea.

— Hei, Val, scumpa mea, n-am vrut să te supăr, a făcut Jake, îmbrăţişându-mă strâns. Ai dreptate, să nu mai răscolim ce-a fost. Ştii, mi-a venit o idee nemaipomenită!

— Ce anume? am şoptit cu buzele aproape de umărul lui, clipind ca să-mi alung lacrimile.

— Hai să mergem la Cap-Ferrat, în week-end-ul ăsta. Acasă la Peter Guiseborn. M-a lăsat să mă duc când vreau acolo, până se întoarce de la New York.

— Nu ştiu dacă am chef să merg, Jake.

M-a împins un pic de lângă el şi m-a studiat cu atenţie.

— Ne-ar prinde bine amândurora. O să ne relaxăm, facem plajă, mâncăm lucruri delicioase, la care nici tu, care nu mănânci nimic, n-o să poţi rezista. Simone, menajera lui Peter, e o bucătăreasă desăvârşită. Şi, pe urmă, ce-ai de gând, de fapt, să faci la sfârşitul ăsta de săptămână, Val? Să baţi străzile Parisului, să stai singură în casă şi să te gândeşti la Tony, enervându-te din cauza lui. Haide, Val, promite-mi că vii cu mine. Înţelegi, acum e momentul să treci peste tot ce-a fost şi să te împaci cu ideea că viaţa merge înainte.

Bine, de acord, am mormăit eu, prea epuizată ca să mă mai opun. Cred că ne va prinde bine să plecăm câteva zile din Paris.

Zâmbindu-mi cu gura până la urechi, m-a strâns din nou în braţe, după care m-a luat de mână şi am pornit amândoi spre treptele de lângă pod. Acestea duc la Quai Malaquais în Saint-Germain-des-Pres, şi exact dincolo de chei era Rue

Bonaparte, unde locuiam.

În vreme ce mergea cu paşi iuţi lângă mine, am remarcat din nou cât de rău şchioapătă şi mi-am făcut iarăşi griji din pricina lui. Dar n-am îndrăznit să-l întreb cum i se vindecă rănile; de obicei, se răţoia la mine, dacă deschideam acest subiect.

Şi, pe urmă, m-am gândit că esenţial era faptul că şi el şi eu supravieţuiserăm. Da, are dreptate, mai există un viitor pentru mine.

Şi m-am hotărât să îngrop definitiv morţii.

Partea a doua

PREŢUL ADEVĂRULUI

Capitolul 9

I

Saint-Jean-Cap-Ferrat, septembrie

Casa fusese construită pe coasta unui deal în Cap-Ferrat, deasupra unor grădini pline de flori, iar mai încolo, cât vedeai cu ochii, se întindeau apele albastre şi sclipitoare ale Mediteranei.

Stăteam pe terasa casei, eu ochii la mare, bucurându-mă de tihna desăvârşită, întreruptă, când şi când, doar de ciripitul păsărelelor sau de bâzâitul stins al vreunei albine. Era o dimineaţă superbă şi, în ciuda soarelui şi a căldurii, adia o briză uşoară. Vântul se strecura printre copaci, mişcând graţios frunzele şi dând prospeţime aerului

dimineţii.

Vilei i se dăduse un nume potrivit, Les Roches Fleuries, de la nenumăratele flori care se revărsau în jos peste stâncile pe care fusese construită casa. Era o clădire lungă şi neregulată durată din piatră văruită într-o nuanţă roz pal, cu un acoperiş tipic provensal, din ţigle roşii, şi cu obloane verzi, la nenumăratele sale ferestre.

În timpul zborului cu avionul, spre Nisa, Jake îmi povestise totul despre vilă. Realitatea întrecuse însă cu mult aşteptările. Şi, cu toate că descrisese locul cu lux de amănunte, l-am tachinat pentru rezultatul obţinut:

— E adevărat când se afirmă că o poză valorează cât o mie de cuvinte. Ocupă-te, mai bine, de Polaroidul tău.

— Ai perfectă dreptate, Val, a râs el, apoi m-a invitat să facem turul casei. Am fost încântată imediat de vilă. Ceea ce i-a făcut mare plăcere lui Jake, fiindcă şi el avea o slăbiciune pentru acel loc; se considera norocos fiindcă i se oferea posibilitatea să vină aici, ori de câte ori poftea. Casa aparţinea vechiului său prieten, Peter Guiseborn, ce semnase un contract de un an la New York, răstimp în care îi invitase pe Jake să dispună cum vrea de acea reşedinţă. Jake se simţea foarte flatat de întâietatea pe care i-o acordase Peter faţă de toţi ceilalţi prieteni.

Înăuntru era răcoros şi odihnitor. Toate camerele aveau pereţi albi, tavane cu bârne de lemn şi pardoseli cu dale de teracotă, fiind mobilate cu nişte piese provensale foarte vechi, confecţionate din lemn negru lustruit. Nu exista prea mult mobilier în camere, ceea ce nu făcea decât să sporească senzaţia de confort şi linişte.

Culoarea, sub formă de pete mari strălucitoare, o dădeau tablourile în nuanţe vii, de pe pereţi, precum şi uriaşele buchete de flori, aranjate în vaze mari de piatră şi plasate aproape în fiecare cameră.

— Aş fi în stare să mă mut definitiv aici, m-am

entuziasmat eu, iar el s-a declarat de acord cu mine.

La sosire, am fost întâmpinaţi cu căldură de Simone şi Armând Roget, îngrijitorii care locuiau într-o căsuţă, pe domeniu. Simone era cea care întreţinea curăţenia în casă, făcând-o să pară imaculată şi strălucitoare, şi tot ea se ocupa de aprovizionarea cu alimente.

Soţul ei, Armând, răspundea de domeniu şi de grădini, care erau pline de tot felul de flori, printre care iasomie, azalee, muşcate şi nenumărate soiuri de trandafiri. Straturile de flori fuseseră delimitate de pajişti verzi şi mătăsoase, iar undeva în spate, străjuia un şir lung de 25 de chiparoşi falnici, ca nişte santinele întunecate profilate pe azurul cerului.

La cină, în prima seară petrecută acolo, Jake mi-a spus povestea casei, adică puţinul pe care îl ştia şi el. Vila Les Roches Fleuries fusese construită prin anii 1930, de către un duce francez, pentru amanta lui englezoaică, o superbă cântăreaţă de operă, pe nume Adelia Roland. După ce şi-a abandonat cariera, s-a retras aici definitiv, unde a trăit până la vârsta de 90 de ani. Prin testament, lăsase vila şi aproape întreaga avere nepotului său, Peter, prietenul lui Jake din perioada când studia la Oxford.

Povestea Adeliei şi a ducelui îmi stârnise curiozitatea, numai că Jake nu cunoştea alte amănunte. Nici familia Roget nu mi-a dat mai multe explicaţii. Ei se stabiliseră la Les Roches Fleuries de 20 de ani; opt ani, din acest interval, lucraseră pentru Peter, după ce moştenise proprietatea. În ceilalţi doisprezece ani, fuseseră angajaţii Adeliei Roland, dar pe atunci era deja bătrână, iar ducele murise de mult. Îşi aminteau de ea ca de o femeie fermecătoare, dar rece şi rezervată. Şi foarte misterioasă.

Ceva mai devreme în acea dimineaţă, când am ieşit să mă plimb pe-afară cu o ceaşcă de cafea în mâna, l-am zărit pe Armând lucrând în grădină. Îndreptându-mă spre el, am

început să sporovăiesc despre casă şi Adelia. Brusc, a devenit limbut şi mi-a mărturisit că Adelia fusese cea care concepuse planurile acestor grădini extraordinare.

Se părea că trudise la ele aproape cu religiozitate, fără să pregete să muncească alături de diferiţii grădinari care o ajutaseră să-şi ducă la bun sfârşit planurile, de-a lungul anilor. Grădinile au fost distruse în timpul ocupaţiei germane, în cel de-al doilea război mondial, dar Adelia le restaurase ulterior, după încheierea războiului; acum erau un adevărat paradis exotic.

II

Auzind paşi, am întors capul şi l-am văzut pe Jake, plimbându-se de-a lungul terasei, l-am făcut semn cu mâna, iar după câteva momente s-a instalat lângă şezlongul pe care stăteam sub umbrelă.

— Mă bucur să vad asta! a exclamat el surâzător.

Ce anume?

— Pe tine, relaxată, luând lucrurile mai uşor şi arborând aerul ăsta mulţumit, a zis el, aşezându-se pe marginea şezlongului de lângă mine.

— Mă simt foarte bine, Jake. E atât de frumos aici şi atâta linişte!

S-a mulţumit doar să dea din cap, zâmbind iarăşi.

— Mă simt… ei bine, mă simt liniştită pe d*inăuntru…* pentru prima oară de atâtea săptămâni, am continuat eu, cu sinceritate. *Cât* de bine mă simţeam, şi asta după numai două zile.

După câteva clipe de tăcere, Jake remarcă:

— Asta e valabil şi pentru mine, Val. Casa asta este o adevărată binecuvântare… e un loc benefic, plin de iubire şi curenţi pozitivi. N-am mai cunoscut o asemenea atmosferă decât în casa bunicilor mei, din Georgia. Când eram mic, abia

aşteptam să mă duc acolo; mă simţeam învăluit de dragoste.

În deplină siguranţă. De fapt, şi-acum îmi tace plăcere să merg acolo.

Ce mult îl invidiam pe Jake. Adevărul este că eu nu mă simţisem în siguranţă decât cu bunicii mei.

— Ce mai face bunica ta, Jake? l-am întrebat acum, ştiind cât de tare era ataşat de ea. De fapt, cred că la fel de mult cum îl iubisem şi eu pe Andrew Denning.

— E nemaipomenită. Foarte ageră, nu s-a senilizat deloc.

— Locuieşte singură acolo, în casă?

— Oh, da. În fine, are şi nişte ajutoare care s-au stabilit acolo. O pereche de pensionari, care îi sunt devotaţi de peste 40 de ani. I-ar fi imposibil să plece din casă, fiindcă acolo şi-a trăit toată viaţa. E o casă veche, cum vezi pe plantaţii, nu prea mare, dar frumoasă. Datează dinainte de război şi reuneşte toate trăsăturile specifice Sudului de odinioară. Nu mai întâlneşti case de felul ăsta decât în locuri retrase. Din fericire, ea locuieşte în apropiere de Atlanta, aşa că părinţii mei se duc acolo aproape la fiecare sfârşit de săptămână. Îşi fac griji pentru ea… deşi, după opinia mea, n-au niciun motiv.

— De ce?

— Fiindcă toţi, în comparaţie cu ea, par nişte ramoliţi!

— Dar e destul de bătrână, nu-i aşa? am întrebat eu zâmbind.

— Optzeci şi opt de ani. Dar nu pare să aibă mai mult de treizeci şi cinci! E o persoană independentă, voluntară şi plină de exuberanţă. Ţi-ar plăcea de ea.

Jake a început din nou să râdă, iar ochii albaştri şi strălucitori îi sclipeau veseli.

— Ce ţi-a mai trecut prin minte?

— Mă întrebam cum să ţi-o descriu şi nu pot spune decât atât… îmi aminteşte de o actriţă de film din anii 1930 şi 1940, pe nume Mana Ouspenskaya. Ştii la cine mă refer? A continuat să chicotească, după care a adăugat: Pari cam

nedumerită, Val.

— Chiar şi sunt. *Nu ştiu* despre cine e vorba.

— Ouspenskaya era minionă, fragilă, cu părul alb şi vorbea cu un uşor accent, probabil rusesc, ţinând seama de nume. Granmutti Hedy, cum îi spunem noi, are un pic de accent german, dar acum s-a atenuat mult. Poate că acest detaliu te va ajuta să-ţi aminteşti mai uşor de Ouspenskaya. N-ai văzut niciodată un film mai vechi intitulat *Poveste de dragoste?*

Am clătinat din cap.

— Ei bine, Ouspenskaya a jucat acolo rolul unei bătrâne, desigur, iar vedetele peliculei erau Charles Boyer şi Irene Dunne…

— Stai un pic, l-am văzut! am exclamat eu, întrerupându-l brusc, fiindcă îmi adusesem aminte de film. Ştiu şi cum arăta Ouspenskaya. Apropo, n-a fost asta versiunea iniţială a unui film turnat mai târziu, *O poveste de neuitat,* cu Cary Grant şi Deborah Kerr?

— Exact! Bun, dacă te gândeşti la Ouspenskaya ai să-ţi dai seama cum arată bunica mea Hedy. E o femeie extraordinară, iar în tinereţe era extrem de puternică şi plină de viaţă. O minune, dacă se poate spune aşa. Este, totodată, foarte cultă, a citit mult, ştie o mulţime de lucruri despre artă şi muzică. Şi a fost o bunică nemaipomenită pentru un băieţel şi cele două surioare ale lui.

În timp ce Jake îmi vorbea atât de afectuos despre bunica sa, am sesizat o schimbare în glasul lui. Aproape imperceptibilă, un fel de intonaţie tărăgănată, tipică celor din sudul Statelor Unite, făcea să dispară, parcă, accentul transatlantic dobândit în anii trăiţi la Paris şi, înainte de asta, la Oxford.

— Ce-ar fi să ne uităm diseară la nişte filme vechi? Peter are o mulţime de casete video, în bibliotecă, aşa că avem de unde alege.

— O avea, oare, şi *Poveste de dragoste?*

— S-ar putea. Ştiu că are *Casablanca* şi multe alte filme clasice, din anii treizeci, patruzeci şi cincizeci. Printre altele şi *Pe aripile vântului.* Pe *ăsta* chiar l-aş mai vedea o dată.

Am început să rid.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, ridicând mirat din sprincene.

Continuând să rid, am zis:

— Ţi-e dor de Atlanta, Jake?

Izbucnind şi el în râs, a încuviinţat din cap;

— Întotdeauna mi-a fost dor de Georgia, într-un fel sau altul, dar să ştii că, lăsând gluma la o parte, filmul e fabulos. Vrei să-l vedem?

— N-am nimic împotrivă, i-am răspuns. Cu coada ochiului, am zărit-o pe Simone venind spre noi. Cred că e gata masa, i-am murmurat eu lui Jake, uitându-mă la ceas. Nu-mi venea să cred că era deja trecut de unu şi jumătate. Timpul parcă zbura ia Les Roches Fleuries, alături de Jake. Ultimele două zile trecuseră cât ai clipi din ochi.

Ridicându-se în picioare, Jake mi-a întins şi mie o mână, trăgându-mă în sus şi poftindu-mă să păşesc înaintea lui.

— Venim, Simone, i-a strigat el, iar ea ne-a zâmbit, s-a răsucit pe călcâie şi s-a dus spre umbrarul din capătul celălalt al terasei. Mica zonă umbrită era la o aruncătură de băţ de bucătărie, iar acolo s-a oprit şi Simone, aşteptându-ne.

În câteva secunde, ne-am instalat faţă în faţă sub umbrarul acoperit de viţă de vie.

— *Mademoiselle* Denning, *Monsieur* Jake, am găsit un *rouget* frumos la piaţa de peşte, azi-dimineaţă, şi l-am prăjit. Vi-l aduc acum, cu garnitură de legume, ne-a spus Simone.

— Mulţumim, Simone, cred că e delicios, a răspuns

Jake.

Simone a înclinat din cap şi a plecat repede să aducă peştele, iar Jake a luat sticla de *vin rosé* răcit la gheaţă, din

care îi plăcea să bea la dejun, şi a. Turnat în paharele mari.

— N-am de gând să mă întorc marţi la Paris, a zis el, dintr-o dată, privindu-mă peste masă. E atât de odihnitor aici, vremea e minunată şi mă gândesc tot mai serios să rămân şi săptămâna viitoare. Nu vrei să stai şi tu, Val?

— Ba da, mi-ar plăcea, am răspuns imediat, fără să stau prea mult pe gânduri. De ce nu? N-am nimic special de făcut, am adăugat eu.

— Nemaipomenit. Mă bucur că rămâi şi tu, să-mi ţii de urât.

— Nu ăsta e rostul prietenilor? am întrebat eu, zâmbindu-i.

Capitolul 10

I

Am rămas, aşadar, încă o săptămână la Les Roches Fleuries, cu Jake.

Mi se părea că timpul practic zbura, deşi nu făceam nimic special. În primele zile petrecute împreună acolo, am intrat într-un fel de rutină, un tipar clădit pe o serie de mici ritualuri, care ne amuzau pe amândoi.

Cred că lucrul ăsta. Ne distra pentru că duceam o viaţă absolut alandala când eram plecaţi în misiune de serviciu şi nu ştiam niciodată ce avea să se întâmple, de la o zi ta alta, sau ce se va alege de noi.

La vila de pe colină, însă, zilele aproape că nu se deosebeau unele de altele, ceea ce nu ne deranja nicidecum. De fapt, ni se părea o adevărată binecuvântare.

În fiecare dimineaţă, luam micul dejun la masa rotundă de sub umbrarul acoperit cu viţă de vie. Vremea se menţinea frumoasă, iar umbrarul ne proteja de soarele matinal. Nu mâncam niciunul prea mult la micul dejun şi nici nu prea

aveam chef de vorbă, aşa că ne potriveam foarte bine şi ne simţeam perfect împreună.

După micul dejun, eu de obicei citeam, în timp ce Jake făcea plajă, înota în piscină şi, din când în când, mai suna la agenţia foto unde lucra, pentru a-şi prelua mesajele; în alte dimineţi, scria în carnetul de însemnări.

Uneori, înotam şi eu cu Jake, dar nu întotdeauna. Totuşi, mă duceam cu el zilnic, fix la ora unsprezece, în sala de gimnastică de la subsol, unde făceam exerciţii la aparate. Din cauza rănilor, Jake prefera sa ridice greutăţi.

După vreo jumătate de oră petrecută în sala de gimnastică, mergeam fiecare în cameră să facem un duş şi să. Ne îmbrăcăm cu haine răcoroase de bumbac, apoi ne suiam în maşină şi ne duceam în orăşelul Beaulieu-sur-Mer.

Cunoşteam destul de bine Beaulieu, deoarece bunicii mei stătuseră adesea la La Reserve, un hotel drăguţ, în tonuri de roz cu alb. Amplasat pe o fâşie de pământ la marginea mării, localul era renumit pentru bucătăria sa delicioasă. Când au venit să mă vadă vara, în Franţa, bunicii s-au dus în Sud, după ce stătuseră o săptămână la Paris. Întotdeauna mă duceam şi eu să stau cu ei la Beaulieu, când luam vacanţă de la Sorbona.

Datorită faptului că venea adesea la vila lui Peter, şi Jake era familiarizat cu acel orăşel fermecător. Ne plăcea să ne plimbăm pe străzi, să cumpărăm ziare şi reviste franţuzeşti şi englezeşti, să trecem pe la magazinele noastre preferate de antichităţi sau să ne mai cumpărăm ce aveam nevoie. Cel mai mult ne plăcea, însă, la piaţa de fructe şi legume, amplasată chiar în centrul oraşului.

De fiecare dată simţeam că ne lasă gura apă când ne uitam la cocurile cu zmeură, coacăze, căpşuni, mure, prune, pere şi pepeni parfumaţi din Cavaillon, care ştiam amândoi, din experienţă, că sunt foarte buni. Toate produsele expuse pe tarabe mi se păreau extrem de tentante; dar nu îndrăzneam

niciodată să luăm ceva pentru acasă, de teamă să n-o jignim pe Simone. Se mândrea teribil cu tot ce cumpăra ca să ne prepare bucatele acelea gustoase.

Beaulieu avea un mic port, unde erau ancorate bărci cu pânze şi iahturi. Bistrourile, restaurantele şi prăvăliile confereau locului un farmec aparte. Ne plăcea să zăbovim pe-acolo, hoinărind pe chei, tară să ne pese de oră.

Exact înainte de dejun, ne duceam la La Reserve, la un aperitiv, hotelul aflându-se în apropierea vechiului port. Dacă nu ne opream acolo, ajungeam până la urmă la Grand Hotel din Cap-Ferrat în drum spre vilă. Descoperisem că barul de afară, de pe terasa hotelului umbrită de copaci, era un loc răcoros, numai bun să savurezi un Kir Royale sau un *citron pressé.*

Genul acesta de dimineţi tihnite, lipsite de stresul şi de moartea cu care eram obişnuiţi, ni se părea atât de ciudate încât am ajuns la o concluzie tulburătoare. „Să fii normal, să trăieşti ca un om normal", striga Jake, şi avea dreptate. În majoritatea misiunilor în care fuseserăm trimişi văzusem oameni spulberaţi de bombe, mutilaţi sau ucişi, în timp ce noi ne făceam meseria de fotografi de război.

După popasul la Grand Hotei, plecam iarăşi cu maşina, pe dealul şerpuitor, apoi prin pădure, întorcându-ne ia Les Roches Fleuries exact la timp pentru dejun.

După-amiezele, leneveam.

Jake citea şi dormea. Eu făceam la fel, sau ascultam muzică. Nici unuia nu ne trecea prin minte să deschidem televizorul şi să ne uităm la CNN. Nu voiam să auzim de războaie, terorism, cutremure, uragane, inundaţii, incendii sau foamete.

Perioada de timp petrecută acolo, complet lipsită de incidente sau întâmplări, ni se părea o fericire… care am fi dorit să dureze mai mult. Aşa că nu eram niciodată tentaţi să ieşim seara din casă şi în niciun caz nu ne gândeam să ne

ducem prin localurile moderne din Monte Carlo, Nisa şi Cannes. De cele mai multe ori, stăteam amândoi la vilă, unde ne simţeam excelent. Nu vedeam de ce ne-am fi dus în altă parte. Extraordinara pace şi linişte de acolo erau pentru noi o binecuvântare, de care voiam să profităm cât mai mult.

II

Într-o dimineaţă, la sfârşitul primei săptămâni petrecute la vilă, m-am trezit şi am descoperit că mă simţeam altfel.

Am rămas lungită în pat câteva momente, privind lumina soarelui care se strecura prin obloanele de lemn şi întrebându-mă *de ce* mă simţeam aşa. În clipa următoare, într-o clipă, *am ştiut.*

Nu mă mai gândisem la Tony Hampton de câteva zile. Şi, pentru că nu mă mai gândisem la el sau la ceea ce îmi făcuse, nu eram supărată şi nici jignită.

Pur şi simplu redevenisem eu însămi… Valentine Denning. Val Denning dinainte. Ce senzaţie grozavă!

După câteva secunde, stăteam în faţa oglinzii din baie şi mă examinam cu un ochi critic. Spre uimirea mea, chiar şi arătam altfel. Cearcănele vineţii de sub ochi dispăruseră, iar cenuşiul feţei cedase locul strălucirii aurii a pielii. Fără să fi făcut de fapt plajă, mă prinsese totuşi soarele şi mă bronzasem uşor; până şi părul mi se mai decolorase de la soare. Nu mai avusesem un aer atât de sănătos de multă vreme.

Schimbarea aceasta miraculoasă a înfăţişării mi-a dat un elan extraordinar, senzaţia unei noi energii, aşa că mi-am azvârlit cămaşa de noapte, am păşit sub duş şi am dat drumul la apă.

După câteva minute, îmi strângeam deja părul într-o coadă de cal. Cu costumul de baie pe mine, am luat din dulap şase cămăşi din voal de bumbac, mi-am vârât picioarele în

nişte papuci fără toc, mi-am pus pe nas ochelarii de soare şi am pornit în căutarea lui Jake.

L-am găsit stând pe marginea piscinei, bălăcindu-se cu picioarele în apă, cu urechea lipită de telefonul celular. Asculta cu multă atenţie. Când m-a văzut coborând treptele spre bazin, mi-a făcut semn să vin lângă el.

După aproape un minut, a zis: „OK., Jacques. Mulţumesc. Sună-mă din nou, dacă crezi că pot fi de ajutor." Ascultând iarăşi, s-a întins să ia carneţelul de lângă el şi, după o rapidă trecere în revistă a numerelor de telefon trecute acolo, a spus: „Da, îl am. Pa, Jacques."

În clipa în care a deconectat telefonul, m-am dus lângă el şi l-am sărutat pe obraz.

— Bună dimineaţa.

— O dimineaţă frumoasă şi ţie.

— Bine dispus? i-am zâmbit eu.

— Cred că da. Poate fiindcă am primit un telefon la agenţia foto, de la Fiona. E în Dublin. La Shelbourne Hotel. Vrea să o sun acolo.

— De ce oare? m-am încruntat eu.

— Dumnezeu ştie, a murmurat Jake, apoi a coborât privirea spre celular şi pe urmă spre carneţel, începând să formeze numărul. Peste câteva clipe, cerea să vorbească cu doamna Fiona Hampton. A aşteptat vreo două secunde, după care a spus: „Mulţumesc foarte mult" şi a închis. Întorcându-se cu faţa la mine, mi-a explicat: A plecat de la hotel fără să lase nicio adresă.

— S-o fi dus înapoi la Londra. Acasă, în Hampstead.

— Probabil.

— Şi ce ţi-a mai spus Jacques?

— Voia să ştie dacă m-aş mai duce înapoi în Rwanda. Să mai fac un reportaj despre gorile. Am refuzat. O să-l întrebe pe Harry Lennox, dacă nu vrea el. I-am zis că, la nevoie, pot încerca să-l conving pe Harry. Dar nu cred că va trebui.

Harry e ambiţios, chiar dacă în străinătate nu e întotdeauna la înălţime. Va fi încântat să preia misiunea.

— Poate, am murmurat eu. Aveam unele rezerve în privinţa aprecierii lui Jake despre Harry. După părerea mea, Harry era mult mai monden şi sociabil, decât credea Jake. Uneori devenea viclean, poate chiar înşelător. Întotdeauna îmi amintea de fratele meu, Donald cel Mare.

— Nu pari prea convinsă, Valentine. Care e problema? a întrebat Jake, în stilul său alert.

— Cred că îl subestimezi pe Harry Lennox. A făcut din ipocrizie o mare artă. Şi e un ticălos plin de venin şi pizmă. E invidios mai ales pe tine, să ştii.

Jake şi-a lăsat capul pe spate şi a râs:

— Oh, haide, Val, nu fi caraghioasă.

— Nu sunt deloc caraghioasă, cunosc genul ăsta de om. Seamănă cu perfidul ăla de frate-meu… n-aş putea avea încredere în niciunul dintre ei doi. Şi realitatea e… M-am întrerupt văzând-o pe Simone coborând în grabă treptele spre piscină. Era albă la faţă ca varul şi avea o mână disperată.

— Simone, ce-ai păţit? zise Jake trăgându-şi picioarele din apă şi ridicându-se.

Simone s-a oprit în faţa noastră şi am văzut numaidecât că era pe punctul să izbucnească în plâns.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu, punându-i mâna pe braţ.

— Fiica mea, Françoise… a început Simone, dar vocea îi tremura prea rău. După câteva clipe, şi-a mai revenit şi a continuat într-un potop de cuvinte; A căzut azi-dimineaţă. Jos, pe scări. Olivier, soţul ei, adus-o la spital. Sunt îngrijoraţi din cauza copilaşului.

— Dumnezeule, ce cumplit! am exclamat eu. Putem să te ajutăm cu ceva?

Simone a scuturat din cap, cu un aer absent şi neliniştit,

după care şi-a trecut palma peste ochi;

— Olivier a telefonat adineauri, a adăugat ea.

— Trebuie să te duci la Marsilia, Simone, cu Armând. Noi ne descurcăm şi singuri. Du-te. N-are rost să stai să te frământi aşa.

— Aşa e, a încuviinţat ea. O să mă duc. *Merci,* domnule Jake. Veniţi, vă rog, micul dejun e gata.

IV

Am pornit toţi trei spre umbrarul acoperit cu viţă, din celălalt capăt al terasei, iar Simone a intrat în bucătărie.

Noi ne-am aşezat, uitându-ne unul la celălalt, îngrijoraţi. Jake părea tare neliniştit, când a zis;

— Cred că François e însărcinată în luna a şaptea sau a opta. Primul copil. Sper să nu fi păţit nume nici ea, şi nici copilul.

— Şi eu sper la fel… dar ce fac la Mazilia? Am înţeles *că fiica lor locuieşte la Cannes.

— Aceea e Solange, fata cea mică.

— Am înţeles. Am luat de pe masă carafa de cristal cu suc de portocale. N-am mai apucat să spun nimic, fiindcă Simone s-a întors deja, cu un vas mare de cafea şi o cană cu lapte cald, pentru *café au lait,* cum ne plăcea nouă să bem.

După aceea, a mai adus din bucătărie un coş cu cornuri calde şi brioşe.

— Armând telefonează la aeroportul din Nisa, a zis ea. E un avion spre Marsilia, la ora unu. Am să fac paturile, o să spăl vasele…

Tăindu-i vorba, Jake a zis:

— Ba nu, Simone. Ţi-am spus că ne descurcăm. Du-te şi pregăteşte-te de drum; ştiu cât de nerăbdătoare eşti, probabil. Fă-ţi bagajele, după care o să vă duc eu la aeroport.

— Domnule Jake, dar…

— Fără niciun dar, i-a retezat-o el, iarăşi, ridicând mâna. Du-te şi fa cum ţi-am zis. Plecăm când vreţi voi.

— *Merci, Monsieur Jake, c'est gentil de vot re part.*

Când am rămas singuri, Jake a zis:

— Ce-ar fi să vii cu mine, la aeroport, la Nisa?

Şi-a turnat lapte şi cafea în cana mare, după care s-a uitat la mine.

— Păi… am început eu, înclinând capul pe umăr. Poate n-ar strica să rămân la vilă. O să fac curat prin bucătărie şi o să mă ocup şi eu de gospodărie, am zis, zâmbindu-i. Şi o să pregătesc un dejun delicios.

— De acord, a zis el, dar doar dacă mă laşi pe mine să gătesc diseară.

— După o reţetă sudistă? m-am interesat eu.

— Te-ai prins, a zis el, râzând.

V

După ce au plecat, am umplut la iuţeală maşina de spălat vase şi am şters pe jos în bucătărie, apoi m-am dus să fac paturile şi un pic de ordine prin băi.

O dată terminate toate treburile astea, m-am întors în bucătărie şi m-am dus direct la cămara de lângă frigider. Am rămas uluită, văzând cât de frumos era întreţinută. Borcanele de conserve de legume, fructe şi murături purtau etichete, pe care Simone trecuse data.

Pe rafturile de sus, se aflau maldăre de conserve cu alimente de tot felul, iar pe masa lungă erau puse majoritatea ingredientelor de care aveam nevoie pentru prepararea mesei de prânz. Un castron cu ouă mari, cu coaja cafenie, un fund mare de lemn cu diferite specialităţi de brânză din regiune şi un coş de pai în care erau roşii, salată verde şi castraveţi. Am luat coşul şi m-am dus cu el, afară, la chiuvetă.

După ce am spălat şi am uscat frunzele de salată, le-am înfăşurat în şerveţele de hârtie şi le-am pus la loc în cămară. Am curăţat şi am tăiat felii jumătate dintr-un castravete lung, după care am tăiat felii două roşii mari. Am aranjat aceste felii pe un platou şi l-am acoperit cu o folie de plastic. L-am pus şi pe acesta în cămară.

Tot ce-mi rămânea să fac mai târziu era să pun ingredientele într-un castron de salată şi să adaug faimosul sos cu oţet al lui Simone, pe care îl văzusem pe raftul din dreapta.

Puteam bate mai târziu ouăle pentru omletă, după ce se întorcea Jake de la aeroport. Tot atunci, aveam de gând să încălzesc o franzeluţă lungă şi să scot brânza. Totul era la îndemână, gata să fie pregătit în ultimul moment.

M-am îndreptat spre celălalt capăt al bucătăriei, am deschis uşa care ducea jos în pivniţă, aceasta întinzându-se pe toată suprafaţa casei. După ce coborai primele şase trepte, ajungeai la un palier prevăzut cu rafturi mari din piatră, pe care erau depozitate alte alimente. Un al doilea şir de trepte de piatră mergeau în jos până la pivniţa propriu-zisă, unde se afla un beci cu vinuri, deosebit de apreciat de Jake, întrucât conţinea câteva soiuri rare. Peter îi lăsase mână liberă şi aici.

Era întuneric, aşa că am apăsat pe un întrerupător, înainte de a coborî. M-a străbătut un fior, căci era tare frig. Am privit în juni! meu. Simone aranjase lucrurile aici la fel de ordonat ca şi în cealaltă cămară. Pe unul dintre rafturile de piatră am găsit un coşuleţ cu fragi, castroane cu smochine proaspete, câţiva pepeni – Cavaillon – o mulţime de legume şi un coş mare cu mere. Aveam de unde alege, aşa că nu riscam să murim de foame, cât timp Simone era plecată la Marsilia.

Am rămas în picioare acolo câteva clipe, cu mâna rezemată pe raftul de piatră, gândindu-mă din nou la plecarea subită a lui Simone. Ce palidă şi îngrijorată era când

a venit la bucătărie, să-şi ia rămas-bun.

— Sunt sigură că François n-a păţit nimic, am murmurat eu, vrând s-o liniştesc.

Dând din cap, Simone încercase să zâmbească, dar fără prea mult succes.

— *Ma petit file,* fetiţa mea… Trebuie să mă duc la ea. Ştiu că are nevoie de mine.

L-am luat mâna şi i-am strâns-o încetişor:

Da, Simone, are nevoie de tine, dar ai să ajungi repede! a ea. Nu-ţi mai face atâtea probleme!

Din nou Simone a încercat zadarnic să schiţeze un surâs, apoi a plecat împreună cu Jake şi Armând, care părea la fel de îngrijorat ca şi nevasta sa.

Am rămas în uşa bucătăriei, făcându-le cu mâna, în timp ce Jake scotea maşina cu spatele. O mamă iubitoare, o mamă bună, mă gândeam eu când m-am întors să intru în casă. Speram din tot sufletul ca viaţa lui Françoise şi a copilului pe care-l purta în pântece să fie în afara oricărui pericol.

Capitolul 11

I

Am urcat treptele de la pivniţă şi m-am întors în bucătărie.

După ce mi-am turnat un pahar mare cu apă, am ieşit pe terasă şi am coborât treptele, îndreptându-mă spre locurile mele preferate.

Era vorba de una dintre grădinile mai mici ale vilei, care consta în cea mai mare parte din pajişti verzi şi tufişuri înflorite. Pajiştea se întindea până în marginea proprietăţii, unde nişte stânci abrupte coborau ameţitor spre mare.

Ori de câte ori mă aşezam aici, pe banca din fier forjat care fusese amplasată sub cedrul bătrân, parcă mă aflam pe o corabie. M-am rezemat de spătar, am închis ochii,

bucurându-mă de căldura dimineţii şi de razele soarelui, care se strecurau prin ramurile imense ale copacului.

După câteva minute când am ridicat pleoapele, am clipit des din ochi. Cerul de un albastru pal era inundat de strălucirea soarelui care revărsa o lumină incandescentă, iar marea se aşternea în faţa mea, sclipind ca o oglindă albastră înspicată cu firicele aurii.

Am zărit o barcă, cu pânzele albe umflate de briza dimineţii. Ce peisaj bucolic şi cât de familiar pentru mine… o navă lungă se ivise în zarea albastră, acolo unde marea se contopea cu cerul, plutind uşor… ducând pe cine, unde? întotdeauna mi-am pus asemenea întrebări. Părea ceva misterios, dar totuşi straniu de cunoscut. Mai văzusem astfel de bărci cu pânze, de atâtea ori în trecut…

II

M-a năpădit un val de amintiri.

Amintiri din zilele petrecute aici în sudul Franţei cu bunicii mei, când studiam la Sorbona, în Paris. Veneam întotdeauna cu ei în vacanţa de vară.

Cecelia şi Andrew Denning… ce buni au fost cu mine! Toată viaţa mea. Până în ziua morţii. Ea s-a prăpădit prima, iar apoi s-a stins şi el. Din fericire, însă, am mai avut parte de alinarea bunicului meu timp de câţiva ani.

Formam o echipă, trei împotriva lumii, cum spunea bunicuţa mea, râzând veselă. Era foarte spirituală şi plină de viaţă, chiar şi la bătrâneţe; ea mă îndemna să-mi păstrez cumpătul, indiferent de încercările la care o să fiu supusă, să ţin fruntea sus şi să am sufletul deschis pentru a primi toate lucrurile bune, care îmi vor ieşi în cale.

M-au iubit foarte mult şi, ceea ce era poate chiar şi mai important, au ştiut să-mi arate dragostea lor. Am păstrat-o ca pe un scut, după dispariţia lor.

Cât de mult s-au străduit să compenseze defectele fiului lor. „Sub papuc", bombănea într-una bunică-mea, uşor dispreţuitoare, cu ochii aceia albaştri şi tăioşi sclipind ca oţelul şi cu buzele groase îngustate într-o grimasă de dezgust, ori de câte ori se gândea la nevolnicul său fiu.

Cred că nu se înşelase în aprecierile sale. Tata n-a fost în stare niciodată să-i ţină piept mamei, care se comporta de parcă eu nici n-aş fi existat. Şi la fel procedase şi el.

Mi se întâmpla uneori să mă întreb de ce mama se purtase atât de ciudat. Trebuia să existe un motiv, nu-i aşa? Dar care?

Întrebarea aceasta m-a obsedat toată viaţa şi n-am reuşit niciodată să găsesc răspunsul potrivit. Cu toate astea, în adâncul sufletului meu eram sigura că nu făcusem nimic rău. Ce *aş fi putut face* ca să o supăr atât de tare, când eram doar o copiliţă?

De ce îşi urâse mama propriul copil?

Din nou mă chinuia întrebarea aceasta.

Am oftat înăbuşit. Poate *ură* era un cuvânt prea tare. *Nu o interesase* niciodată persoana mea, dar de urât nu cred că mă urâse.

Mama nu m-a bruscat niciodată şi nu mi-a făcut rău. Oricum, nu fizic. Şi nici nu m-a jignit verbal; nu era stilul ei. Totuşi, dintr-un anumit punct de vedere mă ofensase, fiindcă se purtase ca şi cum nici n-aş fi existat. Nici nu-i de mirare că eram nesigură pe mine, tânjind mereu după un suflet cald şi puternic.

M-am întrebat, dintr-o dată, de ce mă făcusem fotograf de război, sfidând pericolele şi riscând să fiu rănită. N-aveam răspuns la această dilemă şi ştiam că niciodată nu-l voi avea. Poate doar un psihiatru ar fi fost capabil să mi-l dea.

Ce catastrofă de om aş fi fost, m-am gândit eu acum, dacă n-ar fi existat bunicii mei, mai cu seamă tata-mare.

Datorită lui ajunsesem ce eram. Fără îndrumarea,

dragostea şi afecţiunea lui permanentă n-aş fi fost nimic; nu s-ar fi ales nimic de capul meu.

Pe neaşteptate m-am gândit la Tony Hampton. Aproape că mi-a venit să râd în gura mare. Eu, care căutam un loc călduţ unde să aterizez, am ajuns să mă încurc cu el. De ce tocmai el*? N*u era în stare să-mi ofere siguranţă şi confort nici cât un terorist care ar sta cu pistolul la tâmpla mea. Atunci, de ce l-am ales pe el? Fiindcă mă ademenise în relaţia asta amoroasă, convingându-mă că se îndrăgostise nebuneşte de mine. Şi fiindcă habar n-am avut, pe atunci, că era un om cu două feţe, care nu înţelegea semnificaţia ideii se adevăr, integritate, fidelitate sau lealitate.

Am alungat din minte imaginea lui, închipuindu-mi că o zdrobesc sub talpă până ce nu mai rămâne nimic din ea. Şi, în tăcere, am repetat hotărârile luate, ca pe o litanie;

Am îngropat morţii pentru totdeauna.

Mortul de la groapă nu se mai întoarce.

Am început o viaţă nouă.

Nu mă interesează decât adevărul.

Rezemându-mă din nou de speteaza băncii, am închis ochii, lăsându-mă furată de miile de gânduri. Din senin, mi-a venit în minte Fiona Hampton. Ieri, telefonase la agenţia din Paris, unde lucra Jake. Mă tot întrebam de ce. Poate doar ca să se intereseze ce mai face? Să se agaţe de amintiri?… de trecut?… de o veche prietenie… de cel mai bun prieten al soţului ei? N-aveam de unde şti exact. Nici nu conta, de altfel. Dacă într-adevăr voia să vorbească cu Jake, o să mai sune. Nu avea nimic de-a face cu mine şi nici nu era treaba mea.

Fără să ştie, Fiona mă ajutase să-mi alung acea suferinţă sfâşietoare. Şi cu sprijinul ei îngropasem morţii definitiv. Pe cel care fusese atât al ei, cât şi al meu.

Datorită ei, am putut avea una dintre cele mai mari revelaţii văzând realitatea aşa cum era, şi nu cum mi-o închipuiam eu.

Privisem adevărul în faţă.

Şi, brusc, am înţeles realitatea vieţii ei. Şi realitatea vieţii mele. Ea a fost nevasta, eu – amanta, împărţind acelaşi bărbat, fără să ştim una de cealaltă. Amândouă minţite şi amăgite. Surori de circumstanţă. Legate emoţional, fără să fi avut habar.

Cel puţin, ea. Eu, da. Acum.

Întâlnirea cu Fiona Hampton mi-a schimbat viaţa absolut irevocabil. Şi mă bucuram pentru asta. Ea fusese cea care îmi oferise un viitor, într-un anumit sens.

Coşmarul slujbei de pomenire fusese din fericire doar atât – un vis urât. Şi, aidoma majorităţii viselor urâte, dispăruse. Povara îmi fusese ridicată de pe umeri.

Şi, acum, eram cu adevărat liberă.

Deschizând ochii, am ridicat faţa, privind la cerul albastru şi străveziu. Eram liberă ca pasărea aceea singuratică zburând sus în văzduh… mai sus, tot mai sus… până ce n-o mai puteai zări. Da*, eram* liberă ca pasărea cerului. La gândul acesta, am simţit că mă înveselesc.

Ridicându-mă în picioare, m-am întors cu spatele la marea strălucitoare şi am pornit agale spre vilă, păşind pe aleea pietruită. În timp ce mergeam aşa, m-am întrebat dacă aveam să mă mai îndrăgostesc, dacă puteam să mai întreţin o relaţie cu un bărbat, să am şansa unei fericiri de durată cu cineva într-o bună zi, într-un viitor nu prea îndepărtat? Am râs sec în sinea mea. Ar trebui să se producă un miracol, or eu nu credeam în miracole. Din nou am râs sceptic, fără să-mi dau seama că aveam să constat, în curând, cât de mult mă înşelasem.

Mai ales în privinţa miracolelor.

III

Nici urmă de Jake când am ajuns înapoi acasă. M-am uitat

la ceas şi am constatat că era aproape douăsprezece şi jumătate. Plecase de câteva ore, or până la Nisa nu era prea mult de mers, cu maşina. Privind şi la pendula din bucătărie, am verificat dacă ceasul meu mergea bine. Era doar cu cinci minute înainte.

O să se întoarcă în curând, m-am gândit eu, ridicând uşor din umeri în timp ce mă îndreptam spre chiuvetă, unde am clătit paharul şi m-am spălat şi eu pe mâini. După aceea, m-am apucat să prepar masa.

Am scos din cămară pachetul cu salată verde şi platoul cu castraveţi şi roşii, am luat castronul pentru salată, un vas de sticlă pentru amestecat şi un tei. Am pus toate astea pe masă, lângă pachetul cu salată verde; după ce l-am desfăcut şi am şters frunzele cu şerveţele de hârtie, le-am rupt în bucăţi şi le-am dat drumul în castronul pentru salată. Am adăugat, apoi, la salata verde feliile de castraveţi şi roşiile.

Mi-am adus aminte de sosul cu oţet al lui Simone şi am dat fuga la cămară, să-l aduc. Am scuturat sticla de câteva ori, înainte de a deşuruba dopul. Sosul se îngroşase puţin, fiindcă stătuse la rece, aşa că mai trebuia lăsat un pic, să se subţieze. L-am pus pe masă, cu dopul scos, şi m-am întors la cămară. Am luat de acolo castronul cu ouă, după care am revenit şi am adus în bucătărie şi fundul de lemn cu specialităţile de brânzeturi.

M-am apucat întâi să bat ouăle pentru omletă. Am spart opt în vasul de mixer, am luat telul şi am început să le bat. Când s-au făcut spumoase, ca o cremă, am presărat deasupra piper, verdeaţă şi un vârf de sare.

Brusc, uşa s-a deschis larg şi l-am văzut pe Jake intrând valvârtej în bucătărie. Cel puţin, aşa am presupus eu, că era Jake, având în vedere că nici nu se mai vedea din spatele pungilor mari pe care le căra în braţe.

— Bună, lume nouă, l-am salutat eu, ajutându-l să se debaraseze de pungi.

— N-am putut să găsesc tot ce îmi trebuie pentru cina mea sudistă, dar oricum suficient cât să-ţi ofer o mostră diseară, scumpo.

— Nu ştiam pe unde umbli, am mormăit eu, zgâindu-mă în punga pe care o pusesem pe masa de lângă chiuvetă. Oh, Jake! am strigat eu. Te-ai dus să cumperi fructe de unul singur, după ce am salivat împreună în faţa lor!

Mi-a zâmbit şmechereşte şi a pus pungile pe bufet.

— Nu fi supărată pe mine. Ştiam cât de mult îţi doreşti să faci piaţa, dar eram deja acolo, aşa că n-avea rost să plec cu mâna goală. Am economisit timp, Val.

— Ştiu. De altfel, nici nu era nevoie să mai cumperi ceva. B plin de tot felul de provizii în a doua cămară, jos, spre pivniţă.

— Nici nu mă mir, ştiind-o pe Simone.

— Presupun că au plecat cu bine.

— Bineînţeles. În fine, cred că păstrăm fragii pe altă dată. Sunt sigur că Simone şi Armând vor lipsi cel puţin două zile. Ce-i asta? a făcut el acum, holbându-se la castronul meu cu ouă bătute.

— Masa ta de prânz. Curând va deveni *omelette fines herbs.*

Nemaipomenit. A deschis uşa de la frigider şi a început să pună înăuntru conţinutul pungilor. Am văzut nişte pui şi alte chestii de mâncare, apoi m-am întors cu spatele şi m-am dus să iau o tigaie.

După ce a golit pungile, Jake a zis:

— O să aduc nişte *rosé* din beciul de vinuri. S-a întors în două minute, cu două sticle, pe care le-a pus în frigider. Acum, ce să fac?

— Poţi să-mi dai untul, te rog?

— Sigur că da. S-a dus ia frigider.

— Mulţumesc, i-am spus, când un l-a dat. M-am îndreptai spre vasul de piatră din celălalt capăt al bucătăriei; în

borcanul acesta imens, cu capac de lemn, ţinea Simone franzelele. Am scos una, dar nu mi s-a părut prea proaspătă. Şi mi-am dat seama că nu fusese la brutărie în acea dimineaţă, din cauza telefonului de la Marsilia.

Ducându-mă cu franzela la chiuvetă, am umezit-o sub robinet şi am băgat-o la cuptor. Mai târziu când era gata omleta, urma să aprind cuptorul la foc mic; în cinci-şase minute, pâinea se încălzea, devenind proaspătă, ca atunci când fusese făcută. Simone îmi dezvăluise mai deunăzi şiretlicul ăsta şi eram foarte încântată de el.

Jake şi-a turnat un pahar cu apă, după care s-a aşezat pe un taburet, uitându-se la mine cu un aer gânditor.

Şi, pe urmă, ca din senin, pe un ton cam înfundat, a zis:

— Mă îngrijorează Simone.

— La ce te referi? l-am întrebat, aruncându-i o privire, după caro m-am întors repede la omletă.

— În drum spre aeroport, aproape că n-a scos un cuvânt; mi s-a părut extrem de neliniştită şi încordată. Parcă înţepenise de spaimă. Cel puţin, asta a fost impresia mea.

— Mda, normal, Jake, şi-a făcut *mari griji,* când a aflat vestea. O asemenea cădere poate fi foarte periculoasă pentru o femeie însărcinată, mai ales când e în luna a şaptea sau a opta, i-am atras eu atenţia.

— Ştiu. Numai că îngrijorarea şi teama lui Simone mi s-au părut cumva anormale. Exagerate.

— Dar Armand cum era?

— Relativ tăcut, dar aşa e el de felul lui. Taciturn. Simone e mult mai comunicativă.

Jake a oftat atât de adânc încât m-am răsucit spre el, cu lingura în mână, privindu-l cu ochii mari.

— Tu îmi ascunzi ceva, Jake. M-am holbat la el cu şi mai multă atenţie, observând neliniştea întipărită pe chipul lui şi, atunci, am ghicit despre ce era vorba: Oh, Doamne, doar nu crezi că pe fiica lui Simone a împins-o cineva pe scări?!

— Cam asta bănuieşte Simone că s-a întâmplat, a zis el.

— Cum ai ajuns la concluzia *că asta crede ea?* am întrebat eu, simţind că mi se face pielea de găină pe gât şi pe mâini. Ţi-a spus ea?

— Nu foarte explicit, Val, nu, răspunse Jake, muşcându-şi buza. Dar a zis nişte chestii efectiv ciudate. La un moment dat, i-a şoptit ceva lui Armând despre Olivier. N-am putut înţelege prea bine, dar era ceva de genul *îl omor dacă a făcut aşa ceva.* Şi Armând a rămas cu gura căscată la ea. Era înspăimântat, îngrozit şi a clătinat din cap, ca şi cum ar fi vrut s-o avertizeze să nu vorbească de faţă cu mine. Deşi, e clar pentru ei că ştiu franţuzeşte. Când am ajuns la aeroport şi Armând s-a dus să cumpere bilete, am încercat din nou să discut cu ea. Voiam cumva s-o liniştesc, Val. Era atât de încordată încât aveam senzaţia că o să explodeze. Până la urma, am renunţat. N-am vrut să creadă că o iscodesc. I-am spus să stea cât consideră de cuviinţa. În fond, suntem doar musafiri, aici. Peter e patronul ei.

Am dat din cap:

Hai să continuăm conversaţia la masă, totul e gata.

Capitolul 12

I

Între două înghiţituri de omletă, Jake spuse:

— De ce m-ai întrebat dacă nu cumva lui Françoise i-a dat cineva brânci pe scări? Adică, în ce fel ţi-am putut sugera ideea asta?

— Nimic din ce ai spus, Jake, ci mai degrabă expresia de pe faţa ta. Brusc, am întrevăzut posibilitatea că te-ai gândit la asta. Brutalităţile în căsnicie sunt tot mai frecvente în ultima vreme.

A încuviinţat din cap.

— Nu *în ultima vreme,* Val. Bărbaţii îşi bat nevestele de când e lumea. Numai că auzim mai des de cazuri din astea, acum… la fel cum ştim mai mult despre orice alte lucruri, de la războaie şi alte dezastre, la potlogăriile politicienilor. Ţine de epoca actuală, care este cea a informaţiei. Războaie văzute în direct la televizor. Ştiri în direct. Totul în direct, la televizor… şi pe Internet. Da-da, era informaţiei… şi a dezinformării.

— Cred că ai dreptate Ce-a zis Simone? Ne sună mai târziu să ne spună cum se mai simte fiica sa?

— A promis că va telefona, după ce o să discute cu medicii despre starea lui Françoise. Am auzit când i-a sugerat lui Armând s-o aducă aici, în convalescenţă. Recunosc că mi s-a părut ciudat, ca soluţie. A luat o înghiţitură de vin, după care a adăugat: Ca şi cum ar vrea să evite orice contact dintre Françoise şi Olivier, nu ţi se pare?

— Poate… m-am rezemat de spătarul scaunului şi m-am gândit câteva clipe, înainte de a continua. Sau poate că, pur şi simplu vrea să aibă ea grijă de fiica sa. Doar dacă Françoise nu e grav rănită. Adică, ştii şi tu, nu cazi grămadă pe scări şi te ridici, fără să fi păţit nimic. Jake, s-ar putea ca doctorii s-o ţină mai mult în spital. Având în vedere faptul că e însărcinată.

— Ai dreptate, şi chiar dacă îi dau drumul acasă, constatând că rănile nu sunt grave, tot va avea nevoie de supraveghere medicală. Or Olivier e la serviciu toată ziua.

— Cu ce se ocupă?

— E poliţai, mi-a replicat Jake, privindu-mă cu subînţeles.

— Oh, am mormăit eu. În fine, asta nu înseamnă nimic. Se ştie că poliţiştii îşi bat nevestele, considerându-se mai presus de lege.

— O fi şi el genul ăsta, a bombănit Jake.

— Oh, înseamnă că l-ai cunoscut?

— În treacăt, cu Françoise. Când am fost aici cu Peter.

Veniseră la Simone şi Armând pentru câteva zile, iar Peter ne-a făcut cunoştinţă. El ţine foarte mult la Simone. Iar

Françoise şi Solange au crescut aici, la Les Roches Fleuries, aşa că le ştie de ani de zile.

— Câţi ani are Françoise,

— Vreo douăzeci şi şase, iar Solange douăzeci şi trei, poate douăzeci şi patru. Nu sunt sigur. Fete drăguţe amândouă, a conchis Jake, ridicând paharul şi sorbind lung din *vin rosé.*

— Ştii, Jake, n-am reuşit să înţeleg niciodată cum e posibil să se ajungă la genul ăsta de abuzuri în căsnicie. Cum poate fi un bărbat atât de brutal cu femeia pe care o iubeşte! Pur şi simplu, mi se taie răsuflarea, când mă gândesc.

Uluit, Jake puse paharul deoparte.

— Nu-mi vine să cred că tocmai *tu* spui aşa ceva?! Clătină din cap, fixându-mă lung cu ochii aceia atât de albaştri.. Ştii mai bine decât oricine cât de răi şi de cruzi sunt oamenii. Gândeşte-te numai la atrocităţile şi la brutalităţile la care ai fost martoră. Ştii, ia fel de bine ca şi mine, Val, cât de ticălos e omul, în general. Doar în Balcani, dacă te gândeşti bine, ai văzut oameni măcelărindu-se unii pe alţii fără niciun discernământ; oameni cândva prieteni şi vecini, acum au ajuns să se omoare între ei. Ce să mai vorbim de cei torturaţi şi mutilaţi, pe care i-am fotografiat?! o expresie de nedumerire, ba chiar de consternare i se aşternuse pe chip.

Holbându-mă la el, am simţit că mă trec fiori de gheaţă. Pe urmă, am întors capul, nevrând să mă uit în ochii lui Jake. Tot ce spusese era adevărat. Eu însă nu voiam să-mi amintesc sau să mă gândesc la toate astea. Nu astăzi, oricum. Nu aveam chef să retrăiesc momentele din Kosovo sau din celelalte războaie îngrozitoare, despre care relatasem, Mi-era lehamite de toate. M-am întrebat dacă nu cumva devenisem nepotrivită pentru meseria de fotoreporter de război; m-am încruntat şi m-am aşezat mai bine pe scaun. Până atunci, nu mă mai gândisem niciodată la aşa ceva. O

asemenea perspectivă m-a speriat îngrozitor. Aşa că am alungat-o repede din minte.

— Lumea a rămas la fel ca în evul mediu, nu crezi? am zis eu, pe un ton apăsat. Oamenii n-au învăţat nimic din experienţa trecutului, nu-i aşa Jake?

— Nu. Şi nici nu vor învăţa vreodată, Val. Fiinţa omenească va rămâne aceeaşi, doar dacă savanţii nu vor găsi modalitatea de a ne dota cu alt tip de ADN, cu alt fel de gene. Suntem ceea ce suntem din cauza zestrei noastre genetice. James Watson şi-a dat seama de acest lucru, când a descoperit ADN-ul. Şi, astfel, de-a lungul veacurilor omul a continuat să facă mereu aceleaşi lucruri, să săvârşească aceleaşi acte de cruzime, aceleaşi crime sălbatice. Avem asta în gene, în firea noastră omenească. Nu cred că omul s-a schimbat prea mult de la începutul vremurilor, din ziua când s-a ridicat în două picioare şi a început să meargă drept.

— Vrei să spui că nu există nicio speranţă pentru fiinţa umană?

— Întocmai. Nu există nicio speranţă.

— Fă-mă să înţeleg şi eu. Susţii că, oameni fiind, vom continua mereu să ne luptăm în războaie, să ne ucidem unii pe alţii, să comitem crime şi tot felul de fărădelegi oribile, să ne batem copiii şi nevestele, să fim adulteri şi mai ştiu eu cum?! Asta e părerea ta, Jake?

— Absolut. Istoria a dovedit, din când în când, că aceste lucruri *sunt* ciclice… revin de ia sine, iar *homo sapiens,* oamenii moderni, se repetă în gesturi şi atitudini de-a lungul secolelor… la nesfârşit… tocmai fiindcă *sunt* fiinţe omeneşti.

L-am urmărit cu multă atenţie. Jake studiase istoria la Oxford University şi absolvise cu nota maximă. Istoria era specialitatea lui, pe care o lua foarte în serios. Ştiam, aşadar, că vorbea din convingere.

— Îngrozitor… am rostit eu în cele din urma. Cu un aer derutat.

Jake mi-a zâmbit.

— Asta e situaţia, Val, şi aşa a fost întotdeauna. Aşa *va fi* mereu. Nu o poţi schimba. Nici eu nu pot. Nimeni n-ar fi în stare. Suntem ceea ce suntem.

— Când te gândeşti în ce lume înspăimântătoare trăim!

— Aşa e, dar nu ne putem duce în altă parte. Şi, oricum, a trăi aici este preferabil celeilalte variante.

— Care variantă?

— A nu mai trăi deloc. Val.

II

După aceea, a schimbat subiectul şi a început să-mi povestească despre cina minunată pe care urma s-o pregătească mai târziu; apoi, m-a ajutat să strâng farfuriile de la masă.

Tocmai când umpleam maşina de spălat vase, a sunat telefonul. Jake s-a dus să răspundă, şi în clipa următoare am ştiut că era Simone.

— Alo? a zis el, ascultând câteva clipe, înainte de a exclama: Nemaipomenit, Simone! Şi mi-a făcut semnul victoriei, eu degetul mare ridicat în sus. Am fost foarte îngrijoraţi. Ma bucur că Françoise n-a păţit nimic grav.

M-am rezemat de bufet şi mi-am dat seama cât de neliniştită fusesem, de fapt, pentru Françoise, o fată pe care nici măcar n-o cunoşteam. Dar mă ataşasem foarte tare de Simone şi mi-era milă de ea. Pe de altă parte, violenţa împotriva femeilor mă tulbura şi mă speria.

După câteva momente, Jake a zis:

— Da, aşa am să fac, Simone. Nu-i nevoie să te grăbeşti acasă. Ai grijă de Françoise şi asigură-te că e în afara oricărui pericol, înainte de a pleca de-acolo. *Au revoir.*

De îndată ce a închis telefonul, Jake s-a uitat la mine şi mi-a explicat:

— Simone m-a rugat să-ţi mulţumesc fiindcă ai fost atât de drăguţă în dimineaţa asta.

Am încuviinţat din cap.

— Din câte am înţeles, Françoise n-a pierdut copilul, slavă Domnului.

— Exact. Se pare că s-a lovit rău şi are multe vânătăi, şi-a sucit şi o gleznă, dar în rest accidentul n-a fost chiar atât de grav. Simone credea că Françoise a căzut pe scări de la etajul doi, dar n-a înţeles bine ce i-a spus Olivier. Françoise s-a împiedicat în timp ce cobora cele trei trepte spre pivniţă. S-a lovit cu capul de zid, dar nu s-a ales decât cu un cucui la frunte şi alte câteva vânătăi.

— A avut noroc, am remarcat eu. Cum ţi s-a părut Simone?

— Ciudată, trebuie să recunosc. Încordată. Am simţit că o frământă, în continuare, ceva.

— Dar e normal în situaţia de faţă, Jake. Oricum, nu poţi şti ce e în sufletul ei acum. Am remarcat că vorbeşte englezeşte într-un stil foarte… *precis,* cred că ăsta e cuvântul cel mai potrivit. Dar e şi ciudat, uneori. Nu se exprimă întotdeauna foarte bine.

— Pare emfatică, a zis Jake, râzând A învăţat engleza de la Adelia Roland, cu ani în urmă, şi cred că de aceea pare uneori… în fine, de modă veche, oarecum caraghioasă. Revenind, însă, la Françoise, s-ar putea ca reacţia lui Simone să fie exagerată. Poate că nu-l înghite pe ginere-său.

— Ţi-a sugerat cumva lucrul ăsta?

A scuturat din cap:

— Nu. A zis doar că a înţeles greşit ce i-a spus Olivier. Voia să se întoarcă diseară, cu Armând, dar i-am spus să nu se grăbească. O să ne sune din nou mâine.

III

Am terminat de făcut curat în bucătărie, iar Jake s-a aşezat

lângă bufet să telefoneze! a agenţia lui din Paris, ca să preia mesajele şi să discute diverse treburi. Jacques Foucher era partenerul lui Jake, împreună cu Harvey Robinson din New York şi Matt Logan din Extremul Orient. Cei patru fotografi înfiinţaseră Photoreal, în urmă cu vreo zece ani; Jacques conducea biroul din Paris, preferind să nu plece pe teren în această perioadă. Era bun prieten cu Jake, de aproximativ doisprezece ani, iar Jake se bizuia pe capacitatea lui Jacques de a se ocupa de filiala pariziană a agenţiei. Aveau angajaţi încă patru fotografi, dar Jake reprezenta cea mai bună achiziţie.

În timp ce el vorbea la telefon, m-am aşezat la masa din bucătărie şi m-am apucat să răsfoiesc ediţia pariziană a ziarului *New York Herald Tribune,* pe care Jake îl adusese de la aeroportul din Nisa. N-aveam, însă, niciun chef să citesc, şi nici nu mă prea interesau ştirile de-acolo. Dacă era să te iei după titluri, majoritatea articolelor nu prevesteau nimic bun.

Mă bucuram că mă aflam ta Les Roches Fleuries. Mă simţeam de parcă m-aş fi ascuns de societate, dar în acel moment aveam nevoie să mă mp de lumea agitată, periculoasă şi supărătoare, în care trăiam majoritatea timpului. Cred că amândoi treceam prin aceeaşi stare. Mă îngrijoraşi perspectiva ca Jake să plece în vreo delegaţie. După aspect, rănile păreau vindecate, dar uneori şchiopăta rău, ceea ce mi se părea un motiv serios de îngrijorare. Tot nu mă încumetasem să deschid acest subiect, dar aveam de gând s-o fac. Cu prima ocazie.

În cele din urmă, Jake a închis telefonul şi a spus:

— Nu se întâmplă nimic important la agenţie. Val. Aşa că mă mai pot relaxa un timp, aici. Mda, ce-ar fi să o sun pe Fiona, la Londra?! a zis el, apoi, în timp ce forma numărul. După câteva apeluri, Jake a spus: Bună. Fiona. Am auzit că m-ai căutat. Sunt în Cap-Ferrat. A lăsat numărul de telefon al vilei şi a încheiat luându-şi rămas-bun. Uitându-se spre

mine, a zis:

— Robotul telefonic. Am ajuns să detest maşinăriile astea. Apropo, ai vorbit cu Mike Carter?

— Da, deunăzi, când am hotărât să mai rămân aici, cu tine. Am vrut să-i dau numărul de aici. Mi-a zis din nou că nu-i nicio grabă să mă întorc la serviciu.

— Are dreptate. În Kosovo sunt în continuare probleme, dar pe moment nu mai avem ce relata, aşa că putem să ne mai odihnim un timp.

Capitolul 13

I

Nu ştiam că-i atât de abrupt, a zis Jake, privind în jos peste stâncile înalte care ajungeau până la marea de dedesubt. E fantastic aici. Ce abis straniu!

— Nu te apropia de margine! am exclamat eu. E periculos. Ar trebui să existe o balustradă. Se poate cădea foarte uşor.

— Mda, ai dreptate, Val, a zis Jake, răsucindu-se pe călcâie şi venind să se aşeze lângă mine, pe banca de fier forjat – locul meu preferat. Ne-am tot plimbat prin grădină, după masa de prânz, şi până la urmă am nimerit aici.

— Dar nu cred că Peter vine în partea asta a grădinii, şi nici altcineva, de fapt. Doar tu, puştoaico, aşa că nu riscă nimeni să se ducă de-a berbeleacul. Recunosc, însă, că priveliştea e fabuloasă.

— Da, se vede până hăt departe. M-am foit un pic pe bancă, m-am aplecat în faţă şi am continuat: Lui Tony îi plăceau primejdiile, voia mereu să fie în mijlocul lor… Brusc, m-am oprit, întrebându-mă ce mă apucase să-i pomenesc numele.

Jake s-a mulţumit doar să dea din cap, fără să spună nimic, ca şi cum s-ar fi întrebat şi el de ce adusesem vorba de Tony.

M-am uitat lung la chipul lui uscăţiv şi expresiv şi m-am căznit să zâmbesc anemic.

După aceea, vrând să schimb subiectul, m-am auzit spunând:

— Jake, sunt îngrijorată din cauza ta. Mă refer la şchiopătat. Nu crezi că ar trebui să te duci la doctor, când ne întoarcem la Paris?

— Am fost la doctor, înainte de a pleca. A zis că n-am nimic, e doar o chestiune de timp. E… o vindecare lentă… mă refer la interiorul piciorului. Oricum, nu şchiopătez tot timpul. Din când în când, doar.

— Ba şchiopătezi foarte tare, l-am contrazis eu, privindu-l aspru şi cu subînţeles.

— Nu chiar atât de mult, doar când mă mai doare, a zis, luându-mă de mână. Numai mamele de evrei sunt aşa grijulii ca tine, a zis el, râzând. Zău, Val, scumpa mea, nu te mai frământa atâta. Sincer, mă simt foarte bine. Puternic şi în cea mai bună formă.

— Degeaba, eu tot îmi fac griji, am zis, scuturând din cap. Ţin la tine. Eşti cel mai bun prieten ai meu, singura mea rudă apropiată, dacă pot spune aşa.

— Mă bucur să aud asta. De fapt, şi eu ţin foarte mult la tine.

Ochii lui aveau o expresie tandră, iar pe chipul lui se citea o mare dragoste, ceea ce m-a mirat şi m-a speriat, deopotrivă. M-am mulţumit să dau din cap, în tăcere.

În cele din urmă, a adăugat:

— Sper că ţi-a mai trecut… că nu te mai gândeşti la prostiile şi minciunile lui Tony. Nu merită.

— Sigur că nu mă mai gândesc la ci şi nici la anul trecut! Vreau să uit totul, crede-mă. Oricum, a fost minunat aici şi m-am odihnit cu adevărat. Nu m-am simţit atât de bine din timpul şederii la Beirut. Ce bine ne-am distrat acolo! Eşti o companie nemaipomenită, Jake.

— Şi reciproca e valabilă, Val, a zis el, ridicându-se în picioare. Viaţa asta tihnită şi fără activitate este ca un drog. M-aş putea obişnui foarte uşor cu un asemenea trai.

— Ba nu, nu tu, amice, i-am trântit-o eu imediat, ridicând privirea spre el şi scuturând din cap, cu subînţeles. Tu eşti născut să fii fotograf de război. Ţi-ar lipsi prea mult activitatea, or *acţiunea* este aceea care are în cea mai mare măsură efectul unui drog.

— Oh, nu ştiu ce să zic… A ridicat doar din umeri şi s-a rezemat de cedru, lăsând fraza neterminată.

— Ascultă-mă pe mine, *eu* ştiu ce vorbesc. L-am studiat, cu capul uşor înclinat pe umăr. Tu *de ce* te-ai făcut fotograf de război, Jake? Sunt tare curioasă să aflu.

— Fiindcă voiam să consemnez şi să înregistrez istoria… în curs de desfăşurare. Nu-mi plăcea să aflu ce s-a întâmplat, după încheierea evenimentului, voiam *să particip* la el, într-un anumit sens. Totodată, simţeam nevoia să surprind adevărul pe film. Voiam ca imaginile mele să facă ceva mai mult decât să informeze; prin intermediul lor intenţionam să *transmit* şi altceva. E ciudat, poate, dar credeam că e important să-i fac pe oameni *să simtă* războiul, să devină conştienţi de cruzimea şi lipsa lui de omenie. Speram ca lumea să-i compătimească pe cei morţi văzând fotografiile mele. Voiam, probabil, s-o sensibilizez în acest sens. Mă înţelegi, Val?

— Absolut. Ai vrut să dovedeşti că imaginile tale au un înţeles, că pot mişca şi impresiona. Sper că reuşim amândoi acest lucru, Jake, altminteri n-ar mai merita să ne câştigăm existenţa în felul ăsta.

— Da, aşa e. Dar cu tine cum a fost? Ştiu foarte multe lucruri despre tine, dar n-am aflat de ce te-ai hotărât să te faci fotograf de război. Nu mi-ai spus niciodată.

— Voiam să fiu în miezul acţiunii, în mijlocul evenimentelor. Credeam că e ceva palpitant şi, de ce să nu

recunosc, când eşti în toiul unei lupte *simţi* cum îţi creşte adrenalina. Când eram mică, îmi plăcea pur şi simplu să fac fotografii, sa mă ascund în spatele aparatului de fotografiat, imaginându-mi că nu sunt eu. E ciudat, Jake, dar întotdeauna am considerat că aparatul de fotografiat e într-un fel un al treilea ochi pentru mine. Christopher Isherwood a scris „I Am a Camera", ceea ce cred că e valabil şi pentru mine. Sunt un aparat de fotografiat, iar cel de-al treilea ochi al meu a fost foarte precis întotdeauna. Înregistrează adevărul. Presupun că şi eu, ca şi tine, sunt obsedată de adevăr, îl caut peste tot. Bunicul meu zicea că în copilărie am fost înzestrată cu un pronunţat spirit de observaţie, că nu-mi scăpa nimic când am început să mai cresc. Sunt convinsă că avea dreptate, am încheiat eu, rezemându-mă cu spatele de bancă.

— Probabil că poziţia asta în spatele aparatului de fotografiat, făcând poze tuturor, îţi dădea o senzaţie de putere, când erai mică, a zis Jake, uitându-se cu atenţie la mine, cu o expresie gânditoare în ochi.

— Crezi? m-am mirat eu, holbându-mă la el, încruntată.

— Sunt convins de asta, a spus el, dând din cap. Nu te-ai gândit niciodată la acest aspect?

— Nu, am răspuns eu, scuturând din cap. Niciodată. Şi chiar acesta era adevărul, nu am văzut niciodată în fotografie un mijloc de a-mi exercita puterea asupra unei persoane, ci doar un instrument cu un puternic impact asupra marelui public.

— Mi-ai spus întotdeauna că părinţii tăi. Mai ales mama. Nu ţi-au dat atenţie, că nu le păsa de tine şi nici de ceea ce făceai, când ai început să mai creşti. O senzaţie tare neplăcută, nu-i aşa, Val?!

Mă privea intens, cu o asemenea compasiune încât m-am simţit impresionată. Era într-adevăr un prieten adevărat şi un om bun. M-am întrebat, dintr-o dată, ce m-aş fi făcut fără

el.

— Gândeşte-te ce senzaţie de *putere* aveai, copil fund, a continuat el, când ţineai în mână un aparat de fotografiat, fixând pe toţi pe un film, având imaginile lor pe rola *ta* de film. Îţi conferea un fel de avantaj asupra lor, nu crezi. Val?

— Ba da, cred că ai dreptate, dar nu m-am gândit niciodată la lucrul ăsta, am râs eu. E adevărat, însă, că umblam peste tot cu aparatul de fotografiat după mine, Jake. Fotografiam tot, începând cu câinele, când voma mâncarea, şi terminând cu Donald cel Mare, când fura ţigări din tabachera tatei…

M-am oprit brusc şi am ridicat privirea. O picătură mare de ploaie îmi căzuse pe braţ. Am observat numaidecât că cerul se înnorase, dar în spatele cenuşiului plumburiu persista o luminozitate ciudată. Cerul prevestea vreme urâtă. Mă întrebam dacă nu avea să izbucnească totuşi mistralul, când a început să toarne cu găleata.

— Am senzaţia că o să fie o furtună mare, am exclamat eu, ridicându-mă în picioare. Haide, Jake, ar fi mai bine să ne întoarcem.

Am pornit amândoi pe alee, prin grădini, iar în câteva secunde fugeam deja cât ne ţineau picioarele. Ploaia torenţială ne-a udat până la piele. În timp ce alergam pe lângă bazin, urcând apoi treptele de la terasă, s-a auzit o bubuitură de tunet. Fulgerele brăzdau acum cerul întunecat al după-amiezei şi am simţit adierea rece a mistralului, în timp ce înaintam, poticnindu-ne, spre vilă.

II

Când am ajuns în bucătărie, eram amândoi uzi leoarcă. Apa se scurgea de pe noi, făcând baltă la picioare, pe pardoseală.

Luând un ştergar de bucătărie, m-a şters cu el pe faţă.

— Hei, stop! am strigat eu. Îi murdar, Jake.

— Scuză-mă, a zis el, râzând şi luând sulul de prosop de hârtie, a rupt o bucată mai mare şi a venit din nou spre mine.

Eu m-am tras înapoi, ridicând amuzată mâinile.

— Ne trebuie prosoape ca lumea, am zis eu, dându-mi la o parte părul ud de pe faţă. Suntem uzi leoarcă.

Fără să mai spună nimic, Jake a ieşit glonţ pe uşa de la bucătărie; m-am căznit să-mi scot cămaşa de voal, din care picura apa, şi am aruncat-o pe jos, după care mi-am dat jos sandalele ude.

După câteva secunde, Jake s-a întors cu un maldăr de prosoape. M-a înfăşurat bine într-un prosop mare de baie, iar cu un ştergar mai mic s-a apucat să mă frece pe cap. Smulgându-i un prosop din mână, m-am aplecat în faţă, să-l şterg şi eu pe el. Tot ştergându-ne unul pe celălalt, ne-am încurcat în braţe şi prosoape; râdeam amândoi de ne prăpădeam.

III

Râsul a îngheţat în noi exact în acelaşi moment.

Brusc, am devenit amândoi serioşi, privindu-ne lung, nemişcaţi şi tăcuţi în mijlocul bucătăriei. Parcă ne-ar fi lovit unul dintre fulgerele de afară.

După un moment de tăcere, Jake a făcut un pas înapoi, vrând să spună ceva. S-a răzgândit, însă, ochii lui erau cât se poate de grăitori.

Cuvintele deveniseră de prisos. Gândurile nu i se citeau doar în ochi, ci pe toată faţa. Dorinţă şi alean…

Pentru prima oară, de când eram prieteni, am înţeles cât de mult ţinea la mine ea femeie.

În ceea ce mă priveşte, aveam strania senzaţie că mă lepăd de o piele moartă, că mă scutur definitiv de un eu vechi şi depăşit. Până şi întâmplările din anul trecut se risipiră ca

prin farmec. Aveam senzaţia unei mari eliberări.

Stăteam acolo în picioare, încremenită locului, fascinată de albastrul privirii lui, şi am simţit că mă copleşeşte o dorinţă neaşteptată. Eram uluită. Mi-am dat sema că îl vedeam pe Jake Newberg cu alţi ochi, aşa cum nu-i privisem niciodată până atunci, nu ca pe un camarad de arme sau ca pe un foarte bun prieten, ci ca pe un bărbat care mă atrăgea fizic.

Am făcut un pas spre el, în prada unei dorinţe irezistibile. Ştiam că şi el simţea la fel.

Exact în acelaşi moment, de parcă mi-ar fi citit gândurile, a venit şi el spre mine.

M-am lăsat să cad în braţele lui şi am înţeles imediat că acolo mi-era locul, acolo fusese întotdeauna.

Într-un târziu, mi-a răsucit faţa spre el şi m-a privit adânc în ochi. Din nou. Expresia de pe chipul lui spunea tot ce voiam să aflu, ca un fel de confirmare a propriilor mele simţăminte. M-a sărutat pe buze, mai întâi tandru şi duios. Dar, aproape imediat, a devenit pătimaş şi a început să mă sărute cu pasiune, înteţindu-mi dorinţa.

M-am trezit dintr-o dată că reacţionam cu aceeaşi ardoare ca şi el; îmi plimbam mâinile pe spatele lui, mângâindu-l pe ceafă, pe păr. Trupurile noastre se contopiseră; am simţit atingerea limbii lui, scormonitoare, tot mai curioasă. Şi-a coborât mâinile pe spinarea mea, până la fese, trăgându-mă mai aproape de el, strângându-mă tot mai tare. Lipiţi astfel unul de altul, am trăit amândoi un moment de intimitate absolută, cum nu mai simţisem niciodată până atunci.

Şi am înţeles că sunt a lui, că aşa voi rămâne de-a pururi. Poate că îi aparţinusem din clipa când ne-am cunoscut, fără ca eu să-mi dau seama.

— Haide, Val, vino cu mine, mi-a şoptit el, cu buzele lipite de gâtul meu. Hai să fim împreună.

IV

Înlănţuiţi unul de celălalt, am ieşit din bucătărie, am urcat scările şi ne-am dus în dormitorul lui. Dincolo de fereastra uriaşă, cerul era întunecat, aproape negru ca smoala, iar ploaia bătea în geam, şfichiuitor, din cauza vântului puternic.

Jake a închis uşa cu o mână, fără să-mi dea drumul, apoi m-a condus spre pat.

— Scoate chestia asta de pe tine, a murmurat el, arătând costumul de bate ud. Făcând un pas lateral, şi-a aruncat rapid pantalonii şi cămaşa.

S-a înfăşurat în jurul taliei cu prosopul de baie pe care îl adusese sus, l-a luat de jos pe cel aruncat de mine şi mi l-a legat ca pe o togă. Fără să rostim niciun cuvânt, ne-am lungit pe pat, unul lângă celălalt. Inima îmi bătea nebuneşte.

Brusc, Jake s-a ridicat, rezemându-se în cot, şi m-a privit.

Mă uitam la el, nerăbdătoare.

— Nu m-am gândit niciodată că o să se întâmple aşa ceva. Te aştept de atâta vreme, Val, a rostit el, cu vocea îngroşată de emoţie şi cu faţa îmbujorată de dorinţă.

— Oh, Jake, eu…

— Nu spune nimic, mă întrerupse el. Nu acum.

Era limpede că mă dorea fizic enorm, aşa cum îl doream şi eu pe el, aşa că ne-am îmbrăţişat pătimaş. Limbile noastre se atingeau, se frecau, se mângâiau. Brusc, Jake a desfăcut nodul de la prosopul meu; i-am simţit buzele pe gât, apoi pe sini, dezmierdându-mi sfârcurile, în vreme ce mâna lui îmi mângâia coapsele.

Îl simţeam din ce în ce mai excitat. L-am strâns la piept, lipindu-mi mâinile de spatele şi de omoplaţii lui.

Când în cele din urmă ne-am desprins unul de celălalt, gâfâiam amândoi.

— Val, frumoasa mea, a şoptit el şi s-a aplecat peste mine,

plimbându-şi degetele iscoditoare pe tot trupul meu. M-am încordat când m-a atins într-un loc foarte intim, dar el mi-a şoptit; Relaxează-te, draga mea, lasă-mă să te iubesc aşa. A alunecat în jos, pe pat, şi-a rezemat capul de coapsa mea, iar în cele din urmă gura şi degetele au continuat să exploreze adâncurile fiinţei mele de femeie. M-am destins, deschizându-mă toată în faţa lui. Parcă pluteam pe valuri de extaz, aşa cum nu mi se mai întâmplase niciodată. În momentul acela, s-a tras peste mine, iar trupurile noastre s-au contopit.

— A mea, a zis el. Acum eşti a mea.

Am făcut dragoste multă vreme, absorbiţi unul de celălalt şi de trupurile noastre. Simţeam că ameţesc de uimire în faţa pasiunii pe care o trezise în mine.

Epuizaţi în cele din urmă, cu dorinţa împlinită, am rămas întinşi pe pat, nemişcaţi. Oftând uşor, Jake s-a tras într-o parte, lăsându-se pe perne.

— Oh, Doamne, Val, a zis el, după care m-a luat de mână şi mi-a sărutat-o cu tandreţe.

Apoi, brusc, m-a acoperit iarăşi cu trupul lui.

— N-o să te mai las să pleci niciodată, Val. Niciodată.

V

N-am răspuns nimic la afirmaţia lui.

Stăteam acolo, lungită lângă el, copleşită încă de felul uluitor în care făcusem dragoste. Treceam printr-o stare de euforie; savuram, totodată, senzaţia aceea de miracol şi de bucurie, pe care mi-o provocase.

— Cine ar fi crezut că între noi poate exista o asemenea pasiune, am murmurat eu, în cele din urmă.

— Eu, a răspuns el repede, ridicându-se în cot şi uitându-se la mine. Am ştiut asta de la bun început.

— Tu?! m-am mirat eu.

— Sigur. Când te-am cunoscut la Beirut, m-am întrebat cine naiba o fi puicuţa asta care a intrat în viaţa mea? Cine e făptura asta cu picioare lungi, ochi albaştri, părul blond şi chip de înger? M-ai dat gata imediat. A făcut o pauză şi mi-a zâmbit cu gura până la urechi. M-ai făcut praf, cum îţi place ţie să spui.

— Eu?!

— Tu, cine altcineva?

Dar nu te-ai trădat prin niciun gest, n-ai spus nume am exclamat eu. Privindu-l intens.

— Cum aş fi putut? Oricum, nu e stilul meu. Hram însurat pe atunci, mai ţii minte? Mă confruntam cu starea de depresie a lui Sue după avortul suferit, respingând pretenţiile ei de a mă întoarce să locuiesc cu ea la New York şi de a renunţa la meseria de fotograf de război, ea să am grijă de copii, în timp ce ea şi-ar fi exercitat în continuare profesia de manechin… Val, *ştii* perfect cum a fost în acei ani. Iadul pe pământ, pentru mine. La o privire retrospectivă, îmi dau seama că nu era câtuşi de puţin făcută pentru căsnicie. Nu cu mine, în orice caz. Mare greşeală că ne-am căsătorit. Au fost ani grei pentru mine şi nu voiam să mă combin cu tine, înainte de a-mi rezolva toate problemele. Pe care, până la urmă, le-am soluţionat. Dintr-o dată, devenisem liber, în fine – divorţat, disponibil. Şi, ce făceai tu? Spre disperarea mea, te combinaseşi cu Tony, aşa că nu mai îmi rămânea nimic de făcut, a oftat el.

— Oh, Jake, dacă aş fi ştiut!

— Cu ce-ar fi schimbat lucrurile?

— Dacă ştiam ce sentimente ai, nu m-aş mai fi uitat la Tony… Cu el, aveam amândoi… în fine, aveam serioase probleme când eram împreună; relaţia noastră lăsa mult de dorit. Şi asta dintr-o mulţime de motive… pe unele am ajuns să le cunosc acum.

— Mda, e adevărat, mi-am dat seama că lucrurile nu merg

prea grozav între voi doi. Însă nu sunt omul în stare să-i smulg celui mai bun prieten iubita de lângă el.

Am dat din cap.

Dar întotdeauna am simţit un fel… de atracţie faţă de tine, Jake, am recunoscut eu, încetişor, cu oarecare timiditate. Erai atât de încurcat cu Sue, am încercat doar să-ţi fiu prietenă, lăsând deoparte alte simţăminte.

— Ce păcat! a murmurat Jake.

— Şi mie îmi pare rău. Spunând asta, mi-am dat seama ce turnură diferită ar fi luat viaţa mea dacă Jake şi cu mine am fi fost împreună. Câtă suferinţă şi durere aş fi evitat în ultima vreme; n-aveam nicio îndoială că Jake m-ar fi făcut mult mai fericită decât Tony. Era un om incomparabil mai înţelegător şi mai cumsecade. Şi, spre deosebire de Tony, era Integru, onest şi sincer. În esenţă, Jake nu avea nimic de ascuns: impresia pe care ţi-o făcea corespundea cu realitatea.

— Uite ce e, asta a fost atunci, acum e aşa, spunea el. *Que sera. Sera,* ce va fi va fi… acum e vremea noastră. Oricum, asta sper eu, Valentine Denning, a zis, iscodindu-mă cu ochii albaştri. Tu ce părere ai?

— Oh, Jake, da, aşa el am exclamat eu, sărutându-l. Un sărut lung, o îmbrăţişare ca o binecuvântare.

Afară, furtuna făcea ravagii. Ploaia biciuia nemilos geamurile, de parcă picăturile ar fi fost tot atâtea cuie care se izbeau în fereastră, iar vântul vuia sălbatic; ştiam că sufla mistralul. Dar mă simţeam în siguranţă aici, în braţele lui Jake. Iar eu, care nu credeam în miracole, ştiam că tocmai trăiam unul. Miracolul meu cu Jake Newberg.

VI

Mult mai târziu, după ce am tăcut un duş şi ne-am pus pantaloni şi tricou, am coborât la bucătărie.

Ceva mai devreme, Jake pusese la frigider o sticlă de Dom

Perignon şi, după ce a deschis-o, a turnat în două pahare, spunând:

— În sănătatea ta şi a mea, iubito.

Am ciocnit şi, în timp ce sorbeam o înghiţitură de şampanie, Jake a mai adăugat;

— Şi, acum, mă pregătesc să te uimesc.

— Tocmai ai făcut-o. Şi, trebuie să recunosc că ai fost la înălţime. Dar m-aş bucura pentru tine s-o mai faci încă o dată.

A râs, m-a sărutat pe frunte şi s-a dus la frigider.

— Acum, stai jos ca o fetiţă cuminte, cât timp eu am să prepar cina pe care ţi-am promis-o.

— Nici n-am să mă clintesc, am răspuns eu, cocoţându-mă pe un taburet înalt. În cazul de faţă, nu mă deranjează că faci pe şeful.

— Eu fac pe şeful?! se miră el, răsucindu-se pe călcâie şi ridicând din sprâncene. Niciodată. Sunt doar autoritar.

— Iar am ajuns la conflicte semantice, am bombănit eu, chicotind.

Urmărindu-l cum se mişcă prin bucătărie, cu rapiditate şi graţie, mi-am dat seama cât e de îndemânatic.

— N-am găsit tot ce-mi trebuie, mi-a explicat el, la un moment dat. Fără bame, va trebui să pun dovlecei la *gumbo.* Ai mâncat vreodată gumbo, Val?

— Nu, şi nici nu cred că ştiu ce e.

— Mâncare cu orez, roşii şi bame, dar te asigur că o să fie la fel de bună şi cu dovlecei. N-am să pot face nici friganele, fiindcă n-am găsit chifle potrivite. Ţi-ar fi plăcut tare mult, Val. Dar ai să mănânci în Georgia, când o să te duc să-i cunoşti pe ai mei, a încheiat el.

N-am spus nimic, ca şi cum nici n-aş fi auzit comentariul lui. Preferam să stau acolo cuminte, sorbind din şampanie şi urmărindu-i mişcările, conştientă de faptul că aveam să mă îndrăgostesc nebuneşte de el. Cred că eram deja un pic

îndrăgostită şi că, de fapt, fusesem întotdeauna. Cât de puţin ne cunoaştem pe noi înşine, m-am gândit eu pe neaşteptate, cât de puţin înţelegem propriile sentimente. Le disimulăm cu atâta uşurinţă, fiindcă ne e teamă să nu părem proşti sau să nu fim respinşi. Cel puţin, aşa procedam eu.

VII

— Dacă te plictiseşti de meseria de fotograf de război, poţi oricând să te faci bucătar, am glumit eu mai târziu, când stăteam la masa din sufragerie şi mâncam ceea ce gătise Jake. Mâncarea e absolut delicioasă.

— M-am plictisit deja să mai fiu fotograf de război, spuse el, spre surprinderea mea.

— Asta înseamnă că n-ai să te mai întorci în Kosovo?

— Nu, fiindcă nu vrei să te mai duci acolo, iar eu îmi doresc să fiu acolo unde eşti tu, Val, draga mea.

— Şi eu la fel, am murmurat, zâmbindu-i.

Mi-a surâs şi el, exclamând:

— Mă bucur că îţi plac bucatele mele şi că o dată, măcar, mănânci şi tu cu poftă.

— Păi, mi-am recăpătat pofta de mâncare, ştii şi tu, i-am replicat, privindu-l languros.

— Şi eu la fel, mi-a răspuns, zâmbind satisfăcut, în vreme ce-şi punea în farfurie o porţie de piure şi pătlăgele verzi prăjite.

— Eşti cam îngâmfat, Newberg, am zis eu, luând **o** bucată de pui fript. Muşcând, am continuat: Va trebui să mă înveţi cum să gătesc chestiile astea. Plăcinta dulce cu cartofi e dumnezeiască.

— Stai să vezi desertul… prăjitura cu piersici mi-a ieşit la fel de bună ca a mamei. Dar te las să apreciezi singură.

Ridicând din sprâncene, am întrebat:

— Chiar ai vorbit serios? Ai de gând să mă duci în Georgia,

să îţi cunosc părinţii şi bunica?

— Ba bine că nu, îmi răspunse ei, zâmbind cu gura până la urechi, după care se uită spre cămin. Ce bine că te-ai gândit să aprindem focul, Val, altminteri ne-ar fi fost frig. Ridicându-se, a luat sticla de Saint-Emilion, a venit şi mi-a turnat în pahar, sărutându-mă pe creştetul capului. Eşti un om cu totul deosebit, mi-a zis el, cu buzele în părul meu. Să nu uiţi asta niciodată.

I-am cuprins mâna, pe care o pusese pe umărul meu, şi i-am strâns-o uşor, dar n-am spus nimic. Zăbovea pe lângă mine şi, în cele din urmă, am ridicat privirea spre el. Văzând expresia de îngrijorare întipărită pe chipul lui, am rămas surprinsă.

— Ce s-a întâmplat, Jake? am exclamat eu.

Stătea acolo, în picioare, complet amuţit; în cele din urmă, privindu-mă fix, a oftat şi a spus:

— Nu vreau să existe nicio umbră între noi, cu atât mai puţin amintirea lui Tony. Sper că nu te va obseda la nesfârşit, nu?

Împingând scaunul în spate, m-am ridicat în picioare şi mi-am pus mâinile pe umerii lui, privindu-l în ochi.

— Nu mă va obseda, Jake, îţi promit, am spus eu încetişor, dar ferm. S-a dovedit a fi un ticălos, aşa că nici nu merită să mă mai gândesc la el.

— Nu ştiu, pentru unele femei amintirea unui iubit neînfricat şi elegant, răpus în floarea vârstei, poate fi foarte puternică. — Nu e şi cazul meu, după câte mi-a făcut, i-am reamintit eu.

— Cred că n-o să ştim niciodată ce-a fost în mintea lui,

Val, sau de ce s-a purtat aşa cu tine. A murit, aşa că nu mai avem cum afla. Nimeni nu poate şti.

Am continuat să îl privesc lung, fără să spun nimic. Numai că Jake se înşela în această privinţă, după cum aveam să constatăm ulterior. Cineva ştia multe despre Tony, iar

persoana aceasta deţinea toate răspunsurile. Oricum, răspunsuri în măsură să mă satisfacă pe mine. Dar mai era până atunci. Viitorul avea să clarifice lucrurile.

VIII

După cină, ne-am aşezat în faţa şemineului din salonaş, sorbind din nişte pahare mari cu coniac şi sporovăind la nesfârşit, vrute şi nevrute. Despre noi, despre copilărie, despre anii când nu ne cunoşteam, despre prima noastră întâlnire la Beirut şi despre toate ocaziile pe care le ratasem.

— Acum, momentul este perfect pentru noi, Jake, exact cum spuneai şi tu înainte. Sunt mult mai matură, mai potrivită pentru tine.

— Întotdeauna ai fost potrivită pentru mine, Val, mai mult decât oricine altcineva. Suntem sortiţi unul celuilalt. Nu ştiai asta?

— Ba da, i-am răspuns cu sinceritate, ştiind că şi el vorbise din toată inima. Mi-am rezemat capul pe umărul lui şi am închis ochii, dar după câteva clipe m-a cuprins în braţe şi m-a strâns ia pieptul lui, mângâindu-mă pe păr. Şi am înţeles că îmi găsisem şi eu limanul unde eram în siguranţă, locul unde mi-era dat să rămân tot restul vieţii. Şi, pentru prima oară, după ani de zile, m-am simţit împăcată cu mine însămi.

Capitolul 14

I

La două zile după ce au plecat la Marsilia, Simone şi Armând s-au întors la Les Roches Fleuries. Au sosit spre amiază, cum spusese şi Simone când telefonase cu o zi înainte, şi au adus-o cu ei şi pe Françoise.

Întâmplarea a făcut să fiu în bucătărie, unde fierbeam

nişte cafea şi mă întrebam ce să-i gătesc lui Jake la prânz, când, pe neaşteptate, în pragul uşii s-a ivit Simone, trăgând-o după ea şi pe Françoise.

— *Mademoiselle Denning, bonjour!* a exclamat ea.

— *Bonjour,* Simone. Mă bucur că te-ai întors. Ai picat exact la ţanc, ca să mă ajuţi, i-am zâmbit eu. Mă tot gândeam ce să-i pregătesc lui *Monsieur* Jake la prânz.

— *Ah, Mademoiselle, c'est pas nécessaire maintenant.* M-am întors, aşa că nu mai e nevoie să gătiţi nimic. Mi-a zâmbit afectuos, din toată inima, cum făcea ea de obicei, după care, luând-o de mână pe fiica ei, a împins-o în faţă.

Fata rămăsese până atunci în spatele lui Simone, şi, în primul moment mi s-a părut un pic sfioasă. Mi-am dat seama însă, când a intrat în bucătăria luminoasă, scăldată de razele soarelui, că avea vânătăi urâte pe faţă; probabil de aceea nu voia să apară în faţa unei persoane străine. Era o tânără drăguţă, subţire şi cu pielea albă, păr blond şi ochi cenuşii.

— Ea e fata mea, a spus Simone. Françoise, ţi-o prezint pe *Mademoiselle* Denning.

— Încântată să vă cunosc, a murmurat Françoise, începetişor, într-o engleză excelentă, şi a dat mâna cu mine,

— Şi eu mă bucur să te cunosc, am spus zâmbind.

Françoise s-a căznit să zâmbească şi ea, numai că îi era foarte greu, din cauza vânătăilor din jurul gurii, de pe frunte şi de pe pomeţi.

— Mă bucur tare mult că n-aţi păţit nimic grav, tu şi bebeluşul tău, când ai căzut, am remarcat eu, vrând să o fac să se simtă mai la largul ei.

— Am avut noroc, a replicat ea, pe acelaşi ton stins.

Intuind că amândouă se vor simţi mai bine în absenţa mea, am arătat spre ibricul cu cafea şi i-am spus lui Simone:

— Mă întorc peste un minut-două, după cafea.

— Nu, nu, staţi *tranquille.* V-o aduc eu, într-o clipită. *Avec du lait.*

— *Merci,* Simone, şi am să-i spun lui *Monsieur* Jake că v-aţi întors. Am ieşit afară şi am luat-o în lungul terasei, să vorbesc cu Jake, care se relaxa pe un şezlong, sub umbrelă. A venit Simone, am anunţat eu. E şi Françoise cu ea. M-am rezemat de masă, m-am uitat la el, după care m-am aşezat pe un scaun.

Ridicând privirea spre mine, cu un aer mirat, Jake a pus deoparte cartea pe care o citea şi a zis:

— Ciudat că n-a pomenit nimic aseară, la telefon, de faptul că o aduce şi pe Françoise. Cum arată făta.

— Plină de vânătăi, pe faţă. Dar e tare drăguţă, de felul ei, nu-i aşa?

— O frumuseţe. Poate că Simone şi Armând s-au gândit că e mai bine să vină aici cu ea, ca s-o ferească de Olivier.

— Sau poate ca să-şi revină după căzătură, am sugerat eu, cu amabilitate. Nu arată tocmai ca o nevastă bătută.

— Nu, dar ai zis chiar tu că are vânătăi pe faţă. Şi nu-mi dau seama cum poţi să te alegi cu asemenea vânătăi, căzând pe scări.

— Da, se poate să fi mâncat bătaie. Numai ea ştie adevărul şi mama ei, probabil.

— Simone nu va sufla un cuvânt. Dar e femeie deşteaptă şi va face tot ce-i va sta în putinţă ca s-o protejeze pe Françoise de Olivier, dacă va fi nevoie.

— Sunt convinsă că ai dreptate… am început eu, dar m-am oprit când am văzut-o pe Simone venind spre noi, cu tava. Uite-o, am adăugat eu, *sotto voce.*

Jake s-a ridicat de pe şezlong, exact când Simone a ajuns lângă noi. A pus tava eu cafea pe masa la care mă aşezasem şi a zis:

— *Bonjour, Monsieur* Jake.

— Bună, Simone, a replicat el, strângându-i mâna. Am auzit că a venit şi Françoise.

— *Oui, Monsieur.* O să-i prindă bine să se mai relaxeze aici,

cu noi, câteva zile, şi să-şi revină după… căzătură.

— Ai perfectă dreptate. E locul ideal. Ne bucurăm tare mult că a venit să stea cu noi. Să-mi spui dacă te pot ajuta cumva cu ceva, sau poate pe Françoise. Mulţumesc pentru cafea.

Zâmbind încântată, Simone s-a întors în bucătărie.

Jake mi-a spus cu un aer gânditor:

— Ba şi Armând au ţinut morţiş să ia un taxi de ia aeroport. N-au fost de acord să-i aştept eu cu maşina, poate fiindcă era şi Françoise cu ei… S-a uitat la mine, strâmbându-se uşor, a luat vasul cu cafea şi a turnat în ceşti apoi a adăugat; Cred că fiecare trebuie să-şi rezolve singur problemele.

— Aşa e. Nu putem da buzna în viaţa lor. În fond, locuiesc aici de douăzeci de ani, fetele au crescut la Les Roches Fleuries, aici e casa lor. Noi suntem doar oaspeţii lui Peter, pe când Simone şi Armând sunt *de-aici.*

— Apropo, fiindcă ai pomenit de Peter, când vrei să pleci, Val?

— Niciodată, i-am răspuns zâmbind şi luându-l de mână. Les Roches Fleuries este cel mai frumos loc în care am fost vreodată, Jake.

— De ce?

— Fiindcă eşti *tu* aici şi pentru că suntem împreună, am zis eu, aruncându-i o privire galeşă. Dar oriunde, cu tine, ar fi minunat. Deşi, pe de altă parte, casa asta e fabuloasă.

— Îţi împărtăşesc părerea în privinţa casei, a zis el, râzând uşor. Nici eu n-aş vrea să plec de aici. Les Roches Fleuries e un loc foarte romantic, poate de aceea mi se pare atât de atrăgător.

— Aici domneşte fericirea, am remarcat eu. Şi cred că asta i se datorează Adeliei Roland. În fond, în afară de Peter, doar ea a mai locuit aici. Ea a creat o vilă unică şi nişte grădini extraordinare. Întotdeauna am trăit cu convingerea că

oamenii care locuiesc într-o casă îi imprimă un anumit aspect, *pozitiv* sau *negativ.* Nu crezi asta?

— Ba da, a încuviinţat el, dând din cap.

— Oricum, poate că Peter ne mai dă voie să venim şi altă dată.

— Oricând doreşti.

— Va trebui să plecăm *aurind,* presupun, să ne întoarcem la serviciu, să ne câştigăm existenţa. Ce ai de gând să faci după ce o să plecăm de-aici°

— Nu ştiu exact. Ba nu, Val. Ca să fiu sincer, mă gândesc să mă duc la New York, vreo două săptămâni.

— Oh! am exclamat eu, luată prin surprindere.

— Nu te mira aşa, s-a grăbit el să spună. Uite ce e, voiam să discut cu tine ceva important. Despre o carte pe care vreau s-o public. De aceea am de gând să mă duc la New York. Să discut cu un editor. Harvey Robinson s-a gândit deja la cineva. De fapt, le-a şi spus despre ce e vorba, iar editura s-a arătat foarte interesată. I-au comunicat lui Harvey că vor să stea de vorbă cu mine.

— Şi mie de ce nu mi-ai spus nimic?! am exclamat eu, privindu-l cu reproş.

— O fac acum.

Dându-mi seama că mă purtasem copilăreşte, am rostit pe un ton mai ponderat:

— Cred că e nemaipomenit, Jake. O idee minunată.

— Va fi, dacă o să lucrăm împreună la carte, Val.

Din nou mă luase prin surprindere, aşa că am amuţit câteva momente, după care am întrebat:

— Ce subiect are cartea asta? Şi de ce ai nevoie de mine?

— E o lucrare despre război, ca să-ţi răspund la prima întrebare. Şi contez pe ajutorul tău în materie de fotografii şi text. Eşti un mare reporter, Val, cel mai bun, şi scrii nemaipomenit. Mult mai bine decât mine.

— Drăguţ din partea ta că îmi spui toate astea, dar în ce

privește cartea, nu știu ce să zic. M-am încruntat, adăugând: La ce anume te referi când afirmi că e o *carte despre război?*

— Nu am în vedere războiul propriu-zis, ei mai degrabă o carte despre copiii războiului. Nu copiii care au murit, ci cei care au izbutit să scape cu viață, care sunt viitorul țării lor, florile țării lor, florile războiului, într-un sens, care oferă lumii speranță. Ai o sumedenie de instantanee dramatice cu copii – înainte, în timpul și după război. Fiindcă subiectul ăsta a fost întotdeauna specialitatea ta, nu a mea, nici a lui Tony. Haide, iubito, spune că ești de acord, a zis el, trăgându-se mai aproape.

— Titlul e bun, am spus eu, amânând un răspuns direct.

— Care?

— *Flori de război.*

— Dumnezeule, câtă dreptate ai! Vezi *că am* nevoie de tine?!

— Sper din tot sufletul să fie așa, am murmurat eu, trimițându-i o bezea.

— Deci, ai spus *da,* Val? a insistat el, fără să mă scape din ochi.

Am zâmbit enigmatic:

— S-ar putea… depinde doar de…

— De ce? m-a iscodit el.

— De felul cum te porți cu mine.

— Am să te iubesc până la moarte, mi-a făgăduit el.

— Atunci, sunt de acord.

Vădit încântat de răspunsul meu, a exclamat:

— Să știi că va fi o afacere în toată regula, o să împărțim totul egal, atât din avans, cât și din drepturile de autor. Cum ți se pare?

— Nemaipomenit, Jake.

— Ce bine o să ne distrăm! a zâmbit el cu gura până la urechi, ca un puștan care a câștigat cel mai mare premiu din viața lui.

II

Ca de obicei, Simone a pregătit un dejun delicios.

Am început cu o cremă de legume, urmată de o salată extraordinară, servită cu mezeluri tăiate fin şi cu *haguettes* calde. La desert, Simone ne-a servit cu un pepene galben Cavaillon, peste care pusese coacăze şi zmeură.

Pe tot parcursul mesei, în timp ce savuram bucatele gustoase şi sorbeam din vinul *rosé,* Jake a vorbit despre ceea ce devenise acum cartea *noastră.* Entuziasmul lui era molipsitor.

Îmi plăcea şi mie ideea, fiindcă simţeam că lucrând la ea îl puteam ţine pe Jake departe de Kosovo. Deşi spusese că nu voia să se ducă nicăieri fără mine, eram totuşi neliniştită la gândul că Jacques ar fi putut insista, convingându-l până la urmă să facă fotoreportaje despre război. Nu trebuia neapărat să se întoarcă în Balcani; în ultima vreme, se iscau mereu conflicte despre care puteai să faci reportaje, or, la urma urmei, Jake era fotograf de război, ca şi mine. Numai că mie îmi pierise gustul pentru această latură sumbră a jurnalismului, cel puţin deocamdată. Mă rugam să-mi împărtăşească şi el punctul de vedere.

Şi aşa am ajuns să discutăm despre fotografiile pe care le făcusem, despre cele mai potrivite imagini de arhivă; ba mai mult, am mers până într-acolo încât am conturat şi câteva capitole. Cu entuziasmul lui debordant, reuşea să mă convingă de faptul că proiectul era pe cât de palpitant, pe atât de stimulativ, aşa că, până la sfârşitul mesei, am ajuns să îndrăgesc şi eu viitoarea noastră carte.

Ne-am dus sus, să tragem un pui de somn după-masă. Dar în intimitatea camerei mele, odihna părea ultimul lucru care să îl preocupe pe Jake. Încet, m-a dezbrăcat, scoţându-mi cămaşa, sutienul şi şortul de bumbac; după care şi-a azvârlit

şi el hainele de pe el. Conducându-mă spre pat, m-a împins uşor spre ei, s-a lungit lângă mine şi m-a luat în braţe.

— Oh, Val, scumpa mea Val, şoptea el, cu buzele lipite de gâtul meu, mângâindu-mă pe păr. Ce norocoşi am fost că ne-am găsit unul pe celălalt… avem atât de multe lucruri împreună.

— Da, ştiu.

S-a aplecat şi m-a sărutat uşor. Îl ţineam strâns, cu braţele înlănţuite în jurul gâtului lui. În cele din urmă, cu voce joasă, a spus:

— Te ador, Val. Asta am simţit din prima zi, dar acum e şi mai mult.

— Şi eu am acelaşi sentiment faţă de tine, Jake.

— Hai să încercăm să ne păstrăm iubirea, cât mai mult cu putinţă… Glasul i s-a stins de tot. S-a uitat în ochii mei, de parcă ar fi văzut până în adâncul sufletului meu, iar ochii lui erau foarte albaştri, reflectând profunda lui dragoste pentru mine.

— Să ne păstrăm iubirea pentru totdeauna, i-am răspuns eu.

— Dacă putem, a murmurat el. *Totdeauna* înseamnă mult timp… dar putem năzui spre asta, nu-i aşa? Fără să mai aştepte un răspuns, m-a sărutat din nou, apoi, cu multă tandreţe şi duioşie, a început să facă dragoste cu mine.

Ca de obicei, însă, pasiunea a pus repede stăpânire pe noi. Într-un târziu, strâns îmbrăţişaţi, am adormit, liniştiţi şi mulţumiţi, ştiind că rostul nostru era să fim împreună.

Capitolul 15

I

Jake a coborât la parter, să telefoneze la agenţie, cum făcea în flecare zi. S-a aşezat la splendidul birou de lângă fereastră,

de unde se vedeau grădinile, şi a vorbit îndelung cu Jacques Foucher. În calitate de coproprietar al agenţiei din Paris, Jake voia să ştie tot ce se întâmpla acolo, mai ales când era vorba de solicitările formulate de anumite ziare şi reviste.

Ştiind că avea să fie ocupat un timp, m-am dus să mă plimb prin grădini, cum obişnuiam adesea după-amiaza, târziu. Furtuna violentă din urmă cu două zile făcuse prăpăd, schimbând aspectul vegetaţiei şi al frunzişului. Ceva mai devreme îl văzusem pe Armând plimbându-se prin grădină cu o figura disperată, în timp ce evalua pagubele produse mai ales în cazul azaleelor şi al tufelor de trandafiri.

Şi vremea se schimbase după furtuna aceea. Nu mai era aşa însorită ca înainte şi se răcise simţitor. Până şi cerul îşi modificase înfăţişarea. Albastrul intens dispăruse, iar în după-amiaza asta cerul căpătase o culoare spălăcită. După zilele senine de vară, de care ne bucurasem aproape două săptămâni, apăruseră primele semne ale toamnei. Nu mă deranja, însă, schimbarea asta şi nici faptul că vremea se răcise; esenţial era că puteam sta cu Jake, la Les Roches Fleuries.

Când am ocolit tufele de trandafiri, îndreptându-mă spre locul meu preferat de sub cedru, am încremenit tocului văzând-o pe Françoise. Stătea în picioare, atât de aproape de marginea stâncii încât am avut senzaţia că se poate prăbuşi din clipă în clipă. Inima a început să îmi bată nebuneşte în piept; eram înspăimântată. Şi nu ştiam ce să fac.

Mă cuprinsese panica, dar am reuşit să mă stăpânesc, ştiind că trebuie să-mi păstrez capul limpede şi să gândesc raţional. Nu îndrăzneam să fac nicio mişcare bruscă de teamă să nu o sperii.

Aşa că am rămas pur şi simplu acolo, în picioare, neştiind cum ar trebui să procedez în continuare. După câteva minute, m-am hotărât să fac un pic de zgomot, care să îi atragă atenţia, fără s-o sperie.

Era de-ajuns un singur pas greşit pentru a se rostogoli în abis. Mă tot întrebam ce căuta, de fapt, acolo. Speram din tot sufletul să nu fi venit cu gândul de a comite vreun gest ireversibil. Tot nu aflasem dacă era maltratată de soţ, aşa cum credea Jake.

Dintr-o dată, s-a mişcat.

Mi-am ţinut respiraţia şi, fără să vreau, am închis ochii. I-am deschis însă imediat. Slavă Domnului, Françoise era tot acolo; inima îmi bătea nebuneşte, iar stomacul mi se făcuse ghem. Cum să o împiedic să se arunce, dacă asta avea de gând? Mi se uscase gura din cauza spaimei.

Încercând să mă stăpânesc, am întins mâna şi am scuturat cel mai apropiat tufiş, însă foşnetul frunzelor nu i-a atras atenţia. Părea complet desprinsă de realitate; stătea acolo, împietrită ca o statuie, cu spatele la mine, holbându-se în jos la stânci.

Cu multă precauţie, am păşit îndărăt, îndepărtându-mă de cedru, până ce m-am ascuns în spatele gardului viu. Pe urmă m-am întors, înaintând repede pe pajişte. M-am oprit în mijlocul ierbii, am tras aer adânc în piept şi pe urmă am început să cânt. Nu prea tare, să n-o sperii, dar suficient ca să mă audă şi să îşi dea seama că eram eu, şi nu altcineva. Speram ca la auzul glasului meu să îşi ia ochii de la imaginea obsedantă a prăpastiei, fără să facă vreo mişcare necugetată.

Am început să cânt un şlagăr îndrăgit al lui Charles Aznavour, singurul ale cărui cuvinte le cunoşteam cât de cât.

În timp ce fredonam melodia, am traversat rapid pajiştea, îndreptându-mă spre ea. Şi, când am păşit printre tufele de trandafiri, am constatat, cu uşurare, că se întorsese cu spatele la prăpastie, sesizând prezenţa mea. Stătea încremenită în acelaşi punct la marginea stâncii, uitându-se în gol spre mine, cu ochii tulburi.

M-am oprit, încercând să par cât mai degajată.

— Hei, Françoise, bună! am exclamat încetişor. Sper că nu

te-am speriat cu vocea mea îngrozitoare, am zis eu, încercând să detensionez situaţia.

Nicio reacţie. Stătea pur şi simplu acolo, uitându-se cu gura căscată la mine, de parcă habar n-ar fi avut cine sunt. Slavă Domnului că nu făcuse un pas greşit. Convinsă că un comportament normal faţă de ea era cea mai bună soluţie, am început să mă îndrept agale spre banca de fier de sub cedru.

Pe un ton ce îmbia la conversaţie, am zis:

— Ştii, Françoise, ăsta e locul meu preferat. Din câte îmi dau seama, e şi al tău.

A clipit din ochi, trezindu-se parcă din transă.

— Veneam aici, adesea, cu Madame Adelia, a rostit ea, pe un ton şovăitor, Când eram mică.

— Te rog, Françoise, vino şi stai jos lângă mine şi povesteşte-mi despre ea. Personalitatea ei mă fascinează, i-am explicat eu, cu dezinvoltură.

Françoise a ezitat, după care a răsucit capul şi a privit în jos, la stâncile şi la marea de dedesubt, clătinându-se uşor.

Mi-am ţinut din nou respiraţia, încordată ca un arc. De frică, mi se pusese un nod în gât. Dar n-am spus nimic, nu m-am clintit, stând acolo nemişcată.

Pe neaşteptate, s-a întors în loc şi mie mi s-a făcut stomacul ghem, din cauza mişcării ei bruşte. Apoi, spre marea mea uşurare, s-a îndepărtat de prăpastie şi a început să vină încet spre mine. Spaima mă storsese de vlagă.

Înghiţind cu greu, am spus:

— Frai prietenă cu Madame Adelia, deci?

Françoise stătea acum în picioare, în faţa mea. A încuviinţat din cap.

— Da… era o femeie foarte deosebită.

M-am ridicat şi am luat-o de mână.

— Haide, stai jos, te rog, şi povesteşte-mi. S-a lăsat dusă spre banca de fier. N-a mai spus, însă, nimic în vreme ce

stătea acolo jos, lângă mine, cu ochii pierduţi în gol şi o expresie încordată în priviri.

M-am hotărât să nu forţez nota cu insistenţele mele.

Până la urmă, ea a rupt tăcerea, recunoscând:

— Mă simt în siguranţă, aici.

— În grădina asta?

— *Oui, oui.* Madame Adelia e aici… spiritul ei e aici. Aici mă simt aproape de ea. M.a ajută.

Cu multă blândeţe. Am întrebat:

— Vrei să discuţi cu mine despre problemele tale. Françoise?

Privindu-mă cu atenţie, a repetat:

— *Problemele* mele? şi s-a încruntat, parcă nedumerită.

Am încuviinţat din cap.

Nu spunea nimic.

— Uneori, e mai uşor să vorbeşti cu o persoană străină. Un dramaturg american, Tennessee Williams, a scris cândva:., Am depins întotdeauna de bunătatea străinilor". Poate că la lei stau lucrurile şi cu tine.

I-a scăpat un oftat adânc şi a privit în depărtare, de parcă ar fi zărit acolo ceva ce eu nu puteam vedea, iar ceea ce deslușea o tulbura profund. În cele din urmă, a îngânat:

— Nu… nu… vreau să mă întorc… mi-e… frică…

— De soţul tău?

A preferat să nu răspundă, întorcând capul.

— De Olivier? am întrebat-o foarte încet.

A dat aprobator din cap, dar evita în continuare să se uite în ochii mei.

— Atunci, trebuie să stai aici, la Les Roches Fleuries.

— Nu, nu se poate. Trebuie să plec. Undeva, departe.

— Fiindcă o să vină aici după tine, Françoise, La asta le-ai referit?

— Da.

— Trebuie să stai de vorbă cu mama ta. Sunt convinsă că

ştie cum se poartă Olivier cu tine. Sau bănuieşte că te bate.

— *Cest posible,* a acceptat ea. Brusc, ochii aceia cenuşii şi atât de limpezi s-au umplut de lacrimi. Am venit aici să mă gândesc. Să ascult glasul lui Madame Adelia. Dar mi s-a făcut teamă, fiindcă nu i-am putut auzi vocea.

— Trebuie să cumpănim bine lucrurile, i-am zis eu, luând-o de mână.

S-a întors din nou cu faţa la mine şi m-a privit cu un aer trist şi abătut.

— Asta mi-ar fi spus şi ea. A oftat iar. Madame Adelia a murit aici.

Tresărind am întrebat:

— În locul ăsta, chiar?

— *Oui.* Era un şezlong de lemn aici, iar tata punea multe perne pe el, în fiecare dimineaţă. Madame Adelia se odihnea în acest loc al aducerilor-aminte. Aşa mi-a povestit ea. Şi într-o bună zi a murit. Exact aici. Şi s-a dus la duce.

— Te referi la spiritul ei, am zis eu întrebându-mă de ce mă simţisem şi eu atât de atrasă de colţul acesta de grădină.

— Da, a răspuns Françoise, spiritul ei. Nu vreau să mă mai întorc la Marsilia. Mi-e frică. Mai bine mor, şi eu, şi copilul.

— Nu, nu, să nu mai spui aşa ceva! am mustrat-o eu, strângând-o şi mai tare de mână. Şi să nu mai stai acolo în picioare, pe marginea stâncii. E foarte periculos. Mi-a fost foarte frică pentru tine, adineauri. Mă gândeam cât de uşor era să faci un pas greşit şi să cazi în abis. Da, e foarte periculos să te plimbi pe-aici.

— Ştiu şi eu. M-a privit în ochi, cercetându-mi faţa, cu o expresie imploratoare. *Mademoiselle* Denning, vă rog să nu-i spuneţi nimic lui *Maman…* că am stat pe marginea prăpastiei. O să se sperie, dacă află.

— Bine, n-am să-i spun.

— Promiteţi?

— Promit. Dar şi tu trebuie să-mi promiţi ceva.

— Ce anume?

— Promite-mi că n-ai să te mai gândeşti niciodată să-ţi faci rău ţie şi copilului.

— Dar nu mai pot să mă întorc la el. E nebun, când se apucă de băut. Într-o bună zi, o să mă omoare. Ştiu eu. De ce să aştept să se întâmple aşa ceva? De ce să sufăr? Mai bine mă omor. *Acum.* Şi pe copil ia fel. Cred că ar fi mai puţin dureros. Nu?

— Nu. Nici măcar să nu te gândeşti ia asta. Vom face un plan. O să vedem unde te poţi duce, ca să fii în siguranţă.

O undă de speranţă i-a luminat privirea, după care s-a risipit la fel de repede.

— O să mă găsească. E *flic…* poliţai, *Mademoiselle* Denning.

— Ştiu. Te deranjează dacă discut şi *cu Monsieur* Jake?

Cu un aer speriat, a scuturat din cap:

— Nu! Să nu faceţi aşa ceva. O să vorbească cu *Maman.* O să-i povestească tot.

— Ba nu, n-o să facă aşa ceva, dacă îl rog eu, Françoise, am liniştit-o eu. Îţi va respecta dorinţele. E un bărbat integru… un om de onoare şi foarte înţelegător, crede-mă.

Cu mâinile în poală, Françoise a rămas aşa câteva momente, ruptă de lume, încercând să ia o hotărâre.

E-n regulă, a răspuns ea, în cele din urmă. Puteţi să-i spuneţi lui *Monsieur* Jake. Dar atrageţi-i atenţia să nu-i sufle niciun cuvânt mamei.

— Aşa voi face. Poţi avea încredere în el, ca şi în mine. Mi-a venit deja o idee, Françoise. Lasă-mă să mă mai gândesc la ea, s-o cumpănesc bine. Hai acum, să ne întoarcem. Mama ta s-o fi întrebând pe unde ai dispărut.

II

Când am intrat în bibliotecă, jake stătea în picioare, lângă, birou. Răsucindu-se pe călcâie, a spus:

— Ei, tocmai mă pregăteam să vin după tine… Brusc s-a oprit, cu o figură încruntată, şi a întrebat: Dar ce s-a întâmplat? Arăţi tare ciudat.

— Ai avut dreptate când ai spus că Françoise e nefericită în căsnicie, am zis eu, traversând repede încăperea şi trântindu-mă pe un fotoliu, lângă cămin. Tocmai mi-a mărturisit că se teme de Olivier şi că preferă să moară acum, decât s-o bage ei în mormânt. Suferă mult.

Jake rămăsese stupefiat, holbându-se ta mine. După câteva clipe, a explodat:

— Doamne Sfinte, Val! De unde naiba ai aflat toate astea, aşa, dintr-o dată? S-a aşezat pe celălalt fotoliu, cu un aer contrariat.

Aplecându-se în faţă, i-am povestit repede ce se întâmplase în grădină, cât timp el vorbise la telefon cu Parisul. M-a ascultat cu atenţie, cum făcea întotdeauna, şi mi-am dat seama, după expresia întipărită pe chipul lui, cât de îngrozit era de ceea ce auzea.

După ce mi-am încheiat relatarea, a rămas tăcut. Degaja acea stăpânire de sine pe care o cunoşteam foarte bine la el şi care mă făcea parcă să-l îndrăgesc şi mai mult. Avea capacitatea de a se concentra la maximum, tocmai în momentele de mare criză. Jake nu intra niciodată în panică şi nu-şi pierdea cumpătul; era un tip puternic, care ştia să joace tare.

III

Se gândea profund, aşa că am stat nemişcată şi am aşteptat, încercând să dau dovadă şi eu de răbdare. În cele din urmă, a rostit, rar şi apăsat:

— Spune-i lui Françoise că Simone n-o să afle nimic de la mine. Deşi sunt convins că maică-sa ştie că e nefericită în căsnicie. Simone nu e proastă şi, oricum, mamele ştiu aceste

lucruri instinctiv, nu crezi?!

— De unde să ştiu eu, care n-am avut niciodată mamă.

A tresărit, dar nu mă putusem abţine şi nici nu mai aveam cum să-mi retrag cuvintele. Cuvintele îmi ieşiseră de pe buze fără voia mea.

— Oh, Doamne, Val, am uitat! Mike Carter a sunat acum câteva minute, exact înainte să intri. A vorbit la telefon cu fratele tău. În după-amiaza asta. Te caută. Mike n-a vrut să-i dea numărul de aici, dar a zis că o să încerce să-ţi transmită el mesajul. Fratele tău vrea să-l suni. L-a spus lui Mike că e urgent şi că are să-ţi spună ceva foarte important.

N-aveam niciun chef să vorbesc cu el, dar am mormăit:

— Ce-o fi vrând oare?

— Nu i-a dat altă explicaţie lui Mike, Val. Am notat numărul în carneţelul de lângă telefon.

— Mulţumesc, i-am răspuns, dar n-am schiţat niciun gest de a mă ridica.

Jake, în schimb, s-a dus spre uşile duble, privind afară spre terasă şi spre grădinile aflate ceva mai departe. După câteva secunde, s-a întors cu faţa spre mine, remarcând:

— I-ai spus lui Françoise că ţi-a venit o idee… despre ce e vorba?

— M-am gândit că ar Fi în siguranţă, cu mine, la Paris. Ar putea sta la mine. Ştii că am un pat în birou. În afară de asta, probabil că eu voi fi plecată în interes de serviciu, pe undeva, sau voi fi cu tine. Adică, la nevoie, aş putea sta cu tine.

— Ne mai gândim.

Am zâmbit. Ştiind că mă tachina, şi am continuat:

— Oii vier nu mă cunoaşte. Şi, atâta timp cât Simone şi Armând îşi ţin gura, n-o. Poate găsi pe Françoise, care va fi astfel în siguranţă.

— Aşa e, a zis Jake, oftând. Dar va face presiuni asupra lor.

— N-or să-i spună niciodată unde el Simone e tare şi puternică. Poate ţine piept oricui, chiar şi unui *flic.*

A încuviinţat din cap.

— Sunt de acord cu tine, şi nici Armând nu poate fi dus de nas. A fost în Rezistenţă, în cel de-al doilea război mondial, în timpul ocupaţiei germane. Era un puşti pe atunci, desigur, dar lupta l-a înăsprit şi l-a învăţat o sumedenie de lucruri despre viaţă şi oameni.

Jake şi-a aţintit ochii aceia atât de albaştri asupra mea, fără să clipească, şi m-a întrebat:

— De ce vrei s-o iei pe Françoise la tine, Val? Pur şi simplu aşa, a făcut el pocnind din degete şi continuând: E foarte frumos din partea ta să-i propui asta, dar nu uita că e o străină pentru tine, abia ai cunoscut-o.

— Îmi place mult Simone, am replicat eu. De fapt, m-am ataşat foarte tare de ea. Simone, Armând şi Françoise trec prin momente foarte grele. Françoise, care e însărcinată, să fie bătută de bărbat – e ceva de neconceput! În jurul nostru e atâta suferinţă, Jake, şi noi nu facem mare lucru să o alinăm. Gândeşte-te de câte ori am salvat copii şi mame, femei însărcinate, din situaţii periculoase, iar pe urmă a trebuit să-i lăsăm să se descurce singuri. Vreau pur şi simplu să fac ceva până la capăt, măcar o dată. Nu pot suporta ideea ca această femeie frumoasă să fie snopită în bătaie şi să moară cu zile. Fiindcă asta se va întâmpla, dacă n-o separăm de Olivier şi n-o ajutăm să scape de căsnicia asta nenorocită.

— Ai dreptate – în tot ce spui. Faci un gest admirabil ajutând-o pe Françoise, iar eu voi fi alături de tine.

— Îţi mulţumesc, Jake. Mă bucur că eşti de acord cu mine.

— Sunt de acord… dar mai am o curiozitate.

— Spune.

— Cum de ţi-a venit ideea să faci zgomot, din culise, cum s-ar zice? Ce te-a apucat să cânţi? De unde ştiai că stratagema asta o să prindă? a întrebat el, ridicând mirat din sprâncene. Nu cred că aş fi reacţionat la fel.

— Sinceră să fiu, habar n-am de ce am procedat aşa. Din

instinct, bănuiesc. Mi-am dat seama că dacă o sperii, ar putea cădea în prăpastie, sau pur şi simplu i-ar veni ideea să se arunce. Cred că am vrut să-i distrag atenţia, să o fac să renunţe la obsesia sa, dar în mod delicat. De aceea, am încercat să mă comport cât mai normal. Orice altă reacţie din partea mea ar fi împins-o… practic, peste margine, în hău.

— Chiar crezi asta? Că avea de gând să se arunce? a întrebat Jake, brusc tulburat.

M-am gândit câteva clipe la întrebarea asta, după care am încuviinţat din cap;

— Da, Jake, aşa cred. Mi-a spus că se ducea acolo ca să audă glasul lui Madame Adelia, dar frica de Olivier era atât de puternică incit n-a mai putut comunica cu ea. Sunt ferm convinsă că şi-ar fi pus capăt zilelor în după-amiaza asta. Dacă n-aş fi apărut la timp.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat el, aşezându-se pe fotoliul de lângă mine. L-ai salvat viaţa.

— Aşa cred, dar vreau să fac şi mai mult pentru ea, s-o scot din ghearele lui Olivier şi s-o duc la Paris, unde va fi în siguranţă. Poate foarte bine să nască acolo.

— Tipul e poliţai, Val. Simone şi Armând vor trebui să fie foarte precauţi, mai ales în privinţa convorbirilor telefonice.

M-am încruntat nedumerită, fiindcă nu înţelegeam ce vrea să spună:

— Convorbirile telefonice?!

— Ei bine, nu ştiu dacă în Franţa poliţia are acces la înregistrările convorbirilor telefonice, dar în SUA, aşa stau lucrurile. O să le sugerez să recurgă la telefoanele publice, fund preferabil ca Françoise să fie cea care sună. Apropo de convorbiri telefonice, poate n-ar strica să iei legătura eu fratele tău. Nu crezi?

— Ba da, am mormăit eu, fără niciun chef, îndreptându-mă spre birou. M-am instalat pe scaun şi am luat bucata de hârtie pe care fusese notat numărul lui Donald. Intuiţia îmi

spunea că era ceva în legătură cu Margot Scott Denning. Mama mea, chipurile.

IV

Mi-a trebuit o veşnicie până să ridic receptorul, dar până la urmă am făcut-o. Formând numărul, speram să nu-l găsesc pe Donald cel Mare şi să scap de corvoada de a mai vorbi cu el. Puteam să-i las un mesaj. N-am avut şansa asta. Donald a răspuns personal:

— OK, Eliane, dă-i drumul.

— Sunt Val, i-am zis eu.

— Oh, bună, Val. Credeam că e Eliane, unul dintre oamenii mei de legătură. Tocmai am terminat de vorbit cu ea şi a zis că o să mă sune imediat. Ce mai faci, surioară?

— Splendid, Donald. Am înţeles că m-ai căutat ceva mai devreme. Mi s-a spus că e urgent.

— Este. Trebuie să vii acasă. Imediat. Fără întârziere. Mămica vrea să discute cu tine, a turuit el, dintr-o suflare.

— Nu cred că pot, aşa pe nepusă masă, Donald, fiindcă ai tu chef, sau pentru că aşa vrea ea. Pe de-o parte, New York-ul nu e „acasă“ pentru mine, iar pe de altă parte, nu mă interesează ce-mi poate spune o femeie care, de când am venit pe lume, nu m-a băgat deloc în seamă. Ce-aş putea să discut cu *ea?* îmi venea să adaug *sau cu tine.* Dar m-am abţinut.

— Nu mai vorbi aşa. E foarte bolnavă! a zis el, uşor isterizat.

— Ia te uită, nu mai spune, am făcut eu, strângând receptorul mai tare şi ţuguind buzele.

— Da, da, surioară, tocmai a avut un nou atac de cord, aşa că trebuie să vii acasă. Acum câteva săptămâni, mi-ai închis telefonul, însă dacă nu soseşti imediat, s-ar putea să fie prea târziu.

— Crezi că e pe moarte, Donald?

— Da. Şi e vorba de *testamentul* ei. Ultima ei dorinţă şi testamentul. Treburile astea te privesc la fel de mult ca şi pe mine.

M-am rezemat de speteaza scaunului, privindu-l pe Jake. Se uita încruntat la mine şi mi-am dat seama că nu va putea înţelege niciodată situaţia din familia mea, cel puţin în ceea ce îi privea pe părinţii mei şi pe Donald. Fratele meu turuia în continuare:

— Ascultă-mă, surioară, miza e mare, iar dacă nu-ţi mişti fundul mai repede încoace, şi ea moare înainte să lămurim porcăria asta, am să mă trezesc fără nicio leţcaie.

— Donald, nu te mai considera buricul pământului. Şi mai lasă sarcasmul şi vulgarităţile. De fapt cine e *ea?* Pisica mamei? Ori mămicuţa ta dragă, cum îi spui tu de obicei. Parcă până acum pozai în fiul cel iubitor.

— Haide, lasă morala, Val. Ce ţi-ar trebui ţie ar fi o partidă grozavă de r…

— Donald, i-am retezat-o eu scurt. Dacă vorbeşti prostii, închid.

— Bine, bine, dar vino mai repede. E important. Sângele apă nu se face, fato.

— *Zău!* Cum se face că e prima oară când aud pomenindu-se de aşa ceva în familia Denning?!

— Boşorogul ăla ţi-a lăsat ţie *zlotul,* a zis el. Eu nu m-am ales cu nimic… *acum* e rândul meu.

— Cum adică nu te-ai ales cu nimic? Bunicul ţi-a lăsat o avere frumuşică. Ştiam că afirmaţia mea avea efectul unei cârpe roşii fluturate în faţa unui taur înfuriat, aşa că m-am grăbit să continuu, înainte ca el să poată interveni: Din câte înţeleg din conversaţia noastră, toată problema se reduce la testamentul lui Margot Denning. Nu-mi dau seama de ce ai nevoie *de mine.* Sunt sigură că figurezi acolo, iar eu – nu. De treizeci şi unu de ani aproape că nici n-a ştiut de existenţa

mea. Aşa că de ce ar face-o acum?

— Uite ce e, Val, nu prea pricep cum stau lucrurile. Ce ştiu e că, într-un fel, moştenirea mea e legată de a ta. Ce-ar fi să-mi spui când vii, ca să-i comunic lui mami?

— Donald, am să te sun eu mai târziu.

— Dar când? *Când?* Haide, nu-mi face una ca asta!

— Te sun mâine, la aceeaşi oră.

— OK, OK, vorbim mâine.

A trântit telefonul. Am rămas în continuare pe scaun, cu receptorul în mână, holbându-mă ta el. L-am pus încet în furcă, după care i-am povestit lui Jake ce se întâmplase. Mă gândeam cu tristeţe la fratele meu. Ca şi mama, nici el n-a avut prea mult timp pentru mine. Până acum.

Capitolul 16

I

New York, octombrie

Dacă cineva mi-ar fi spus că voi sta în mijlocul Manhattanului, la o săptămână după conversaţia cu Donald, i-aş fi râs în nas.

Dar iată-mă chiar acolo, la vechiul birou al bunicului meu, privind peste East River la uriaşa reclamă cu PepsiCola de pe Long Island City, pe celălalt mal al apei.

Fusese o zi frumoasă de octombrie. Acum, în amurg, încercam să-mi omor timpul, aşteptându-l pe Jake să se întoarcă de la o întâlnire cu editorul, care se arătase interesat să publice *Florile de război.* Se ştia deja că devenisem parteneri în pregătirea, editarea şi valorificarea acestei lucrări, eu urmând să scriu textul şi să-l ilustrez cu fotografii.

Ceva mai devreme, în acea zi, mă rugase să merg cu el la

întâlnirea cu Harvey, dar l-am refuzat. Fusese de la bun început afacerea lui Jake, nu a mea, şi în plus el era mult mai renumit decât mine. Aveam, totodată, nevoie de timp ca să-mi mai trag sufletul şi să mă relaxez o zi. Speram să cadă la învoială în privinţa condiţiilor de editare, fiindcă ştiam cât de mult ţinea Jake la cartea asta. Totodată, proiectul îl putea ţintui pe Jake locului, împiedicându-l să se repeadă în Kosovo sau în cine ştie ce alt colţ de lume, la fel de periculos.

Privind peste râul care sclipea în razele soarelui la asfinţit, mi-am dat seama cât de multe lucruri se întâmplaseră în ultimele opt zile.

După ce i-am povestit lui Jake despre Françoise, am discutat amândoi îndelung cu ea şi am invitat-o să stea la mine, la Paris. La început a ezitat să accepte propunerea mea, dar când Jake i-a sugerat că vom sta de vorbă şi cu părinţii ei, s-a învoit imediat, spre surprinderea noastră. Simone şi Armând se arătaseră oarecum miraţi de invitaţia mea, după care recunoscuseră că era o soluţie înţeleaptă şi îşi convinseseră fiica să accepte. Aşa că, a doua zi, am plecat cu avionul la Paris, luând-o pe Françoise cu noi.

Înainte de a părăsi Les Roches Fleuries, Jake i-a avertizat pe soţii Roget că nu trebuia să o sune pe Françoise la Paris, de acasă sau de la vilă.

— În calitatea sa de poliţist, Olivier ar putea obţine înregistrarea convorbirilor telefonice din ambele locuri şi, pe baza numărului din Paris, o să afle adresa de acolo, le-a atras el atenţia. E mult mai sigur să vă sune Françoise.

Îi dăduseră dreptate amândoi. Însă când am plecat din Saint-Jean-Cap-Ferrat, am început să-mi fac griji pentru Simone şi Armând;, Jake a încercat să mă liniştească, amintindu-mi de câteva ori că erau puternici amândoi, încăpăţânaţi şi neinfluenţabili.

Eram la Paris doar de o zi, când Harvey Robinson a telefonat de la New York să-i spună lui Jake că editorul e

nerăbdător să discute cu el despre carte. O faimoasă galerie de artă din Soho intenţiona să organizeze o expoziţie cu fotografiile lui de război şi voia să discute cu el proiectul.

— Hai să mergem săptămâna viitoare, Val, mi-a zis în seara aceea, vădit entuziasmat de aceste perspective. Nu m-am arătat, însă, prea încântată la gândul că o să plecăm pe nepusă masă la New York.

— Oricum, dacă ajung acolo, probabil că o să mă simt obligată să mă întâlnesc cu Donald, iar eu n-am niciun chef, am mormăit, bosumflată.

— De ce să nu te vezi şi cu el, şi cu mama ta? a ripostat Jake. În felul acesta o să rezolvi problema testamentului şi a moştenirilor. Ar trebui, de asemenea, Val, să lămureşti lucrurile cu ea. Stai de vorbă cu mama ta şi află de ce s-a purtat aşa cu tine în toţi aceşti ani. Clarifică odată situaţia. Probabil că după aceea o să te simţi mult mai bine. Într-un fel eliberată, păpuşa mea.

Aveam unele îndoieli în această privinţă şi nici nu mă puteam decide să merg la New York. Mă neliniştea, de asemenea, gândul de a o lăsa pe Françoise singură – şi, cum s-ar spune, neprotejată. I-am pomenit de asta lui Mike Carter, a doua zi dimineaţă, când m-am dus la Gemstar, unde nu mai fusesem din luna august, iar el m-a ajutat să rezolv problema. Fără să stea mult pe gânduri, s-a oferit să vegheze asupra ei şi m-a convins s-o sun la apartament şi să o invit la dejun cu noi. „în felul ăsta, vom face cunoştinţă? a zis el.

Pe parcursul mesei, Mike fusese afectuos şi prietenos ca de obicei, aşa că Françoise se relaxase în prezenţa lui. A devenit de-a dreptul veselă, cât am stat la restaurant, şi m-am bucurat să constat că-i dispăruse expresia aceea tristă şi îndurerată care i se citea tot timpul în ochii ei frumoşi.

În seara aceea, când m-am întâlnit cu Jake la cină, m-a anunţat că a cumpărat biletele de avion şi că urma să plecăm peste două zile. Preluase iniţiativa, ca de obicei. M-am lăsat

subjugată de farmecul şi de entuziasmul lui; îmi clădeam seama, totodată, că voia să meargă şi să încheie neapărat cele două contracte, aşa că trebuia să-l însoţesc. Devenisem foarte apropiaţi în sudul Franţei şi nu voiam ca distanţa să atenueze intensitatea sentimentelor noastre.

II

Locuiam cu Jake în apartamentul mătuşii mele, din Manhattan, într-o clădire spaţioasă, cu aspect tradiţional, amplasată în apropiere de First Avenue.

Mătuşa Isobel moştenise locuinţa de la bunicul meu, iar într-o bună zi urma să fie a mea, după cum se stipulase în testamentul lui. Dacă ea murea înainte.

Bunicul meu voise să procedeze corect faţă de fiica sa, dar dorise, totodată, să am şi eu o casă la New York, chiar dacă n-aş fi folosit-o decât arareori, iar mătuşa mea n-avusese nimic împotrivă. Bunicul se referise la acest apartament ca la plasa mea de salvare, locul de refugiu dacă vreodată mă săturam să mă plimb cu aparatul de fotografiat pe linia frontului.

Mătuşa mea era unica fiică a bunicului, sora mai mare a tatei, deşi cei doi nu fuseseră niciodată apropiaţi. Domiciliul ei de bază se afla în Connecticut, unde stătea în cea mai mare parte a timpului. În apartament nu locuia decât ocazional, cam o dată sau de două ori pe lună, când rămânea cel mult două nopţi. În repetate rânduri, îmi spusese să folosesc apartamentul ori de câte ori doream. Întreţinerea era în continuare achitată de ea.

Isobel Denning Cox era un renumit designer de interioare, cu birouri în. Greenwieh şi New York şi clientelă în toată lumea. Bunicul obişnuia s-o numească Regina înfiorată, fiindcă prefera aproape întotdeauna cretonul în nenumăratele interioare pe care le decora. Obiectele de artă

englezeşti din perioada georgiană erau specialitatea ei şi, împreună cu ţesăturile înflorate, reuşeau să creeze acel aspect tipic de conac englezesc, intim şi plăcut. Îşi făurise astfel un stil propriu, cum procedase şi Mario Buatta, un mare designer care pusese la punct această linie de decoraţiuni interioare.

Isobel era, însă, expertă şi în mobilierul francez din secolul al XVIII-lea şi în lucrările de artă, din aceeaşi perioadă, iar câteva dintre interioarele decorate de ea arătau ca şi cum ar fi fost transportate direct din câteva *chateaux* de pe Valea Loarei. Am admirat-o întotdeauna pentru talentul şi mintea ei strălucită, pentru capacitatea de a realiza locuinţe atât de diverse, frumoase şi distinse, pentru clienţii săi.

Soţul ei, James Mallard Cox, fost bancher, acum la pensie, era invalid. Din nefericire, singurul lor copil, Johnny, un playboy care nu s-a căsătorit niciodată, murise în mod tragic în urmă cu opt ani, prăbuşindu-se cu avionul pe care îl pilota, în Alpii francezi, în timpul unei furtuni.

Noi două nu ne vedeam prea des, doar dacă nu se întâmpla să vină ea la Paris, la cumpărături, iar eu să nu fiu plecată în vreo misiune. Când ne întâlneam, luam prânzul sau cina împreună.

Ţineam mult una la cealaltă şi întotdeauna fusesem bune prietene. Pe mătuşa Isobel a enervat-o întotdeauna maică-mea şi de cele mai multe ori i-a ţinut partea bunicului împotriva ei.

Principială şi sinceră, mătuşa mea era foarte sigură de ea. Folosea întotdeauna expresii colorate, iar la un moment dat spusese despre tata că e „un tâmpit fără coloană vertebrală, care are nevoie de o spălătură la creier, de preferat în dezinfectant, înainte de a i se pune mintea la uscat, pe bâţ“.

Ori de câte ori mă gândeam la mătuşa Isobel, râdeam de una singură, amintindu-mi cum îl descrisese pe tata; la fel de tare se amuza şi bunicul de portretul creionat de fiica sa.

De când o ştiam eu; mătuşa mea avea părul alb, lucios şi des; era o femeie înaltă, impozantă, arătoasă, cu gusturi rafinate în materie de vestimentaţie, obiecte de artă şi decoraţiuni. Avea un excelent simţ al umorului şi era foarte spirituală, directă şi generoasă, trăsături care făceau din ea o femeie cu totul remarcabilă.

Când m-am hotărât să vin la New York cu Jake, i-am telefonat mătuşii mele la biroul din Greenwich, unde lucra în majoritatea timpului.

Mi s-a făcut legătura cu secretara ei, care mi-a zis că poate fi găsită la New York, în apartamentul din Beekman Place. Într-adevăr, am dat de ea acolo, peste câteva minute; s-a arătat foarte încântată când a aflat că intenţionam să vin cu avionul la New York şi să locuiesc în apartament.

— Probabil că n-o să mai ajung aici, Val, decât peste câteva săptămâni, aşa că te rog insistent să vii şi să te simţi ca acasă. A pufnit în râs. Ce prostii spun! Aici*, eşti* acasă. Chiar dacă va trebui să vin pentru o noapte, e loc destul. Ai cheile, da?

I-am răspuns afirmativ. M-a informat că avea să-i dea instrucţiuni lui Molly, menajera, să vină de trei ori pe săptămână, în loc de două, atâta timp cât aveam să locuiesc în apartament.

Când sosisem în seara precedentă, mi-am dat seama că Molly fusese dimineaţa pe-acolo. Totul strălucea de curăţenie, pernele erau înfoiate, iar vazele cu flori proaspete înfrumuseţau încăperile. În frigider, am găsit lapte şi alte alimente.

Jake se plimbase prin apartament, profund impresionat. Deşi semăna cu un conac englezesc din Cotswolds, ambianţa lui îi plăcea la nebunie.

— Asta e amprenta de marcă a mătuşii Isobel, i-am explicat eu, râzând, şi am convenit amândoi că apartamentul era confortabil şi fermecător, deopotrivă.

— Oricum, e de o mie de ori mai bine decât la hotel, a

murmurat Jake, aşezându-se pe canapeaua umflată, acoperită cu un creton înflorat, tipic decoraţiunilor interioare realizate de mătuşa mea.

Sărind numaidecât în picioare, se dusese glonţ la fereastră, încântat să admire priveliştea panoramică şi forfota de pe râu. În acel moment, o serie de barje şi de bărci înaintau lent pe apă.

— Traficul e foarte aglomerat, i-am spus eu. Ţin minte de pe vremea când eram doar o copilă.

III

Firește, pentru mine apartamentul acesta era încărcat de amintiri, având în vedere faptul că bunicii mei locuiseră în el peste patruzeci de ani înainte să moară, iar eu avusesem posibilitatea să petrec aici multe clipe fericite în copilărie. De fapt, fuseseră singurele perioade fericite, din anii aceia oribili pe care i-am trăit la New York, până să ajung la vârsta maturităţii.

De îndată ce am terminat de despachetat, în seara când am ajuns, am ieşit amândoi la plimbare, să respirăm aer curat, după atmosfera îmbâcsită din avion. Jake se arătase încântat de Beekman Place, un fel de enclavă liniştită care îmi plăcuse întotdeauna, încă din anii adolescenţei.

Mai târziu, am hoinărit pe First Avenue, ne-am dus la Neary's, un local de pe East Fifty-seventh Street, unde Jimmy Neary, patronul, m-a primit ea pe fiica rătăcitoare. Având trei fete, era tipul clasic de tată; m-a întâmpinat cu un zâmbet larg, plin de afecţiune.

După ce se retrăsese de la firma de arhitectură pe care o înfiinţase, bunicul obişnuia să se ducă de câteva ori pe săptămână să mănânce la Neary's, la prânz, şi adesea lua şi masa de seară acolo, împreună cu bunica. Aşa că Jimmy îi cunoscuse foarte bine. După ce am luat un aperitiv la bar,

Jimmy ne-a aşezat la o masă intimă, pentru două persoane, într-un colţ unde mai mâncasem şi altădată.

— Te simţi ca acasă, presupun, a zis Jake, în timp ce mergeam pe First Avenue, după o cină copioasă, cu tocană irlandeză şi o sticlă de vin roşu excelent. Cu trupurile înlănţuite păşeam unul alături de celălalt, fericiţi că puteam fi împreună în această seară frumoasă, sub cupola unui cer catifelat, presărat cu stele care sclipeau ca nişte diamante. Niciodată nu m-am simţit atât de bine la New York, ca în seara aceea, mai ales când ne-am suit în patul mare cu baldachin al bunicilor şi am făcut dragoste.

IV

Telefonul începu să sune strident, întrerupându-mi şirul gândurilor.

— Alo!

— Françoise la telefon, s-a auzit glasul acela moale şi un pic cântat, cu care deja mă obişnuisem.

— Bună, Françoise! am exclamat eu, remarcând în sinea mea cât de bine se auzea. Cum te mai simţi?

— E în regulă, *Mademoiselle,* mi-a răspuns ea. Mă simt bine. Dar problema e cu Olivier. A fost la părinţii mei, la Les Roches Fleuries…

— Dumnezeule, sper că n-au păţit nimic? am intervenit eu, îngrijorată.

— *Nu…* sunt puternici. Nu i-au spus unde mă aflu…

Brusc, Françoise s-a oprit, iar prin telefon, la celălalt capăt al firului am auzit alt glas. Presupun că suna de la mine de-acasă, deoarece în acel moment la Paris era ora zece şi jumătate noaptea.

— Françoise, Françoise! am strigat eu în receptor. Mai eşti acolo? Ai păţit ceva?

Niciun răspuns.

Tocmai mă pregăteam să o strig din nou, când Mike Carter a exclamat:

— Hei, Val, eu sunt, iubito.

— Mike, ce-i cu Françoise? E supărată? Părinţii ei sunt bine? Sunt convinsă că Olivier le-a făcut zile fripte amândurora.

— Într-adevăr, i-a luat cam tare, dar au rezistat foarte bine. Asta s-a întâmplat ieri după-amiază, când soţul ei a apărut la vila din Cap-Ferrat. În timpul ăsta, voi zburaţi peste Atlantic. Părinţii ei au asigurat-o pe Françoise că sunt bine, iar în după-amiaza asta am dus-o să stea la mine acasă, a zis el râzând. Fetele mele au zis că e tare frumuşică şi deja s-au împrietenit cu ea.

— Bine că n-a păţit nimic, Mike. Îţi mulţumesc din suflet că eşti… îngerul ei păzitor, dacă pot spune aşa.

— Mă bucur s-o pot ajuta, sărmana fată, a replicat Mike. A trecut prin momente foarte grele.

— Ştiu. Oricum, mă simt mult mai bine ştiind că stă cu tine şi cu fetele. Sinceră să fiu, mi-am cam făcut griji la gândul că rămâne singură, acolo, în casă.

— Te înţeleg, iubito. Nu cred că părinţii ei îi vor spune unde e, dar chiar dacă ar face-o, sub cine ştie ce presiune, nu mai locuieşte acolo, zise el chicotind, încântat. A zburat ca un rotocol de fum.

— Dar părinţii ei ştiu că e la tine? Şi-ar face griji, dacă n-ar răspunde la telefon.

— Le-a spus că se mută la o prietenă, dar n-a pomenit de mine. Ne-am gândit că e mai bine să nu-i ţinem la curent pe părinţii ei… n-ar avea cum să divulge ceea ce nu ştiu.

— Aţi fost deştepţi.

— Ne-am gândit, totuşi, să îţi telefonăm, Val, ca să îţi spunem unde e Françoise, în cazul în care ai fi telefonat şi nu ţi-ar fi răspuns nimeni.

— Mă bucur că aţi făcut aşa.

— Ce mai face bătrânul New York? a întrebat el, brusc melancolic. New York era oraşul lui preferat; îmi spusese asta de nenumărate ori.

— Excelent, vremea e superbă… un fel de vară indiană.

— Simte-te bine. Te sun în cursul săptămânii. Uite, acum, ţi-o dau pe Françoise, a încheiat el, pe un ton mult mai vioi.

— *Mademoiselle* Denning, vă rog să nu vă faceţi griji, a zis Françoise.

— Nu-mi fac. Dar te-am rugat să-mi spui pe nume, Val.

— Da… Val, râse ea timid. Mă simt în siguranţă cu familia lui Mike. Olivier n-o să mă găsească niciodată aici. Fiindcă nimeni nu ştie unde sunt… în afară de dumneavoastră, *Mademoiselle,* adică… Val.

— Eu nu voi spune nimănui.

— Cred că ar ti mai bine să n-o suni pe *Maman.*

— Înţeleg, Françoise, n-am s-o sun. Dar tu îmi poţi telefona ori de câte ori ai chef. O să rămân la New York cel puţin o săptămână, dacă nu chiar două.

— În regulă. Mulţumesc pentru tot şi nu îţi face griji pentru mine, *Mademoiselle* Denning.

— *Val,* am urlat eu în receptor, şi am izbucnit amândouă în râs.

— *Au revoir.* Val, a zis ea, încetişor.

— Noapte bună, Françoise, şi multă sănătate. Am să te sun peste câteva zile.

V

După ce am pus receptorul în furcă, m-am aplecat în faţă, cu coatele pe birou şi cu capul în mâini, cufundată în gânduri. Telefonul de la Françoise mă trezise la realitate, întrerupându-mi reveria despre Jake şi dragostea noastră. Trebuia să ţin seama de sfatul lui Jake şi să-mi rezolv problemele.

Înainte de a pleca la întâlnire, îmi sugerase să îl sun pe fratele meu, Donald.

— Lămureşte chestia asta, o dată pentru totdeauna, mi-a zis el, cu asprime. Fă curat, cum se spune, şi nu te mai gândi la asta.

Ştiam că avea dreptate, dar nu mă simţisem în stare să sun. Cel puţin, până acum; dar, în fond, nu venisem decât de o zi. Când eram în avion, m-am întrebat dacă mă duceam de fapt să mă întâlnesc cu Donald şi mama… sau plecasem la New York, fiindcă voiam să fiu cu Jake.

Analizând acum acest gând, am fost în stare să-mi răspund; un *nu* mut îmi reverbera în minte *Eram* aici, în oraşul unde mă născusem, din cauza lui Jake, acesta *era* adevărul.

VI

Donald şi mama însemnau foarte puţin pentru mine, şi asta din motive întemeiate. Nimic, *nada, zilch,* murmuram eu. Şi nu îmi dăduseră nimic, *nada, zilch*, aşa că nu aveam niciun chef să fiu la cheremul lor.

Din acest punct de vedere, Jake avea dreptate. Trebuia să mă descotorosesc de balastul trecutului şi să încep o viaţă nouă, fără povara amintirilor. Dar ca să fac asta, trebuia să-i înfrunt, în special pe mama, or jurasem de mult, în faţa ei, că n-o să-i mai vorbesc şi n-o să ne mai vedem niciodată. Chiar aşa şi fusese. Nu voiam nici acum să-mi calc cuvântul. Nu eram nici măcar curioasă să aflu de ce încercau să ia legătura cu mine.

Adevărul era că venisem la New York din pricina lui Jake Newberg, iar *el* voia să-l însoţesc. Şi asta îmi doream şi *eu* – să fiu lângă el, în braţele lui, în patul lui, în viaţa şi în inima lui. Voiam să fim împreună când lucram, când ne relaxam, când călătoream, când dormeam. Zi şi noapte, până la

sfârşitul vieţii.

Capitolul 17

I

Când Jake a intrat în casă, peste un ceas, nu mi-am dat seama după expresia lui cum decursese întâlnirea cu editorul. Pe faţa şi în ochii lui nu se citea nimic.

După ce şi-a pus servieta pe un scaun, a venit la mine, m-a îmbrăţişat drăgăstos şi m-a sărutat pe obraz.

— Bună, iubito. Mă duc să-mi iau o Coca-Cola.

L-am urmărit cu privirea în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Arăta foarte elegant astăzi, în costumul gri cu dungi fine, cămaşă bleu pal şi cravată bleumarin cu picăţele. Mă simţeam tare mândră de el.

Aşezându-se lângă mine pe canapea, Jake a zis:

— Ce-ar fi să ieşim diseară în oraş? N-are rost să găteşti, – Cum vrei tu, i-am răspuns, privindu-l cu atenţie. Ce-ai făcut la editură?

S-a luminat tot la faţă.

— Editorul e un tip nemaipomenit, Val, o să-ţi placă de el. Păcat că n-ai venit şi tu la întâlnire, dar în curând o să-l cunoşti. Îl cheamă Bill Forrest şi e un om foarte priceput în domeniu. Ştie ce vrea, cum trebuie să arate cartea, în ceea ce priveşte conţinutul şi prezentarea grafică. E foarte entuziasmat de proiect.

— Ai semnat contractul?

— Nu încă. Dar cred că hotărârea e ca şi luată. Harvey e de aceeaşi părere cu mine. Dar, înainte de a ajunge la faza asta, Bill are nevoie de o schiţă de ansamblu. Aşa că nu ne rămâne decât să împărţim cartea pe capitole, să-i mai arătăm câteva fotografii, după care cred că o să încheiem contractul. I-am promis că îi vom da o scurtă prezentare, săptămâna viitoare.

— Crezi că o putem face până atunci? am întrebat eu, ridicând din sprâncene.

— Sigur că da. Cât ai zice peşte, dacă mă ajuţi şi tu.

— Cu măgulirile ajungi oriunde.

— Sper din tot sufletul să fie aşa. Fiindcă vreau să ajung peste tot cu tine.

— Ai şi ajuns deja, prostule.

A zâmbit, fără să mai spună nimic, şi a sorbit lung din cutia de Coca-Cola. Punând-o pe măsuţă, a murmurat:

— Dacă lucrăm tot week-end-ul, o să reuşim să sortăm fotografiile şi să facem planul.

— Aşa sper… am început eu, apoi m-am oprit, uitându-mă repede la el. Jake?

S-a întors spre mine.

— Ce e? De ce eşti îngrijorată?

— E vorba de Françoise. M-a sunat în după-amiaza asta. S-a mutat la Mike Carter.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Stai, nu-mi spune. Vreau să ghicesc! A apărut Oii vier.

— Nu la Paris, la Les Roches Fleuries.

— Aşa mi-am închipuit şi eu. Cred că i-a bruscat pe părinţii ei.

— Ai ghicit. Dar, din câte am înţeles, au rezistat cu stoicism. Oricum, Mike a ajuns la concluzia că e mai bine ca Françoise să se mute de la mine.

— Înţeleg. Mike e băiat isteţ. Un poliţist deştept pune foarte uşor faptele cap la cap. Nu era normal ca tu sau cu s-o ajutăm, să ne oferim să o găzduim? Un *flic* ager la minte ar fi ajuns imediat la concluzia asta. Or, şi tu şi eu am fi uşor de găsit în Paris, fiindcă suntem foarte cunoscuţi. Mai devreme sau mai târziu, poliţaiul ar fi dat de urma noastră.

Am încuviinţat din cap.

— Adevărat. Cred că lui Mike îi place de ea… am senzaţia că se simte atras de ea.

Câteva momente, Jake a părut mirat, după care expresia lui s-a schimbat şi, zâmbind cu gura până la urechi, a zis:

— Şi, de ce nu, mă rog? E o fată frumoasă şi are, se pare, o fire foarte blândă. Iar Mike e văduv de… câţi ani deja, zece?

— Da, Sarah a murit în accidentul acela oribil de maşină, acum zece ani, când Lisa avea patru ani, iar Joy doi. Acum sunt adolescente. Jake mi-a spus că fetele o simpatizează foarte mult pe Françoise.

— Normal, prietenul la nevoie se cunoaşte, nu aşa se spune? a râs el.

Am zâmbit şi eu, fără să fac niciun comentariu.

— Da-da, cred că se simte mult mai bine cu Mike la el acasă. Olivier n-are cum să mai dea de ea, acolo.

— Sper să ai dreptate. Ştii, eu lucrez pentru Mike, şi dacă Olivier face cumva legătura, poate apărea oricând la Gemstar.

— Mda, e adevărat, dar sunt convins că n-o să afle nimic de la Mike Carter.

— Ştiu că e un tip dur şi că poate ţine piept oricui, am răspuns eu.

— În ce lume nenorocită trăim, a mormăit Jake, sorbind din nou din Coca-Cola, după care a trântit cutia pe masă.

Ochii îi scăpărau de mânie, iar buzele 1 se subţiaseră de furie. Era un om atât de bun şi de sensibil.

— Pretutindeni, în jurul nostru oamenii au probleme de acest fel, a continuat el. Uite exemplul lui Françoise – o tânără drăguţă şi nevinovată, bătută şi chinuită de un poliţist bădăran care se poartă bestial la beţie. E drept?

— Nu, nu e. Sper să nască cu bine copilul, fără să păţească ceva. După ce-o să-l aducă pe lume, o să vadă ea ce face. Sper să rămână la Paris. Ar putea avea un viitor alături de Mike.

Jake m-a privit lung, după care s-a rezemat de spătarul canapelei, încruntându-se uşor:

— Ce te face să spui asta?

— Nu ştiu… în fine, ba da, ştiu. A existat un fel de… *conexiune* între ei, în ziua când Mike ne-a invitat la dejun, iar ea mi s-a părut atât de degajată, aproape *fericită.* Cred că acelaşi lucru a fost valabil şi pentru el. Şi el era *fericit.* De şapte ani de zile, de când îl cunosc, n-am văzut niciodată expresia asta pe chipul lui.

— Prin urmare, s-au plăcut, ceea ce nu înseamnă neapărat că legătura lor va avea vreun viitor. Nu uita, e măritată cu un maniac cu care urmează să aibă un copil…

— Ştiu, ştiu. Dar ar fi frumos, dacă – m-am oprit, ridicând din umeri. Ştii tu, dacă ar rămâne cumva… împreună.

Jake s-a aplecat, sărutându-mă pe vârful nasului.

— Ce romantică eşti, Val! De acord cu tine, ar fi tare bine pentru Françoise. Mike e un băiat excepţional.

II

Întrucât Jake voia să meargă la un restaurant elegant, în apropiere de casă, l-am dus în seara aceea la Perigord, pe Fifty-second Street. Ştiam că o să-i placă, fiindcă prefera mâncarea franţuzească – asta, după cea tipică sudului America de Nord. Şi am avut dreptate.

Şi acesta era unul dintre vechile localuri frecventate de bunicul meu, pe care-l însoţisem şi eu de nenumărate ori, timp de peste douăzeci de ani. Georges Briguet, patronul, a venit să ne întâmpine şi să ne instaleze la masă. Până să ne dezmeticim, ne-am trezit în faţă cu două pahare de şampanie spumoasă. În semn de bun venit, ne-a explicat Georges, oferindu-ne Perrier-Jouet.

Jake s-a bine dispus repede, adaptându-se ambianţei, iar eu mă simţeam fericită să-l văd vesel şi relaxat. După primele pahare, ni s-a mai adus un rând. A comandat stridii pentru amândoi, apoi friptură de raţă, servită cu o sticlă din vinul lui roşu preferat, Saint-Emilion. Am încheiat masa cu

un delicios lapte de pasăre.

— Ştiu ca eram prea slabă înainte, i-am zis lui Jake, la un moment dat. Dar în curând am să mă îngraş peste măsură. Trebuie să ţin cură de slăbire.

— Eşti foarte bine aşa cum eşti, foarte bine din punctul meu de vedere, a murmurat Jake. Nu-mi plac sfrijitele.

N-am mai spus nimic, fiindcă tocmai îmi amintisem cât de bolnăvicios de slabă era fosta lui nevastă, celebrul manechin, ceea ce pe Jake îl deranjase tot timpul. M-am gândit la ea câteva clipe, întrebându-mă ce mai făcea. Ştiam că era în continuare top model. Divorţaseră de aproape doi ani; Dumnezeule, cât de repede zbura timpul!

— L-ai sunat pe Donald? m-a întrebat Jake.

Cufundată în gânduri, am clipit de câteva ori înainte de a-i răspunde:

— Ăăăă, nu.

— Trebuie să-l suni, Val, mi-a spus el, privindu-mă cu atenţie şi acoperindu-mi mâna cu palma. Nu numai pentru tine, ci pentru amândoi. Nu vreau să te preocupe mereu problema asta. Trecutul a fost întotdeauna o povară cumplită pentru tine. Aş vrea să scapi o dată de greutatea asta. Trebuie să te eliberezi, scumpa mea.

— Şi eu vreau lucrul ăsta, Jake, crede-mă, dar…

— Fără niciun dar, m-a întrerupt Jake, pe un ton tăios. Pune mâna pe telefon şi dă-ţi întâlnire cu Donald. Deocamdată numai cu el. Pe urmă, în altă zi, o să te vezi cu mama ta. Profită de ocazie şi rezolvă treaba asta cât stăm acum la New York.

— Oh, Jake, dacă ai şti…

— Ştiu şi am să te ajut. Sunt alături de tine. Dacă vrei o să merg cu tine când te întâlneşti cu el, sau îl putem chema acasă. În timp ce tu ai să stai de vorba cu el între patru ochi, eu am să fiu în cealaltă cameră, ca o plasă de salvare. *Te rog,* Val, a insistat el, pe un ton coborât.

— Am să mă mai gândesc…

— Ai să vezi, n-o să fie chiar atât de rău. Sună-l dimineaţă şi întâlneşte-te mâine cu el. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Nu pot mâine. Iau dejunul cu Muffie.

— Oh, aşa e, uitasem. Dar dejunul nu ţine toată ziua, Val. Ce-ar fi să te vezi eu el după-masă? Sau, mai bine seara. De acord?

— Nu ştiu.

— Atunci la sfârşitul săptămânii, a sugerat Jake, hotărât să rezolve problema.

— Parcă trebuia să lucrăm la carte.

— O să lucrăm. Cât ai să stai cu Donald? Cel mult o oră. Nu are cum să dureze mai mult.

— Nu-l cunoşti pe Donald cel Mare.

— M-am întrebat adesea de ce îi spui aşa, a remarcat Jake ridicând sprâncenele blonde, de sub care mă priveau iscoditor ochii aceia atât de albaştri.

— Fiindcă mama îl socotea cel mai grozav om de pe lumea asta. Obişnuia să spună mereu: „Donald e măreţ în privinţa asta“, or mie mi s-a făcut lehamite. Cred că tuturor ni se făcuse lehamite. Şi, într-o bună zi, am zis „uite-l pe Donald cel Mare”. Bunicul s-a prăpădit de râs, iar de atunci aşa i-a rămas numele.

— Asta e menirea poreclelor, să prindă, deşi câteodată sunt uitate repede, nu crezi?!

— Naiba ştie, am bombănit eu, făcându-mă şi mai mică pe banchetă. Simpla idee de a mă întâlni cu frăţiorul meu mi se părea insuportabilă. În mintea mea, Donald se asocia cu prea multe amintiri dureroase.

— Încerci să te eschivezi, Val, scumpa mea, şi nu cred că e bine. Şi nici pe mama ta nu trebuie s-o ocoleşti. Dă piept cu ea, cu fruntea sus. Eşti în stare să faci asta, Val.

— Nu pot.

— De ce? Doar nu ţi-e frică?

— Ba da, cred că mi-e, am şoptit eu.

— De ea? Sau de ceea ce o să-ţi spună? m-a întrebat

Jake cu blândeţe, luându-mă din nou de mână şi străduindu-se să mă aline.

— De ceea ce are de spus, am recunoscut eu. După care, m-am îndreptat un pic de spate, simţindu-mă mult mai bine după ce făcusem această mărturisire.

— Oh, Val, nu trebuie să te temi. Probabil că aşa e ea din fire. Pun pariu că n-are nicio legătură cu tine, de fapt. Cum ar putea avea vreo legătură cu tine? Erai doar un bebeluş când a început să te neglijeze, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

— Ascultă-mă bine… noi doi semănăm în multe privinţe. Dar una dintre cele mai importante asemănări este integritatea, simţul onoarei şi dragostea pentru adevăr. Nu suport minciuna, şi nici tu, Val; întotdeauna o să ne spunem adevărul. De acord?

— Da, i-am replicat eu, fără să-mi dezlipesc privirea de pe chipul lui.

— Bun, atunci. Acum o să-ţi spun adevărul. Val. Nu ai de ce să te temi. Indiferent ce îţi va destăinui mama ta, nu are nicio legătură cu faptele *tale.* E vorba de ea. Pricepi?

Am oftat adânc.

— Vrei să vin cu tine, când te duci la mama ta?

— Nu ştiu dacă i-ar conveni. S-ar putea să nu mai vrea să vorbească, în situaţia asta.

— Mda, e posibil, a recunoscut el. Dar asta nu putem şti, decât dacă mergem în vizită la ea.

A trebuit să-i dau dreptate.

— Eşti tare drăguţ, Jake, că te-ai oferit să vii cu mine, zău aşa.

— Ţin la tine.

— Şi eu ţin la tine şi ştiu că ai dreptate în tot ce spui. Am

să-i telefonez mâine lui Donald, îţi promit, şi o să mă întâlnesc cu el. Prefer să aud ce are de spus, înainte de a lua vreo decizie în privinţa mamei.

— Să nu te pripeşti, a zis el, apropiindu-se şi sărutându-mă pe obraz.

III

În liniştea camerei întunecate, în patul mare cu baldachin, care fusese al bunicilor mei, Jake m-a iubit aşa cum n-o mai făcusem niciodată până atunci. Încet, cu voluptate, m-a adus pe culmile extazului, aţâţându-mi dorinţele, subjugându-mă. După aceea, am încetat brusc să ne mai mângâiem şi să ne sărutăm, şi ne-am odihnit unul lângă celălalt, trăgându-ne sufletul.

— Mi-ar plăcea să dureze veşnic, mi-a şoptit el.

— Şi mie la fel, i-am susurat plimbându-mi degetele pe pieptul lui.

Jake s-a ridicat rezemându-se pe cot, şi m-a sărutat pe pleoape, pe obraji, pe buze şi pe gât. Un sărut prelung, devorator, după care mi-a dezmierdat sânii. Încet, a coborât, apoi, cu buzele spre locul intim dintre coapse, aducându-mă din nou pe culmile extazului. Îmi tremurau picioarele, tot trupul îmi fremăta sub mâinile lui, tânjind să se contopească cu el. Şi, după câteva clipe, ne-am unit în marea îmbrăţişare a dragostei totale. Ne-am găsit ritmul imediat, ca de obicei, înălţându-ne fericiţi în elanul iubirii noastre, din ce în ce mai pătimaş.

— Te iubesc. Val.

I-am spus şi eu acelaşi lucru.

Mult mai târziu, stând lungiţi împreună, cu braţele şi picioarele înlănţuite, epuizaţi, dar fericiţi, i-am zis lui Jake:

— Totdeauna… e pentru totdeauna. Aşa trebuie să fie.

— Va fi, mi-a răspuns el, strângându-mă la piept şi

sărutându-mă pe păr.

Fericirea de a fi cu Jake mă transpunea într-o asemenea stare de euforic încât nici nu-mi trecea prin minte să mă întreb dacă nu cumva ispiteam soarta pomenind de eternitate. Dar aveam să-mi amintesc ulterior de noaptea aceea şi să reflectez la cuvintele noastre.

Capitolul 18

I

Nu era, totuşi, o zi prea frumoasă. După soarele strălucitor de dimineaţă, cerul se înnorase şi, pe fondul general de cenuşiu-plumburiu, apăruseră nori albicioşi, dar nu avea să plouă. Cel puţin aşa mă asigurase Jake, care se uitase la CNN vreme de câteva ceasuri.

M-am hotărât să mă duc până la Carlyle Hotel, unde trebuia să mă întâlnesc cu vechea mea prietenă Muffie Potter Aston, să luăm masa de prânz împreună. I-am comunicat decizia mea şi lui Jake, când m-am dus în birou să îl sărut şi să-mi iau la revedere.

Jake stătea la masa de lucru de lângă fereastră, care fusese a bunicului, şi făcea nişte însemnări într-un carneţel galben, sorbind dintr-o cutie de Coca-Cola.

— Am plecat, i-am şoptit eu, sărutându-l pe creştet. Ne vedem mai târziu.

— E cam devreme.

— Mă duc pe jos.

— Atâta drum?

Nu-i prea departe, am zis. Cu, râzând.

Nu, deloc, decât că trebuie să traversezi First, Second, Third Avenues, Lexington, Park şi Madison, a remarcat el, zâmbind.

— Simt nevoia de mişcare, am obiectat eu. Parcă aş fi o

raţă îndopată, cum fac francezii ca să obţină *foie gras.* Nu uita cât am putut să mănânc în ultima vreme, Jake Newberg.

— Mmmm. Frumoasă, dolofană şi numai bună de jumulit, a glumit el.

— *Brută.* Nu sunt *dolofana.*

S-a mulţumit doar să zâmbească, în felul său enigmatic. Sau era doar un zâmbet îngâmfat în dimineaţa asta? Nu ştiam exact.

— Te duci la agenţie mai târziu? l-am întrebat eu.

A încuviinţat din cap.

— Trebuie să mă uit prin dosarele alea, pe care Harvey le tot umple de ani de zile. Ştiu că am o grămadă de fotografii prin ele, care ar putea fi folosite în carte. Mă pun în mişcare pe la unu, mănânc ceva cu Harvey, după care mă apuc de lucru. Nu e ceva care să mă solicite intelectual; nu trebuie decât să răsfoiesc dosarele. După ce găsesc ce caut, nu-mi rămâne decât să scot fotografiile de acolo.

— Eu vin acasă după masa de prânz, am zis, ieşind din cameră.

— Să-l suni pe Donald, mi-a reamintit el, pe un ton categoric.

Bine, îl sun. Pa.

— Diseară te duc la un restaurant chinezesc, a strigat el după mine.

N-o să-mi fie foame, aşa că mulţumesc, deşi n-am de ce, i-am răspuns, zâmbind în sinea mea, şi am ieşit repede pe uşă.

II

Fiindcă de ani de zile nu mai hoinărisem prin New York, căscând gura la vitrine, m-am dus pe jos pe East Fifty-seventh Street, îndreptându-mă spre Madison Avenue. Când am intrat pe celebra stradă cu confecţii de lux, am rămas surprinsă văzând nenumăratele magazine şi buticuri

apărute în răstimpul de când nu mai fusesem pe-acolo. Ce plăcere să te plimbi agale, privind la vitrinele cu ultimele noutăţi în materie de vestimentaţie, încălţăminte şi marochinărie.

Nu îmi plăceau, desigur, toate modelele. Preferam confecţiile de stofă sau ţesături uşoare, *în* culori închise, fiindcă ştiam că îmi stăteau bine. Erau şi mult mai practice pentru viaţa pe care o duceam, de fotoreporter de război. Toată garderoba mea se compunea din haine în nuanţe de negru, bleumarin şi cenuşiu, uşor de purtat şi de asortat. Din când în când, mai făceam nebunia să-mi cumpăr şi ceva alb sau crem, dar niciodată în culori vii, fiindcă aveam impresia că nu mă avantajează.

Astăzi, mă îmbrăcasem cu un blazer negru de stofă fină, croit în stil safari, o cămaşă de mătase în stil clasic, bărbătesc, şi pantaloni negri de gabardină. Îmi pusesem cizme cu toc înalt, pe sub pantaloni, şi îmi luasem o geantă de piele verde închis, primită de la Jake, de Crăciun. Ca de obicei, singurele bijuterii pe care le purtam erau nişte cercei cu perlă şi un ceas vechi, Cartier. Pe acesta mi-l dăruise bunica.

În timp ce mergeam pe stradă, am început să mă gândesc la Cecelia Denning, acea femeie unică şi atât de frumoasă, cu care ştiam că semăn la înfăţişare. Eram conştientă că fără ea şi fără bunicul, firește, aş fi ajuns o epavă, bolnavă de nervi incurabilă. Bunica îmi făcuse cunoştinţă cu cea mai bună prietenă a mea, Muffie Potter, care devenise aliata şi partenera mea, după cincisprezece ani.

Muffie avea cu vreo doi ani mai mult decât mine. Locuia în Washington, D.C., pe vremea când eram adolescente, dar ne vedeam ori de câte ori venea în vizită la bunicii ei, care stăteau la Scarsdale. Aceştia erau prieteni cu bunicii mei Denning şi întâmplarea a făcut s-o cunoască şi pe mătuşa Isobel, aşa că prietenia noastră avea aprobarea tuturor.

De atunci, am rămas mereu prietene, deşi viaţa ne purtase pe drumuri diferite. În timp ce eu mă chinuiam cu aparatul de fotografiat pe linia frontului, făcând reportaje de război, Muffie ocupa o funcţie executivă importantă la Van Cleef Arpels, celebrii bijutieri francezi de pe Fifth Avenue.

De curând, se măritase cu Sherrell Aston, renumitul chirurg plastic; spre regretul meu, nu putusem participa la nuntă, căci mă aflam într-un colţ infernal al lumii, unde fotografiam, ca de obicei, suferinţa umană.

De-a lungul anilor, am păstrat mereu legătura prin scrisori, cărţi poştale, fax şi telefon, şi, ori de câte ori ne găseam în acelaşi oraş, ne întâlneam la masă sau la o cafea, în funcţie de timpul disponibil. Mă bucuram să am o prietenă atât de bună şi de leală şi ştiam că şi Muffie gândea la fel despre mine.

Era foarte deosebită. Fata de aur, cum îi spuneam eu, fiindcă *era* de aur, pe dinăuntru şi pe dinafară deopotrivă, dar mai ales la fire. Mi se părea că iradiază lumină şi bunătate.

Muffie era blondă, cu ochi albaştri, şi foarte drăguţă. Avea o înţelepciune rar întâlnită la alţi oameni, şi un fel tranşant de a-şi exprima punctul de vedere. Inclusiv când venea vorba de viaţa ta, dacă îi cereai cumva sfatul.

Dar doar dacă i-l cereai. Nu obişnuia să facă niciun comentariu gratuit. Era mult prea delicată ca să se poarte aşa.

O sunasem ieri ca s-o anunţ că am venit şi să ne dăm întâlnire pentru azi la prânz. După aceea, seara, când am ajuns acasă, mi-a telefonat ea, ca să mai stăm de vorbă şi să aflăm noutăţi una despre cealaltă.

După ce m-am întors la Paris de la Belgrad, am sunat-o pe Muffie la New York, să-i spun de moartea lui Tony. Ştia cât de mult suferisem şi prin ce stări am trecut după aceea, în urma coşmarului care a fost pentru mine slujba de pomenire

de la Londra. După ce mă ascultase cu răbdare, pe parcursul acelei convorbiri telefonice transatlantice, îmi dăduse dreptate în privinţa comportamentului lui Tony Hampton. Tot atunci mă sfătuise să dau uitării trecutul şi să-mi trăiesc viaţa.

Atunci când am descoperit că sunt îndrăgostită de Jake, am sunat-o pe Muffie, de la Les Roches Fleuries, să-i spun de iubirea mea romantică, născută dintr-o lungă prietenie.

L-am spus că îi urmasem sfatul, dădusem uitării trecutul, îngropasem morţii şi îmi trăiam viaţa.

A fost încântată, mai ales de legătura mea cu Jake, care îi făcuse o impresie excelentă în urmă cu doi ani, când îl cunoscuse, aşa că era întru totul de acord cu noile evenimente din viaţa mea.

Aseară, am discutat aşadar despre Jake, sentimentele mele pentru el şi viitorul care ne aştepta împreună.

III

Trecuse o groază de timp de când nu mă mai văzusem cu prietena mea, aşa că ardeam de nerăbdare să mă întâlnesc cu ea.

Am ajuns prima, în restaurantul hotelului Carlyle, dar numai cu câteva minute înaintea ei.

Tocmai mă instalasem pe scaun, când Muffie a apărut plutind, parcă, exact în spatele meu, într-un nor de parfum, împărţind zâmbete tuturor. Arăta nemaipomenit, în costumul său bleu-gri.

După ce ne-am îmbrăţişat strâns, exprimându-ne bucuria de a ne revedea, ne-am aşezat în cele din urmă pe banchetă. Mă privea atentă, cu un aer iscoditor.

După câteva secunde de analiză meticuloasă, a exclamat:

— Arăţi fantastic, Val! Ştiam eu că lake o să-ţi priască.

— Da, aşa e. Întotdeauna a fost un pol pozitiv pentru mine,

dacă privesc bine înapoi. Niciodată nu mă lăsa singură când eram în misiune de serviciu, avea grijă de mine, mă proteja, mă ferea de pericole. Se pare că şi pe atunci mă iubea… Am lăsat fraza neterminată, privind-o pe Muffie cu subînţeles.

— *Bărbaţii* ăştia! a exclamat Muffie, râzând şi clătinând din cap. Dacă îţi mărturisea iubirea lui mai devreme, nu te combinai cu Tony şi scăpai de toată suferinţa pe care ţi-a provocat-o.

— Ai perfectă dreptate. Ştii, şi tu arăţi nemaipomenit.

— O căsnicie fericită face minuni, a murmurat ea.

Zâmbindu-mi. Aplecându-se mai mult peste masă, a continuat: Mai ţii minte ce ţi-am spus odată?

— Mi-ai spus o mulţime de chestii de-a lungul anilor. Muffie. La ce anume te referi?

— În viaţă e ca şi cum ai da mereu cu banul, nu ştiu niciodată ce-o să se întâmple. Uneori, e rău, dar nu întotdeauna. Alteori e minunat. Uită-te *la tine!* Când te-ai întors la Paris, după slujba de pomenire de la Londra, erai amărâtă, deprimată şi furioasă. Acum eşti frumoasă, înfloritoare, cu moralul ridicat şi ţi-a trecut toată supărarea.

— Mai sunt *un pic* necăjită, Muffie. În sinea mea.

— N-ai de ce, Val, a spus ea încetişor, strângându-mă de mână. Nu merită. Nu te mai gândi la asta. De necazuri poţi scăpa doar vorbind despre ele. Şi cum Tony e mort, n-ai cum să-i mai spui cât de mult te-a supărat.

— Ştiu. Cred că ai dreptate. Dar… M-am oprit, văzând expresia de pe chipul ei. Ştiam că n-avea niciun rost să mai continuu; lăsam impresia că mă lamentez, la fel ca Donald. Nu-i pot suferi pe văicăreţi, aşa că nu trebuia să mă port ca ei. Am preferat să-mi păstrez gândurile pentru mine.

Am comandat apă minerală, din care am băut cât timp am studiat lista de bucate. Am ales aceleaşi feluri de mâncare, cum făcusem de atâtea ori pe vremuri: sparanghel cu sos acru, calcan prăjit şi mazăre verde. Fără cartofi, fără pâine şi

fără vin.

— Trebuie să mai slăbesc, i-am spus eu, zâmbind strâmb şi continuând să sorb din apă. Lui Jake îi place să mănânce şi mă îndoapă şi pe mine. Sau aşa mi se pare mie. Când suntem plecaţi în delegaţie, nu prea ai ce mânca şi, oricum, nici nu mai apuci de multe ori să înghiţi ceva.

— Nu pari deloc grasă. Eşti… divină.

— Dacă spui tu, cea mai bună prietenă a mea, Muffie.

Am discutat un timp despre vieţile noastre atât de diferite. Apoi, ca din senin, Muffie a zis;

— Foarte ciudat, Val. În ultima vreme, m-am tot întâlnit cu fratele tău.

— Cu Donald? am exclamat eu, holbându-mă la ea.

— Cu Donald cel Mare, cum îi spuneai tu. Trece mereu să mă salute, ceea ce mi se pare straniu, ştiind relaţia dintre voi şi faptul că nu sunteţi prea apropiaţi.

— Prea apropiaţi! Ce eufemism!

Muffie a încuviinţat din cap, râzând.

— De obicei, vine de braţ cu fata aia frumoasă. Din câte am aflat, îi merge bine la revistă.

Am oftat adânc.

— E în elementul lui… cronica mondenă despre staruri. Donald e un om făcut, ce părere ai?! De un lucru sunt sigură – şi-a găsit slujba visurilor lui.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Acum şapte ani, la Paris. Ba nu, nu-i adevărat. L-am văzut şi după aceea, la înmormântarea bunicului, când a fost efectiv îngrozitor, Muffie. Mai ţii minte cum turuia mereu despre testament?!

— Mi-aduc aminte şi de mama ta, în ziua aceea. Mama spunea întotdeauna că la Margot Denning aparenţele înşală şi că, de fapt, nu e atât de grozavă pe cât pare. Eu, însă, cred că greşea. Da. Aparenţele înşală la Margot Denning, dar în sensul că nici nu-ţi închipui ce-i poate pielea, şi aceasta stă la

originea problemei tale cu ea.

— Cum adică? am întrebat eu, încruntându-mă.

— M-am gândit mult la mama ta, Val, după înmormântare. Cred că are un trecut.

— Cum să aibă un trecut? S-a măritat cu tata când avea douăzeci şi trei de ani, iar pe mine m-a făcut la douăzeci şi cinci.

— În fine, poate *un trecut* nu e tocmai cuvântul potrivit. Ce vreau eu, de fapt, să spun este că are ceva de ascuns. Muffie şi-a luat un aer gânditor, mijind uşor ochii albaştri şi spunând rar şi apăsat: Părinţii mei şi alte persoane consideră că mama ta e superficială, dar nu cred că-i adevărat. Da, o preocupă aspectul exterior, hainele, bijuteriile şi chestiile de genul ăsta, dar are în ea şi o anumită profunzime.

Am rămas cu gura căscată la ea.

— Nu cred că-ţi mai împărtăşeşte şi altcineva părerea! Aşa-zisa mea mamă e extrem de superficială şi rece, ca un sloi de gheaţă. Ştii că bunicul îi spunea Aisbergul Aggie şi Crăiasa Zăpezilor.

— E o femeie rece, nu încape nicio îndoială în această privinţă. Dar în niciun caz proastă. Pe Margot Scott Denning n-o poate duce nimeni de nas. Ai de gând să te vezi cu ea cât stai aici?

— Nu cred.

— Am auzit că a avut o criză, ba nu, un atac de cord. Mi-au spus părinţii mei.

— Două atacuri de cord, după cum susţine Donald.

— Dar nu-i chiar atât de bătrână.

— Nu, de fapt are cincizeci şi şase de ani.

— E bolnavă, într-adevăr?

— Donald crede că o să dea ortul popii, dar poate că doar exagerează, cum îi stă în fire, dacă mai ţii minte.

— Da, întotdeauna a fost un cabotin. Câţi ani are acum?

Vreo douăzeci şi cinci?

— Douăzeci şi şase. Dar parcă ar avea patru. E foarte infantil.

A râs.

Şi eu la fel. Muffie avea un efect benefic asupra mea, căci mă determina să nu mai tău lucrurile chiar aşa în serios, îmi ridica moralul întotdeauna, ceea ce îmi plăcea enorm la ea.

— Ai de gând să te întâlneşti cu ea? m-a întrebat Muffie, aplecând capul pe umăr. Ştiu ce sentimente ai faţă de ea, dar mă gândeam… A lăsat fraza neterminată, văzând ce mutră acră făcusem.

— Donald zice că ea vrea să mă vadă, dar nu cred că o să mă las convinsă de linguşelile lui.

Muffie şi-a lăsat capul pe spate, hohotind de râs:

— *Linguşeli*, ce cuvânt nostim, Val, absolut nostim!

— Pare cam arhaic, dar asta mi-a trecut prin minte.

Muffie?

— Da.

— Vreau să te întreb ceva…

— Dă-i drumul, ştii că mă poţi întreba orice.

— Susţii că Margot Denning e mai *complexă* decât crede lumea?

Exact. Cred de asemenea că e bolnavă. Bolnavă mintal. Pe toată durata căsniciei, tatăl tău nu a făcut decât să-i alimenteze această stare. Dacă o deranja sau o tulbura ceva, tatăl tău nu avea puterea să o ajute, ei, dimpotrivă, prin pasivitate îi agrava starea. Asta fiindcă n-avea forţa sau voinţa să i se împotrivească. Să o *înfrunte,* dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Se poate. Bunica mea a susţinut tot timpul că tata era sub papuc. Folosea această expresie ori de câte ori îl caracteriza pe fiul său. Bunicul era şi el dezgustat de tata – la fel şi mătuşa Isobel. Susţineau că mama îl juca pe degete cum poftea şi sunt sigură că aşa stăteau lucrurile.

Muffie a încuviinţat din cap.

— Am văzut cu ochii mei toate astea, nu-i nevoie să mă convingi. Bineînţeles că lucra pentru ea ia Lowell's, a mai adăugat ea, încreţind nasul. O situaţie cam ciudată, dacă mă gândesc bine acum. Nu crezi?

— Ba da, dar lui îi convenea. Tata avea o existenţă comodă, din punctul ăsta de vedere. Nu cred că se pricepea prea mult la afaceri, or mama i-a asigurat o slujbă nemaipomenită. Vicepreşedinte la firma de cosmetice Lowell's, fondată în 1898, adică acum o sută de ani. Bunica mea, Violet Scott, era preşedinte, dacă mai ţii minte. Mână forte, ca şi mama, acum. Am tras aer în piept, oftând, şi am continuat: Acum opt ani m-am certat îngrozitor cu mama, i-am spus că n-am să mai vorbesc cu ea în viaţa mea. Dar am făcut-o, la înmormântarea bunicului. În fine, de-abia dacă am schimbat câteva cuvinte cu ea, deşi a încercat să ne împăcăm.

— Am fost *martoră* la scena aia, a exclamat Muffie, pe un ton acid.

— Şi mai e ceva, Muffie. Când mătuşa Isobel a venit la

Paris acum un an şi jumătate, a zis că femeile Scott sunt cam tiranice. Şi a făcut o remarcă răutăcioasă la adresa lui Violete Scott.,

— Ce-a zis?

— Că bunica mea Violet Scott era o scorpie, iar mama *semăna cu* ea. Ştii ce directă e Isobel.

— Ba bine că nu, râse Muffie. Devenind apoi serioasă, *a* continuat: Uite ce e, Val, nu trebuie să-l asculţi pe fratele tău. Dacă n-ai chef s-o vezi pe maică-ta, nu te obligă nimeni s-o faci. Din câte ştiu eu, n-a mişcat un deget pentru tine.

— Nu mi-a dat nimic, *nada, zilch,* am replicat eu, privind-o pe Muffie cu subînţeles. Nu crezi că ar fi o ipocrizie din partea mea să mă întâlnesc cu ea?

Muffie a chibzuit câteva clipe

— Mda, cam aşa s-ar părea. Dar ce ţi-a venit să iei în calcul varianta asta? Din cauza atacurilor de cord?

— Nu neapărat. Cum crezi că aş putea simţi ceva pentru ea? O femeie care nu a manifestat niciodată vreun interes pentru mine. Ştia că am fost rănită în Kosovo… S-au scris nenumărate articole despre moartea lui Tony şi despre faptul că Jake şi cu mine am fost răniţi în acele împrejurări. S-a vorbit mult şi la televizor. N-a încercat niciodată să ia legătura cu mine, să afle cum mă simt. Dar aşa e ea. Nu-i pasă de mine. Ştii, Jake tot insistă să mă duc s-o văd.

— *Jake?* Dar de ce, Val? s-a mirat Muffie.

— E de părere că trebuie să am o explicaţie cu ea, s-o întreb de ce s-a purtat aşa cu mine, mai ales când eram mică.

— Nu vei afla nimic, a decretat Muffie, pe un ton autoritar. N-o să ţi se destăinuie niciodată. *Dacă* are ceva de destăinuit.

— Mai adineauri spuneai ceva despre un trecut.

— Da, cred că există ceva în viaţa ei dinainte, care explică comportarea ei. Ei şi, ce-i cu asta? Nu se poate să aibă vreo legătură cu tine. S-ar putea ca din acel motiv să se fi *comportat* ciudat, dar *nu tu* eşti *cauza.*

— Cred că ai dreptate.

— Nu te expune altor suferinţe din partea ei. Te-a chinuit destul când erai mică. Şi uneori eşti atât de vulnerabilă!

— Nu faţă de ea! Nu simt nimic pentru ea! am exclamat eu. Într-un fel, e o străină pentru mine. A devenit o străină pentru mine, pe măsură ce am crescut.

Muffie a încuviinţat din cap, fără să comenteze nimic, căci în acel moment un chelner îi punea în faţă farfuria cu sparanghel. Am fost servită şi eu, după care am început să mâncăm. Automat, am schimbat subiectul. Cum i-am zis lui Muffie, aveam lucruri mai interesante de discutat.

Ulterior însă, mi-am dorit s-o fi încurajat pe Muffie să-şi exprime gândurile mai pe larg, fiindcă un om prevenit face

cât doi. Trebuia s-o fi ascultat, de asemenea, şi să nu mă întâlnesc cu mama. Dar, din păcate, n-am ţinut seama de sfatul ei şi am reacţionat după capul meu.

Capitolul 19

I

Cine e tipul care seamănă cu Kevin Costner? m-a întrebat fratele meu Donald, intrând după mine în salonul apartamentului din Beekman Place.

— E cel mai bun prieten al meu, Jake Newberg. Ai să-l cunoşti mai târziu. E fotoreporter. Lucrăm mult împreună.

— Dormiţi şi mult împreună, pun pariu, mi-a trântit-o Donald. Răsucindu-mă pe călcâie, am exclamat enervată:

— Deja mă scoţi din sărite, Donald, şi n-ai venit decât de două minute! Nu uita că eşti aici nu ca să discutăm despre relaţia *mea,* ci despre raportul dintre tine şi mama ta.

— E şi mama ta, Val, mi-a replicat el, după care s-a grăbit să continue, aproape scuzându-se: Nu trebuie să te superi. L-am zărit în treacăt când am intrat în apartament şi chiar mi s-a părut că *seamănă* cu Costner.

Am oftat şi m-am aşezat pe fotoliu, fără niciun comentariu.

Donald s-a instalat pe canapea şi, fără să vorbească, *a* început să mă studieze cu atenţie de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată.

Mă holbam şi eu la ei.

Muffie avea dreptate. Fratele meu se făcuse tare chipeş. Semăna cu mama – părul negru ca al ei, trăsături frumos cizelate, acelaşi nas perfect, pomeţi netezi, frunte înaltă, plus ochii ei verzi. Dar nu era înalt şi mlădios ca ea; eu îi semănăm în această privinţă. Dar asta reprezenta singura noastră asemănare fizica, în rest, eram o Denning get-beget.

Donald putea fi considerat un Scott autentic, clona ei

masculină, leit cu ea până şi în privinţa felului în care părul forma în mijlocul frunţii un fel de V, foarte frapant. Nu avea, totuşi, constituţia ei; din acest punct de vedere, semăna mai degrabă cu tata. Donald nu era prea înalt, avea oase mici, exact ca tata.

Cum Donald mă analiza fără jenă, am început să mă simt prost şi am zis:

— Ce s-a întâmplat? De ce te holbezi aşa la mine? Parcă ai vrea să înveţi pe de rost fiecare detaliu al feţei mele.

Mi-a zâmbit cu gura până la urechi, arătându-şi dinţii aceia perfecţi, ca un şirag de perle, pentru care l-am invidiat întotdeauna;

— Nu te-am mai văzut de multă vreme… dar nu-i nevoie să-ţi memorez faţa, o cunosc prea bine… A oftat lung şi a rostit, aproape în şoaptă: Când eram mic, mă iubeai, Val.

Luată prin surprindere nu numai de cuvintele lui, ci şi de atitudinea lui blajină, am amuţit complet; de obicei avea un ton agresiv în discuţiile cu mine.

— Spune, nu-i aşa că mă iubeai? a insistat el.

— Da, ai dreptate, te iubeam, am recunoscut eu. Ţineam mult la tine, pe atunci.

— Şi de ce ai încetat să mai ţii la mine?

— N-am încetat, de fapt, am murmurat eu, încruntându-mă. Maică-ta a fost de vină. A pus laba pe tine şi, în felul ăsta, m-a îndepărtat.

— Dar e şi mama ta.

— Ea doua oară când spui asta, în numai câteva minute! Nu, Donald, nu e mama mea. M-a adus pe lume, da, dar n-a fost niciodată o mamă pentru mine, nu mi-a arătat niciun fel de dragoste maternă.

— Ştiu asta, a recunoscut el, calm.

Din nou m-a luat prin surprindere. Nu-mi venea să cred că îmi dădea dreptate în privinţa mamei. Dar n-am spus niciun cuvânt. Încercam să-mi explic de ce această bruscă

schimbare de ton. Am intrat imediat la bănuieli.

— Ce-nseamnă toată chestia asta, Donald?

A clătinat din cap, preferind să tacă.

— Hai să vorbim pe şleau.

Donald s-a rezemat de spătar şi a scuturat iarăşi din cap.

— N-am priceput prea mult, fiindcă nu vrea să-mi spună. Dar, în esenţă, are legătură cu testamentul ei. Mama n-a vrut să-mi dea niciun fel de amănunte.

— Cum adică? Mi-ai spus că moştenirea ta e legată cumva de a mea. Nu pricep.

— Nici eu, fiindcă nu vrea să-mi explice. Dar după ce a avut primul atac de cord, mi-a cerut să te aduc acasă, la New York. Dar n-ai vrut să vii. Nu prea i-a convenit, crede-mă, apoi a urmat al doilea atac. Când s-a simţit mai bine, a insistat şi mai mult pe tema asta. Mi-a zis că e *imperativ* necesar să vii, deoarece era vorba de o grămadă de bani. Asta e tot ce ştiu.

— Am înţeles. Deci e vorba doar de Margot Scott Denning şi de banii ei.

— Adevărat.

— Nu mă interesează banii ei. Poţi să iei şi partea mea. Toată, Donald.

— Drăguţ din partea ta. Accept cu plăcere. Dar mai întâi trebuie să discuţi cu ea, *să te vezi* cu ea. Haide, surioară dragă, fă te rog asta, pentru mine.

— Donald, de ce continui să mă superi, când ştii că ai nevoie de ajutorul meu?

S-a încruntat, cu un aer nedumerit.

— Ai uitat că nu pot suferi să-mi spui „surioară“?

— Iartă-mă, *Val.*

— Bun, e sau nu cu un picior în groapă?

— Nu, a recunoscut el. Nu tocmai. Pare să se simtă mult mai bine, iar doctorul a spus că poate merge la serviciu de săptămâna viitoare, dar numai câteva ore pe zi. Nu trebuie

să facă prea mult efort şi are nevoie de multă odihnă.

— Chestia asta mă pune pe gânduri. Mi s-a părut, întotdeauna, hiperactivă, după felul cum se mişca, foindu-se de colo-colo, când eram mici. Nu stătea o clipă locului şi dădea pe-acasă numai din când în când. O găseai mereu la birou, la Lowell's.

— Aşa e. Chiar şi când eram foarte mici, punea munca pe primul plan. Iar de la moartea tatei, afacerile reprezintă singura ei raţiune de a fi.

!Oh —

— Să ştii că îi simte lipsa, Val.

— Donald, tata a murit acum zece ani! Vrei să spui că suferă şi acum după el?

În gol.

Tăcerea a devenit apăsătoare.

Donald părea atât de amărât şi de tulburat încât a început să mi se facă milă de el. Cum îl mai muştruluiam! Când era mic se uita la mine cu aceeaşi privire ca acum. Un băieţel drăguţ şi scump, până s-a băgat ea pe fir şi a stricat totul. Dar îl iubisem, aici avea dreptate. Până ce îl înhăţase monstrul acela de femeie, care ne-a adus pe amândoi pe lume.

Trăgând adânc aer în piept, am rupt tăcerea spunând:

— Muffie mi-a povestit că, întâmplător, s-a tot întâlnit cu tine în ultima vreme şi că de fiecare dată erai însoţit de o fată frumoasă. E vorba de cineva anume?

— Mda, într-un fel… o fată nemaipomenită, la care ţin enorm. S-a rezemat cu spatele de canapea, mijind ochii din cauza soarelui. Bun, deci, te-ai văzut cu Muffie Potter.

— Da, ieri, la dejun.

— Val, uite ce e, cred că trebuie neapărat să te întâlneşti cu ea! Mă refer la mama, a exclamat el, foarte insistent. N-o să-mi spună nimic, până nu discută cu tine. Mi-a repetat chestia asta de nu ştiu câte ori. Trebuie să ştiu ce-i cu testamentul ăla, or numai tu poţi afla. Val, e vorba de viitorul

meu.

— Nu mi-am propus să mă văd cu ea. De altfel, n-am avut de gând să mă întâlnesc nici cu tine, Donald. Am venit aici cu nişte treburi, împreună cu Jake, care de altminteri m-a şi îndemnat să mă văd cu tine. Consideră că e bine să lămuresc lucrurile, o dată pentru totdeauna. Să aflu de ce s-a purtat urât cu mine, când eram mică.

— Aşa o fi, surioară. Adică, Val, s-a corectat el repede, încercând vădit să fie drăguţ cu mine şi să-mi între în graţii.

Normal, doar voia ceva de la mine! Dar, expresia feţei Im era atât de imploratoare încât. M-am trezit spunând:

— Nu pot să-ţi promit că o să mă întâlnesc cu ea înainte de a pleca, Donald, dar am să mă gândesc. *Asta* îţi pot promite.

Încântat de afirmaţia mea, mi-a zâmbit radios.

— Mulţumesc. Îţi rămân recunoscător pentru gestul tău. Oricum, nu crezi că ar trebui să aflăm amândoi ce e în mintea ei?

— Ai dreptate, am consimţit eu.

— Când crezi că o să te întâlneşti cu ea?

— N-am spus că o să mă întâlnesc cu ea. Dar, în regulă, am să-i *telefonez.* Înainte de a pleca din New York. Hai să nu mai discutăm despre asta acum. Nu mă mai sâcâi, fiindcă s-ar putea să mă răzgândesc, l-am ameninţat eu, dându-mi seama că mă purtam cu el ca în copilărie, când îl bruftuluiam tot timpul.

A început să râdă, gândindu-se şi el, probabil, la acelaşi lucru.

— Bun, s-a făcut. Ia zi, când îmi prezinţi clona lui Costner?

— Se discută despre mine? a întrebat Jake, din pragul uşii.

Stătea rezemat de perete, dezinvolt, îmbrăcat cu blugi şi un tricou alb.. Am recunoscut în sinea mea că semăna într-adevăr cu actorul.

— Intră, Jake, am zis eu, ridicându-mă în picioare. Să-ţi fac cunoştinţă cu fratele meu, Donald, care a fost tare drăguţ

astăzi, şi nu nesuferit ca de obicei.

Donald a râs, ridicându-se şi el.

Cei doi bărbaţi s-au îndreptat unul spre celălalt şi şi-au întins mâna.

— Vrei o cafea sau preferi să bei ceva, Donald? l-a Întrebat Jake.

— Deocamdată nu, mulţumesc, dar poate mai târziu,

Jake.

Jake s-a aşezat pe fotoliul de lângă mine şi, privindu-mă lung, m-a întrebat:

— La spuneţi-mi, aţi rezolvat marile probleme ale lumii?

— Nu, am răspuns eu, repede. Dar i-am promis lui Donald că am să iau legătura cu mama, înainte de a pleca din New York.

Jake a încuviinţat din cap.

— De ce n-o faci acum? Trebuie să te vezi cu ea cât mai curând. Haideţi să scăpăm de treburile astea de familie. Val, ştii că avem mult de lucru la carte.

— Scrieţi amândoi o carte? a întrebat Donald, luminându-se la faţă. Despre ce e vorba în ea?

Până să-l pot opri, Jake îi povestea deja lui Donald despre *Flori de război,* mai entuziasmat şi mai încântat decât oricând. N-aveam cum să curm şuvoiul acela de cuvinte şi, firește, Donald savura fiecare vorbă, fascinat de relatarea lui Jake.

M-am ridicat în picioare şi am traversat încăperea. Când am ajuns la uşă, am zis:

— Mă duc să-mi iau ceva rece de băut. Vreţi şi voi ceva?

S-au uitat unul la celălalt şi au scuturat din cap fără să spună nimic, apoi şi-au reluat imediat conversaţia. Am ridicat din umeri şi am pornit pe coridor, spre bucătărie. În clipa în care am deschis uşa, mi-a trecut prin minte ideea că Donald se schimbase un pic în bine. Nu mai era aşa răutăcios ca înainte. Devenise, de fapt, aproape civilizat. Se mai

întâmplă şi minuni, am murmurat eu. După care, instinctiv, m-am întrebat ce carte juca, de fapt, Donald.

II

Mai târziu în seara aceea, când ne pregăteam să mergem la cină, Jake s-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Sun-o acum pe mama ta; aranjează să te vezi mâine cu ea.

— Mâine! am exclamat eu, îngrozită. E prea *curând!*

— Prea curând pentru ce?

— Să mă văd cu ea, Jake. Am nevoie de timp să mă pregătesc, înainte de a mă aventura pe teritoriul ei. Şi e preferabil s-o sun şi să mă duc acolo imediat, ca să nu apuc să mă răzgândesc… M-am oprit, privindu-l fix.

— Şi să renunţi? Asta voiai să spui?

Am încuviinţat din cap.

Jake a traversat încăperea din câţiva paşi şi m-a luat în braţe, strângându-mă drăgăstos la piept.

— Uite ce e, iubito, acum nu mai poate să-ţi facă niciun rău. Eşti o femeie în toată firea, corespondent de război, o femeie care a înfruntat toate tipurile de primejdii. Poţi să te vezi cu ca *aricind.* Val, nu e nevoie să te pregăteşti în vreun fel. Asta e o prostie. Pune mâna pe telefon, formează numărul şi povesteşte-i de vizita lui Donald de astăzi.

— Ştie deja! am exclamat eu, tăindu-i vorba. I-a povestit el totul.

— OK. Poate. Spune-i atunci că vrei să te vezi cu ea, mâine. Merg cu tine, dacă vrei.

— Sigur că vreau, am zis eu, simţindu-mă oarecum jenată de atitudinea mea dinainte. În fond, ce putea să-mi facă Margot Scott Denning? Nimic, desigur. Aveam însă amintiri atât de urâte despre ea, că întotdeauna mă treceau sudorile la gândul că urma să mă aflu în prezenţa ei. Deşi nu o mai

văzusem de la înmormântarea bunicului.

— Bine, am acceptat eu. O sun acum.

— Ce fată cuminte!

M-am dus la telefon şi am format numărul apartamentului din Park Avenue.

Când mi-a răspuns, am zis:

— Val la telefon. Mi-a spus Donald că vrei să mă vezi.

— Da, vreau, a răspuns ea, încetişor. Ce mai faci, Valentine?

Ce mai fac, am repetat eu în gând. Ce tupeu avea! Era, practic, prima oară în viaţa mea când mă întreba ce mai fac. Brusc, – bănuielile au atins cote alarmante.

— Când ne putem întâlni? Ce-ai zice de mâine?

— Păi, eu…

I-am retezat-o cu răceală:

— Ar fi mai bine să ne vedem mâine după-amiază. Pe la patru. Nu cred că mai sunt disponibilă într-o altă zi.

— Foarte bine, a zis ea. Ne vedem la patru,

— În regulă, i-am răspuns şi am închis.

Capitolul 20

I

Deşi eram agitată la gândul că urma să mă întâlnesc cu mama şi, iniţial, fusesem de acord să vină şi Jake cu mine, în ultimul moment mi-am dat seama că ar fi fost mai bine să mă duc singură.

În acea dimineaţă de duminică, ajunsesem la concluzia că aveam şansa să aflu mai multe dacă mă duceam neînsoţită la ea acasă. Aşa că cam explicat toate astea lui Jake, la micul dejun, sperând să înţeleagă motivaţia mea.

La început, n-a fost prea încântat de decizia mea, dornic ca de obicei să mă protejeze, apoi mi-a dat dreptate.

Încuviinţând din cap, părea mai convins când a zis:

— În regulă, Val, du-te singură, dacă crezi că e mai bine aşa. Nu uita să-ţi păstrezi cumpătul şi să rămâi impasibilă.

Am fost de acord cu el că era cea mai bună modalitate de abordare a situaţiei. Mama solicitase întrevederea, iar eu acceptasem pentru a afla ce avea să-mi spună.

De fapt, eu veneam în vizită, aşa că puteam pleca oricând pofteam. Simplu ca bună ziua. Şi foarte liniştitor.

Mai târziu în acea zi, am pornit pe jos pe First Avenue în căutarea unui taxi, repetându-mi în gând că vizita trebuia să fie cât mai scurtă şi la obiect.

A zăbovi în casa unde fusesem atât de nefericită în copilărie nu putea decât să sporească mânia din sufletul meu. Firește, nu voiam să mă las copleşită de resentimente, fiindcă asta n-ar fi făcut decât să mă enerveze.

Mama continuase să locuiască în apartamentul acela tradiţional de pe Park Avenue şi după moartea tatei. Era limpede că se ataşase de locuinţă, unde ea şi tata se mutaseră în 1965, când se căsătoriseră.

Când taxiul a ieşit de pe East Fifty-seventh Street şi a pornit pe Park, l-am rugat brusc pe şofer să oprească, după care am coborât.

După ce i-am achitat taximetristului contravaloarea cursei, am inspirat adânc aerul curat de afară. În taxi, mi se făcuse dintr-o dată foarte cald şi avusesem chiar o uşoară senzaţie de claustrofobie.

Am pornit, aşadar, pe jos pe Park spre Seventy-third Street, unde se află apartamentul, încercând să-mi alung starea de anxietate care pusese stăpânire pe mine. O fracţiune de secundă, mi-a fost teamă să nu vomit, după care mi-am dat seama că senzaţia aceea ciudată se datora perspectivei de a mă întâlni cu mama. N-am ştiut niciodată la ce să mă aştept din partea ei, cum avea să reacţioneze sau ce era în stare să spună, aşa că mă îngrozea ideea de a fi în

preajma ei.

După o bucată de mers pe jos, mi-a trecut senzaţia de greaţă şi am început să mă simt mai bine.

Jake îmi spusese deunăzi că mama nu-mi mai putea face niciun rău, şi avea perfectă dreptate. Nu mai eram fetiţa pe care o rănea atât de uşor cu neglijenţa ei plină de cruzime şi cu lipsa de iubire. Devenisem o femeie în toată firea, aveam treizeci şi unu de ani, înfruntasem o mulţime de pericole în meseria mea. O femeie independentă, care se întreţinea singură, O femeie pe deplin responsabilă de ea şi de viaţa ei. Nu mai aveam nevoie de mămica aceea evazivă după care tânjisem tot timpul, în anii copilăriei.

În ciuda încordării şi a acelei temeri vagi, dintr-o dată devenisem mult mai încrezătoare în privinţa perspectivei de a mă vedea cu ea. Deşi o făceam la insistenţele lui Donald, dacă era să fiu sinceră, pe undeva simţeam şi eu nevoia să o văd. Jake avea dreptate în această privinţă… fă curat, îmi spusese el. Înfruntând-o, speram să pot ucide demonii, demonii aceia care mă obsedau dintotdeauna.

II

Arăta neschimbată,

Margot Scott Denning. O mare frumuseţe americană.

Şi era *la fel de* frumoasă. Părul negru, terminat în formă de V, deasupra frunţii mândre şi late; ochi verzi sub sprâncene negre şi arcuite; trăsături cizelate; un nas perfect; buze cărnoase, roşii ca sângele în contrast cu paloarea tenului de un alb imaculat. Un chip care sucise şi sucea, probabil, şi acum, capul multor bărbaţi.

Înaltă. Subţire ca o trestie. Elegantă într-o fustă de stofă gri, la care îşi asortase un tricou roşu de caşmir şi o jachetă la fel, pe care şi-o pusese doar pe umeri, înnodându-şi mânecile la gât. Cerceii simpli cu perle, la locul lor ca de

obicei, şi nelipsitul şirag de perle. Picioare subţiri şi lungi, foarte frumoase, în ciorapi de mătase cenuşii. Pantofi fini din piele gri.

Mama mea.

Cu paisprezece ani în urmă părăsisem acest apartament şi mă dusesem în Beekman Place, la dragii şi iubiţii mei bunici, care mă luaseră la ei cu toată dragostea.

Şi în tot acest răstimp, ea nu se schimbase deloc. Nu se vedea că fusese bolnavă. După părerea mea, părea sănătoasă tun.

Mi-a deschis chiar ea, salutându-mă cu vocea ei rece şi serioasă, de care mi-aminteam atât de bine. Dar n-a schiţat nici un gest de a mă îmbrăţişa, ceea ce nu m-a surprins câtuşi de puţin. Nu fusese niciodată afectuoasă, mai ales cu mine. Şi, firește, mei eu n-am făcut vreo mişcare spre ea. M-am mulţumit doar să-i răspund la salut, pe un ton neutru.

Am intrat după ea în salon.

O încăpere spaţioasă şi elegantă, cu vedere spre Park Avenue; camera, ca şi ea, era neschimbată.

Câteva clipe, am avut senzaţia că timpul încremenise. Anii copilăriei mi-au revenit în minte năvalnic… suferinţele îndurate, jignirea şi nepăsarea permanentă, singurătatea, senzaţia oribilă de a fi mereu respinsă. Un vârtej ameţitor de sentimente şi emoţii în lumina palidă de asfinţit, care scălda acea frumoasă cameră.

Anii din urmă s-au risipit… glasuri amuţite de mult, chipuri uitate, toate erau dintr-o dată cu mine, ecouri şi imagini ale trecutului invadând prezentul. Câteva clipe, am ameţit, epuizată; credeam că o să mi se facă rău.

Foarte rapid, însă, mi-am venit în fire, alungind din minte durerea anilor trecuţi. Nu voiam să mai privesc înapoi. Contemplarea fantomelor din negurile apuse era o pierdere de timp. Priveam fix înainte, spre viitor.

Mama s-a aşezat la locul ei, pe *obergère* franţuzească

acoperită cu şaten sidefiu, lângă o canapea Ludovic al XV-lea, tapisată cu mătase în dungi sidefii şi roşii, amplasată lângă şemineu.

N-am căzut în capcana de a mă instala în fotoliul unde mi se cerea întotdeauna să stau când eram mică. Am preferat să rămân în picioare lângă şemineu, rezemată cu mâna de poliţa de deasupra.

M-a studiat câteva momente, din cap până în picioare, cum făcuse şi Donald, ieri.

Am ţintuit-o şi eu cu privirea, fără să clipesc, cu faţa ca o mască inexpresivă.

Ştiam că îmi stătea bine cu jacheta mea neagră, cămaşa albă de mătase şi pantalonii negri de gabardină. Îmi trecuseră emoţiile. Eram calmă, imperturbabilă şi perfect stăpână pe mine.

— Arăţi bine, Val, a zis ea, în cele din urmă, cu vocea ei aristocratică şi frumos modulată.

Am dat din cap, spunând:

— Şi tu la fel. Dar nu cred că ne-am întâlnit ca sa analizăm cum arătăm sau cum ne merge cu sănătatea. Donald e foarte agitat. Zice ca de când ai avut primul atac de cord tot faci aluzii la testamentul tău şi la partea de moştenire care-i revine. Susţine însă că nu vrei să discuţi nimic cu el. Până nu stai de vorbă mai întâi cu mine. Aşa că iată, am venit, la cererea lui Donald, ca să zicem aşa. Vrei să trecem la subiect?

Tăcea.

Stătea pur şi simplu acolo, contemplând tabloul de deasupra căminului. Îl ştiam atât de bine. Un Boudin celebru, plin de o lumină extraordinară; mi-aduc aminte cât de tare mă fascina în copilărie. Azi, cerul mi se părea uluitor: un Albastru perfect, orbitor ti Renunţând să mai privesc tabloul acela remarcabil şi extrem de valoros, m-ara uitat la mama şi am abordat subiectul pe care trebuia să-l elucidez.

— Nu-mi dau scama cum moştenirea mea poate fi legată de cea a lui Donald, dar cred că e cazul să-ţi spun, că eu nu am nevoie de nicio moştenire. Lasă-i totul lui Donald.

Scuturându-se de gânduri, s-a îndreptat de spate şi a exclamat:

— Nu se poate!

— Ba da, se poate. Renunţ de bună voie. Schimbă-ţi testamentul în favoarea lui!

— Nu pot face asta. Şi nici tu nu poţi. *Tu* trebuie să moşteneşti Lowelps. N-am cum să schimb lucrul acesta.

— De ce?

— Fiindcă tu eşti descendenta pe linie feminină a fondatoarei firmei Lowell, şi doar o femeie poate moşteni compania. Aceasta este tradiţia statornicită de stră-străbunica ta, Amy-Anne Lowell. Ea a întemeiat firma Lowell în 1898, când a deschis o drogherie în Greenwich Village. A decretat că numai descendentele pe linie feminină pot moşteni firma. Şi aşa a fost mereu de atunci. Amy-Anne i-a lăsat compania fiicei sale Rebecca, iar aceasta, la rândul ei i-a transmis-o fiicei sale Violet, care a fost mama mea şi bunica ta. Iar mama mi-a lăsat-o mie. La rândul meu, ţi-o voi ceda ţie. Asta este tradiţia familiei noastre.

Eram atât de uluită încât am amuţit vreme de câteva momente. Regăsindu-mi în cele din urmă glasul, am zis:

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă nu dădeai naştere unei fete? Dacă-i aveai doar pe Donald? Sau numai băieţi?

— În acest caz, soţia fiului cel mai mare moştenea compania. N-ar fi avut decât un rol reprezentativ. Conducerea de zi cu zi a firmei ar fi fost asigurată de persoane competente. Dar ea ar fi fost proprietara şi preşedintele. Nu s-a întâmplat totuşi aşa ceva, în cei o sută de ani care s-au scurs de la înfiinţarea companiei, întrucât Amy-Anne Lowell a avut numai urmaşe.

Rumegând bine cuvintele ei, am întrebat:

— Ai ştiut lucrul acesta dintotdeauna? Cunoşteai tradiţia instituită de Amy-Anne şi pe vremea când eram eu mică?

— Da.

— Atunci de ce te-ai purtat aşa de mizerabil cu mine?

S-a uitat chiorâş la mine, încruntându-se, ceea ce o făcea să pară urâtă. Aplecându-se uşor în faţă, a exclamat:

— Cum poţi să spui o asemenea grozăvie?! Erai frumos îmbrăcată, bine hrănită şi îngrijită în acest apartament elegant. Aveai camera ta – foarte frumoasă, ţin să-ţi aduc aminte. Ai frecventat cele mai bune şcoli, ai petrecut cele mai minunate vacanţe. Clătinând din cap, a continuat: Eşti absurdă. Şi nerecunoscătoare, foarte nerecunoscătoare, după tot ceea ce am făcut pentru tine. *Zău aşa,* Valentine.

— Scuteşte-mă pe mine de *zău* pe tonul ăsta, sau de cuvinte ca *nerecunoscătoare.* Ce ai spus e perfect adevărat, despre haine, apartamentul ăsta, mâncare şi şcoli. Dar m-ai neglijat în mod revoltător. M-ai respins, m-ai privat de dragostea maternă, m-ai tratat cu o asemenea indiferenţă încât persoane apropiate nouă au socotit criminală atitudinea ta.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?! Sunt mama ta. Mi se cuvine respect.

I-am aruncat o privire acuzatoare şi i-am spus pe un Mon glacial:

— Ce mă surprinde pe mine acum e că tot timpul ai ştiut că sunt moştenitoarea firmei Lowell. Nu-mi vine să cred e ce tupeu poţi avea… cum îţi *închipui* că aş accepta să moştenesc compania Lowell, după tot ce mi-ai făcut tu mie. Mi-ai *distrus copilăria.* Dacă n-ar fi fost bunicii mei Denning acum eram probabil la casa de nebuni, din cauza felului în care te-ai purtat cu mine.

Şedea dreaptă pe fotoliu, frumoasă, impunătoare şi rece ca gheaţa. Crăiasa Zăpezilor, cum îi spunea bunicul. Ce, bine se potrivea numele. Avea ceva neomenesc în ea.

Se vedea asta după răceala din ochii aceia verzi şi după felul cum strângea buzele când era supărată; la aceasta, se mai adăuga şi faptul ca nu a înţeles ce i-am spus. Se credea absolut nevinovată, m-am gândit eu, nu are pic de conştiinţă. Şi, dintr-o dată, mi-am amintit cuvintele lui Muffie. Socotea dacă mama era dezechilibrată mintal. Poate că avea dreptate.

Fiindcă doar o femeie anormală s-ar fi putut purta cu propriul îi ei copil atât de urât cum făcuse ea cu mine.

Uitându-mă atent la ea, am întrebat calm:

— Ai vrea să renunţ la cariera de fotoreporter de război?

Ai dori să vin aici şi să încep să lucrez la Lowell's? Asta aştepţi – de la mine?

A încuviinţat din cap.

— Da, Val, bineînţeles. Aşa s-ar cuveni. Am suferit deja două atacuri de cord şi cred că e momentul potrivit să afli tot ceea ce trebuie despre firmă, având în vedere faptul că într-o bună zi va fi a ta.

Vorbea liniştit acum: m-a frapat încă o dată faptul că tot ce-i spusesem mai înainte nu însemnase nimic pentru ea. Poate că nu-şi dădea seama cât de mult mă tăcuse să sufăr când eram mică.

Trăgând adânc aer în piept, i-am explicat:

— Ţi-am spus adineauri, nu vreau firma Lowell. Dă-i-o lui Donald. Oricum, el a fost întotdeauna preferatul tău.

— Nu i-o pot lăsa lui Donald. Trebuie să respect tradiţia, a Asta e regula familiei… a fost întotdeauna *lege* în această familie.

Am râs sarcastic, înţelegând brusc o mulţime de lucruri.

— Donald nu e însurat, aşa că nu există nicio femeie printre rudele apropiate. În afară de *moi,* adică. Sărăcuţa de mine, eu sunt *aceea.* Dar nu te-ai aşteptat la aşa ceva, nu?! am clătinat eu din cap, încheind tăios: Credeai că Donald va fi deja însurat, nu-i aşa, mamă?

S-a roşit toată şi am înţeles că, de data asta, cuvintele mele îşi atinseseră ţinta. Părea jenată.

— Ţi-ai pus toate speranţele în Donald. Ai fost întotdeauna sigură că se va însura de tânăr, că va face o partidă. Bună, iar pe mine n-ai dat doi bani. Ţi-ai greşit calculele. Nu ţi-ai închipuit niciodată că vei suferi două atacuri de cord în doar câteva luni, la vârsta de cincizeci şi şase de ani. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că nu eşti nemuritoare. Eşti muritoare, să ştii, ca noi toţi. Şi nu te-ai aşteptat niciodată ca Donald să fie încă burlac la douăzeci şi şase de ani.

— Greşeşti total în privinţa lui Donald. Are o prietenă foarte frumoasă, Alexis Rayne, şi din câte am înţeles relaţia lor e foarte serioasă. Sunt absolut sigură că fratele tău se va logodi în curând.

— Presupun că o va face, ştiind ce avantaje îl aşteaptă, am exclamat eu. Nu va putea rezista. O va prinde cu lasoul ca s-o târască la altar, dacă va fi nevoie, numai să pună mâna pe bani.

— Ce dezgustătoare eşti! s-a răţoit ea, şocată, privindu-mă furioasă. Întotdeauna ai fost rea cu Donald.

— Nu, n-am fost. *Tu* ai fost *rea cu mine.* Şi n-am înţeles niciodată *de ce* sau ce anume te-a determinat să te porţi aşa cu mine. Aşa că vreau să te întreb acum. *De ce?*

— Nu fi ridicolă. Valentine. N-am fost niciodată rea cu tine. Prostiile astea sunt doar în imaginaţia ta. Mai mult, ai tendinţa de a exagera totul, mai ales în privinţa copilăriei, care a fost absolut normală.

N-am dat atenţie remarcelor ei. Mă gândeam să insist în continuare să-şi explice comportamentul faţă de mine când eram mică. Dar mi-am dat seama că era inutil, cel puţin deocamdată. Aşa că am întrebat-o:

— În ce fel moştenirea lui Donald e legată de a mea?

— Nu e. Când i-am spus asta am încercat doar să mă

eschivez. Nu voiam să-i explic lui Donald tradiţiile familiei şi nici n-am vrut să-i dau detalii despre testamentul meu, înainte de a discuta cu tine.

— Bun, deci, *ce* moşteneşte Donald? am întrebat eu, mai mult din curiozitate.

— Prin testament, îi las lui Donald o avere frumuşică, mi-a răspuns mama. Primeşte o mare parte dintre acţiunile firmei Lowell. Iar dacă vrea, poate deţine acolo o funcţie executivă.Îi las acest apartament, cu tot ce e în el, obiectele de artă, totul, a făcut ea privind în jur şi mişcând mâna prin aer.

Cum era de aşteptat, m-am gândit eu, privind-o lung. Tot ce avea îi revenea lui Donald. Eu urma să moştenesc Lowell's, fiindcă nu exista altă soluţie, fiind nevoită să respecte ciudata lege a familiei.

Deşi ştiam că mă repet, am spus:

— Cred că ar trebui să laşi firma Lowell lui Donald, ca şi toate celelalte. Eu n-am nevoie de ea sub nicio formă.

— Nu pot face asta. Ţi-am explicat de ce, acum câteva momente.

— Uite ce el Mie nu-mi trebuie! Dacă mi-o laşi mie, eu i-o cedez lui. Imediat. Lowelps nu înseamnă nimic pentru mine. Nu mi-ai povestit niciodată nimic despre firmă, nu mi-ai pomenit nimic de tradiţie, cum îi zici tu. Ceea ce n-a făcut nici mama ta, adică bunica mea. Şi urmam direct după ea. Nu pot pricepe de ce nu mi s-a explicat niciodată importanţa acestei firme.

— Erai prea mică.

— Am priceput. Şi ce te face să crezi că ar putea să-mi pese cumva de companie acum? Cât priveşte această regulă de familie, personal mi se pare o prostie.

— Amy-Anne Lowell nu a gândit aşa, a rostit ea, rar şi apăsat. Şi nici tu în locul ei, dacă ai fi avut parte de o viaţă ca a ei în tinereţe.

IV

Am auzit cheia răsucindu-se în broască şi uşa trântindu-se, şi am presupus că venise Donald.

Nu mă înşelasem.

— A, Donald, tu erai, am zis eu. Hai aici şi cască bine urechile. Am o mare surpriză pentru tine. Mama ta mi-a explicat ce e cu faimosul ei testament. Eu trebuie să moştenesc Lowell's. E o veche tradiţie a familiei, instituită de Amy-Anne Lowell în 1898. Doar fetelor li se lasă compania. Dar eu n-o vreau. Prin urmare, ţi-o dau ţie, Donald.

— Nu poţi face aşa ceva! a strigat mama înfierbântată, înroşindu-se la faţă.

Donald rămăsese în picioare, în mijlocul covorului vechi şi valoros, uitându-se când la mine, când la maică-sa, cu o expresie de uimire pe chipul lui frumos.

— Nu înţeleg, a zis el, adresându-i-se direct ei. Fiu n-am nimic din firmă? Asta vrea Val să zică?

— Ai acţiuni de la Lowell's împreună cu toate celelalte investiţii ale mele, i-a răspuns ea, pe un ton împăciuitor. Apartamentul ăsta, obiectele de artă, tot ce am îţi revine ţie, după moartea mea. Bătând uşor cu palma pe canapea, a continuat: Hai şi stai aici, să-ţi explic cum e cu testamentul.

Mi-a aruncat o privire, după care s-a conformat.

Încet, cu multă răbdare, mama i-a dat lui Donald toate detaliile despre testamentul ei, lămurindu-l în privinţa tradiţiei. După felul cum rostea cuvântul, sunt convinsă că în mintea ei trebuia scris cu majusculă. Dar probabil că aşa gândiseră toate femeile Lowell înaintea ei. Mie mi se părea o prostie regula asta de familie. Dacă nu existau urmaşe? Dacă într-o generaţie fiii nu se însurau sau nu aveau fete? Ce se întâmpla atunci?

M-am gândit s-o întreb, dar m-am răzgândit imediat.

Ardeam de nerăbdare să scap de-acolo; n-aveam niciun motiv să mai rămân. Îi spusesem părerea mea. În plus, era clar că n-o să-mi explice de ce se purtase urât cu mine, în copilărie. Nu puteam „face curat" cum zicea Jake. Aşa că mai bine plecam.

După ce a ascultat-o pe maică-sa, Donald s-a întors spre mine.

— Ai *zis* că nu-ţi trebuie Lowell's. Ai vorbit serios, Val?

— Sigur că da. Nu locuiesc la New York, ci la Paris, şi n-am nicio intenţie să mă mut. În plus, am o *carieră.* Nu mai am nevoie de alta. Nu mă interesează Lowell's. Nu aş şti ce să fac cu o firmă de cosmetice.

— Poţi învăţa cum să o conduci, a zis Margot Denning.

— Nicio şansă! i-am trântit-o eu. Privind spre Donald, am continuat: Fă bine şi însoară-te mai repede. Ia-o pe fata aia. Când va veni vremea să moştenesc Lowell's, am să-i dau ei firma. Simplu ca bună ziua.

— Aşa e? a tăcut Donald, holbându-se la maică-sa.

— În toată istoria firmei Lowell's, nu s-a mai întâmplat aşa ceva, dar presupun că Val poate face asta… lasă firma unei membre a familiei, o femeie… Vocea i s-a stins, lăsând fraza parcă neterminată.

— Dar de ce trebuie să moştenească o femeie? a întrebat Donald.

— A fost o regulă instituită de fondatoarea companie străstrăbunica ta, Amy-Anne Lowell. În copilărie, a dus-o îngrozitor. Tatăl şi fratele ei au maltratat-o îngrozitor. O foloseau drept sac de box, când se îmbătau. La paisprezece ani, a fugit din Boston, unde locuia familia Lowell. A ajuns până la urma la New York, unde a muncit ca servitoare pe la diverşi bogătaşi. La şaptesprezece ani, s-a angajat la o bătrână doamnă, care nu fusese niciodată măritată, devenind servitoarea ei personală şi totodată secretara ei. Bătrâna s-a purtat foarte frumos cu Amy-Anne, căreia i-a

lăsat ceva bani, când a murit, peste trei ani. Dar mult mai important a fost faptul că i-a încredinţat lui Amy-Anne un caiet cu reţete pentru creme, loţiuni, săpunuri şi lumânări. Amy-Anne ştia că erau excelente, având în vedere faptul că fuseseră făcute după indicaţiile bătrânei doamne, domnişoara Mandelsohn. Iar Amy-Anne ie folosise, aşadar ştia cât erau de bune. Domnişoara Mandelsohn adusese caietul cu ea, din Germania, când emigrase, adolescentă fiind, în America. E o poveste lungă despre felul cum Amy-Anne şi-a deschis drogheria în Greenwich Village, şi n-am de gând să v-o spun acum. Dar când a făcut acest lucru, şi-a jurat că niciodată vreun bărbat nu va mai avea putere asupra ei. Şi nici asupra vreuneia dintre urmaşele sale.

Amy-Anne a avut noroc cu soţul ei, care a fost un bărbat bun, devotat ei şi celor trei fiice ale lor. Fiind farmacist, a ajutat-o să prospere în afaceri. Regula, însă, s-a păstrat. A devenit lege în această familie: doar femeile moştenesc averea şi puterea. Şi s-a transmis din mamă în fiică. Aceasta este Tradiţia.

Capitolul 21

I

Asta e toată povestea, i-am spus eu lui Jake, rezemându-mă de spătarul canapelei înflorate din salonul apartamentului din Beekman Place.

— Incredibil – mă refer la faptul că neagă că s-a purtat urât cu tine când ai fost mică, a murmurat el, încruntându-se şi scuturând din cap. S-ar putea să ai dreptate, Val. Este dezechilibrată mintal, dacă a putut să te trateze aşa, în copilărie. Şi mai e ceva… unde era tatăl tău când se întâmplau toate astea?

— Oh, tata a fost o cârpă! am exclamat eu. Era nebun după

ea, topit, efectiv. Ştiam şi eu asta, dar mi-a confirmat şi mătuşa Isobel, acum câţiva ani. Mi-a spus că mama făcea ce voia din el, iar el nici nu crâcnea. Mătuşa Isobel mi-a dat de înţeles că mama a avut aventuri şi cu alţi bărbaţi, şi sunt sigură că e adevărat. Într-un fel, îmi pare rău că n-ai cunoscut-o, fiindcă e o figură…

— Sunt convins, mi-o reteză el.

— E o capodoperă, nu încape îndoială, am recunoscut eu. Voiam să spun, însă, că e *foarte, foarte* frumoasă. Glacială, dar frumoasă. Nu s-a schimbat deloc de pe vremea când eu aveam şaptesprezece ani, n-a îmbătrânit deloc. Arată exact la fel. Timpul a trecut peste ea fără să lase nicio urmă.

— Dar parcă a fost bolnavă?

— Presupun că şi-a revenit repede după atacurile de cord. Oricum, tot ce pot spune este că la suprafaţă arată fantastic. Niciun semn de boală. Şi niciun rid pe faţă.

— Nimic nu e mai eficient decât un bisturiu mânuit de un chirurg strălucit, a zis el, întinzându-se după sticla de Beck's şi trăgând o duşcă.

— Nu ştiu dacă şi-a făcut operaţie estetică, Jake. Dar nu prea cred. Cred că moşteneşte gene bune şi, firește, s-a îngrijit mult… ajungând să fie obsedată de aspectul său exterior.

Jake a încuviinţat din cap.

— Există o mulţime de femei înfumurate pe lumea asta. Ei, Val, dar tu ai făcut tot ce-ai putut, ai încercat să lămureşti lucrurile. Nu va accepta să discute niciodată despre copilăria ta. Aşa că, din moment ce nu poţi face curat, presupun că nu-ţi rămâne decât să azvârli tot gunoiul pe fereastră. Vorbind la figurat, desigur. Scapă de el. Şi hai să ne trăim viaţa.

— Ai dreptate, ca de obicei, Jake. Aşa voi face.

— Încă un lucru, înainte de a încheia acest subiect. Ce zice de regula aia… cum că doar femeile pot moşteni firma… în viaţa mea n-am auzit ceva mai ciudat. Nu crezi?

— Mi se pare… o *prostie,* dar ar trebui să auzi povestea lui Amy-Anne… Ţi se face părul măciucă. Faptul că a fost bătută măr de bărbaţii din familia Lowell, când era mică, a traumatizat-o atât fizic, cât şi psihic. Ajunsese, probabil, la căpătui răbdării, aşa că nu poate fi condamnată fiindcă n-a mai vrut să suporte tirania unui bărbat. Fără îndoială a descoperit că banii înseamnă putere şi, prin urmare, cea mai bună protecţie care s-a inventat vreodată.

Jake s-a ridicat şi a venit Lângă mine pe canapea. Luându-mă de mână, m-a privit lung şi ciudat de trist, dregându-şi glasul de câteva ori.

— S-a întâmplat ceva rău? am întrebat eu intuind răspunsul. Fiind receptivă ia stările şi emoţiile lui, puteam citi în sufletul lui ca într-o carte. Eram convinsă că îl necăjea ceva ce nu avea legătură cu problemele mele de familie.

În cele din urmă, mi-a răspuns:

— Cât ai fost plecată la mama ta, te-a sunat Mike. Te roagă să-i telefonezi.

— S-a întâmplat ceva rău! Ce ţi-a zis?

— E în legătură cu Françoise, zise Jake cu un oftat. A intrat ieri în travaliu. Prematur. A pierdut copilul.

— Oh, nu! *Nu, Jake!* Ce groaznic pentru ea, am zis eu, eu ochii înotând în lacrimi. Biata Françoise, ce mult a suferit! Acum a pierdut şi copilul…

Am scuturat din cap, uitându-mă fix la Jake:

— De ce nu mi-ai zis imediat ce m-am întors?! E mult mai important decât mama mea, cu problemele ei cu tot.

— Voiam să te descarci şi să spui tot ce ai pe suflet, fiindcă te chinui de prea mult timp. S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe obraz, dându-mi drumul la mână. Nu prea poţi face mare lucru pentru Françoise, de aici. De-aia te-am şi lăsat să trăncăneşti despre firma Lowell. Dar acum, ar fi bine să-l suni pe Mike, iubito. Aşteaptă telefonul tău, iar la Paris s-a făcut deja târziu.

— Jake mi-a povestit ce s-a întâmplat, Mike, i-am zis ea după saluturile de rigoare. Îmi pare nespus de rău.

— Da, ştiu… e o grea încercare pentru ea, Val. Mulţumesc fiindcă m-ai sunat.

— Ea unde e? La ce spital? Şi, mai ales, cum suportă?

— Se simte mai bine, practic…

Am aşteptat să termine fraza, dar n-a făcut-o.

— Mike, Mike, mai eşti acolo?

— Da, da, iartă-mă, a răspuns el, într-un târziu. Oftând adânc, a adăugat încet: Am omis să-i Spun ceva lui Jake. Copilul s-a născut mort… era o fetiţă… murise probabil de câteva zile, dacă nu chiar mai mult…

— Oh, Doamne, Mike! Cred că Françoise e distrusă.

— Suferă mult şi îşi reproşează că nu l-a părăsit mai demult pe Olivier. E convinsă că fătul a fost vătămat când Olivier a împins-o pe scări, la Marsilia. Îşi închipuie că fetiţa n-ar fi păţit nimic dacă l-ar fi părăsit. Cine ştie… i-am spus să nu se autoînvinuiască, a adăugat el cu un oftat. Françoise e distrusă că a pierdut copilul.

— Îmi închipui. Pot lua legătura cu ea? La ce spital e?

— Am internat-o într-o clinică privată.

— Ce gest frumos din partea ta. Care clinică?

— Îţi spun într-un minut. Mai trebuie să afli ceva. Sunt convins că afurisitul ăla de Olivier a dat târcoale pe la apartamentul tău de aici. A venit la Gemstar să te caute…

— Glumeşti! l-am întrerupt eu stupefiată. Bine că nu sunt la Paris. Cum e tipul?

— Foarte arătos, dar mardeiaş sadea. Un om lipsit de scrupule… în stare de orice. Adam Macklin a stat de vorbă cu el, eu aveam o şedinţă, dar l-am zărit la plecare. Oricum, nu ştie că eşti în SUA. L-am instruit pe Adam să spună că eşti în Bwindli, Uganda. Într-o misiune specială. Mă îndoiesc că o să se ducă după tine *până acolo.*

— Crezi, prin urmare, că şi-a dat seama cum stau

lucrurile?

— Ba bine că nu. De-aia nici n-am dus-o pe Françoise la spitalul american. Ar fi fost primul loc unde ar fi căutat-o, dacă ar fi bănuit cumva c-a intrat prematur în travaliu.

— De ce crezi că bănuielile lui au căzut asupra mea?

— Foarte simplu. Françoise mi-a spus că mama ei a pomenit de tine, când au fost la Marsilia. Olivier a reţinut numele tău. Ştia că locuieşti cu Jake, la Les Roches Fleuries, şi că mai erai încă acolo când Françoise s-a întors la SaintJean-Cap-Ferrat cu părinţii ei. Mai mult ca sigur că a verificat listele de pasageri din perioada dispariţiei ei. A văzut numele tău, al lui Jake şi *al ei.* Sunt sigur că părinţii ei n-au suflat un cuvânt. Doar deducţii din partea lui, normale pentru un poliţist specializat în investigaţii criminalistice complicate, la care, din câte mi-a spus ea, e un adevărat as.

— Pot lua legătura cu Françoise mâine, Mike? am întrebat eu, nemaivrând să aud nimic despre Olivier. Tipul mă înspăimânta.

— Sigur că da. Am internat-o într-o clinică privată din Saint-Gemnanin-en-Laye, imediat la ieşirea din Paris. E în siguranţă acolo, până se întremează ca să poată veni înapoi, în oraş.

— Ce-o să se întâmple cu ea, Mike? Ce planuri are, acum, după pierderea copilului?

— Nu cred că are vreunul. Cel puţin deocamdată. Şi, sincer să fiu, nu ştiu ce intenţii de viitor are. Până acum a fost preocupată doar să ducă sarcina până la capăt… a avut dureri cumplite, alte probleme de sănătate şi, drept să-ţi spun, nu m-am mirat prea tare când a început travaliul. Şi nici nu sunt prea surprins că a pierdut copilul… după atâta stres.

— Nu se poate întoarce la Olivier, am decretat eu. Ar însemna să se condamne singură la moarte.

— De acord, dar hai să nu ne îmbătăm cu apă rece; tipul e

deja pe urmele ei.

— Trebuie să aveţi mare grijă amândoi, Mike, şi eu la fel… fiindcă sunt o legătură spre ea – în mintea lui, oricum. Dar poate veni să stea aici. Când va fi în stare să călătorească. Tipul crede că eu sunt în Uganda şi, în mod cert, habar n-are de apartamentul de aici. Françoise poate locui aici, până se restabileşte. În acelaşi timp, ar avea posibilitatea să cumpănească lucrurile, să-şi facă un plan pentru lunile următoare.

La celălalt capăt al firului, s-a aşternut tăcerea.

— Mike, alo! *Alo…*

— Iartă-mă, Val, că am amuţit aşa, deodată, dar mă gândeam la ce mi-ai spus. Nu-i o idee prea rea, să vină în SUA. Numai că speram să te întorci mai repede la serviciu. Aici te aşteaptă tot felul de misiuni.

— Asta şi intenţionez să fac, Mike. De fapt, Jake şi cu mine n-avem de gând să mai stăm mult aici. În week-end-ul ăsta, am pus la punct o sene de fotografii, care urmează să fie incluse în prezentarea pentru editor. Aşa că, după ce terminăm cu treaba asta, venim imediat în Franţa. Dar Françoise poate sta aici şi-n absenţa mea, nu e nicio problemă. E fostul apartament al bunicului meu, foarte spaţios, confortabil; femeia vine la curăţenie de câteva ori pe săptămână. S-ar simţi excelent aici. În plus, cea mai bună prietenă a mea locuieşte la New York. Muffie Potter Aston, ar fi încântată să se ocupe de Françoise. Crede-mă, Mike, aici s-ar afla în siguranţă.

— Sunt convins. S-ar putea să fie cea mai bună soluţie. O să discut cu ea despre asta peste câteva zile. Acum e prea tulburată, draga mea, şi, cum ţi-am spus, suferă cumplit că a pierdut copilul

— Oii vier **e** un nemernic…

— Da… mă întrebai de planurile ei de viitor. Realitatea e că eu aş vrea ca viitorul ei să se împletească cu al meu.

Acelaşi lucru îşi doresc şi fetele mele. S-au ataşat foarte mult de ea şi, cum ţi-am mai spus deja, bănuiesc că şi Françoise vrea asta. Dar, mai întâi, trebuie să se descotorosească de smintitul ăla de bărbatu-său, ceea ce nu va fi prea uşor.

— Ai dreptate. Oricum, hai să ne mai gândim câteva zile la ideea mea, iar dacă îmi dai numărul de la clinică, am s-o sun şi eu.

— Sigur că da, a zis el, înainte de a-mi dicta numărul.

III

Cât am vorbit la telefon cu Parisul, Jake a lucrat în sufragerie. Ceva mai devreme, întinsese pe masă teancurile de fotografii, încercând să le pună într-o oarecare ordine. Acum făcea nişte însemnări într-un carnet galben şi, când m-a auzit intrând, s-a întors spre mine.

— Mike e tare supărat, nu-i aşa? a zis el.

Rezemându-mă de cadru! uşii, am încuviinţat din cap.

— Da, e foarte îngrijorat pentru Françoise. Cred că s-a îndrăgostit de-a binelea de ea în ultimele două săptămâni. Nici nu s-ar fi putut altfel, având în vedere cât e de frumoasă şi blândă. Dar Olivier e o mare pacoste.

— Sigur, mi-a dat dreptate Jake. Bădăran cum e şi…

— Mike l-a făcut mardeiaş, am intervenit eu.

— E puţin spus. Cred că poate fi de-a dreptul periculos.

— I-am sugerat lui Mike ca Françoise să vină să stea aici, în apartament, când va fi în măsură să călătorească.

Mirat, Jake a exclamat:

— Nu cred că a fost o idee prea bună, Val!

— Noi ne întoarcem la Paris în scurt timp, aşa că nu văd de ce n-ar putea locui aici. Pe mătuşa Isobel n-o s-o deranjeze, iar Muffie se poate ocupa de ea.

— Parcă ai fi adoptat-o, făcu Jake, oftând.

— Nu tocmai, dar mi-e milă de ea. Din câte mi-a povestit,

viaţa cu Olivier Bregone a fost un coşmar.

— Şi probabil că i-ai salvat viaţa, în ziua aceea, la vilă, aşa că acum te simţi răspunzătoare, nu?

— Nu m-am gândit la asta.

— Individul ăsta, Olivier Bregone, e un nemernic, din câte am auzit despre el, Val, şi cred că dacă se enervează prea tare, negăsind-o, e în stare de orice. Or, n-aş vrea cumva să fii vreuna dintre ţintele lui.

N-am făcut niciun comentariu. L-am privit doar din pragul uşii, după care i-am explicat:

— Când Olivier a apărut la Gemstar, să întrebe de mine, i-au spus că sunt în delegaţie, în Uganda.

— A fost la Gemstar?! a strigat Jake. Doamne sfinte! Deja nu-mi miroase a bine. Te-ai implicat prea mult, Val. Povesteşte-mi de-a fir-a-păr.

— Mike era într-o şedinţă, dar îi dăduse instrucţiuni lui Adam Macklin să spună că sunt plecată din ţară, aşa că tipul n-are de unde să ştie că mă aflu în SUA.

— Pariem că poate afla?

— Mda, poliţaii pot afla orice, dacă vor neapărat, am mormăit eu.

— Nu cred că-i bine ca Françoise să vină să stea aici, Val. Te rog, fii raţională în această privinţă. Trebuie să-şi rezolve problemele cu soţul ei, să obţină o hotărâre judecătorească de protecţie, să dea divorţ, să facă tot ce trebuie, iar dacă crezi că Mike s-a îndrăgostit de ea, lasă-l pe el s-o ajute. Tu abia dacă o cunoşti.

— Ai dreptate, presupun…

Jake a sărit în picioare şi, din câţiva paşi, a fost lângă mine, m-a luat în braţe şi m-a strâns la pieptul lui.

— Uneori eşti prea bună şi rişti să-ţi faci singură rău, Valentine Denning! Trebuie să fiu eu atent pentru tine şi să-ţi port de grijă, fiindcă eşti cel mai de preţ lucru din viaţa mea.

— Oh, Jake, dragul meu. Îţi mulţumesc. Şi eu simt acelaşi lucru pentru tine… te iubesc.

Îndepărtându-mă un pic de lângă el, mi-a spus, privindu-mă în ochi:

— Şi eu te iubesc, Val. Foarte mult.

IV

Când am ajuns în sufragerie, a tras scaunul de lângă cel pe care stătuse el şi a spus pe un ton realist:

— Din primul set de fotografii se conturează deja o temă. Uite, a zis ei, aranjând fotografiile pe masă. Sunt o mulţime de poze de-ale tale cu copii… copii care n-au fost răniţi… vezi, copii cu bucheţele de flori, cu căţeluşi, cu fraţii lor. Uită-te la asta, băieţelul cu coltucul de pâine pe care îl ţine strâns la piept, de parcă i-ar fi teamă că i-l ia cineva. E înduioşător… de fapt toate fotografiile sunt emoţionante.

— Aşa e, i-am dat eu dreptate. Mi-am adus aminte unde şi când le tăcusem pe majoritatea dintre ele; chipurile acelea de copii erau foarte expresive. Figuri îndurerate, sfâşietoare, răscolitoare, dar totuşi ceva la ele sugera speranţa… speranţa în viitor. Mi s-a pus un nod în gât. Dacă asupra mea aveau un asemenea efect, în mod cert aveau să-i impresioneze şi pe alţii. Voiam ca această carte a noastră să fie *o* reuşită, mai ales pentru Jake.

Capitolul 22

I

Deoarece nu aflasem nimic din întâlnirea cu mama, m-am decis să urmez sfatul lui Jake şi să arunc pe fereastră gunoiul familiei.

N-avea niciun rost să reiau discuţia cu mama. Cum spunea

bunicul, nu obţii nimic biciuind un cal mort. Mama nega faptul că se purtase unt cu mine când eram mică şi, probabil, n-o să-şi schimbe niciodată atitudinea.

Aşadar, nu-mi rămânea decât să-mi scot din minte această problemă, o dată pentru totdeauna, şi să-mi văd de treburile mele.

M-am concentrat, deci, asupra proiectului cărţii. Cum Jake voia ca eu să scriu o bună parte din lucrare, am redactat mai întâi legendele fotografiilor, pe care urma să le prezentăm vineri editorului.

— Mă antrenez pentru carte, i-am spus eu lui Jake, care zilnic mă vedea aplecată asupra carnetului meu transmite cel mai bine sentimentul din spatele fiecărei imagini.

După câteva zile, am constatat cât de mult îmi plăcea să scriu legende destul de lungi şi am fost foarte flatată de cuvintele de laudă ale lui Jake, când te citea, la sfârşitul fiecărei zile.

În ceea ce-l priveşte, îşi petrecea majoritatea timpului sortind şi inventariind fotografiile lui şi pe ale mele, pe care Mike ne lăsase să le luăm din arhiva Gemstar de la New York,

„Cu condiţia să faceţi copii şi să trimiteţi înapoi originalele", îmi reamintise el, când îl sunasem ultima dată.

Miercuri dimineaţa lucram de zor la masa din sufragerie, când a început să zbârnâie telefonul. Jake a răspuns şi, după ce a ascultat câteva clipe, a zis:

— Oh, bună, Marge. Da, în regulă. Stai să-mi iau un pix.

Automat, m-am ridicat, i-am dat pixul meu şi i-am pus carneţelul galben pe măsuţa cu telefonul.

M-am întors apoi la locul meu, privind cu atenţie fotografiile înşirate pe masă. Am ales una şi am studiat-o câteva clipe: un băieţel zdrenţăros, plin de funingine, ghemuit pe jos, lângă fratele şi mama lui. Aceştia zăceau morţi sau în agonie pe o uliţă dintr-un sat din Balcani. În jurul lor, munţi de moloz şi dărâmături. Imaginile

imortalizate pe film în anul precedent erau foarte grăitoare. Nu-mi rămânea decât să rezum în câteva rânduri povestea din spatele lor. Trebuia să fac asta în mod convingător, alegând cuvintele cele mai potrivite. Important era ca legenda să aibă acelaşi impact emoţional asupra cititorului ca şi imaginea.

— În regulă, bine, sun acum, spunea Jake, închizând telefonul şi privind spre mine. *Ghici* cine e la New York! O persoană care m-a căutat la agenţie, mi-a zis el, uşor surprins.

— Oliviei; am răspuns eu, în primul moment, căci nu-mi venea în minte o persoană mai nepotrivită.

— Nu fi caraghioasă! Nu, n-a fost Oii vier, slavă Domnului. Fiona!

— Fiona! am repetat eu.

— Da, Fiona Hampton.

— Ce-o fi căutând aici?! am bombănit eu, încruntându-mă.

— O să aflu imediat, mi-a replicat Jake şi, până să apuc să mai zic ceva, a început să formeze numărul.

— Hei, stai un pic, nu te pripi, am exclamat eu, dar deja ceruse să vorbească cu ea.

— Bună, Fiona! Ce mai faci? Ce-i cu tine la New York?

Stătea rezemat de bufetul din mahon, cu receptorul lipit de ureche, dând din cap când şi când, ascultând cu atenţie, interesat de fiecare cuvânt spus de ea.

— Stai o secundă, s-o întreb pe Val, a murmurat el în receptor, uitându-se spre mine.

— Ce vrea? l-am întrebat pe muteşte, aşezându-mă mai bine pe scaun.

— Fiona ar vrea să ia masa cu noi. Dejunul sau cina, ce preferi, iubito? m-a întrebat el.

— Când asta, astăzi?

— Da.

— Cina, fiindcă mai am puţin de lucru la pozele astea.

Dând din cap spre mine, a rostit în receptor:

— Ar fi mai bine să ne vedem la cină, Fiona. Hai să ne întâlnim Ia, ia să vedem… a tăcut el, ridicând sprâncenele întrebător, spre mine.

— Le Perigord, pe Last Fifty-second, la ora opt, i-am sugerat eu.

Jake i-a repetat cuvintele mele Fionei, adăugând;

— Da, şi eu mă bucur să te văd. Pe diseară, atunci.

II

— Aşadar, *ce* caută la New York? l-am întrebat eu pe Jake de îndată ce a pus receptorul în furcă.

— E într-o mică vacanţă. Cu un prieten. Care o va însoţi la cină.

— *Oh.* Prin urmare, văduva îndurerată nu mai jeleşte.

— Nu mi s-a părut niciodată prea îndurerată, a murmurat Jake, întorcându-se la masă şi aşezându-se în faţa mea. Era tristă, da, la slujba de pomenire, însă privind acum înapoi nu ţi s-a părut straniu de calmă şi stăpânită?

Am încuviinţat din cap.

— Ai dreptate, Jake, n-am văzut prea multe lacrimi în ochii ei. Mmm. În fine, o să vedem noi cum stau lucrurile. Apropo, de unde ştia că eşti la New York?

— Nu mai ţii minte că m-a sunat la Les Roches Fleuries? Adică, a sunat la biroul din Paris. Am tot încercat să dau de ea, întâi la Dublin, pe urmă la Londra. Dar la Londra, răspundea mereu robotul. Până la urmă i-am lăsat un mesaj, în care îi spuneam că plec la New York. Probabil că l-a primit şi a sunat la biroul Photoreal, de îndată ce a ajuns aici.

M-am apucat din nou de scris, încercând să mă concentrez asupra legendei la care lucram, înainte de convorbirea telefonică cu Fiona. Numai că imaginea ei îmi tot revenea în minte, insistent.

În anul în care am avut aventura amoroasă cu Tony, acesta se străduise să mă convingă că Fiona era o scorpie şi o femeie dificilă. Când am cunoscut-o, însă, mi-am revizuit părerea. Din ziua aceea, m-am întrebat adeseori dacă ea ştiuse de mine, dar până la urmă am respins o asemenea posibilitate. Bărbaţii însuraţi nu le povestesc nevestelor despre amantele lor. Sau mai ştii? în fine, Tony Hampton n-ar fi făcut asta în niciun caz, fiindcă de-a lungul anilor se perindaseră prea multe femei prin viaţa lui. Atâtea mărturisiri ar fi dus la o ruptură între ei.

Încleştându-mi degetele pe pix, am început să scriu în carnet, dar în câteva minute Fiona mi-a apărut iar în minte şi n-am mai putut să mă concentrez. Fir-ar să fie, m-am gândit eu în sinea mea, de ce tocmai ea să vină acum la New York? Asta-mi mai lipsea, să-mi aduc iarăşi aminte de Tony Hampton şi de jocul lui dublu, de minciunile şi înşelăciunile lui, de suferinţa pe care mi-a provocat-o.

Venirea Fionei avea să se dovedească însă oportună, deşi nu mi-am dat seama de asta decât mai târziu.

III

Cum negrul predomina în garderoba mea, m-am îmbrăcat în negru la cină, şi în felul acesta am fost la unison cu newyorkezele, care niciodată nu poartă seara altă culoare decât negru.

În loc de costumul cu pantaloni, mi-am pus acum o rochie. Când am intrat în salon, la şapte şi jumătate punct, Jake a fluierat admirativ.

— Mamă Doamne, ce bine arăţi! Cu picioarele astea senzaţionale, ar trebui să porţi mai des rochie.

— Mulţumesc, am zis eu, încântată de reacţia lui. Rochia era simplă, cu o croială dreaptă, dar elegantă; mi-am pus ciorapi negri de mătase şi pantofi negri cu toc înalt. Cerceii

cu perle de la bunicii mei şi o broşă de aur cu perle primită de la Muffie, de ziua mea, în urmă cu doi ani, completau ţinuta mea din acea seară.

— Vrei să bei ceva înainte să plecăm? a întrebat Jake.

— Nu, mulţumesc. Şi tu arăţi foarte şic astă-seară, am zis eu, măsurându-l din cap până în picioare, cu un aer ştrengăresc.

A început să râdă şi m-a tras spre el, îmbrăţişându-mă.

— Dacă nu eşti cuminte, nimerim în dormitor, şi nu la restaurant, a murmurat el, cu buzele lipite de părul meu.

Împingându-l uşor, am râs şi eu, după care l-am luat de mână şi am spus:

— Hai să mergem. În câteva minute, pe jos, suntem la restaurant. Cred că s-ar cuveni să ajungem înaintea lor.

— Bun, haidem, mi-a răspuns Jake.

În holul de la intrare, mi-am luat şalul negru de lână, pe care mi l-am pus pe umeri, şi poşeta de seara, după care am ieşit din apartament, îndreptându-ne spre ascensor.

Era o seară frumoasă de început de octombrie, răcoroasă, dar plăcută, şi după o zi întreagă petrecută în casă, lucrând, nu strica să facem câţiva paşi pe jos.

Aceeaşi remarcă a tăcut şi Jake, în vreme ce traversam Beekman Place, îndreptându-ne spre First Avenue. Nu eram obişnuiţi să stăm între patru pereţi, cum se întâmplase în ultima vreme, Fiindcă viaţa noastră de fotoreporteri se desfăşurase mai tot timpul afară, în aer liber.

Luându-l de braţ pe Jake, am întrebat:

— Ce ştii despre Alexander St. Just Stevens, pictorul?

— Nu mare lucru. Nu e un fel de Picasso al zilelor noastre?

— Ba da, cam aşa ceva.

— Dar de ce m-ai întrebat de el?

— Mike vrea samă duc la el şi să mă uit la lucrările lui. Se pare că a realizat deja jumătate dintr-o nouă serie de tablouri. Pregăteşte o mare expoziţie la Paris. Câteva reviste

i-au solicitat lui Mike informaţii despre el şi noile lui picturi

— Nu ştiam că locuieşte la New York. Credeam că e englez.

— Aşa este. Mike zice, însă, că tipul are o mansardă ia New Nork şi un domeniu în Mexic. Nu cred că a mai locuit în Anglia de ani de zile. Mike mi-a spus, ieri, că acum se află în casa din New York, unde pictează. Vrea să mă duc să discut cu el şi să îmi fac o părere despre arta lui.

— Nu te pot ajuta prea mult, Val. Am văzut câteva dintre lucrările lui şi mi-aduc aminte că degajă o forţă extraordinară. Ştiu că o serie de tablouri despre război au fost asemuite cu *Guernica* a lui Picasso, pe care, după cum ştii şi tu, Picasso a pictat-o în timpul războiului civil din Spania, în anii 30, când Robert Capa a făcut fotografii. Ce vrea Mike? Să îi fotografiezi operele de artă?

— Nu, nu cred. Vrea să iau legătura cu artistul, să aflu când va termina seria de tablouri şi să obţin, dacă se poate, un angajament din partea lui, în sensul de a ne acorda exclusivitate la fotografii.

— E clar că Mike vrea ca *tu* să realizezi toată documentaţia, fiindcă altminteri ar fi putut foarte bine să trimită pe altcineva de la Gemstar la New York, sa vadă tablourile.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu… Presupun că vrea să-mi afle părerea despre arta lui.

— În fine, sunt convins că Alexander St. Just Stevens o să sară în sus de bucurie. Artiştilor, şi nu numai lor, le place publicitatea. Îi ajută să-şi vândă marfa, a zis el, chicotind.

Aproape ajunsesem la restaurantul de pe Fifty-second Street, când m-am oprit brusc şi m-am uitat la Jake.

— Am o stare ciudată la gândul că mă voi vedea cu Fiona. Crezi că ştie de mine şi de Tony? am întrebat eu, îngrijorată.

— Sunt convins că nu, aşa că n-ai de ce să-ţi faci probleme,

Val. A fost foarte drăguţă cu tine la slujba de pomenire. Fiona e o femeie simpatică şi, crede-mă, extrem de directă, mi-a răspuns el, pe un ton liniştitor. Cu ea eşti întotdeauna pe un teren sigur, aşa că te rog să te relaxezi, Val.

— Am să încerc, însă, brusc, în după-amiaza asta… mi-a venit ideea că s-ar putea ca Fiona să ştie ceva. Dar ai dreptate, e o persoană sinceră şi directă. Ăsta a fost unul dintre primele lucruri care m-au frapat la ea. Trăgând adânc aer în piept, am adăugat: Bine, hai să intrăm. Nu cred că ar fi vrut să se vadă cu noi, dacă ar fi bănuit ceva în legătură cu mine, am completat eu, râzând şi luându-l de braţ.

— Aşa e, a recunoscut Jake, când am ajuns la uşa restaurantului.

Ca de obicei, Georges, patronul, ne-a întâmpinat şi ne-a condus la o masă frumoasă pentru patru persoane, într-un colţ liniştit. Imediat după ce ne-am instalat, a apărut şi Fiona, însoţită de un bărbat atrăgător, încărunţit înainte de vreme şi foarte bronzat.

Ne-am ridicat în picioare, am îmbrăţişat-o pe Fiona, după care am făcut cunoştinţă cu David Ingham, englez get-beget, după accent.

Ne-am aşezat toţi patru la masă şi am comandat ceva de băut.

Via bucur că aţi putut onora invitaţia la cină din seara asta. A zis Fiona. Am sosit ieri şi abia astăzi am reuşit să ne eliberăm puţin. Noroc că programele noastre s-au potrivit.

Unde vă duceţi? a întrebat Jake, zâmbind.

— În Connecticut, a răspuns Fiona. Fiica lui David e măritată cu un american şi locuiesc la Greenwich. Plecăm mâine seară acolo, cu maşina.

— Pamela, fiica mea, şi soţul ei, Frank, au o casă frumoasă la malul apei. Sunt convins că o să-i placă mult acest week-end.

— E un oraş frumos, am murmurat eu, uitându-mă la

Fiona şi întrebând: Ce mai fac Moira şi Rory?

— Oh, mulţumesc de întrebare, Val, sunt bine amândoi, foarte bine. Fac eforturi să se deprindă cu ideea morţii lui Tony.

— Să ştii că am încercat să iau legătura cu tine ia Dublin, Fiona, dar când am sunat eu plecaseşi deja din hotel.

— Oh, nu e nicio problemă, Jake. Am telefonat să văd ce mai faci. Arătaţi amândoi superb, ăsta-i adevărul. Ce faceţi la New York, de fapt?

— Eu am treabă cu o editură, a început Jake, s-a uitat la mine şi m-a luat de mână. Şi am insistat ca Val să vină cu mine… noi doi…

— Oh, extraordinar, Jake, voi doi… oh, ce frumos, sunteţi o pereche, nu-i aşa?

— Cam aşa, presupun, a replicat Jake, râzând, şi i-a făcut semn ospătarului să mai aducă un rând de băuturi.

— Cred că şi despre Fiona şi mine se poate spune că alcătuim o pereche, a remarcat David, neîntrebat, uitându-se la noi şi apoi zâmbindu-i afectuos Fionei.

Mi s-a părut câteva clipe că se simte jenată, dar poate a fost doar o impresie, fiindcă imediat ne-a zâmbit radios lui Jake şi mie, mărturisind:

— David e un foarte vechi prieten. În ultimii ani s-a purtat minunat cu mine, mai ales că Tony călătorea atât de mult. Oricum, m-a cerut de nevastă şi am acceptat, dar ne vom căsători abia la anul. Ne-am gândit că aşa se cade să procedăm, deşi Moira nu e de acord, având în vedere situaţia.

Jake s-a uitat nedumerit la ea:

— Cum adică?

Fiona a ridicat uşor din umeri, cu un zâmbet stins:

— Păi, Jake, ştii şi tu prea bine că Tony şi cu mine am fost căsătoriţi doar cu numele în ultimii ani… Aplecându-se peste masă, a zis *sotto voce:* Nu puteam să mă iau la întrecere cu

toate celelalte femei ale lui. Adevărul e că nici nu voiam s-o fac.

M-am rezemat de spătarul scaunului, strecurându-mi mâna spre genunchiul lui Jake. Mă simţeam din nou jenată. Jake mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o. Ştiam că încerca să mă liniştească, dar în clipa în care Fiona pomenise de *celelalte femei ale lui* mă trecuseră fiorii. Mă indusese şi pe mine printre ele? Categoric nu, mi-am răspuns eu, privind-o pe furiş. Avea un aer cald şi afectuos; am ajuns la concluzia că femeia asta frumoasă şi încântătoare, cu coama ei de păr roşcat şi cu ochii aceia superbi nu avea nimic înşelător în ea. Jake o judecase corect.

— Ca să fiu sincer, nu prea m-a interesat viaţa personală a lui Tony, fiindcă aveam şi eu destule probleme, a intervenit Jake şi habar n-am avut, Fiona, că a fost doar o căsnicie formală. Nu mi-a spus niciodată.

— Oh, nu, Tony nu era genul care să facă asemenea confidenţe, a răspuns Fiona, încetişor. Îi plăcea să joace teatru cu toată lumea. Susţinea întotdeauna că joaca asta era inofensivă, dar n-avea dreptate. Aş spune că, dimpotrivă, comporta mari pericole.

Noroc că, în acel moment, chelnerul a venit să ne aducă lista de bucate. Răsuflând uşurată, am desfăcut meniul, ascunzându-mă într-un fel după el, fiindcă n-aveam niciun chef să fiu implicată în această conversaţie. Mă îngrijora direcţia spre care ar fi putut devia şi nu ştiam ce afirmaţii avea să mai facă Fiona, în continuare.

IV

Din fericire, discuţia despre femeile lui Tony s-a încheiat, căci toată lumea studia meniul. Jake şi-a lipit piciorul de al meu, pe sub masă, iar când m-am uitat la el mi-a zâmbit, încercând să mă liniştească din priviri.

S-a discutat un pic despre diferitele feluri de mâncare şi, cum eu cunoşteam cel mai bine restaurantul, le-am făcut câteva recomandări. Personal, am ales stridii şi calcan prăjit, la fel ca şi Fiona; Jake şi David au comandat amândoi somn afumat şi tocăniţă ţărănească.

După aceea, Jake s-a apucat să studieze lista de vinuri. A cerut o sticlă de Pouilly-Fumé şi soiul lui preferat, Saint-Emilion, apoi, întorcându-se spre Fiona, a zis:

— Păcat că staţi atât de puţin.

— Da, cam puţin, ce-i drept. David trebuie să se întoarcă în Anglia. Plecăm marţi, aşa că nu stăm nicio săptămână. Mergem la Pamela până luni seara, iar a doua zi ne suim în avion. Direct spre Manchester.

— *Manchester?!* s-a mirat Jake. Dar de ce?

Floria a pufnit în râs, amuzată de tonul dispreţuitor cu care Jake rostise numele acestui oraş din nord.

— Manchester nu e un loc chiar atât de urât. Să nu uităm că în Lancashire plouă mult. Mergem în nord, fiindcă am cumpărat o casă în Yorkshire, pe care tocmai o mobilez.

— Te muţi la Londra? a întrebat Jake, mirat. Sper că nu vinzi casa aia frumoasă din Hampstead.

— Oh, nu, nici gând. N-am s-o vând niciodată. E prea deosebită, face cumva parte din mine. Dar voi locui în Yorkshire, vara, când vremea e frumoasă. Am cumpărat o firmă acolo.

— Doamne, Fiona, eşti plină de surprize, am exclamat eu, uitându-mă atent la ea. Ce fel de firmă? Fiona mă fascina; Tony nu o apreciase niciodată la justa valoare, când vorbise despre ea.

— E vorba de un restaurant şi un bar, a zis ea. David se ocupă de vinuri şi alimente, ceea ce a făcut întotdeauna, iar când se va retrage din afaceri va conduce restaurantul, împreună cu mine. Până atunci, o să mă ajute fiul lui, Noel… E un bucătar desăvârşit.

— Unde se află casa? *Şi* restaurantul? a întrebat Jake.

— Casa e în Middleham, la fel ca şi restaurantul, de altfel. Este foarte frumos acolo, Jake. Să vii cu Val să staţi la mine şi să gustaţi bucatele de la „Porcul pe acoperiş”… aşa se numeşte localul. Noel e bucătar „cordon bleu”, cum spun francezii.

— Un mare bucătar, a intervenit David. Specialitatea lui sunt bucatele tradiţionale englezeşti. Friptură de vită, budincă de rinichi, pulpă de miel, biftec, Yorshire pudding, plăcintă cu vânat, plăcintă cu came, plăcintă cu peşte, cârnaţi de porc cu piure – toate mâncăruri foarte gustoase, dacă sunt pregătite cum trebuie. Cred că Fiona o să dea lovitura.

— Sunt convinsă! Şi mie îmi place bucătăria britanică, am mărturisit cu. Ador mâncărurile tipic englezeşti. Noroc că nu locuiesc în Anglia, fiindcă aş fi grasă ca o purcică!

— Unde anume se află Middleham?

— În Yorkshire, în nord, imediat lângă Ripon, mi-a răspuns David. Există o catedrală foarte frumoasă în Dales. Middleham e renumit pentru ruinele unui castel, care se numea Windsor al Nordului, ceea ce corespunde realităţii. A fost refugiul marelui nobil Richard Nevilie, Conte de Warwick, care l-a crescut pe Richard al III-lea şi i-a adus pe Plantageneţi înapoi, pe tronul Angliei.

— Cred că e foarte frumos acolo, am murmurat eu.

— Oh, da, a zis el râzând şi a mai adăugat: în fine, *este* dacă îţi plac colinele pustii, pline de bălării şi buruieni, cerul nemărginit, turmele de oi şi căsuţele vechi de piatră, atât de ciudate. Nu cred că ai mare lucru de văzut…

— În afară de o sumedenie de cai, a intervenit Fiona. Există câteva grajduri celebre, prin împrejurimile Middlehamului, căci mulţi dintre vestiţii cai de curse britanici au fost antrenaţi acolo, atât în trecut cât şi în prezent. Vezi, tu, Val, Yorkshire este un ţinut al cailor. David s-a născut acolo.

— În Middleham, am afirmat eu, zâmbindu-i lui David.

— Nu, mi-a răspuns David. Cunosc foarte bine zona, dar mă trag din Harrogate, care nu e prea departe, desigur. La anul, mă pensionez şi mă mut la Middleham. Voi lucra cu Fiona la restaurant.

— E partenerul meu de afaceri, a precizat Fiona. Şi partenerul meu de viaţă, deopotrivă.

Ne-a fost adus primul fel de mâncare şi toată lumea a tăcut, în timp ce chelnerul turna vinul alb în pahare.

Am înfulecat atât de repede cele şase stridii încât mă simţeam un pic jenată, dar pe urmă am observat că şi Fiona fusese la fel de rapidă.

În timpul primului fel, conversaţia s-a învârtit în jurul a tot felul de subiecte. Fiona a pus o mulţime de întrebări despre carte, iar eu şi Jake i-am povestit ce făceam. Pe urmă, am discutat amândouă despre cele mai bune magazine din Manhattan, în timp ce bărbaţii au vorbit despre sport.

A venit şi momentul să ne alegem desertul. Fiona şi cu mine am comandat doar nişte ceai de muşeţel. Jake a cerut lapte de pasăre, cum făcea întotdeauna aici, la La Perigord, iar David i-a urmat exemplul.

În timp ce aşteptam să ni se aducă desertul, Fiona a lansat prima bombă.

Din senin şi cu totul pe neaşteptate, a adus iarăşi vorba de Tony, când i-a spus lui Jake:

— Tony a fost cam fante, un pic cam derbedeu, cum ştim cu toţii, dar foarte simpatic. Nu credeţi?

Se uita la Jake şi la mine. Eu am încuviinţat din cap, fiindu-mi teamă să rostesc vreun cuvânt, iar Jake a zis:

— Aşa e, Fiona, întotdeauna am susţinut că Tony avea farmec cu carul… Nu cred că am întâlnit vreodată un bărbat mai încântător decât el. A fost cel mai bun prieten al meu. Am ţinut mult la el.

— Şi el te-a îndrăgit foarte tare. Dar în acelaşi timp era şi

extrem de gelos pe tine, Jake. A vrut întotdeauna ce aveai iu sau ce credea că-ţi doreşti. Nu suporta să capeţi tu primul lucrul acela.

Uluit, Jake se holba la Fiona, fără să scoată un cuvânt.

Aparent fără să ia în seamă reacţia lui, Fiona s-a grăbit să continue:

— Uite bunăoară premiul Robert Capa… tu l-ai primit, el nu, lucru cu care nu s-a putut împăca niciodată. Întotdeauna a avut impresia că tu şi Clee Donovan sunteţi mai buni decât el.

Recăpătându-şi, în cele din urmă, glasul, Jake a murmurat încetişor:

— Dar Tony a câştigat o mulţime de alte premii, şi a fost un fotograf de război celebru în toată lumea, Fiona.

— Oh, ştiu, dar el se luase la întrecere cu tine şi te invidia fiindcă unele premii luate de tine erau mai importante decât ale lui.

Vădit derutat, neştiind ce să spună, Jake a scuturat pur şi simplu din cap, s-a rezemat de spătar şi a sorbit ultimele picături de vin roşu din pahar. Deşi îl cunoşteam foarte bine, n-am reuşit să definesc expresia din ochii lui albaştri.

— Nu spun toate astea ca să-l ponegresc pe Tony, ca să îl denigrez în ochii tăi, a continuat Fiona, dar ţin să afli adevărul. Vorbea foarte încet, după care, uitându-se la mine a continuat în acelaşi stil: La fel a fost şi cu tine, Val. Era foarte gelos pe tine… sub aspect profesional.

— Oh! am exclamat eu în şoaptă. Răsuflăm uşurată că adăugase şi cuvântul *profesional.* Nu îmi dau seama de ce, am reluat eu. Era un fotograf mult mai bun decât mine. Inima îmi bătea nebuneşte în piept. Mă întrebam ce avea să mai urmeze.

— În anumite domenii, da, mi-a replicat ea. Acţiune. Războaie. Dar imaginile tale cu copii erau înduioşătoare, iar naturile moarte – superbe. N-ai văzut câteva dintre ele în

biroul lui Tony, deunăzi… când am fost la slujba de pomenire?

— Ba da, mi-am dat seama că sunt ale mele, a fost tot ce-am izbutit să îngaim, rezemându-mă şi eu de spătar, ca şi Jake. Şi luând o înghiţitură de apă.

În acel moment, David s-a ridicat în picioare şi, scuzându-se, s-a dus la toaletă.

Când am rămas doar noi trei, Fiona a lansat cea de-a doua bombă.

Plimbându-şi privirea de la mine la Jake, a zis:

— Când s-a terminat divorţul tău cu Sue Ellen şi urma să devii un bărbat liber, Tony s-a dat la Val.

Am icnit, simţind că mă sufoc.

Imperturbabil, Jake a dat aprobator din cap:

— La asta m-am gândit şi eu.

Îndreptându-şi atenţia spre mine, Fiona a continuat foarte calm, pe un ton stins:

— Am ştiut totul despre tine şi Tony, Val, şi vreau doar să-ţi spun atât… Nu sunt deloc supărată sau furioasă, şi nici n-am fost vreodată. Mi-a părut rău doar pentru tine, Fiindcă ştiam că îţi joacă şi ţie festele lui obişnuite. Aşa cum făcuse cu multe alte femei înainte. Nu se putea abţine, ăsta-i adevărul, Val.

Capitolul 23

I

De ce i-ai mai invitat acasă, la un pahar de băutură? am întrebat eu, privindu-l cu asprime pe Jake.

Încruntându-se uşor, m-a întrebat:

— Te deranjează, Val?

Am clătinat din cap.

— Nu. Fiona a fost foarte drăguţă cu mine, de când a dat

drumul la a doua bombă, acum un ceas. Şi o cred… ştiu că nu e supărată sau furioasă pe mine, ba dimpotrivă. Mă întrebam doar de ce ai vrut să prelungeşti seara asta. E deja zece şi jumătate.

— Fiindcă nu încape îndoială că Fiona vrea să-şi descarce sufletul. În plus, aş dori să-i pun şi eu câteva întrebări la obiect, mi-a răspuns el, deschizând frigiderul şi scoţând o sticlă mare cu apă minerală.

— Câteva întrebări i-aş pune *şi eu,* nu crezi?! am remarcat eu, golind două tăvi cu cuburi de gheaţă în găletuşa de argint de pe bufet.

— Păi, de ce n-o faci, Val? în mod cert îţi va spune adevărul, iubito.

— O să mă mai gândesc, am replicat eu, nevrând să promit nimic, şi am ieşit amândoi din bucătărie, pornind pe coridor spre salon.

Fiona şi David stăteau în picioare la fereastra mare, privind spre East River. În clipa în care am intrat în cameră s-au răsucit brusc pe călcâie.

— Admiram peisajul, a zis ea. Podurile acestea metalice împodobite cu lămpi de smarald sunt nemaipomenit de frumoase. Noaptea, mai ales, arată superb.

— Când eşti pe pod, constaţi că împrăştie o lumină albă, ca orice bec electric. Din cauza atmosferei, par verzi de la distanţă, le-am explicat eu. Acest verde-smarald e doar o iluzie.

— Ca multe alte lucruri în viaţă, nu-i aşa, Val? a remarcat Fiona, privindu-mă cu subînţeles. Suntem înconjuraţi de iluzii, nu crezi?

— Perfect adevărat, am recunoscut eu, ducând vasul cu cuburi de gheaţă pe masa-consolă, unde erau aranjate paharele şi sticlele de băutură.

Jake era deja acolo, iar, după ce i-am dat cuburile de gheaţă, m-am aşezat pe canapeaua înflorată.

Uitându-se spre Fiona, Jake a întrebat:

— Ia spune, ce-ai vrea să bei?

— Aş vrea un Bonnie Prince Charlie, dacă nu te deranjează.

Încruntându-se, cu o mutră nedumerită, a remarcat:

— Nu cred că avem *aşa ceva…*

— Oh, Doamne, ce proastă sunt, a zis ea, râzând şi scuturându-şi buclele arămii, de parcă ar fi vrut să se dojenească singură. Asta e porecla. Voiam să spun Drambuie E o băutură scoţiană minunată. Merită să încerci şi tu o dată. Are o aromă plăcută de mirodenii.

Jake a căutat printre sticle, iar după câteva secunde a ridicat capul, zâmbind triumfător, cu sticla de Drambuie în mână

— Eşti norocoasă! Am găsit, Fiona.

— Oh, bun. Vreau o picătură peste două cuburi de gheaţă, într-un pahar sondă.

Mă făcuse curioasă cu băutura asta şi am întrebat:

— De ce i-ai spus Bonnie Prince Charlie?

— Bonnie Prince Charlie a fost fiul cel mare al lui Charles I, care a murit decapitat, iar legenda spune că atunci când prinţul a fugit în Scoţia, a beneficiat de sprijinul unui membru al clanului MacKinnon din Skye, mi-a explicat Fiona. Drept recompensă pentru ajutorul primit, prinţul Charlie i-a dat reţeta băuturii lui personale, iar această reţetă s-a transmis din generaţie în generaţie. De fapt, a fost ţinută secret peste trei sute de ani, şi numai cei din neamul Mackinnon cunosc procesul de fabricaţie. Indiferent de ingrediente, însă, băutura este delicioasă, a încheiat ea, zâmbindu-mi. Gustă şi tu, Val, o să-ţi placă.

— Bine, am să încerc, am zis eu uitându-mă la Jake şi spunând: Aş vrea şi un pahar de apă, te rog. Să vin să te ajut?

— Nu, nu, mulţumesc, mă descurc şi singur. David, pe tine cu ce te servesc?

— Dacă nu te superi, eu aş vrea un coniac.

II

Jake nu numai că *a* insistat să facă pe barmanul, dar a ţinut morţiş să ne servească el băuturile.

Îl studiam pe furiş, admirând graţia cu care se mişca prin încăperea aceea lungă. Şchiopătatul devenise aproape imperceptibil. Piciorul i se însănătoşise aproape complet, deşi cu câteva zile în urmă mă cam îngrijorase, văzând că îl mişcă greu. De aceea, m-am bucurat foarte tare constatând că păşea fără dificultate.

În timp ce urmăream, mă gândeam cât de bine îi stătea în costumul acela bleumarin, cu cămaşă albă şi cravată în dungi albastre şi gri. Îmi plăcea eleganţa cu care se îmbrăca în ultima vreme, de când eram la New York.

După ce şi-a turnat şi lui un coniac mic, a venit lângă mine, pe canapea. Ridicând paharul, a privit în jur şi a zis:

— Noroc la toată lumea.

— Noroc, i-am răspuns cu toţii, sorbind din pahare.

Mi-a plăcut imediat gustul băuturii poreclite Bonnie Prince Charlie – dulce şi aromat, cum spusese şi Fiona. Am mai luat o înghiţitură şi am ajuns la concluzia că riscam să-mi placă prea mult, aşa că am pus paharul pe măsuţă. Un gest înţelept.

După câteva momente, Jake şi-a îndreptat atenţia spre Fiona, care continua să stea în picioare, lângă fereastră, cu David.

— Apropo de ce ai spus mai devreme, la restaurant, despre părerea Moirei că ar trebui să vă căsătoriţi cât mai curând… înclin să-i dau dreptate, Fiona. Am vrut doar să ştii asta.

— De acord cu tine, a interveni t David. Cred că e ridicol să mai aşteptăm…

Fiona şi-a întors privirea spre I avid, învăluindu-l într-un zâmbet fermecător, după care, uitându-se la Jake, a zis:

— N-au trecut decât câteva luni de la moartea lui Tony şi…

— Dar *căsnicia* voastră era pur formală de ani de zile, a întrerupt-o Jake. Cel puţin aşa ne-ai dat de înţeles, când ai vorbit despre chestiunea asta la restaurant. De fapt, am impresia că mariajul vostru a fost un simulacru, de când s-a născut Rory, sau, în fine, cam de pe vremea aceea.

Fiona a plecat de lângă fereastră, venind spre noi. S-a instalat pe fotoliul de lângă canapea. David i-a urmat exemplul, aşezându-se şi el pe un alt fotoliu din apropiere.

A urmat o scurtă tăcere, timp în care Fiona, pentru a prinde curaj, a luat o înghiţitură de Drambuie, apoi şi-a depănat povestea:

— Lucrurile au început să meargă prost cam după trei ani de la naşterea lui Rory, când Moira avea cinci ani. Eram căsătoriţi deja de şapte ani. Mi-am zis că e momentul critic ce survine, de regulă, după şapte ani, dar de fapt a *fost impasul* de care n-am mai scăpat niciodată. Acum sunt perfect conştientă de lucrul ăsta. Pe măsură ce au trecut anii, situaţia s-a agravat. Ştii, Jake, e cumplit să fii măritată cu un bărbat care nu se poate abţine să nu se culce cu alte femei. Presupun că atâta vreme cât nu ştii, nu contează… dar, oh, Doamne, după ce afli, e cumplit de dureros. Nu mai poţi accepta să trăieşti aşa, credeţi-mă, amândoi. În fine, David ştie prin ce-am trecut, nu-i aşa, iubitule?

— Da, draga mea, a zis David pe un ton stăpânit, uitându-se spre Jake şi spre mine. Sunt zece ani de când încerc s-o consolez pe Fiona, timp în care am îndemnat-o să-l părăsească şi să se mărite cu mine. A făcut o pauză, după care s-a grăbit să continue: Sunt văduv de cincisprezece ani şi-mi doresc să mă însor cu ea, să o scap de suferinţă. Fiindcă o iubesc. Dar Fiona a vrut ca Rory să mai crească, înainte de a face acest pas decisiv.

Fiona a scuturat din cap, exclamând:

— David a fost un adevărat sfânt. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el.

Jake a înclinat din cap, fără să comenteze ceva, ca şi mine, de altfel. Îmi stăteau pe limbă tot felul de întrebări, dar mi-era frică să le pun. Şi asta fiindcă nu voiam s-o necăjesc pe Fiona; pe de altă parte, probabil că mă temeam să aud răspunsurile. Uneori e mai bine să nu ştii.

M-am rezemat de pernele înflorate, încercând să-mi păstrez calmul. Nu voiam să mă enervez în seara asta, mai ales de faţă cu Fiona şi David. Or, discuţia despre Tony risca să-mi alimenteze furia, care sălăşluia încă în mine.

Mai mult decât oricând, simţeam că fusesem minţită, manipulată, înşelată, ca şi Fiona. Amândouă la fel, m-am gândit brusc, zâmbind în sinea mea. Un zâmbet cinic. Numai noi două? Mai degrabă vreo două sute. Cine *erau* toate acele femei cu care trăise? Unde se aflau ele acum? De fapt, puţin îmi păsa.

Ceilalţi discutau liniştiţi despre Tony, iar cuvintele lor treceau pe lângă mine, fără să le înregistrez, fiindcă eram cufundată în propriile mele gânduri confuze. În cele din urmă, m-am aşezat mai bine pe canapea şi am început să ascult cu atenţie.

— Din cauza asta n-ai divorţat atunci de Tony? Fiindcă aveai doi copii mici şi voiai să mai crească, înainte de a te despărţi? Sau au mai fost şi alte motive? a descusut-o Jake.

— Au mai fost şi altele, a recunoscut Fiona, încetişor.

Cu accentul ei irlandez, atât de plăcut. Oftând uşor. A continuat. Cum să nu fi fost. Jake? în primul rând, sunt romano-catolica, şi această religie interzice divorţul. Am crezut întotdeauna în sfinţenia căsătoriei, fiind convinsă că te cununi pe viaţă cu cineva, în al doilea rând, îl mai iubeam încă foarte mult pe Tony, dacă e să fiu sinceră cu tine, Jake. Şi cu tine, la fel, Val. Dar e nespus de umilitor să trăieşti cu un

bărbat care vine tot timpul acasă impregnat de parfumul altor femei. Şi ăsta e doar unul dintre lucrurile care macină dragostea, crede-mă, Val.

Înghiţind cu noduri, am dat din cap înţelegătoare, nefiind în stare să scot un cuvânt. Mă uitam la femeia asta frumoasă şi îl uram din tot sufletul pe Tony Hampton, chiar dacă *era* mort.

Ce proastă a putut să fie, mai proastă decât mine. În momentul aceia, mă detestam şi pe mine în egală măsură. Probabil că din cauza asta nu voisem ca Fiona şi David să vină acum la noi. Intuisem că avea să vorbească despre el, or nu voiam să fiu redusă la rolul de ultima lui amantă. Ceea ce, firește, *era* adevărat. Ar fi mai bine să mă obişnuiesc cu gândul ăsta.

Brusc, Fiona mi s-a adresat direct mie;

— Au fost întotdeauna o mulţime de femei. Val, voiam doar să ştii lucrul ăsta. Nu încerc să te necăjesc, te rog să mă crezi, vreau doar să te fac să înţelegi că atunci când ai apărut tu, eu nu-l mai iubeam pe Tony. Din cauza tuturor femeilor care fuseseră înaintea ta. Trecusem de faza umilirii. Nu-mi mai păsa.

— Ştiu că nu vrei să mă faci să sufăr, Fiona, am liniştit-o eu.

A oftat adânc, lăsând impresia că era epuizată; în cele din urmă, s-a aşezat mai bine în fotoliu şi s-a grăbit să continue;

— Mă rugam să treacă timpul mai repede, să ajungă Rory la facultate, ca să-l pot părăsi pe Tony. Eram deja cu David de şase ani. Iar înainte de asta am fost prieteni timp de patru ani… aşadar, îl cunoşteam de zece ani pe acest bărbat adorabil, ştiam că pot avea o viaţă tihnită cu el, o existenţă fericită, fără gelozii şi minciuni, fără trădări şi umilinţe. Eram făcuţi unul pentru celălalt.

— Un motiv în plus de a vă căsători cât mai repede, am zis eu.

Auzind această afirmaţie, rostită cu atâta tărie, David s-a arătat foarte încântat, dar s-a abţinut de la orice comentariu.

Luându-mi până la urmă inima în dinţi, am zis:

— Fiona, aş vrea să-ţi vorbesc şi eu despre relaţia pe care am avut-o cu Tony… Vocea mi s-a stins, de parcă mi-aş fi dat seama că nu făcusem o greşeală, acceptând să mă destăinuiesc. Oricum, nu mai conta acum. Poate că, de fapt, nici n-avea chef să audă ce voiam eu să-i povestesc, şi lucrul acesta mi se părea firesc.

— Bănuiesc cum s-a întâmplat. Val, cred că ar fi mai bine să-mi relatezi întreaga poveste. Poate că lucrul ăsta te va ajuta să te simţi mai bine, draga mea.

Jake m-a luat de mână cu un gest afectuos şi mi-a zâmbit încurajator.

— Vorbeşte cu Fiona, a zis el, calm. Va fi ca un catarsis pentru tine, iubito.

După ce am înghiţit nişte apă, am început:

— Uite cum a fost, Fiona… când ne-am cunoscut, nu m-a interesat deloc, fiindcă era însurat. ÎI consideram un mare fotograf şi un bun prieten, dar atâta tot, camarazi de arme, cum spunea el despre noi trei. Ce nu ştii e că pe mine m-a atras, de fapt, Jake, încă din ziua când l-am cunoscut, dar şi el era preocupat să divorţeze de Sue Ellen. Cert e că aproximativ cu un an înainte de a muri, Tony m-a anunţat că urma să divorţeze, după care m-a invitat în oraş. Uitându-mă fix la ea, am tras adânc aer în piept, înainte de a continua: Dar nu era vorba de niciun divorţ, nu-i aşa? A fost o minciună.

— Da, a fost o minciună, Val, mi-a replicat ea, cu blândeţe. N-am divorţat niciodată, *sunt* văduva lui Tony. Dar, dacă mi-ar fi cerut, aş fi divorţat imediat.

— *Trebuie* să-ţi spun ceva, Fiona, a zis Jake, aplecându-se uşor în faţă, cu ochii aţintiţi asupra ei. Am fost tot timpul îndrăgostit de Val, din prima zi când ne-am cunoscut. Ea nu

ştia, fiindcă nu i-am spus niciodată, ceea ce a fost o prostie din partea mea. Când Tony s-a combinat cu Val, m-am necăjit foarte tare, nefiind de acord cu relaţia dintre ei. I-am spus şi lui, iar el mi-a răspuns imediat că are intenţii serioase cu ea, căci se despărţise deja de tine. Jake a luat o înghiţitură de apă şi a continuat: Vara trecută, relaţia lui cu Val intrase într-un impact, chiar dacă nici eu, nici ea nu ne dădeam seama de asta.

— Da, aşa e, Jake, înţeleg perfect… şi asta fiindcă o amăgise, a murmurat Fiona, dând din cap. Îi turnase prea multe minciuni.

— Da, cum se spune, îşi dăduse singur foc la valiză. Pe urmă, când a venit la Paris la sfârşitul lui iulie, exact înainte să plecăm în Kosovo, mi-a zis că a divorţat, a încheiat Jake.

— Dumnezeule, cum a putut să facă aşa ceva?! a exclamat Fiona, uitându-se nedumerită la noi.

— Uite că a putut, m-am grăbit eu să intervin. Şi *mie* mi-a spus acelaşi lucru. Ba mai mult, m-a asigurat că ne vom căsători până la sfârşitul anului.

Se lăsase o linişte desăvârşită, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva spusesem prea mult.

Fiona devenise brusc foarte palidă. Pistruii îi ieşeau în evidenţă, în contrast cu pielea albă ca varul. S-a uitat pe rând la noi, de la unul la celălalt, după care s-a rezemat de spătarul fotoliului şi a închis ochii. Mi s-a părut epuizată şi în acelaşi timp şocată. După câteva momente, însă, şi-a revenit şi a spus:

— Nu ştiu de ee sunt aşa de îngrozită, de vreme ce îl ştiam capabil de orice. Trebuie să recunosc, însă, în faţa voastră, că mă simt oripilată la gândul că a putut să vă spună nişte minciuni sfruntate. Ce groaznic pentru tine, Val, şi pentru tine, Jake. Dar cel mai tare o compătimesc pe Val, care a fost victima în toată povestea asta.

Am întrebat-o, aproape în şoaptă:

— Cum ai aflat de mine?

O fracţiune de secundă, a amuţit, după care mi-a răspuns:

— N-am aflat, Val. Mi-a spus el… mi-a mărturisit că are o aventură cu tine şi că de aceea lipsea atât de mult între două delegaţii… mi-a zis că stătea cu tine la Paris, fiindcă aveai nevoie de el acolo.

— Dar nu-i adevărat! am strigat eu. N-a stat aproape deloc cu mine la Paris. Întotdeauna se întorcea ia Londra.*La tine.*

— Nu, Val, nu venea acasă! Oh, fireşte, mai stătea şi cu noi, ţinea la copii, la grădină şi la casa din Hampstead, dar lipsea mult între două misiuni.

— Ei bine, dar nici la Paris nu stătea, pot şi eu confirma lucrul ăsta, a zis Jake.

— Viaţa noastră împreună era tare ciudată, a murmurat Fiona. O duceam şontâc-şontâc când venea acasă, fiindcă între noi nu mai exista nimic de multă vreme. Ştia de relaţia mea cu David, ceea ce părea că nu-l deranjează, dar îşi închipuia probabil că legătura noastră n-are niciun viitor. Îşi închipuia că o să rămân mereu cu el.

— E foarte simplu, Val. Tony nu voia să divorţeze, li convenea să rămână însurat cu Fiona şi, în acelaşi timp, să aibă toate femeile de pe lumea asta. Ăsta era stilul de viaţă care îi convenea, a zis David.

— Dar făcea atâta caz de faptul că trebuie să fie la Londra, Fiona. Nu-mi vine să cred că a putut minţi şi în această privinţă.

— Bun, Fiona, dacă nu era cu tine şi nici la Paris, cu Val, atunci unde se afla? a întrebat David, nedumerit.

— *Eu* una habar n-am, am zis eu.

— Cred că ştiu… a început Fiona, dar s-a întrerupt imediat. Dumirită parcă dintr-o dată, s-a grăbit apoi să adauge: Acum mi-am dat seama… era încurcat cu Anne Curtis…

— Oh, Dumnezeule! am izbucnit eu, întrerupând-o pe Fiona, după care mi-am astupat gura cu palma. *Era* şi ea în

Beirut, când am fost acolo cu Tony. Tu plecaseşi în SUA, Jake. Nu eram combinată cu Tony pe atunci, dar mi-aduc aminte că ea îi făcea avansuri. Da, da, acum mi-amintesc… asta s-a întâmplat în ziua când Bill Fitzgerald a fost capturat de Jihadul islamic.

Fiona părea atât de abătută încât am crezut că o să izbucnească în plâns.

— Oh, Fiona, crezi că avea o aventură cu mine şi cu ea… în acelaşi timp? Asta crezi, nu-i aşa?

Pe moment, n-a fost în stare decât să încuviinţeze din cap. Dar, după câteva minute, a zis:

— Îmi pare rău, Val, dar ăsta e adevărul. Şi dacă nu era Anne, ar fi fost *altcineva…* în *altă parte…* fiindcă acasă nu stătea aproape deloc, între două misiuni.

— Cum şi-a putut închipui că n-o să afle nimeni? a întrebat Jake, înfierbântat.

Ridicând din umeri, Fiona a replicat:

— Habar n-am…

— Presupun ca trebuie să fii uşor ţicnit, ca să-ţi închipui că poţi păcăli pe toată lumea… M-am oprit, regretând că făcusem acel comentariu. Nu mai voiam să discut despre Tony Hampton. Mi se făcuse silă de toată povestea asta.

— Spune-mi ceva, Fiona, crezi că Tony ar fi fost în stare să săvârşească delictul de bigamie şi să se însoare cu Val?

— Nu ştiu, Jake. Poate că da. Au mai făcut-o şi alţi bărbaţi, după cum se ştie atât de bine. Şi n-au păţit nimic. Cel puţin, o bună bucată de vreme – până când au fost prinşi.

— Sau poate ar fi găsit o scuză ca să ne despărţim, am remarcat eu. Sunt bărbaţi care au tăcut şi *aşa ceva.*

— Ce-o fi în mintea unui bărbat… a început Jake, ridicând din sprâncene, după care s-a oprit brusc, privind în altă parte, jenat.

— Orice scuză ar fi fost bună, a opinat David. Cum ar fi, de pildă: nevastă-mea e grav bolnavă, nu pot s-o părăsesc

acum…

— Iar dacă amanta face o criză de nervi sau tărăboi mare, e o scorpie, am bombănit eu.

David s-a uitat la Fiona şi a murmurat:

— Poate că n-ai să fii de acord cu mine, iubito, dar eu cred că Tony ar fi fost în stare să încalce legea şi să se însoare cu Val.

— De ce nu cu Anne Curtis, dacă tot exista şi ea? am întrebat eu.

Fără să ia în seamă comentariul meu, Fiona i-a răspuns lui David, când a zis:

— Poate că era în stare să săvârşească delictul de bigamie cu Val. Era un tip impulsiv şi imprevizibil. Pe de altă parte, genul de scuză „nevastă-mea e grav bolnavă“ ar fi fost invocat cu uşurinţă de Tony. ÎI cred capabil să recurgă la aşa ceva…

— Ia ascultaţi! Pe mine m-a înşelat! am ridicat eu tonul. Fiind matură, femeie în toată firea, *pot* accepta asta. Dar nu înţeleg *de ce* a făcut-o?

— Vrei să ştii de ce ţi-a făcut ţie aşa ceva? Sau de ce se purta astfel? m-a întrebat Fiona. Adică, de ce era combinat cu atâtea femei, şi de ce spunea aşa de multe minciuni?

— *Absolut.* Da, la asta mă refer. Ai pus punctul pe i, am răspuns eu încordată şi, dintr-o dată, foarte furioasă.

A tras adânc aer în piept, răsuflând prelung, apoi s-a făcut mică în fotoliu. După o scurtă tăcere, a rostit rar, dar cu multă siguranţă:

— Val, pe tine te-a ales, fiindcă ştia de sentimentele lui Jake faţă de tine. Ţi-am spus asta la restaurant… Dar şi fiindcă eşti frumoasă şi îl incita gândul de a te cuceri, Tony a fost un afemeiat înnăscut… Am bănuit întotdeauna că m-a înşelat chiar şi în luna de miere, să ştii, dar n-aveam cum să dovedesc asta. Era totodată şi foarte egoist, dominat de o nevoie copilărească de a fi răsplătit pe loc.

Fiona ne-a privit, pe rând, clătinând tristă din cap. Mi-era milă de ea, pentru viaţa care-i fusese impusă de Tony.

Nimeni nu rostea un cuvânt.

De fapt, ce-ar fi fost de spus?

În cele din urmă, însă, Fiona a început să ne explice pe un ton stins:

— Da, era extrem de egoist, dar avea şi unele tulburări de comportament. Nu putea fi considerat un om rău, nu, asta nu… dar prezenta unele dereglări psihice. Cred, de asemenea,că era obsedat sexual. Presupun că avea nevoie mereu de alte femei casă…

— Ca să i se scoale, am spus eu, fără să mă pot abţine.

— Exact, mi-a răspuns ea, privindu-mă cu subînţeles.

— Era depravat până în măduva oaselor, după părerea mea, a declarat David. Ştii şi tu asta, Fiona. Ştim cu toţii.

Eram impresionată de tăria de caracter a lui David. Sigur pe el, pe convingerile sale, nu se temea să spună ce gândea, chiar cu riscul de a o necăji un pic pe Fiona. Mă făcuse să-l respect în numai câteva ceasuri; o merita pe Fiona, mai mult decât o meritase vreodată Tony, în viaţa lui.

— Mai e ceva, a continuat David, adresându-i-se Fionei. Ştiu că n-ai să mă înţelegi greşit… de fapt, lui Tony nu-i păsa de sentimentele tale şi ale copiilor. Sau de simţămintele mele şi ale lui Val.

— Dar ţie îţi pasă, David! a obiectat Fiona, ridicând vocea. Iar el ştia asta. Tony ştia că ţin la tine şi că tu te-ai ataşat de mine şi de copii.

— Copiii *tăi,* a declarat David, foarte calm. El n-a avut mai nimic de-a face cu creşterea şi educarea lor. Era veşnic plecat.

— Am înţeles, însă, de la Moira şi Rory, că a stat mult cu voi vara asta, a remarcat Jake, pe un ton nedumerit, uitându-se la Fiona şi la David, cu ochii mijiţi.

— A stat acasă vreo două săptămâni… a replicat Fiona. Ei,

Jake, ştii că ei au tendinţa să fabuleze. Şi-ar fi dorit să rămână cu ei luni în şir, dar n-a fost aşa. Chiar dacă asta au afirmat, poate.

David şi-a băut coniacul şi s-a ridicat.

— Te superi dacă mai îmi tom un pahar, Jake?

— Nu, te rog, David.

David a pornit spre masa cu băuturi, dar la jumătatea drumului s-a răsucit spre noi:

— Tony a făcut ce-a vrut, şi-a luat ce-a vrut, fără să se sinchisească de consecinţe. Nimeni altcineva nu conta. Oh, da, era un om fermecător şi se purta frumos cu noi toţi. Şi foarte talentat. Spunea poveşti minunate, făcea cele mai bune fotografii, gătea dumnezeieşte, ne făcea pe toţi să râdem. Dar şi să plângem. Toţi l-am iubit la un moment dat. Dar asta nu înseamnă că n-a fost un ticălos.

Fiona a oftat:

— E tatăl copiilor mei… şi l-am iubit cândva. Ce spune David e foarte adevărat.

III

Jake şi-a aţintit privirea ochilor săi albaştri şi strălucitori asupra Fionei şi a întrebat-o:

— De ce ai deschis acest subiect astă-seară, Fiona? Aşa ai avut de gând să faci?

— Oh, nu, nu, Jake, a negat ea, scuturând din cap. N-am acţionat premeditat. Dar când am intrat în restaurant şi v-am văzut atât de apropiaţi, atât de îndrăgostiţi, m-am gândit că trebuie să ştiţi adevărul, să aflaţi cum era Tony în realitate. Eu l-am cunoscut mai bine decât oricine, ştiam perfect cum poate reacţiona în diverse situaţii, ştiam ce gândea. Era un om foarte complex… A oftat şi a clătinat iarăşi din cap. În fine, nimic nu e mai rău decât să te obsedeze o nălucă ademenitoare, aşa că am vrut să ştiţi ce

fel de om era.

— Sunt multe de spus despre felul cum poţi scăpa de nălucile trecutului, am exclamat eu. Eu, una, mă bucur el am avut această discuţie. Am ştiut că eşti văduva lui Tony, şi nu fosta lui nevastă, încă din ziua slujbei de pomenire. Când am stat lângă tine în Brompton Oratory, am înţeles lucrul ăsta, Fiona.

— Mu vreau să suferi fără rost, să jeleşti fără rost, să-ţi distrugi viaţa tânjind după umbra unui astfel de om. Am crezut de cuviinţă că trebuie să înţelegi cum a fost, să ştii adevărul despre el.

IV

În ultimele săptămâni, avusesem impresia că exorcizasem fantoma lui Tony Hampton. Şi că acelaşi lucru reuşise şi Jake să facă. Dar numai după această discuţie deschisă, cu Fiona, m-am simţit cu adevărat eliberată.

M-am gândit că şi Jake avea aceeaşi senzaţie. Când au plecat, în cele din urmă, după miezul nopţii n-am pomenit nimic de asta. Pur şi simplu am stins luminile şi ne-am dus în dormitor. Avea însă o atitudine degajată, o dezinvoltură cu totul deosebită. Era ca şi cum i se ridicase o povară de pe suflet, iar eu, personal, aveam aceeaşi senzaţie.

Da, Tony Hampton dispăruse din viaţa mea şi a lui Jake. Tot ce-mi doream acum, în seara asta, era să stau lungită lângă Jake, să fac dragoste cu el, să-l simt aproape pe bărbatul iubitor, care-mi împărtăşea pe deplin sentimentele.

V

Trecutul s-a spulberat ca un nor de praf. Prezentul era pasiune.

Jake mi-a tras în jos breteaua de la cămaşa de noapte şi a

început să mă sărute pe sâni. M-a privit apoi în ochi, plin de dragoste.

M-a mângâiat uşor pe obraz, m-a sărutat pe pleoape, după care a tras delicat de cămaşa de noapte, murmurând:

— Scoate asta de pe tine, Val.

M-am conformat stăpânită de aceeaşi dorinţă.

S-a dat jos din pat şi şi-a scos pantalonii de la pijama, contemplându-mi goliciunea. M-am înfiorat de emoţie.

Camera nu era luminată decât de razele lunii care intrau pe fereastră. Jake părea atât de bărbat în lumina aceea pală încât am simţit că mi se taie respiraţia. Înalt, suplu, cu spatele lat, cu trăsăturile feţei fin cizelate şi cu ochii aceia de un albastru uimitor. Prototipul bărbatului; iar bărbăţia lui dovedea cât de mult mă dorea.

S-a culcat din nou pe pat şi m-a tras în braţele lui, murmurându-mi numele. A început să mă sărute pe sini, dezmierdându-mi sfârcurile, până când s-au întărit de dorinţă. Şi-a încolăcit picioarele în jurul meu, ţinându-mă strâns.

Arzând de pasiune, m-am agăţat de el, strângându-l cu putere:

— Oh, Jake, oh, Jake, nici nu ştii cât te doresc, am şoptit eu, cu buzele lipite de umărul lui. Haide, vino, acum.

Ridicându-se în cot, m-a privit, rostind încetişor:

— Doamne, Val, cât eşti de frumoasă!

Şi-a cufundat capul în părui meu pubian şi m-a copleşit de sărutări, mângâindu-mă cu tandreţe, până când n-am mai ştiut de mine. Ca de obicei, m-a adus aproape de punctul culminant, după care s-a oprit şi a început să mă penetreze, cu infinită gingăşie.

Când am început să mă înfior din adâncul fiinţei mele, urcând culmile extazului, s-a dezlănţuit şi el. S-a pierdut în abisul feminităţii mele, strigându-mi numele, până când am terminat amândoi în acelaşi timp, contopiţi unul în celălalt.

După aceea, am rămas îmbrăţişaţi multă vreme.

Privind în ochii aceia atât de albaştri şi de limpezi, am văzut că era împăcat cu el însuşi şi cu mine. La fel cum mă simţeam şi cu.

Jake spusese că eram făcuţi unul pentru celălalt. Şi avea dreptate. Aşa fusese întotdeauna, de la bun început. Pur şi simplu, o scurtă bucată de timp, nu ne găsisem calea. Dar eram a lui… femeia lui, pasiunea lui, dragostea lui.

Iar el reprezenta singurul bărbat pe care mi-l doream. Iată adevărul absolut.

Capitolul 24

I

La o săptămână după cina aceea specială cu Fiona şi David, pacea mea interioară şi senzaţia de mulţumire mi-au fost brusc alungate de câteva telefoane neaşteptate şi neplăcute.

Veştile proaste mi-au parvenit într-o dimineaţă de miercuri, rece, dar însorită, care mi s-a întipărit după aceea în minte ca Ziua neagră din viaţa mea, menită să-mi amintească faptul că ce e bun nu durează prea mult pentru biata Val.

Primul telefon a fost de la Mike Carter, din Paris. Şeful meu a început prin a-mi spune că ratasem ocazia de a mă întâlni cu celebrul artist, deoarece acesta se retrăsese la conacul lui din Mexic, ca să-şi mânuiască pensula magică într-un mediu mai plăcut decât mansarda din Soho. După aceea, a adăugat, pe un ton mohorât, că erau mari probleme cu Olivier, soţul brutal şi violent al protejatei noastre. Acesta aflase cumva că Françoise stătea la Mike şi se pregătea să treacă la represalii.

Înainte de a mă lansa în ceea ce ştiam că avea să fie o

discuţie dificilă despre Françoise, m-am scuzat pentru faptul că ratasem întâlnirea cu Alexander St. Just Stevens, care nu avusese nici măcar amabilitatea de a lua legătura cu mine, în ciuda nenumăratelor telefoane pe care i le dădusem. Din acest motiv nu apucasem să-i văd tablourile, înainte ca pictorul s-o şteargă spre zone mai exotice.

Am abordat, apoi, problema lui Oii vier.

— Trimite-o pe Françoise aici, am insistat eu, însă Mike mi-a răspuns că nu era dispusă să vină în America.

— New York-ul e prea departe, Val, şi zice că nu i-ar plăcea acolo. Mai ales că nu vei fi şi tu. Te întorci la serviciu săptămâna viitoare, nu-i aşa?

După ce l-am asigurat că într-adevăr intenţionam să-mi reiau slujba, m-am hotărât să îi dau un sfat:

— Dacă n-ai făcut-o până acum, e timpul să-i angajezi un avocat. Vezi să fie un tip dur, dar să aibă şi *legături* unde trebuie. Numai un asemenea „şacal" îi va putea veni de hac, legal, lui Olivier. Fără îndoială că poliţaiul ăsta are pile pe undeva. Ia spune-mi şi mie, cum de a aflat că Françoise stă cu tine şi cu fetele?

— Habar n-am. Cât despre avocat, am angajat deja un tip energic şi dat naibii, exact genul de om de care avem nevoie. Françoise urmează să se întâlnească mâine cu el. Tare aş vrea să ştiu unde aş putea s-o trimit pentru un timp… eventual în afara ţării. La Londra ar fi nemaipomenit, dar nu cunosc pe nimeni…

— „Porcul pe acoperiş", am zbierat eu în telefon, încleştându-mi mâna pe receptor, uluită de ideea care îmi venise.

— Ce naiba mai e şi asta, Val? s-a mirat Mike.

— E un restaurant… pe care îl deschide în curând Fiona

Hampton, văduva lui Tony. A cumpărat şi o casă alături. Asta e în Middleham, adică Yorkshire. Mi-a spus că are nevoie de o asistentă, care să se ocupe de renovarea

restaurantului. M-am gândit că Françoise ar putea fi persoana ideală pentru aşa ceva, având în vedere faptul că lucrează ca decoratoare la Marsilia, sau oricum asta făcea până nu de mult.

— Nu ştiu ce să zic, a mormăit Mike, şovăielnic.

— Ar fi în siguranţă acolo, sunt convinsă, Mike. În plus, nu-i o distanţă chiar atât de mare între Yorkshire şi Paris. Fiona ne-a invitat pe Jake şi pe mine să venim la ea de Crăciun, dacă vrem, şi mi-a zis că putem lua avionul de la Paris până la aeroportul Leeds-Bradford, care se află într-o localitate numită Yeadon. Ar mai fi şi posibilitatea de a ateriza pe aeroportul din Manchester, urmând ca de acolo să mergem cu maşina până la Yorkshire. Dacă ai vrea să te vezi cu Françoise, n-ar fi nicio problemă.

— Da, e o soluţie, a răspuns Mike, pe un ton ceva mai vesel. Şi ar putea locui la Fiona Hampton?

— Nu ştiu, dar având în vedere situaţia, cred că da. Fiona este o femeie extrem de înţelegătoare. Vrei s-o sun? S-a întors ieri la Londra.

— Cred că ar fi mai bine să discut mai întâi cu Françoise.

— Am impresia că s-a înfiripat o frumoasă poveste de dragoste între voi, m-am încumetat eu să spun, dar m-am oprit brusc, nevrând să fiu indiscretă. În plus, cum zicea şi Jake, cu cât ştim mai puţin despre porcăria asta, cu atât mai bine.

— Da, da, sunt foarte îndrăgostit. O iubesc şi mă iubeşte… Vreau să mă însor cu ea, A urmat o pauză, după care a adăugat: E singura femeie pe care am iubit-o după ce a murit Sarah.

Nu m-a mirat deloc această declaraţie, dar perspectiva căsătoriei îmi provoca o stare de agitaţie excesivă, ştiind că Olivier nu era omul cu care să te joci în astfel de situaţii,

Trăgând adânc aer în piept, m-am străduit să par veselă, când am zis:

— Tu am să fiu domnişoara de onoare.

Mike a chicotit amuzat, mi-a promis să o sune pe Françoise imediat, urmând ca după aceea să ia din nou legătura cu mine.

II

Nici n-am pus bine receptorul în furcă, şi telefonul a început iarăşi să sune.

— Alo? am rostit eu, tresărind când am auzit glasul fratelui meu.

— Trebuie să trec pe la tine, Val, m-a anunţat Donald, tară nicio altă introducere. Cât mai repede cu putinţă.

— Dar e abia şapte şi jumătate dimineaţa! Nici măcar nu mi-am băut cafeaua, am obiectat eu, întrebându-mă ce făcea Jake, care se dusese să cumpere lapte.

— N-am vrut să zic chiar acum, mi-a explicat Donald. Dar în dimineaţa asta, un pic mai târziu, Val. Te rog, trebuie să stăm de vorbă.

— Despre ce?

— Despre testament.

— Oh, Donald, zău aşa! Am discutat duminică despre asta. Ştii părerea mea. Poţi să iei totul, inclusiv Lowell's. N-am nevoie nici de firma ei, nici de altceva de la ea, ceea ce v-am explicat amândurora cât se poate de clar.

— Dar zice că *tu* trebuie să moşteneşti firma şi n-o interesează argumentele mele. M-am gândit că poate reuşeşti s-o convingi.

— Of, Donald, am mormăit eu, oftând din greu. Nu ţine seama de ce spun eu. Tu eşti preferatul ei. Înainte erai în stare s-o joci pe degete cum doreai, de ce nu încerci şi acum?

— Se încăpăţânează pe chestia aia cu familia, Tradiţia, cum îi zice ea, cu T mare.

— Crezi că există vreun document legal în acest sens? Sau

e pur şi simplu o tradiţie de familie, statornicită de Amy-Anne Lowell, acum o sută de ani?

— Nu ştiu asta, mi-a răspuns Donald, pe un ton mohorât.

— Nu m-am gândit s-o întreb când ne-am văzut ultima oară. O fi stipulat aşa ceva în actele companiei? încearcă să afli dacă poţi.

— Bine, dar de ce vrei să ştii asta?

Am simţit că mi se taie respiraţia la auzul unei întrebări atât de prosteşti, dar, în fine, nu trebuie să fii un geniu ca să dai dovadă de duplicitate, principala calitate pentru care Donald şi-a dobândit faima în sânul familiei.

— Fiindcă dacă se menţionează aşa ceva în actele de înfiinţare a firmei Lowell, problema trebuie tratată ca o chestiune legală, i-am ripostat, cu răbdare. Dacă, însă, e doar o dorinţă, o sugestie, o cerinţă impusă de Amy-Anne, presupun că poate fi încălcată. Fiindcă nu e ceva de natură *legală.*

— Nu va fi niciodată de acord să încălcăm Tradiţia.

— Ce se întâmplă cu tine în dimineaţa asta, Donald? E simplu ca bună ziua. Dacă nu există niciun document legal, atunci pot refuza moştenirea. Sau, şi mai bine chiar, o să preiau firma, urmând ca după aceea să ţi-o cedez ţie, cu acte în regulă.

Repeţi într-una că aşa vei face. Dar chiar o să mi-o cedezi?

Nu ai încredere în mine?

— Ba da, a mormăit el, nu prea convins.

— Sun-o pe maică-ta, află tot ce poţi, după care vino aici la ora unu, i-am ordonat cu fermitate, recurgând la stilul meu dur de altădată. O să luăm masa la un local din apropiere şi cu această ocazie o să lămurim porcăria asta, o dată pentru totdeauna. S-a făcut?

— S-a făcut, surioară.

— Donald! am urlat eu. Mie să nu-mi spui… Dar mi-a închis telefonul.

Măgar nerecunoscător, mi-am zis eu în gând, întrebându-mă de ce-mi pierdeam vremea cu el. Oricum, mie nu-mi trebuia firma Lowell, or era normal ca în această situaţie să-i revină lui. Alţi posibili moştenitori nu mai existau, cu excepţia acelor veri îndepărtaţi, Lowell, care îşi primeau anual cecurile, fără să facă nimic.

M-am dus în bucătărie şi m-am postat în faţa ferestrei, privind afară şi gândindu-mă la ziua aceea rece de toamnă, dar senină, care începea. Cerul era de un albastru imaculat, iar soarele se ivea deja din spatele norilor albi şi pufoşi, întotdeauna mi-a plăcut trecerea de la un anotimp la altul, motiv pentru care nu mi-am dorit să trăiesc permanent într-o ţară cu climă caldă.

Ţârâitul strident al telefonului de pe perete m-a făcut să tresar. Am luat receptorul şi am spus „alo“, întrebându-mă cine suna iarăşi.

— Tu eşti, Valentine?

N-am recunoscut vocea femeii.

— Da, eu sunt, dar cu cine vorbesc?

— Bună dimineaţa. Val. Sunt Lauren, nevasta lui Jacques Foucher.

— Bună, Lauren! Ce mai faci?

— Eu, bine, dar din păcate Jacques a avut un accident cumplit. Îl căutam pe Jake să-i spun şi lui. E pe-acolo?

— Nu, s-a dus la cumpărături. Trebuie să se întoarcă din moment în moment, dar poţi să-mi spui mie ce s-a întâmplat.

— Jacques e grav rănit, dar se va însănătoşi. E la spital, evident, şi are noroc că a scăpat cu viaţă. Venea spre casă, aseară, când a avut un atac de cord. În maşină. Conducea el, Val, şi s-a izbit de un camion parcat, gol, slavă Domnului. După aceea a deviat transversal pe stradă şi a intrat într-un zid de cărămidă.

— Doamne Dumnezeule! am exclamat eu. Ai dreptate, a avut noroc că a scăpat cu viaţă. Cât de grav e rănit?

— Şi-a rupt nasul, clavicula, un braţ şi un picior şi, fireşte, e plin de contuzii, vânătăi şi câteva leziuni interne minore.

— Putea să fie şi mai rău, dacă ne gândim bine.

— Da, putea *să moară,* a zis Lauren. Oricum, spune-i te rog lui Jake că o să vin zilnic la birou, până vă întoarceţi voi la Paris. Când crezi că sosiţi?

— Probabil săptămâna viitoare. Dar s-ar putea ca Jake să vrea să plece mai repede, acum.

— Nu-i nevoie, mi-a replicat ea. Totul e sub control şi din fericire Jacques e pe mâini bune, la spital. Te rog, spune-i lui Jake că mă descurc cu agenţia, căci deocamdată nu e prea mult de lucru.

— Ştiu că te descurci, am zis, amintindu-mi cât de eficientă era Lauren Crane. Englezoaică, conducea cu succes biroul din Paris al unei bine cunoscute agenţii de impresariat artistic american. Ca şi mine, locuia la Paris de câţiva ani, fiind o francofilă ferventă. Era cea de a doua nevastă a lui Jacques Foucher, care o adora, ca şi pe fiica lor de patru ani, Jasmine.

— Dar ce-ai să faci cu agenţia ta? am întrebat-o pe Lauren.

— Am să stau dimineţile aici, la Photoreal, mi-a explicat ea, iar după-amiezele la mine, la birou. Cum lucrez cu New York şi Los Angeles, diferenţa de fus orar e în favoarea mea.

— Am înţeles. Îl pun pe Jake să te sune de îndată ce se întoarce. Complimente din partea mea lui Jacques şi însănătoşire grabnică.

— Mulţumesc, Val, o să-i transmit.

III

După ce am închis telefonul, am rămas în picioare privind în continuare spre East Rover, însă ceva mai absentă acum, trebuie să recunosc. Mă gândeam la Jacques şi încercam să-mi amintesc ce vârstă avea. Ştiam că era mai mare decât

Jake, cu vreo paisprezece ani, parcă, ceea ce însemna că nu depăşise cincizeci şi doi de ani. Destui de tânăr, totuşi, pentru un atac de cord. Avusese noroc, exact ca mine şi Jake, în Kosovo. Nu ne venise încă sorocul. Totul tine de destin.

Când telefonul a început să ţârâie din nou, am înjurat în gând şi, punând iarăşi mâna pe receptor, am zis „Da'\ pe un ton cam tăios, ceea ce nu-mi prea stătea în fire. Începea să mă enerveze, însă, toată această efervescenţă matinală.

— Vai, bună, sunt eu, Françoise.

— Bună, Françoise, ce mai faci? am întrebat eu, îmblânzindu-mi imediat vocea. Cred că te bucuri că ai ieşit din spital şi eşti iar cu Mike.

— *Oui.* Da, sunt foarte fericită cu el, Val, dar mi-e frică de Oliviei: e în stare să pună mâna pe mine şi să mă ducă înapoi la Marsilia.

— Uite ce e, Françoise, ascultă-mă cu atenţie. Trebuie să pleci din Paris, după ce te vezi mâine cu avocatul. Cred că pot aranja să locuieşti la o prietenă de-a mea, în Anglia. Ce părere ai?

— O să mă duc acolo. Mi-a explicat Mike. La doamna care are „Porcul pe acoperiş". Mi-e tare teamă de Olivier. Şi părinţilor mei, la fel. Se duce tot timpul la ei, la Les Roches Fleuries.

— Hram sigură! Pun pariu că le ascultă şi telefonul şi le interceptează corespondenţa. Să nu te duci la ei, Françoise, dacă nu vrei să păţeşti ceva.

— *Oui, oui.* Ştiu asta. Sunt îngrijoraţi din cauza *mea.*

— Lucrurile se vor rezolva, am liniştit-o eu. Am să-i telefonez prietenei mele la Londra, după care te sun pe tine. Sau, mai bine, o să vorbesc cu Mike. Ai grijă, Françoise, şi nu risca nimic.

— Am înţeles. *Merci,* Val. *Au revoir.*

— Pa, Françoise, fruntea sus.

Am ieşit din bucătărie, tot mai nedumerită de întârzierea

lui Jake; mergeam pe coridor spre salon, când am auzit cheia răsucindu-se în broască.

Intrând grăbită în vestibul, l-am văzut pe Jake luptându-se cu trei pungi mari de la supermarket. Era îmbrăcat cu un tricou gros, blue jeans, iar pe cap avea o şapcă pusă cu cozorocul la spate. Avea faţa îmbujorată, poate din cauza vântului.

— Bună, puştoaico, mi-a zâmbit el pe deasupra pungilor.

E un frig de îngheaţă apele, afară. Îmi pare rău că am stat atât de mult, dar am luat de mâncare şi pentru diseară, ea să economisesc timp. Mă gândeam să…

— Avem veşti proaste, Jake, l-am întrerupt eu, ajutându-l să care pungile.

— Ce s-a întâmplat?

IV

Jake s-a dus imediat în birou s-o sune pe Lauren, la Paris.

M-am retras în bucătărie să fac cafea şi să prăjesc pâinea cumpărată de Jake.

Am pregătit apoi o tavă cu lapte, îndulcitor, unt şi gem de caise. Am mai pus, pe ea, căni, farfurii, linguri, cuţite, şerveţele, după care am supravegheat pâinea, să nu se ardă.

Ceva mai devreme, plănuisem o scenă casnică intimă şi confortabilă. Un mic dejun de vis cu Jake, având în vedere faptul că sejurul nostru la New York se apropia de sfârşit. Tânjeam să fiu numai cu el. Într-o intimitate perfectă, dar mai ales stând amândoi confortabil acasă. Simţeam nevoia asta; fiindcă viaţa casnică alături de Jake mă făcea să mă simt ocrotită, în siguranţă. Din nefericire, astăzi, evenimente exterioare ne tulburau liniştea.

Când a fost gata cafeaua, am pus cana pe tavă, după care m-am uitat în prăjitorul de pâine. Am scos chiflele aurii,

folosind un şervet de bucătărie curat, şi le-am pus pe farfurii.

Când am intrat cu tava în birou şi am aşezat-o pe masa de cafea, Jake tocmai închidea telefonul, după ce îşi luase la revedere de la Lauren.

— Ce ghinion pe Jacques să păţească aşa ceva, a zis el, venind să se aşeze pe canapea şi turnând cafea pentru amândoi.

— Interesant e că n-a avut niciodată probleme cu inima până acum. Lauren zice că a fost la un control, nu mai departe de acum două săptămâni, şi că totul era în regulă.

— Bine că trăieşte, am zis eu, trântindu-mă lângă Jake. Putea foarte uşor să moară. A scăpat ca prin urechile acului.

Jake a încuviinţat din cap, a uns o chiflă cu unt, apoi cu gem de caise. Muşcând cu poftă, a dat aprobator din cap.

În timp ce mânca, i-am povestit ce aflasem de la Françoise despre mardeiaşul de bărbatu-său, pornit să se răzbune pe ea, pe Mike şi pe cele două fiice ale lui. Şi pe oricine îi stătea în cale. Ca de pildă, biata Val, poate.

— La naiba! a explodat el gata să se înece cu chifla. De la bun început, chestia asta nu mi-a mirosit a bine.

— Asta e, am mormăit eu, după care i-am povestit de ideea de a o ruga pe Fiona s-o ia sub aripa ei pe Françoise, câteva săptămâni.

— Nu te mai potoleşti, Val! a exclamat el, sfredelindu-mă cu ochii lui albaştri.

— Cu ce nu mă mai potolesc? am întrebat eu, făcând pe nevinovata.

— Cu stilul ăsta de a te amesteca unde nu-ţi fierbe oala, ce naiba! a zis el, aproape ţipând.

— Întrucât m-am amestecat o dată şi am creat o problemă numită Dragoste cu D mare, ceea ce în niciun caz nu am anticipat, simt că trebuie să-i ajut să depăşească şi această nouă dificultate creată de povestea lor de iubire. Pe scurt, furia lui Oii vier.

— Mike e băiat mare, s-a răstit Jake la mine. Poate să aibă grijă de Françoise. Nu vreau să te mai implici în chestia asta, mai mult decât ai făcut-o până acum. Un ins ca Olivier o ia uşor razna, iar dacă îi stai în cale *te* lichidează imediat.

— Ce spui tu e adevărat, Jake, dar te rog să te calmezi.

Nu vreau decât s-o sun pe Fiona, să îi explic situaţia şi să o întreb dacă Françoise poate veni să stea un timp la ea. Nu văd ce rău e în asta!

Jake a oftat exasperat, şi-a scos şapca şi a azvârlit-o în cealaltă parte a camerei, după care m-a luat în braţe.

— Eşti… eşti pur şi simplu… *incorigibilă,* Valentine Denning, cea mai imposibilă, încăpăţânată, băgăreaţă, frumoasă, sexy…

I-am oprit şuvoiul de cuvinte, printr-o sărutare lungă, pătimaşă, în care limbile noastre s-au dezmierdat duios. Ceea ce a fost o mare greşeală din partea mea, fiindcă gestul meu i-a dat idei greşite, înfierbântându-l.

Numai că ideile acelea n-au fost tocmai greşite, am conchis eu când ne-am apucat să facem dragoste pe canapeaua înflorată.

Ce mic dejun drăguţ şi intim, până la urmă, mă gândeam eu, surâzând în sinea mea.

Capitolul 25
I

Când Donald a apărut în pragul uşii fix la ora unu, cu un buchet mare de flori scumpe învelite în celofan şi legate cu o panglică roz, am devenit imediat bănuitoare. Abia m-am abţinut să nu mă răţoiesc la el.

Chiar mă credea proastă? Nu-şi dădea seama că-i ghicisem viclenia, mascată de acest gest afectuos, primul în atâţia ani. *Flori, asta-i bună.*

Am izbutit cumva să-mi înghit cuvintele dure care îmi

veniseră pe buze. Puteam în fond să fiu amabilă; n-aveam nimic de pierdut. Râdeam în sinea mea. A face dragoste cu Jake la micul dejun era mult mai agreabil decât cafeaua cu chifle; brusc, devenisem mărinimoasă, aşa că l-am lăsat în pace pe Donald.

Zâmbindu-i dulce, am întins obrazul să mă sărute, i-am mulţumit pentru flori şi i-am spus să-şi lase haina pe bancheta din vestibul. După ce am pus florile pe bufetul din bucătărie, l-am condus în biroul lambrisat, care dădea spre East River.

— Unde e clona lui Costner? a întrebat el, privind în jur.

— La masă, cu Gwyneth Paltrow, am zis eu, pe un ton tăios, ştiind că îl scot din sărite. Donald cel Mare se gudurase dintotdeauna la picioarele vedetelor feminine.

— Zău?! a întrebat fratele meu, impresionat, tăcând ochii mari.

— Donald, nu fi prost! Glumeam. Jake s-a dus la dejun cu editorul. La Four Seasons.

— Aveţi un editor?

Am încuviinţat din cap.

— Sigur că da. Se pare că a realizat o prezentare extraordinară, aşa că urmează să încheie contractul.

— Felicitări, *surioară.*

— Donald, am rostit eu ameninţător, privindu-l furioasă,

— Scuze, *Val.*

Am arătat spre canapeaua unde ceva mai devreme făcusem dragoste cu Jake şi am zis:

— Stai jos şi spune ce ai de spus. Ce-ai aflat de la ea?

S-a conformat, iar eu am rămas în picioare, cu ochii aţintiţi asupra lui.

— N-am aflat prea mult de la ea…

— Ce! am exclamat eu, tăindu-i vorba. Vii aici fără nicio informaţie şi te aştepţi să te primesc cu braţele deschise. De-aia mi-ai adus flori? Ca să mă împaci?

— Nu, nu. De ce nu mă laşi să termin? s-a lamentat ei.

— Bine, dă-i drumul.

— Val, nu m-ai lăsat să spun ce aveam de zis. Ai început să faci iar pe şefa şi să mă bruftuluieşti, ce naiba, dar să ştii că nu mai suport. A dat să se ridice. Cred că e mai bine să plec şi…

— Nu pleci nicăieri, Donald. M-am răţoit eu la el. Abţine-te, te rog, să vorbeşti urât. Ştii că mă enervează.

— Bine, bine, hai să revenim la mămica. Nu mi-a spus mare lucru când m-am dus acolo. Stătea ca Elisabeta I pe tronul ei, regală şi impunătoare. S-a mai muiat după aceea, când am luat-o la sentiment. Am reuşit până la urmă să aflu că nu există niciun fel de document legal. Despre chestia aia cu Tradiţia. S-a rezemat de spătar, cu un aer satisfăcut.

— E bine de ştiut, am exclamat eu, zâmbindu-i încurajator. Şi ce altceva a mai spus?

— Mi-a vorbit despre tradiţie. Exact asta şi este, Val, o tradiţie pornită de la Amy-Anne, care voia să dea puterea femeilor din familie, şi nu bărbaţilor. Dar, chiar dacă nu a existat – *nu există* – nimic *sens per se,* mămica zice că femeile Lowell au luat chestia asta foarte în serios, de o sută de am încoace. E ca un fel de… Biblie pentru ele. Aplecându-se uşor în faţă, Donald mi-a mărturisit: Mămica zice că descendentele lui Amy-Anne au trăit cu convingerea că, dacă la conducerea firmei Lowell nu era o femeie, asupra familiei se abătea ghinionul. Poate crede şi ea acelaşi lucru, mai ştii?

— Doamne sfinte, Donald, şi tu ce-o să te faci? am întrebat eu mieros şi, traversând încăperea, m-am rezemat de şemineu, încercând să ascund zâmbetul amuzat, care îmi înflorise pe buze.

— Mă logodesc. Cu Alexis. A acceptat cererea mea în căsătorie.

— Ce şansă pe tine, Donald, am rostit eu sarcastic. Nu pierdea vremea şi nu risca nimic. Dar ce-mi păsa mie? îmi

convenea să-i cedez lui firma. Nu mă interesa defel.

— Cred că mămica vrea să te vadă din nou, Val.

— De ce? l-am descusut eu, pe un ton glacial.

— Nu ştiu, nu mi-a spus.

— Doamne, Donald, uneori eşti tare naiv. De ce n-ai întrebat-o?

Ba am întrebat-o. Şi încetează să mai fii aşa *afurisită.*

M-am făcut că nu aud şi am continuat interogatoriul:

— Şi ce ţi-a răspuns?

— Nu mi-a răspuns, oricum n-a vrut să-mi spună mie motivul, a pomenit doar ceva în legătură cu faptul că îţi datorează o explicaţie.

— Glumeşti, am murmurat eu, întrebându-mă ce o determinase pe mama să simtă brusc nevoia de a se confesa.

Donald a dezminţit, scuturând din cap, şi s-a rezemat de perne.

Mi-am înmuiat atitudinea faţă de el şi am rostit pe un ton agreabil:

— Ei, Donald, ce veste bună pentru tine, că nu există niciun document legal. În felul ăsta mi-e mult mai uşor să îţi donez compania.

— I-am spus că vrei să faci asta şi a zis că n-o să te lase.

— Nu moştenesc Lowell's decât după moartea ei, Donald, iar când va fi moartă nu mă va mai putea împiedica să îţi cedez ţie firma. Nu crezi?

— Mmm. Da, aşa e. Presupun.

— Fără presupuneri. *E* adevărat.

— Trebuie să te vezi din nou cu mama, Val.

— Exclus, frăţioare.

— Merg cu tine.

— Sunt convinsă că ai face-o, dată fiind situaţia, am zis eu.

— Te rog, Val, fii drăguţă. Pe vremuri mă iubeai, iar când te-ai depărtat de mine, am suferit mult. Mi-ai făcut rău când eram copil fiindcă m-ai privat de dragostea ta.

— Isprăveşte cu tâmpeniile, Donald, ştii bine că ea te-a luat de lângă mine, când i-a convenit ei.

— Greşeşti, *Val, zău!*

— Donald, spune-mi şi mie de ce naiba vrei să ai de fapt Lowell's? l-am întrebat eu, sincer nedumerită.

— Fiindcă pe tine nu te interesează firma, or aceasta trebuie să rămână în familie.

— Dar vrei să lucrezi acolo?

— Ce naiba, bineînţeles că vreau.

— Dar ai o slujbă nemaipomenită la revistă. Întotdeauna ţi-ai dorit să ţii rubrica de mondenităţi. Eşti specialist la bârfe, din familie.

— Iar începi să fii afurisită.

— Oh, nu mai folosi cuvântul ăsta! Te repeţi. Ia spune-mi mie, de ce vrei să renunţi la rubrica de mondenităţi? Care, mi-a spus Muffie, îţi asigură mult mai multă influenţă şi putere, decât o firmă de cosmetice, de care nimeni n-are nevoie şi nici n-a auzit vreodată.

Donald m-a privit atent, mijind uşor ochii, iar după o fracţiune de secundă a spus:

— Nu ştii, nu-i aşa?

— Ce să ştiu? am întrebat repede, remarcând schimbarea bruscă de comportament şi întrebându-mă la ce bombă avea să dea drumul.

— Despre Lowell's şi ce s-a întâmplat cu compania?

Am clătinat din cap.

— De unde să ştiu? Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă fotografiind morţi şi muribunzi, pe câmpurile de luptă din lumea întreagă.

— Hai la treabă, a zis Donald. Ridicându-se şi devenind brusc autoritar, şi am să-ţi spun tot.

II

Mă intrigase cu comentariul lui despre Lowell's şi am încercat să-l trag de limbă pe drum, în timp ce traversam Beekman Place, îndreptându-ne spre First Avenue. N-am putut scoate, însă, nimic de la el, în schimb, mi-a turuit despre logodnica lui, Alexis, pe care voia neapărat s-o cunosc, înainte de a mă întoarce la Paris.

Ca să-i închid gura, am acceptat până la urmă, sperând că Jake n-o să aibă nimic împotrivă să ia cina cu noi, vineri.

Când am ajuns la Billy's, un local care îmi place pentru peştele, cartofii prăjiţi şi hamburgerii săi delicioşi, Donald era numai lapte şi miere, pesemne datorită invitaţiei la masă, dar şi celorlalte lucruri pe care le făceam pentru el.

După ce ne-am atârnat hainele în cuier, am fost poftiţi la o masă în al doilea salon, care îmi plăcea mai mult. Restaurantul, primitor şi atrăgător, era amenajat ca o cârciumă tradiţională, cu duşumele de lemn şi feţe de masă în carouri albe şi roşii. Datorită aspectului neconvenţional şi bucătăriei sale excepţionale, îmi plăcea mult acest local, mai ales când eram grăbită.

— Hai să bem un pahar de vin ca să sărbătorim evenimentul, a zis Donald.

— Ce eveniment? am întrebat eu, încruntându-mă.

— Logodna mea eu Alexis, mi-a răspuns ei, cu dezinvoltură. La ce ţi-ai închipuit că mă refer?

— Nu ştiu, am zis eu, deşi mă gândisem că voia sa sărbătorească intrarea lui în lumea afacerilor.

Când ospătăriţa a venit la masă să ne aducă lista de bucate, Donald a comandat două pahare de vin alb sec.

O dată rămaşi singuri, s-a aplecat peste masă şi a zis:

— Alţi fraţi în locul meu nu ar spune chestia asta, Val, şi te-ar lăsa sa pleci la Paris fără să ştii nimic. Dar eu nu sunt

aşa şi, orice ai crede tu, am ţinut întotdeauna la tine. Poate nu mi-a plăcut ce-ai făcut uneori, dar de iubit te-am iubit mereu, să ştii.

Rămăsesem cu ochii aţintiţi asupra lui, fără să fac niciun comentariu. Treaba lui, mă gândeam eu, să zică ce pofteşte; m-am rezemat apoi de spătarul scaunului, întrebându-mă de ce-mi făcea atâtea declaraţii.

— Nu fi aşa bănuitoare. Ştiu că în mintea ta semăn cu mămica, dar nu e aşa.

— Cum adică să plec la Paris, fără să ştiu nimic? l-am descusut eu.

— Lowell's are un succes fantastic. Compania a devenit o mină de aur.

— Lowell's?

A început să rida.

— Da, Lowell's. Datorită mamei, au realizat profituri fabuloase, în ultimii zece ani. Produsele firmei sunt vândute în cele mai bune magazine din New York şi în toată…

— Ce magazine? am întrebat eu, curioasă.

— *Cele mai bune…* cum ar fi Bergdorf's, Saks, Barney's din New York, Neiman Marcus, de fapt produsele firmei Lowell sunt distribuite în toată ţara. Linia de cosmetice e foarte apreciată de femeile din toate oraşele Americii. În curând, se va extinde şi în Europa.

— Sticluţele caraghioase, cremele şi loţiunile alea?! am exclamat cu uluită.

— Oh, da, Val. N-ar trebui să vorbeşti cu atâta dispreţ de „sticluţele caraghioase şi cremele alea". Fac parte din reuşita afacerii, după cum consideră mama.

— Cum adică?! am întrebat eu, încruntându-mă.

În acel moment, ne-a fost adus vinul, iar ospătăriţa ne-a întrebat dacă ne-am hotărât ce vrem să comandăm. Am ales un hamburger cu cartofi prăjiţi, iar Donald la fel. După aceea, a ridicat paharul:

— Noroc.

— Noroc, i-am răspuns, ciocnind cu el. Hai, Donald, mai povesteşte-mi.

— Îţi spuneam că sticluţele acelea „caraghioase", cum le spui tu, nu sunt atât de caraghioase. Au rămas la fel ca pe timpul lui Amy-Anne, când a înfiinţat firma. Sunt, de fapt, o versiune modernă a borcănaşelor de spiţerie, în miniatură, firească, cu dop de sticlă şi eticheta de hârtie lipită. Aici intră în joc aspectul artizanal. Ştiai că etichetele de pe produsele Lowell nu s-au schimbat de o sută de ani, Văl?

— De unde să ştiu?!

— Da, aşa e. Nici eu n-am ştiut până de curând.

— Ai făcut cercetări în ultima vreme, ia zi? l-am întrebat eu, încercând să-mi atenuez sarcasmul cu care mă adresam adesea fratelui meu. Nu l-a sesizat, însă, sau pur şi simplu nu l-a luat în seamă.

— Nu, n-am făcut investigaţii, dar mama îmi mai povesteşte despre firmă când mă duc să iau cina, la ea. De curând mi-a vorbit despre o firmă japoneză, care vrea să importe produsele în Japonia. Iar preşedintele acestei companii i-a spus că japonezilor le plac la nebunie sticluţele de modă veche, cum găseai la spiţerie, cu etichete simple, pe care nu scrie decât numele produsului, la ce se foloseşte şi compoziţia.

— Îţi baţi joc de mine!

— Ba nu, deloc. Japonezii ăştia sunt tare ciudaţi – ştiai că mulţi preferă mobilierul american tradiţional?

— Şi ce are asta de-a face cu produsele cosmetice ale firmei Lowell, Donald?

— Nimic, am făcut doar o analogie. Milioane de femei, aici, sunt atrase tot de sticluţa tradiţională de spiţerie şi de etichetele de modă veche. Poţi să numeşti asta nostalgie, încredere în ceva ce pare preparat în casă, cum vrei, nu contează… dar face parte din secret, zice mama. Ambalajul

de modă veche se pare că e căutat mai mult decât oricând, iar faptul că s-a rezumat la aceste sticluţe şi etichete simple i-a permis să reducă cheltuielile. La fel şi produsele – limitându-le, a menţinut nişte costuri scăzute.

— Cum adică „limitându-le“? Nu prea înţeleg ce vrei să spui, i-am zis eu.

— Mămica mi-a povestit că tăticul i-a sugerat să fabrice o sumedenie de alte produse… rujuri de buze, farduri de pleoape, ojă de unghii, chestii din astea. Darea n-a acceptat, preferind să rămână fidelă liniei create de Amy-Anne. Ştii la ce mă refer, creme pentru faţă, mâini şi corp, şampoane şi produse de baie. Această decizie a contribuit la succesul de azi al firmei Lowell, fiindcă a putut să menţină nişte costuri rezonabile. Totodată, nu a trebuit să facă nicio concesie capriciilor modei. Donald s-a oprit, a luat o înghiţitură bună de vin şi a încheiat: Bani a cheltuit doar în campaniile de marketing.

— Cum naiba a reuşit să facă rentabilă firma asta? am exclamat eu, clătinând din cap, total nedumerită. Când eram noi mici, mi-aduc aminte că aveau mereu probleme cu banii.

— Dar nu ne mergea chiar atât de rău, nu-i aşa? a mormăit Donald, privindu-mă întrebător peste marginea paharului.

— Cred că eram foarte strâmtoraţi financiar, am ripostat eu. Singura problemă urâtă, mi-aduc aminte, a survenit atunci când au vrut să renunţe la Annie. Amândoi am făcut un asemenea tărăboi încât n-au mai concediat-o. Dar am senzaţia că, un timp, bunicul i-a plătit salariul.

— Annie ne-a iubit mult, nu-i aşa, Val? Cea mai bună dădacă din lume.

— Da, aşa e… Am lăsat fraza neterminată, gândindu-mă că dacă n-ar fi existat Annie Patterson, care să mă îngrijească de când m-am născut, probabil că n-aş fi supravieţuit mulţi ani, în casa aia.

— Oricum, Val, ca să îţi dau un răspuns clar în privinţa

succesului înregistrat astăzi de Lowelps trebuie să subliniez că s-a datorat exclusiv marketingului. Se pare că mămica a trimis produsele tuturor manechinelor de lux, tuturor actriţelor de pe Broadway, tuturor stelelor de cinema, în fine tuturor celebrităţilor feminine. A comandat săculeţi ţesuţi ca nişte covoare de mână, în care a pus produsele, împreună cu o scrisoare scrisă manual, pe hârtie clasică victoriană. Ideea a prins, toată lumea s-a entuziasmat… de săculeţul ţesut, de sticluţele *caraghioase* şi de produsele ca la mama acasă.

— Prin urmare, câştigă milioane? am zis eu, zâmbind. Asta încerci să-mi spui?

A încuviinţat din cap.

— Exact. Are un catalog de comenzi prin poşta electronică. Iar Lowelps are şi un site Web. Cam peste un an şi jumătate, după ce îşi va lansa produsele în Europa şi în Japonia, cred că va pătrunde pe Wall Street.

— Dumnezeule, Donald, mama noastră e un adevărat magnat, iar eu habar n-am avut! am exclamat eu, sperând ca de data asta să sesizeze sarcasmul.

— Nici eu n-am avut habar. Am mai aflat câte ceva de la ea, când şi când, însă Alexis e ziaristă specializată în probleme financiare, aşa că, în ultima vreme ea mi-a furnizat o mulţime de informaţii.

— Vrei să spui în ultima săptămână, nu-i aşa Donald? l-am întrebat eu, cu subînţeles.

A clătinat din cap.

— Nu, nu-i aşa. Am vrut să spun că de când s-a îmbolnăvit mama, adică de la primul ei atac de cord.

— Ei bine, felicitări, Donald dragă, cred că vei moşteni o firmă mare şi vei fi foarte bogat.

— Chiar vorbeşti serios, Val? Sper că nu mă păcăleşti.

M-am holbat la el, încruntându-mă:

— De ce să te păcălesc?!

Trăgând adânc aer în piept, a zis:

— Când mami va intra pe Wall Street, la anul sau în anul 2000, Lowell's va realiza un profit de 500 milioane până la un miliard de dolari.

Am rămas cu gura căscată la Donald, incapabilă să mai scot un cuvânt.

— Sunt pur şi simplu uluită, Donald, am zis eu, în cele din urmă.

A râs, probabil văzând mutra mea.

III

După-masă, Donald a readus vorba despre vizita la mama.

— Te rog, Val, hai să mergem acum la ea. Să lămurim o dată lucrurile, înainte sa pleci la Paris.

— Donald, o să-ţi cedez compania atunci când am s-o moştenesc, aşa cum ţi-am spus deja de nu ştiu câte ori. Dar nu vreau să mă întâlnesc cu ea.

— A zis că vrea să te vadă din nou, să îţi explice ceva, să clarifice lucrurile cu tine, presupun. Hai să mergem la ea. Totodată, poate îi repeţi din nou punctul tău de vedere în legătură cu Lowell's şi cu problema mea.

L-am privit atent peste masă şi, pentru o fracţiune de secundă, l-am văzut cu multă obiectivitate. Un tânăr foarte chipeş, la cei douăzeci şi şase de ani ai săi, şi foarte viril. Parcă ar fi fost star de cinema, ca şi mama. Nu se putea să nu-l simpatizezi. Ca să fiu sinceră faţă de mine însămi, cred că întotdeauna am fost geloasă pe el, fiindcă mama l-a preferat şi l-a răsfăţat tot timpul Era un pic viclean şi bârfitor, dar nu putea fi considerat un băiat rău.

Am oftat şi am clătinat din cap, după care am rostit rar:

— Donald, nici nu-ţi poţi închipui ce chin e pentru mine să merg la ea, crede-mă.

— Ba ered că pot, mi-a răspuns el, repede. Recunosc că nu a fost întotdeauna… *iubitoare* faţă de tine, Val.

— Bun, *deci, până la urmă* recunoşti şi tu, Donald.

— Dar am ştiut asta tot timpul, a zis el, pe un ton defensiv. Numai că de când am ajuns oameni în toată firea n-am discutat niciodată cu sinceritate.

Perfect adevărat.

— Îmi dau seama cât de greu îţi vine să te vezi cu ea, a zis el, dar cred că ar fi mai bine dacă vin şi eu.

— Donald, de fapt ce vrei să-i spun mamei tale, dacă mergem acolo?

— Mamei noastre, m-a corectat el. Vreau s-o rogi să întocmească un fel de act, din care să reiasă că, dacă vrei, îmi poţi ceda mie compania, iar eu, ca bărbat, am dreptul s-o moştenesc.

— Te referi la un document legal, nu-i aşa?

— Da, a încuviinţat el.

— Nu ai încredere în mine? am întrebat eu, abţinându-mă să nu zâmbesc. Acum mă jucam cu el, ceea ce nu era frumos din partea mea.

— Ba da, cum să nu, Val, ai fost întotdeauna sinceră şi dintr-o bucată. Dar nu crezi că e bine să existe un act? Uite, poftim, ferească Dumnezeu, dacă păţeşti ceva când eşti în misiune, ce se va întâmpla? Vreau să zic, cine va moşteni firma?

— Aici s-ar putea să ai dreptate, am zis eu, rezemându-mă de spătar şi sorbind din cafea. Dacă aş muri, undeva pe front, relatând despre vreun război, mama *ar trebui* să îi lase compania lui Donald. Ţie, am zis eu în cele din urmă. Ţie, sau mai bine zis soţiei tale. Am făcut o pauză şi, privind în depărtare, am murmurat: Doamne, oare cum se rezolvă în caz de divorţ?

Presupun că n-a existat niciodată o asemenea situaţie. Poate că ar trebui s-o întrebăm pe mămica.

— Nu, am zis eu, decisă. N-o întrebăm nimic. O să mergem la ea şi-o să-i explicăm că ar trebui întocmit un act.

Din care să reiasă că eu vreau ca firma să-ţi revină ţie. Asta în eventualitatea în care aş muri în vreo misiune.

— În regulă, a zis el, privindu-mă ciudat. Mă întreb ce-o fi vrând ea să-ţi explice.

— Nu mă interesează ce are ea de spus, Donald. Merg acolo doar ca să mă asigur că procedează corect cu tine.

— De ce, Val? De ce ţii la mine? m-a întrebat el, privindu-mă lung.

— Fiindcă eşti frăţiorul meu iubit şi, în plus, e *dreptul* tău. Suntem în preajma anului 2000 şi a venit timpul să abandonăm o regulă întocmită în 1898. A fost o regulă bună, care le-a avantajat pe femei, dar trebuie…

— Reactualizată, a completat Donald.

IV

Donald şi-a scos telefonul celular, a sunat-o pe mama şi a întrebat-o dacă putem trece pe la ea, fixând întâlnirea pentru ora trei şi jumătate.

— S-a făcut, a zis el, băgând telefonul în buzunarul de la sacou. Hai să mai bem o cafea.

— În regulă, am zis eu, uitându-mă la ceas. Avem un pic de timp la dispoziţie. Ce-ar fi să-mi mai povesteşti despre Lowell's?!

— Ce te-ar interesa?

— Păi, mi-ai vorbit despre ambalaje şi marketing, dar nu mare lucru despre produse. Presupun că sunt bune, din moment ce lumea le apreciază.

— După părerea mamei, da, ceea ce dovedeşte, de altfel, şi succesul înregistrat de firmă. În ce-o priveşte pe Alexis, şi ea apreciază eficienţa cremelor.

— Ai zis că linia de cosmetice Lowell va fi lansată în Europa. Când se va întâmpla asta?

— Pentru început s-au gândit la Londra şi la Paris. Mami

nu mi-a spus exact. De fapt, nu ştiu atât de mult cum îţi închipui tu. Până acum, nu mi-a povestit mare lucru despre Lowell's; am mai aflat câte ceva doar după ce a avut primul atac de cord. În plus, m-a mai lămurit şi Alexis, care a studiat latura financiară a multor firme de cosmetice.

— Am înţeles asta, Donald. Când ajungem acolo, vreau să trecem direct la subiect. Adică, să discutăm imediat despre documentul acela legal. N-am chef să vorbim despre alte chestii.

— Înţeleg. Mergem şi terminăm repede. Fără discuţii, fără explicaţii inutile.

— Bine. N-am chef să aud nimic. Iar dacă începe să mă toace la cap, o să-mi astup urechile, fiindcă nu vreau s-o ascult.

Cât de mult mă înşelam în această privinţă!

V

Mama respecta încă indicaţiile medicului care îi recomandase să nu se obosească, aşa că nu stătea prea mult timp la birou, cum făcea înainte.

Când am ajuns la apartamentul din Park Avenue, uşa ne-a fost deschisă de o servitoare în uniformă.

— Bună, Florina, a zis Donald, scoţându-şi mantoul. Ea e sora mea, Valentine Denning..

Tânăra m-a privit cu interes, mi-a zâmbit, mi-a luat haina şi a zis:

— Încântată să vă cunosc, domnişoară Denning.

— Mă bucur de cunoştinţă, Florina.

După câteva clipe, mama a păşit în vestibul; era uluitor de frumoasă, într-un costum negru de lână, ornat cu catifea şi cu o broşă mare cu perlă, prinsă la umăr.

Îşi strânsese părul negru ca abanosul într-un coc la spate, iar faţa era toată numai pometi şi ochi, M-am întrebat dintr-

o dată dacă nu cumva frumuseţea asta izbitoare fusese pentru ea o povară? îi distrusese oare viaţa? Habar n-aveam. Mi-am dat seama subit că nu ştiam aproape nimic despre femeia aceasta, care mă adusese pe lume.

Capitolul 26

I

Bună, Val… Donald… a zis Margot Denning şi, fluturând din mână spre salon, a adăugat: mergem înăuntru să bem nişte ceai? Fără să mai aştepte răspunsul nostru, a pornit plutind parcă spre cameră.

Intrând după ea, am zis:

— Eu nu vreau nimic, mulţumesc. Tocmai am luat masa cu Donald.

— Nici eu, mamă, a mormăit Donald, în urma mea. Firește, s-a dus şi s-a aşezat pe fotoliul ei obişnuit, fiindcă acolo stătea de ani de zile. Ştia perfect că arăta cel mai bine în acea parte a încăperii deoarece o avantaja lumina de lângă şemineu.

M-am dus şi m-am postat în picioare lângă cămin, ca de obicei, iar Donald a venit şi el lângă mine. Era aliatul meu acum, din moment ce hotărâsem să facem front comun.

— Mă bucur că ai venit, Val, a murmurat ea, uitându-se drept la mine, cu un zâmbet stins. I-am spus lui Donald că vreau să îţi explic ceva…

— Oh, n-am nevoie de nicio explicaţie… Nu pentru asta am venit. Sunt aici ca să vorbesc eu, nu să ascult. Şi am de gând să discut raţional despre Lowell's şi testamentul tău.

S-a holbat la mine, încruntându-se:

— Am discutat deja despre asta.

— Dar eu nu sunt mulţumită.

— Nu mai e nimic de spus.

— Ba e foarte mult de spus. Donald mi-a povestit despre situaţia actuală a firmei Lowell, despre succesul pe care îl are datorită ţie. Eşti o femeie de afaceri excepţională. De aceea, nu pot înţelege de ce te agăţi de o tradiţie veche şi răsuflată, statornicită acum o sută de ani. Donald mi-a spus că nu există niciun act legal menit să consfinţească această tradiţie, aşa că poţi foarte uşor să îi iaşi lui firma.

— Nu pot. Trebuie să o moştenească o urmaşă a lui Amy-Anne Lowell.

Pricepând dintr-o dată motivul încăpăţânării ei, am exclamat:

— Nu cumva ţi-a trecut prin minte că firma riscă să dea faliment dacă nu încape pe mâinile unei femei, am zis eu, râzând.

Donald rămăsese cu gura Căscată la mine. Faţa mamei era ca o mască inexpresivă. Îi pulsa o venă la tâmplă.

— Lowell's nu mai e ca înainte. Structura firmei s-a schimbat radical, am spus eu. Vei intra curând în sistemul de distribuţie mondial, din câte îmi spune Donald, iar la anul vei fi cotată pe Wall Street. Firma aceasta de modă veche, care produce sticluţe caraghioase intră în secolul al XXI-lea, dar tu trăieşti încă în trecut, agăţându-te de o idee depăşită preluată de la fondatoarea companiei.

— Ba nu-i aşa! a obiectat ea, pe un ton piţigăiat.

— Greşeşti. Te rog, reţine o dată pentru totdeauna. *Vu vreau firma ta când ai sa mori.* Lasă-i-o lui Donald. Care doreşte din tot sufletul să se implice în afacerea asta. El ar trebui s-o moştenească. Oricum, a fost întotdeauna preferatul tău. Lasă baltă prostia asta cu tradiţia şi comportă-te ca o femeie de afaceri deşteaptă ce eşti.

— De-asta nu te interesează firma Lowell? a întrebat ea.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui, am murmurat eu, deşi pricepusem perfect.

— Te porţi aşa fiindcă eşti convinsă, în mod eronat, că m-

am purtat urât cu tine când erai mică?

— Nu, am replicat eu, dar minţeam.

— Compania asta va valora milioane, a zis ea, dintr-o dată, crezând desigur că mă putea influenţa astfel.

— *Miliarde,* mai degrabă, mamă. Dar tot nu mă interesează.

— Te rog, Val, mai gândeşte-te.

— Nu pot.

— Adică *nu vrei,* a rostit ea scurt, cu vocea aceea afectată.

— Uite ce e, am viaţa mea. Nu am nevoie de viaţa pe care încerci să mi-o faci tu acum, aşa, din senin, după ani de zile de indiferenţă şi neglijare.

— Îmi porţi pică… ce ridicol, când sunt atâţia bani la mijloc.

— Puţin îmi pasă de bani.

— Nu vorbi prostii!

Am oftat.

— Dacă aş spune OK., preiau firma Lowell's, ce ar urma? Pur şi simplu din curiozitate aş vrea să ştiu ce pretenţii ai de la mine? Ce-ar trebui să fac?

Am simţit că Donald se încordase. Stătea foarte aproape de mine, lângă şemineu.

Mama s-a aşezat mai bine în fotoliu, studiindu-mă câteva clipe.

Detestam stilul ei de a mă analiza; îmi venea de fiecare dată s-o iau la fugă, să scap de prezenţa ei. Nu puteam s-o sufăr, iar acum îmi părea rău că venisem. Făcusem asta fiindcă voiam să-l ajut pe Donald.

Mama mea a rostit cu multă prudenţă, în stilul ei sofisticat:

— Ţi-aş cere să vii acasă, Val, să locuieşti la New York. Şi, firește, aş vrea să lucrezi la Lowell's, alături de mine. Te-aş pregăti, te-aş iniţia în afaceri, te-aş învăţa tot ce ştiu. Mi-ar face mare plăcere, Val.

— Ai avut două atacuri de cord, neașteptate, având în vedere faptul că ai fost întotdeauna foarte sănătoasă și ținând cont de faptul că ești încă tânără. Așa că acum te simți un pic… vulnerabilă și ți-a trecut prin minte că ai nevoie de… o fiică. Asta e, am dreptate?

— Nu fi ridicolă! Vreau să vii acasă fiindcă aici ți-e locul. Lângă mine. La firmă.

— Nu aici mi-e locul! am urlat eu. Trăgând adânc aer în piept și încercând să mă stăpânesc, am adăugat: În felul ăsta nu ajungem nicăieri. Dacă nu vrei să-ți modifici testamentul, mă voi duce ta avocat și voi întocmi un act legal, menit să-l protejeze pe Donald, în cazul în care eu aș păți ceva. Nu uita că sunt fotoreporter de război, pot muri oricând în timpul serviciului. Îi voi lăsa firma Lowell's lui Donald.

— Mulțumesc, Val, a zis Donald.

Mama tăcea.

II

Florina a intrat grăbită cu o tavă mare de ceai, ceea ce a curmat pe moment firul conversației. A așezat tava pe masa de mahon din fața canapelei și i-a zis mamei:

— Să torn, doamnă Denning?

— Nu, nu e nevoie, Florina.

Florina a ieșit repede din cameră.

— Eu nu vreau ceai, am zis. Plec. Și am pornit spre ușă.

— Vin și eu, Val, a strigat Donald.

— Mă grăbesc, i-am răspuns, dar m-ara oprit în pragul ușii și, întorcându-mă; am zis: La revedere, mamă. Pa, Donald, ne vedem curând.

— Nu, Val, așteaptă. Nu durează decât o secundă. Donald s-a dus la mama și a pupat-o pe obraz. Vorbim mai târziu, mamă.

Ajunsesem în vestibul, la jumătatea drumului spre ieșire,

când a zis:

— Dar vreau să-ţi explic!

— N-am nevoie de nicio explicaţie. Prea târziu, am replicat, fără să mă întorc.

— Nu vrei să ştii de ce… n-am fost în stare niciodată să te iubesc? m-a întrebat mama.

Auzind de chestia asta, am încremenit locului. Firește că nu puteam rezista unei asemenea tentaţii.

Încet, m-am întors în salon şi am rămas rezemată de tocul uşii. Mă uitam fix la ea.

III

— Vino şi stai jos, Val. Donald, cred că e mai bine să pleci. E o discuţie personală.

— Donald rămâne, i-am retezat-o eu.

— Da, rămân, a zis fratele meu, spre surprinderea mea, căci nu se mai întâmplase niciodată s-o contrazică sau s-o înfrunte.

Am să stau în picioare, dacă nu te deranjează, am zis eu. Sunt sigură că nu va dura mult.

Donald a venit lângă mine, la şemineu. Stătea foarte aproape de mine şi m-a luat de mână, cum făcea când eram mici.

De câte ori nu fusesem chemaţi să fim mustraţi exact în această cameră! Stătusem întotdeauna exact în locul acesta, iar mama se aşeza de fiecare dată în fotoliul ei franţuzesc.

Astăzi, însă, nu mi-era frică de ea. Şi eram sigură că nici lui Donald.

Împreună, dovedindu-i că formam front comun, aşteptam să vorbească.

— Problema asta nu are nimic de-a face cu Donald, a zis ea, adresându-mi-se direct. *Cred* că ar fi mai bine dacă am rămâne singure, Val. E ceva foarte personal.

— Donald nu pleacă. Rămâne aici.

— Aşa e, mamă, a zis Donald, strângându-mă de mână.

O bucată de timp, Margot Denning n-a spus nimic.

Stătea pur şi simplu ţeapănă pe fotoliu, într-o poziţie superbă, cu capul sus, detaşată, cu un aer princiar desăvârşit.

În cele din urmă, a spus:

— Totul a început cu multă vreme în urmă, când eram foarte tânără, o copilă… Vocea îi tremura. S-a oprit şi, vrând să se calmeze, şi-a încleştat mâinile pe braţele fotoliului.

Părea foarte emoţionată, numai că n-o credeam în stare de vreo emoţie, ştiind ce sloi de gheaţă era de obicei.

— Foarte scurtă povestea asta, într-adevăr. Bun, pa, atunci, am plecat, am zis eu şi am început să păşesc spre uşă.

— Nu, nu… încerc doar să-mi găsesc cuvintele… să îmi pun ordine în gânduri, Val. Eram o fetişcană de şaptesprezece ani, când am cunoscut un tânăr. ÎI chema Vincent Landau şi ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Din păcate, mamei nu-i convenea persoana lui, iar părinţii lui nu mă agreau nici ei. Veneam din lumi diferite. Şi eu…

— De ce nu era de acord mama ta? am întrebat eu, cedând curiozităţii.

— Fiindcă el era evreu.

— Iar părinţii lui nu te. Agreau din considerente religioase?

— Da, dar mai intervenea un aspect. Familia Landau era extrem de bogată, aveau o bancă privată şi îşi făcuseră planuri mari pentru Vincent. Doreau să îl însoare cu cineva demn de el, o persoană din lumea lor. În ochii lor, eu nici nu contam.

S-a oprit din nou, iar Donald a spus:

— Şi ce s-a întâmplat, mămico?

— Tatăl lui Vincent i-a trimis să lucreze la filiala din Berlin a băncii lui. În cele din urmă…

— Sper că n-o să dureze prea mult, am întrerupt-o eu. Am o întâlnire şi risc să întârzii. Nu poţi scurta un pic?

— Ba da, a răspuns ea, încordată, şi s-a rezemat de spătarul fotoliului. După doi ani, Vincent s-a întors la New York şi m-a căutat imediat. Am început să ne întâlnim în taină şi, la scurt timp după reluarea relaţiei, am descoperit că sunt însărcinată. Aveam nouăsprezece ani. Ştiam că dacă i-aş fi spus mamei, m-ar fi obligai să fac chiuretaj, aşa că i-am ascuns adevărul, până când nu s-a mai putut face nimic. Vincent îşi făcea griji din cauza părinţilor săi, dar în acelaşi timp era încântat. Spera că dacă părinţii lui ajungeau să mă cunoască şi aflau că sunt însărcinată cu el, până la urmă aveau să cedeze, lăsându-l să se însoare cu mine.

S-a oprit, a tras adânc aer în piept şi şi-a netezit părul cu mâna.

— Dar n-a fost aşa, am zis eu.

— Ai ghicit. De fapt, s-au înfuriat cumplit pe el şi au făcut tot posibilul ca să ne despartă.

— Şi au reuşit? a întrebat Donald.

— Oh, da, au reuşit.

— Şi tu ai avortat, am zis eu.

— Nu, a răspuns ea, încruntându-se uşor.

— Atunci, copilul s-a născut mort? am iscodit-o eu.

— Dimpotrivă, am născut o fetiţă frumoasă. Perfectă din toate punctele de vedere. Mama, însă, era supărată foc, din cauza purtării lui Vincent, considerând că ar fi trebuit să-şi înfrunte părinţii şi să se însoare cu mine. Şi, iată-mă, deci, la nici douăzeci de ani, mama unui copil din flori.

Simţeam că mă trec fiorii şi, într-un fel, mi-era teamă. Nu voiam să mai aud nimic, dar îmi dădeam seama că nu puteam opri şuvoiul de cuvinte. Încremenisem locului, incapabilă să mai plec de-acolo.

— Bun, ce s-a întâmplat, ce-ai făcut? întrebă Donald.

Stăteam acolo amândoi, el şi eu, ţinându-ne de mână, uniţi

pentru scurt timp, protejându-ne unul pe celălalt. Simţeam că şi lui Donald îi era teamă. În ce mă priveşte, nu mai voiam să aud restul poveştii, fiindcă intuiam că nu avea să-mi placă.

— Mi-am îndeplinit rolul de mamă, a spus ea. Vincent venea să mă vadă tot timpul, ne iubea pe amândouă foarte mult, o iubea pe micuţa Anjelica. Ce copil frumos era! Prezenţa lui a mai calmat-o pe mama un timp, făcând-o să creadă că până la urmă aveam să ne căsătorim, după care, tam-nesam, Vincent a fost trimis la filiala din Paris a băncii Landau. La scurt timp după ce a plecat din New York, *The New York Times* a anunţat logodna lui cu celebra Marguerite Shiff. L-am sunat la Paris şi a recunoscut că a fost silit sa se logodească. Mama mi-a cerut să dau anunţ pentru adopţia Anjelicăi şi, neavând încotro, m-am conformat. De atunci nu mi-am mai văzut niciodată copilul. Mi s-a rupt inima de durere. Vincent s-a întors la New York şi ne-am întâlnit de câteva ori, dar ştiam că era o situaţie imposibilă, căreia trebuia să-i punem capăt. S-a sinucis cu o săptămână înainte de a se căsători. S-a dus cu maşina la casa de la ţară a familiei, s-a încuiat în garaj, a dat drumul la motor şi a murit intoxicat cu bioxid de carbon.

— Deci, nu ţi-ai mai văzut niciodată copilul, mamă, iar iubitul tău s-a omorât. Dar ce are de-a face treaba asta cu mine? am întrebat eu.

— Te rog, lasă-mă să termin.

— Bine, i-am răspuns, uitându-mă la ea. Mi s-a părut dintr-o dată palidă şi foarte încordată. Se vedea clar că nu-i era uşor.

— L-am cunoscut pe tatăl vostru după câţiva ani şi ne-am căsătorit. Era foarte blând şi bun cu mine, dar nu l-am putut iubi niciodată. Cel puţin, nu cu aceeaşi pasiune cu care îl iubisem pe Vincent Landau.

— Şi nici pe mine nu m-ai putut iubi, aşa-i? am exclamat eu, clocotind de furie. Asta vrei să spui?

— Am încercat, Val, m-am străduit să te iubesc. Dar, ori de câte ori mă uitam la tine, mă gândeam la micuţa Anjelica şi mă copleşea vinovăţia. Nu puteam suporta ideea că trăia în altă familie, crescută de altă femeie. Pierderea Anjelicăi şi a lui Vincent mi-a frânt inima şi îmi dădeam seama că n-o să-mi mai revin niciodată. Ani de zile am trăit într-un fel de spaţiu al nimănui. Parcă eram nebună. Mă gândeam zilnic la Anjelica. Când s-a născut Donald, a fost altfel, fiindcă era băiat.

Şi eu, şi Donald o priveam cu gura căscată. Tăceam amândoi.

— Îmi pare rău, a zis ea, în cele din urmă. Nespus de rău…

— *Îţi pare rău?!* am zbierat eu, ieşindu-mi din fire. Asta e tot ce poţi spune după treizeci şi unu de ani de tortură? Ei, bine, mulţumesc frumos, *mamă.* Mulţumesc pentru indiferenţă, nedreptate, nepăsare şi pentru acea monumentală lipsă de iubire şi afecţiune. Am avut o copilărie nefericită şi chinuită, din cauza ta! Oh, cât m-ai făcut să sufăr, şi totul din pricina egoismului tău şi a acelei ridicole interiorizări. Tremuram de furie şi a trebuit să fac efortul să nu mă reped la ea s-o pocnesc. Spuneai că ţi s-a frânt inima de durere, dar cu inima mea cum rămâne? M-ai distrus, mamă, m-ai pedepsit pe mine pentru greşelile tale. Dumnezeule, eşti monstruoasă! Ba, mai mult decât atât, eşti… răul întruchipat!

IV

Margot Denning mă privea cu gura căscată, la fel de răvăşită ca şi mine. Era albă la faţă, îndurerată, dar puţin îmi păsa. Nu simţeam nicio milă faţă de ea. Cum aş fi putut? îmi otrăvise copilăria şi aproape că îmi distrusese viaţa, iar dacă n-ar fi fost Annie Patterson, dădaca noastră, şi bunicii mei Denning, Dumnezeu ştie dacă aş fi supravieţuit. Aş fi ajuns la

ospiciu, sau, mai rău, în coşciug.

A-ţi priva de dragoste maternă propriul copil era un gest plin de cruzime, inuman şi smintit, or exact asta făcuse ea cu mine. Am simţit că mă podidesc lacrimile, dar am tăcut efortul să nu izbucnesc în plâns. Cum naiba să plâng în faţa ei?'

Încercând să mă stăpânesc, am continuat:

— Şi, într-un fel, acum, fiindcă ai nevoie de mine, te-ai gândit să mă ademeneşti în plasa ta. Ţi-ai greşit calculele, Margot. Mizeriile astea nu ţin la mine. Cât priveşte Lowell's, dacă nu vrei să-i dai firma lui Donald, care *are* dreptul să o moştenească, îţi sugerez să i-o laşi fiicei ăleia, la care ai renunţat de mult. Micuţei Anjelica. Dacă o mai poţi găsi după atâţia ani.

V

— Val, te rog, lasă-mă pe mine… a zis Donald, întinzând mâna spre mine, protector.

— Nu, n-am nevoie de ajutor, mă simt foarte bine, am strigat eu, smulgându-mă de lângă el.

Margot Denning stătea încremenită locului, albă la faţă şi încordată, cu pometii mai proeminenţi decât oricând, de parcă ar fi fost pe punctul să-i străpungă pielea.

— Val, eu… a strigat ea.

— Să nu mai scoţi un cuvânt! am urlat eu. Mi-ajunge cât mi-ai spus şi mi-ai făcut în treizeci şi unu de ani! Tremuram toată, iar inima îmi bubuia în piept. Eram revoltată. Ştiam că riscam să fac vreun gest violent, dacă nu plecam mai repede de-acolo. Eşti o femeie dezgustătoare! am zbierat eu, pe un ton piţigăiat. Şi, când mă gândesc la copilăria mea plină de suferinţă, la cruzimea cu care m-ai tratat refuzând să mă iubeşti, să recunoşti că exist, nu-mi rămâne decât să-ţi spun un singur lucru; Sper să putrezeşti în iad, Margot Denning.

Am ieşit împleticindu-mă din cameră, tremurând din cauza suferinţei şi a durerii acumulate în decursul timpului.

Donald s-a năpustit după mine în lift. Se străduia să mă aline, să mă liniştească, dar eforturile lui păreau sortite eşecului. Tremuram în continuare şi mi-era greaţă.

Probabil că Donald smulsese din cuier hainele noastre, citul ieşise din apartament, iar când am ajuns pe Park Avenue mi-a pus mantoul pe umeri. Îmbrăcându-se şi el, a oprit un taxi, ne-am suit în ei şi am pornit spre Beekman Place.

În vreme ce traversam oraşul la acea oră de vârf, când traficul era atât de aglomerat, stăteam ghemuită lângă Donald, cu faţa lipită de umărul lui, încercând să-mi reprim senzaţia de greaţă.

A trebuit să mă stăpânesc din răsputeri ca să nu vomit peste fratele meu. Donald îmi vorbea tot timpul, mă consola, dar eu pur şi simplu nu reuşeam să scot un cuvânt şi nu puteam plânge, deşi lacrimile îmi frigeau pleoapele.

Când am ajuns la blocul de pe Beekman Place, Donald m-a ajutat să cobor, a plătit taxiul şi m-a luat de după umeri, conducându-mă prin hol, spre lift.

La uşa apartamentului, am început sa scotocesc în geantă după chei, dar mâinile îmi tremurau atât de tare încât a trebuit să-l las pe Donald să le caute şi să deschidă apoi uşa.

Ajutându-mă în continuare şi ţinându-mă cu amândouă braţele, am intrat împreună în apartament.

Pesemne că Jake ne-a auzit, fiindcă a ieşit din birou, exclamând:

— Bună, unde ai fost… Cuvintele i-au îngheţat, însă, pe buze când m-a văzut ca o cârpă, agăţată de Donald.

— Dumnezeule, Val, ce s-a întâmplat? Ţi-e rău, draga mea? a strigat el, năpustindu-se în vestibul.

Dându-i drumul lui Donald, m-am aruncat, împleticindu-mă, în braţele lui Jake, răsuflând uşurată. Uitându-se la faţa

mea îndurerată, a strigat iarăşi;

— Eşti albă ca varul, ce ai?

Mă uitam fix la el, incapabilă să scot un cuvânt.

Privind pe deasupra capului meu, l-a întrebat pe Donald;

— Ce naiba s-a întâmplat? Ce-a păţit Val?

— Hai s-o ducem înăuntru şi să stăm jos, a mormăit Donald, iar Jake s-a conformat imediat, purtându-mă pe braţe, spre birou. M-am prăbuşit pe canapea, iar Jake s-a aşezat lângă mine, după ce mi-a tras haina de pe umeri. M-a cuprins din nou în braţe.

— Haide, Donald, dă-i drumul! De ce e Val în halul ăsta?

Donald s-a aşezat pe fotoliul din faţă şi a început să povestească.

Iar eu am dat în sfârşit drumul şuvoiului de lacrimi care-mi ardeau pleoapele.

VI

Am plâns tot timpul cât a povestit Donald, atârnându-mă cu disperare de Jake. Ascultându-l pe Donald, Jake mă mângâia pe păr, mă strângea lângă el, fără să-l întrerupă însă pe fratele meu cu vreo întrebare.

Când Donald a încheiat, Jake a exclamat furios:

— În viaţa mea n-am auzit ceva mai dezgustător. Mama voastră e un monstru. Sau e bolnavă mintal.

— Un monstru, am bălmăjit eu, printre lacrimi.

— Dar şi bolnavă mintal, într-un anumit fel, a zis Donald.

Pe neaşteptate, am început să plâng în hohote, fără să mă mai pot controla. Am vărsat un torent de lacrimi care mă înăbuşeau de ani de zile, din ziua când venisem pe lume, de fapt. De atunci mă tot pedepsea că nu eram Anjelica.

Partea a treia

O CHESTIUNE DE ÎNCREDERE

Capitolul 27

I

Paris, noiembrie

Mă bucur că Françoise s-a instalat confortabil la Fiona, i-am spus eu lui Mike Carta; rezemându-mă de spătarul scaunului şi punând picior peste picior.

— Şi eu mă bucur. Practic, Olivier nu are cum să mai dea de ea, mi-a răspuns Mike, privindu-mă cu atenţie, peste birou.

— E în deplină siguranţă, am confirmat eu. Ai avut o idee bună să închiriezi un avion particular.

— A fost ideea Fionei, nu a mea. Ea a luat legătura cu o companie aeriană privată. A insistat că e mai bine să călătorească incognito, cu un avion particular. În felul ăsta, Françoise nu poate fi găsită pe nicio listă de pasageri. Am fost de acord cu ea, Val. Îţi sunt foarte recunoscător că ne-ai făcut cunoştinţă cu Fiona.

Mike s-a ridicat şi s-a dus să închidă uşa biroului lui de la Gemstar, după care s-a întors la masa de lucru. Era un bărbat înalt şi voinic, cu umeri laţi şi părul negru şi des, încărunţit pe la tâmpie. Avea faţa colţuroasă, cu trăsături de om cumsecade; ochii negri exprimau optimism şi inteligenţă. Deştept, muncitor şi extrem de leal, era cel mai bun şef pe

care îl avusesem vreodată şi, în acelaşi timp, un prieten adevărat.

— Aşa cum ţi-am spus la telefon, am luat amândoi avionul…

— Crezi că ai făcut bine? l-am întrerupt eu, încruntându-mă. Dacă Oii vier a angajat vreun detectiv particular, care să vă urmărească?

Mike a râs cu poftă.

— Te gândeşti la toate, Val. Şi eu la fel, trebuie să recunosc. De aceea, am ales un traseu ocolit, până la Le Bourget, de unde am plecat singur. Şi Françoise a călătorit tot singură. Mă îndoiesc că cineva a putut să ne urmărească.

— Din câte mi-a povestit Françoise, Fiona v-a primit cu braţele deschise.

A încuviinţat din cap.

— E o ţipă nemaipomenită. Ne-am înţeles excelent. Mai important e că a luat-o pe Françoise sub aripa ei şi cred că totul merge perfect. Lui Françoise îi place să decoreze şi să proiecteze; a avut posibilitatea să studieze bine restaurantul, care va fi finisat într-un timp record. Fiona vrea să îl deschidă de Crăciun.

— Formidabil. Mă bucur pentru Françoise. Ştii, nu-mi place deloc să aduc vorba despre asta, dar ce se întâmplă cu Olivier? Ai vreo noutate?

— Se pare că lucrează la un caz important de omucidere, la Marsilia, ceva legat de traficanţii de droguri şi de cei mai păcătoşi infractori de pe lumea asta. Prin urmare, e foarte ocupat, având în vedere faptul că nu exista un criminalist mai bun decât el. Avocatul pe care l-am angajat pentru Françoise a luat legătura cu el, aşa că Olivier a aflat că ea a obţinut ordin de restricţie, că a intentat acţiunea de divorţ şi s-a mutat la Paris. Cred că i-ar plăcea să pună mâna pe ea, dacă ar putea şi dacă ar şti unde s-o caute. Dar, cum îţi spuneam, e foarte prins de cazul acela, prezenţa lui fiind

absolut necesară pentru bunul mers al anchetei. Prin urmare, şefii lui nu sunt dispuşi să îl învoiască aşa de uşor, ca să cutreiere lumea în căutarea nevestei care l-a părăsit. Am ţinut legătura cu Armând şi Simone. Nu ştiu nimic despre el, decât că lucrează la cazul acela de omucidere. Presa a scris mult despre asta, menţionându-l de fiecare dată, în termeni elogioşi.

— Presupun că Armând şi Simone habar n-au unde e Françoise.

— Păi, cum altfel?! Ce crezi, scumpo, că sunt tâmpit? a făcut el, rânjind satisfăcut.

M-a pufnit râsul.

— Oh, Mike, ce figură eşti! Oricum, hai să ţinem pumnii strânşi şi să sperăm că va mai avea încă mult de furcă cu crima aceea, ca să nu dea de urma lui Françoise.

— Să te audă Dumnezeu, draga mea, a replicat Mike, aranjând nişte hârtii pe birou şi ridicând apoi capul, cu ochii mijiţi din cauza soarelui.

— Fără războaie, a zis el, fără chestii periculoase, parcă asta mi-ai spus acum două săptămâni, când te-ai întors. Nu te-ai răzgândit, Val?

— Nu, Mike. Sinceră să fiu, m-am săturat de chestiile astea. Nu mai vreau să-mi risc viaţa pentru o fotografie şi nici n-am chef să plec din oraş, în delegaţie.

— Doar dacă merge şi Jake, nu-i aşa?

— Exact. Vreau să mă întorc la serviciu, acum, să preiau nişte angajamente, cu condiţia să fie interesante – şi pe pian local. M-am uitat lung la el şi am continuat: Mi-e lehamite de toată mizeria care iese la iveală în război, Mike. M-am săturat de minciuni, de înşelăciuni, de toate absurdităţile debitate de militari şi politicieni. Din ambele tabere. Am văzut prea mulţi morţi, prea multe distrugeri, am zis eu oftând din greu şi scuturând din cap. Sincer vorbind, nu cred că aş mai rezista. Şi nu vreau să mai trăiesc frica aceea

cumplită, panica interioară, greaţa când mă uit la cei morţi, la muribunzi şi mutilaţi. Şi nici să mai am de-a face cu cei care au scăpat cu viaţă, dar sunt atât de îngroziţi încât au devenit incapabili să-şi mai poarte de grijă. Ştii, Mike, nu-i nicio plăcere să vezi morţi în haine de sărbătoare, ucişi pe neaşteptate, după vreun ospăţ special sau după slujba religioasă, sau după ce au fost la plimbare cu maşina. M-am săturat să-mi croiesc drum prin moloz şi cioburi de sticlă, prin noroi şi sânge şi… cadavre. Cred că nu exagerez afirmând că războiul m-a marcat în egală măsură şi pe mine.

Mike a tăcut câteva secunde, după care a spus calm, cu voce gravă:

— Ştiu exact la ce te referi, Val. E normal să te fi săturat de toate astea. La vârsta ta, ai relatat deja despre foarte multe războaie, aşa că e timpul să faci o schimbare. Prin urmare… s-a oprit, a căutat ceva printre hârtiile de pe birou şi a continuat: Cred că povestea asta o să fie pe placul tău…

— Despre ce e vorba?

— O paradă de modă. Nu te strâmba aşa. S-ar putea să fie interesant. În spatele scenelor pariziene de *haute couture,* în principal trei case de modă… Balmain, Lacroix şi Givenchy. Crearea şi pregătirea colecţiei de vară 1999. E vorba de glorie, frumuseţe şi persoane interesante. E un subiect promiţător, care înseamnă mult mai mult decât câteva poze drăguţe.

— Am să mă mai gândesc. Altceva?

— Păi, sper ca celebrul pictor să ne lase să-i fotografiem măreţele tablouri în Mexic, dar asta va fi peste câteva luni.

— Alexander St. Just Stevens? Care n-a catadicsit să răspundă la niciunul dintre apelurile mele telefonice. Nu cred că va ieşi ceva. Oricum, ce nume mai e şi ăsta?

— Nu contează cum îl cheamă. Val, tipul e un geniu, a zis Mike, amuzat. Mai am şi un subiect legat de lumea filmului, pe care îl poţi realiza cu ochii închişi. Apropo, era să uit, cum

merge cu cartea?

— Minunat, Mike! am exclamat eu. Am muncit mult cu Jake să selectăm fotografiile, la New York, iar de când ne-am întors la Paris, el a continuat să lucreze la carte. A avut timp, de fapt, fiindcă nu a putut pleca pe teren.

— Of, da, aşa e. Jacques e tot în spital. Cum se mai simte?

— Foarte bine. Fracturile se vindecă, slavă Domnului, iar în plus a făcut şi tratament pentru inimă. Se va însănătoşi, numai că nu trebuie să se mai obosească. Îi sunt interzise categoric deplasările pe teren, ceea ce lui îi plăcea la nebunie. Din păcate, de acum încolo, Jacques Foucher va presta *doar* muncă de birou.

— Prin urmare, Jake s-a ocupat de agenţie, nu-i aşa? a întrebat Mike, chicotind. Pun pariu că n-a fost prea încântat.

— Cam aşa ceva. Dar, pe de altă parte, a avut timp să lucreze la carte. Nu te mai reţin, Mike, am zis eu, ridicându-mă în picioare. Ştiu că ai o zi grea. O să mă ocup de subiectul de *haute couture.* De ce nu. În fond? Oricum, tot trebuie să-mi câştig cumva existenţa.

— Asta ne e soarta, Val.

Zâmbindu-i, m-am dus spre uşă, unde m-am oprit, răsucindu-mă pe călcâie:

— Ştii ce, anunţă-mă când vrei să vii ta noi ta masă, să vă gătesc ceva bun.

S-a luminat la faţă şi, nerăbdător ca un puştan, a întrebat;

— Faci friptură la cuptor, Val?

— Sigur că da, să spui doar când şi s-a aranjat, am zis eu, păşind pe coridor, după care, vârând iarăşi capul pe uşă, am mai adăugat; Iar la desert o sa vă delectaţi cu plăcintă cu mere şi îngheţată. Ei, ce părere ai?

Mi-a zâmbit, făcând semnul victoriei, cu degetul mare în sus.

II

După ce am plecat de la Gemstar, m-am întors acasă, pe Rive Gauche.

Când am ajuns pe Rue Bonaparte, Janine plecase deja, lăsând apartamentul curat şi plin de flori proaspete.

În toată casa mirosea discret a ceară de parchet, lămâie şi alte arome combinate eu parfum de scorţişoară şi conuri de brad, o îmbinare de miresme care îmi amintea de toamnă.

Fusesem la cumpărături mai devreme, aşa că m-am dus imediat la bucătărie, să pregătesc cina. Mi-a plăcut întotdeauna să gătesc în vase de lut şi, cum era o zi răcoroasă şi umedă, mă hotărâsem să fac un *poulet grandmère* într-o oală de lut numită Römertopf. Acest fel de mâncare se pregăteşte dintr-un pui întreg, împreună cu un amestec de legume de iama, cum ar fi morcovi, păstârnac, napi, ceapă, praz, ciuperci şi o mină de ţelină tocată. Toate astea se pun în oală o dată cu puiul. Pe acesta, când plecasem la Gemstar, îl lăsasem la marinat în frigider cu sos de roşii şi un amestec de verdeţuri.

În vreme ce pregăteam legumele, mă gândeam la ultimele două săptămâni de când ne întorsesem la Paris şi de data asta Jake şi cu mine intrasem într-o rutină plăcută, care ne convenea de minune, căci amândoi aveam un adevărat cult pentru ordine. În fiecare zi, lucram la *Flori de război,* fiindcă aveam termen de predare în editură în decembrie. Sufrageria apartamentului meu funcţionase întotdeauna şi ca o cameră de lucru, având un birou mare lângă fereastră şi un dulap pe peretele din spate cu cutii în care ţineam clasate lucrările.

Prin urmare, în fiecare dimineaţă după ce Jake pleca la agenţia foto, eu mă apucam să completez legendele fotografiilor şi să redactez textul principal. Jake se chinuia să

mai lucreze la carte şi la birou, sau seara, acasă, făcând reale progrese. Când era relativ mulţumit de ceea se scrisese, îmi dădea mie paginile, ca să şlefuiesc textul.

La Oxford, Jake studiase istoria Europei, aşa că era mult mai pregătit decât mine să sene o carte. În plus. El avusese ideea publicării ei, şi de aceea mi se părea normal ca textul să reflecte punctul lui de vedere.

Important era că lucram bine împreună ia acest proiect, aşa cum lucrasem întotdeauna pe teren, când făceam diverse fotoreportaje. Se părea că o să terminăm cartea mai repede decât preconizasem, aşa că speram să putem accepta invitaţia Fionei de a merge în Yorkshire, de Crăciun.

Jake locuia la mine, deşi se ducea des pe la apartamentul lui să-şi ia corespondenţa şi să-şi aducă haine curate.

La început, când ne-am întors de la New York, îi fusese teamă ca nu cumva Olivier să de-a târcoale blocului unde locuiam, în căutarea lui Françoise. Şi, deşi Janine ne asigurase că nu se întâmplase nimic în absenţa mea, Jake a insistat să se mute la mine. Bineînţeles că n-am avut nimic împotrivă. Prezenţa lui îmi făcea plăcere, aşa că, încetul cu încetul, am intrat în normalitate, împărtăşind cu el toate micile bucurii ale vieţii în doi.

După ce am terminat de pregătit legumele, am pus puiul în cratiţă, am adăugat verdeaţa şi legumele, după care am băgat cratiţa în cuptorul rece, lucru obligatoriu atunci când găteşti în vas de lut. Am dat drumul la cuptor şi m-am dus în sufragerie să pun masa. Apoi, am intrat repede în salon; am aprins lămpile, am găsit 9 cutie de chibrituri şi am făcut focul, totul fiind deja pregătit de Janine – hârtie, surcele şi lemne. Afară se întunecase şi începuse să plouă. După părerea mea, nimic nu era mai primitor şi mai vesel, când veneai acasă, decât un foc bun, mai cu seamă pe o vreme ca asta. Lui Jake avea să-i placă, ştiam sigur.

Ce frumos arată totul, mă gândeam eu, stând pe canapea şi

bucurându-mă de această casă decorată atât de frumos de bunicul meu. Şi, în acel moment de tihnă, după o zi grea, gândurile mi-au zburat din nou la Margot Denning.

III

După confruntarea cu mama, am izbutit să înăbuş totul în mine – furia, jignirea, disperarea. Făcusem acest efort pentru a putea supravieţui.

Dar erau momente când un fel de linţoliu plutea parcă deasupra mea, şi atunci mă simţeam din nou obsedată de teribila nedreptate pe care mi-o făcuse femeia ce se pretindea mama mea.

Cât de bolnavă fusese şi probabil mai era încă… incapabilă să mă iubească din cauza ataşamentului faţă de fiica nelegitimă la care renunţase, părăsind-o în voia sorţii. Rămăsese cu un sentiment de vinovăţie care o chinuia şi acum şi care îi distrusese, probabil, viaţa. Fiindcă acel complex de vinovăţie morbidă şi obsesivă a împiedicat-o să mai gândească raţional. Ajunsesem să cred că, printre altele, Margot Denning era iraţională.

Mă întrebam dacă încercase vreodată să-şi găsească fiica abandonată, pe Anjelica. Şi, totodată, mă întrebam ce se întâmplase cu ea, unde era în acel moment. Însemna că undeva pe lumea asta aveam o soră vitregă, o soră a cărei copilărie fusese probabil la fel de urâtă ca şi a mea.

Îi împărtăşisem câteva dintre aceste gânduri şi lui Jake, dar încercasem totuşi să nu-l împovărez cu durerea mea. Oricum, nimeni nu m-ar fi putut ajuta în vreun fel să scap de suferinţa care mă copleşea uneori.

Şi nici nu-mi puteam pune un plasture pe rănile psihice, sperând că până la urmă se vor lecui. Puţin probabil, cel puţin nu atât de uşor şi nici prea curând. Acum, însă, când înţelesesem adevărul, nădăjduiam măcar într-o vindecare.

Singurul lucru despre care n-o întrebasem pe mama în timpul confruntării noastre la New York era legat de tata. O întrebare dublă, de fapt – ştiuse de combinaţia ei cu Vincent Landau şi de copilul nelegitim? Şi de ce tolerase atitudinea ei plină de cruzime faţă de mine, când eram mică?

Până la urmă o sunasem înainte de a pleca din New York, iar ea venise imediat la telefon să vorbească cu mine. Se gândea pesemne că mă răzgândisem în privinţa firmei Lowell's.

Când am chestionat-o în privinţa tatei, am simţit că o luasem prin surprindere. A tăcut întâi, după care mi-a răspuns pe un ton sacadat:

— Nu, nu i-am spus niciodată tatălui tău de Vincent şi Anjelica. Ce rost ar fi avut? Acel capitol din viaţa mea era definitiv încheiat.

Îi pusesem apoi cea mai pertinentă întrebare cu putinţă. De ce tata îi urmase exemplul şi mă ignorase toată viaţa, până în ziua când a murit.

Mi-a răspuns imediat, fără să se gândească prea mult:

— Peter n-a vrut să avem copii, fiindcă se temea că ar fi putut altera relaţia dintre noi. Dorea să mă păstreze doar pentru el. Presupun că nu v-a putut suferi, nici pe tine, nici pe Donald, chiar dacă era tatăl vostru. Vă considera o pacoste. Şi ştiu cu certitudine că era gelos pe voi.

— Gelos! repetasem eu. Dar e ridicol! Ia spune-mi, de fapt, de ce te-ai mai obosit să faci copii? Ştiam răspunsul dinainte.

— Pentru Lowell's, firește. Aveam nevoie de un moştenitor. Sau mai bine zis de o *moştenitoare.*

I-am trântit telefonul

Cum să tratezi o asemenea femeie? Mai târziu, în acea zi, când i-am povestit totul lui Muffie, la masa noastră de rămas-bun, la Le Cirque, prietena mea s-a enervat teribil.

Erau, însă, momente când zăboveam cu gândul la Margot Denning, cum făceam şi acum, încercând s-o înţeleg, pentru a

putea ucide demonii copilăriei mele nefericite. În felul acesta, nădăjduiam totodată să-mi menţin sănătatea mintală.

În aparenţă, eram calmă, stăpânită şi funcţionam perfect, potrivit rutinei zilnice. Îmi dădeam seama, însă, că îmi făceam probleme din nenumărate motive. Mă simţeam nesigură în privinţa lui Jake, mi-era frică să nu-l pierd şi tânjeam cu ardoare după dragostea lui. Uneori, mă cuprindea o stare de panică iraţională la gândul că ar putea păţi ceva groaznic şi aş rămâne singură. În asemenea zile, mă întrebam dacă nu era bine să consult un psihiatru. Mă răzgândeam însă, nefiind hotărâtă în această privinţă. În general, am reuşit să fac faţă situaţiei, aşa că n-am apelat niciodată la ajutorul medicului.

IV

Am discutat cu fratele meu, înainte să plec la Paris, iar Donald a spus de la bun început că tatăl nostru nu se comportase ca un părinte normal.

— Nici vorbă de echipă de fotbal cu mine sau chestii de genul ăsta, mi-a amintit Donald. Nu se ocupa de noi, aşa cum fac alţi taţi. Mai ţii minte că ne lăsau de capul nostru cu Annie, când plecau în vacanţă? Dădaca le zicea „porumbeii îndrăgostiţi", şi râdea de ei.

— Ai dreptate, am uitat. Dar maică-ta te înconjura cu atenţiile ei. Te lăuda tot timpul pentru calităţile tale nemaipomenite.

A tăcut câteva clipe, părând oarecum jenat, după care mi-a dat dreptate:

— E-adevărat, Val, aşa a făcut, mi-a răspuns el, pe un ton calm.

Donald şi cu mine ne apropiasem mult în timpul vizitei mele ia New York, aşa că a fost foarte încântat că lui Jake şi mie ne-a plăcut logodnica lui, Alexis. Era o tânără simpatică

şi tare frumuşică, dar, lucrul cel mai important, părea descuiată la minte. Amândoi am convenit că Donald a făcut o alegere bună.

De când m-am întors la Paris, fratele meu a păstrat permanent legătura cu mine şi începeam să-mi dau seama că nu o făcea doar din interes. De fapt, Donald dovedise cu prisosinţă că ţine la mine. N-am să uit niciodată cum a avut grijă de mine când am fugit din apartamentul mamei, în ziua scandalului. Această apropiere îmi făcea plăcere, fiindcă mă bucuram că stabilisem, în sfârşit, o relaţie normală.

Capitolul 28

I

Yorkshire, decembrie

Avem o mulţime de turişti, vara şi toamna, ba chiar şi iama, mi-a spus David Ingham în timp ce mergeam împreună pe o străduţă îngustă şi pietruită, făcând ultimele cumpărături de Crăciun.

— Nici nu-i de mirare, i-am răspuns, zâmbind. Ţinutul e magnific. Nu cred că am mai văzut vreodată aşa ceva, am adăugat eu, ridicând privirea spre colinele înalte care se ridicau deasupra orăşelului Middleham, într-o unduire măreaţă. Am fost ieri cu Françoise la plimbare şi nu mi-a venit să cred… regiunea e superbă prin goliciunea şi pustietatea ei.

— Aşa-i, fetiţo, ai dreptate, mi-a răspuns David cu un accent ciudat.

— Ce-i asta?

— Hei, Val, văd că te miră accentul meu. Îmi revine întotdeauna când mă întorc în Yorshire.

Râzând, am remarcat:

— Bine măcar că înţeleg ce spui. Când am fost cu Fiona la cumpărături, în unele magazine alimentare, mai ales la măcelărie, am avut nevoie de translator. Dialectul din Yorkshire e cam ciudat, nu crezi?

A încuviinţat in cap.

— Aşa e. Nici măcar noi cei care am crescut aici nu înţelegem ce spun unii locuitori ai văii. Ai dreptate în ceea ce priveşte ţinutul. Coverdale e probabil cea mai frumoasă dintre văile din Yorkshire. Ai făcut poze frumoase, ieri?

— Da, mai ales cu Middleham Low Moor şi dealurile alea pleşuve şi abrupte de mai încolo. E un ţinut foarte pustiu, într-adevăr, dar impresionant. Am fotografiat, de asemenea, şi nişte ruine de castel.

— Sper să ningă, a zis David. Ai să rămâi uimită când o să vezi cum arată colinele sub zăpadă, ca o cuvertură din petice, din cauza pereţilor de piatră, dispuşi alandala. Iar ruinele castelului capătă o frumuseţe ireală.

— Abia aştept să vină şi Jake. O să se îndrăgostească de Yorkshire, cum am făcut şi eu, şi de casa Fionei. Uitându-mă spre David, cu ochii mijiţi din cauza soarelui matinal, am murmurat: Ce nume ciudat, nu-i aşa… Casa *Ure!*

— Sună cam bizar, recunosc, dar nu şi pentru localnici. Vezi tu, râul Ure curge prin apropiere, de unde şi numele casei. A fost construită la începutul secolului şi s-a numit întotdeauna Casa Ure, iar Fiona n-a vrut să-i schimbe numele. Din superstiţie, presupun.

— Ce decoraţii fantastice a realizat, David!

— Nu-i aşa?! mi-a dat el dreptate, plin de mândrie. Iar Françoise a contribuit în mare măsură la amenajarea restaurantului. „Porcul pe acoperiş" a căpătat ceva din farmecul continental, recunosc, dar tuturor ne-a plăcut ce-a tăcut ea acolo, deşi poate părea cam franţuzesc.

— Şi mie mi-a plăcut. David, vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut, tu şi Fiona. Françoise e mult mai calmă decât pe

vremea când stătea cu mine, la Paris.

— Se simte bine, deşi am senzaţia că mai intră uneori în panică din cauza lui Olivier.

— S-ar putea să aflăm noutăţi de la Jake, când vine mâine. Avea de gând să-i sune pe părinţii ei. E foarte apropiat de Simone.

— Sper că n-o să telefoneze de la birou! a exclamat David pe un ton tăios.

— Nu, de la un telefon public. Sper că Olivier nu şi-a angajat un detectiv particular, care să-l supravegheze pe Mike, sau pe mine ori Jake.

— Fiind destul de scump, nu cred s-o fi făcut, m-a asigurat David. Iar din câte ne-a povestit Françoise despre el, am înţeles că e un ticălos îngâmfat. Îşi închipuie probabil că tot el se pricepe cel mai bine să rezolve treaba asta, când o veni momentul propice. Înţeleg că e încă ocupat cu investigarea unei crime.

— Aşa s-ar zice, potrivit ziarelor franceze.

— Oricum, să nu-ţi faci griji în privinţa detectivilor. Nu cred că se ţine vreunul după tine, şi în plus n-am văzut pe nimeni dând târcoale pe aici. În afară de asta, Jake şi Mike vin cu un avion privat, la Yeadon, ceea ce, după părerea mea, e varianta cea mai sigură,

— Eu, una, am cam riscat, am mormăit eu, înciudată. Dar bine măcar că n-am luat avionul, şi am preferat trenul.

— Ce-ar fi să intrăm aici? a sugerat David. Vreau să mai cumpăr câteva cadouri. În timp ce vorbea, a deschis uşa unui magazin care avea în vitrină o colecţie de oi sculptate în lemn. Aici găseşti cei mai comozi papuci, a adăugat el, poftindu-mă să intru.

Avea perfectă dreptate, după cum mi-am dat seama imediat plimbându-mă prin magazin. Era specializat în diferite articole confecţionate din lină de oaie. Cel mai mult mi-au plăcut papucii, de care pomenise David. Fiecare

pereche era lucrată manual din piele de oaie, cu partea netedă spre exterior şi blăniţa înăuntru.

Am cumpărat imediat câte o pereche pentru Jake şi cele două fiice ale lui Mike, care urmau să sosească a doua zi cu avionul, împreună cu tatăl lor şi Jake. Ştiam că Lisa şi Joy aveau să fie încântate şi de papuci şi de puloverele de lână expuse în magazin. După ce m-am consultat cu vânzătoarea, am optat pentru o măsură medie, potrivită pentru nişte fetiţe de paisprezece şi doisprezece ani. Neştiind dacă n-o să mai am nevoie de ceva în ultimul moment, am mai cumpărat două fulare tricotate de mână, încă două perechi de papuci, o vestă tricotată, pentru Jake, şi un pulover crem pentru Mike. Cumpărasem de la Paris darurile pentru Françoise, Fiona, David şi fiul lui, Noel; parfumuri şi eşarfe de mătase pentru femei, cravate Hermès pentru bărbaţi, inclusiv pentru Jake şi Mike.

II

încărcaţi cu sacoşele pline de cadouri, am pornit pe jos spre Casa Ure, în pas susţinut, sporovăind vrute şi nevrute, tot drumul.

David, care era tobă de folclor, legende locale şi istorie reală, mi-a povestit multe despre Middleham şi trecutul lui istoric, atât de ilustru, când castelul fusese lăcaşul marelui baron feudal Richard Neville, Conte de Warwick.

— Un om extraordinar, mi-a zis David. Chipeş, persuasiv, bogat, fermecător şi viteaz. Şi puternic. Într-un anumit moment al vieţii sale consemnate în istoria Angliei, a fost cel mai puternic om din ţară. Unchiul lui Edward al IV-lea, pe numele său adevărat Edward Plantagenet din Casa York. Nepreţuitul White Rose of York, prinţ de sânge şi unul dintre cei mai mari regi ai Angliei datorită lui Richard Neville, care l-a instalat pe tronul Angliei şi a pus capăt Războiului celor

două roze, cârmuind totodată ţara şi fiind adevărata putere din spatele tronului. Aici a locuit, în Castelul Middleham, cunoscut pe atunci ca Windsor of the North. În acest castel, l-a crescut pe Richard of York, care s-a însurat cu fiica lui Neville, devenind, de asemenea, pentru scurt timp, Richard al III-lea al Angliei.

— Ce mult o să-i placă lui Jake chestiunile astea de istorie, am exclamat eu. Dacă mie mi se par fascinante, Jake o să fie în culmea fericirii. A studiat la Oxford istoria Europei şi a Angliei.

— Mi-a spus Fiona. Sunt de-a dreptul impresionat, a zis David. Îi voi fi veşnic recunoscător lui Jake, să ştii, Val.

— Oh, de ce? am întrebat eu, ridicând sprâncenele mirată.

— Fiindcă a fost atât de sincer cu Fiona la New York. I-a prins foarte bine, crede-mă. Ne căsătorim de Anul Nou. Am vrut s-o facem imediat după întoarcerea noastră de la New York, dar am simţit o oarecare reţinere din partea ei. Ba chiar am discutat, la un moment dat, să ne căsătorim de Crăciun, dar ne-am răzgândit, fiindcă ştiam că urma să inaugurăm „Porcul pe acoperiş", pe 15 decembrie. Mi-am luat liber două săptămâni, ca să o ajut, iar până acum totul a decurs perfect. S-a oprit, uitându-se la mine.

— Ce s-a întâmplat, David? l-am Întrebat cu, mirată.

— Cu tine şi cu Jake, cum rănii ne? Voi când vă căsătoriţi?

Am scuturat din cap,

— Nu ştiu, Jake nu m-a cerut de nevastă.

— N-ar trebui să lase singură, de capul ei, o fetişcană aşa frumoasă ca tine. Dacă te înhaţă altul?!

— Puţin probabil, David, i-am răspuns eu, repede, grăbind pasul.

III

Amplasată ceva mai sus pe deal, nu departe de centrul

orăşelului pitoresc, Casa Ure era cuibărită între cutele colinelor mai scunde. Înjur, ţinutul de dealuri mai înalte forma un uriaş guler elizabethan, atingând parcă marginea cerului, care în acea dimineaţă era de un albastru limpede, presărat cu nori încolăciţi.

Dar cât de repede se poate schimba cerul în nord, îmi fusese dat să constat în numai două zile, de când venisem. Când norii cumulus sunt împinşi dinspre coasta mării, din East Yorkshire, cerul se face negru ca noaptea şi pare straniu luminat, parcă din spate. Iar vântul crâncen şi rece aduce lapoviţă şi ploaie dinspre Marea Nordului, precum şi o evidentă schimbare de temperatură.

Casa Ure era plasată ceva mai departe de şosea, pe un petic de iarbă verde, cu un semicerc de copaci în spate.

Frumos proporţionată, casa fusese construită din diferite tipuri de piatră cenuşie, care – mi-a explicat Fiona – proveneau de la ruinele Castelului Middleham. Cel puţin pietrele de la faţadă. Joasă şi cu formă neregulată, clădirea avea un acoperiş de ţigle, multe ferestre, coşuri înalte şi o uşă din stejar masiv, vopsită în alb şi ornată cu fier forjat negru.

Când am văzut-o prima oară, în urmă cu două zile, m-am gândit la bunicul. Lui i-ar fi plăcut mult Casa Ure, fiindcă se potrivea perfect cu peisajul de coline, fiind menită parcă să se contopească cu relieful acela sumbru, dar în acelaşi timp să-şi păstreze specificul, fără a fi mai prejos decât decorul impresionant din jur. Arhitectura era întrucâtva similară cu aceea a caselor de piatră din Cotswolds, care ne plăcuseră atât de mult mie şi bunicului meu.

În timp ce străbăteam aleea pietruită ce ducea până la uşa de intrare, aceasta s-a deschis brusc şi în pragul ei a apărut Fiona, zâmbindu-ne veselă, cu aureola aceea de păr roşu şi mai strălucitoare, în contrast cu puloverul şi jacheta verde-smarald, pe care le purta cu nişte pantaloni gri.

— Sunteţi încărcaţi de parcă aţi fi cumpărat tot oraşul, a strigat ea, văzând pachetele şi ieşindu-ne în întâmpinare, să ne ajute.

— Val a devalizat buticul cu oi, i-a zis David, zâmbind.

— Ca şi tine, băiete, i-a trântit-o Fiona. Dar mă bucur că sprijiniţi amândoi industria locală, a zis ea, uitându-se la mine înainte de a adăuga: De un lucru nu ducem lipsă în Yorkshire – de oi. Bun, am impresia că nu v-ar strica să înghiţiţi ceva. Ce să fie, supă sau ceva de băut? ne-a întrebat ea, când am intrat în vestibul. Era cald şi primitor, cu pardoseală de piatră şi pereţi în nuanţă de teracotă, în vreme ce la ferestre atârnau draperii de catifea verde ca muşchiul.

Deşi nu-mi prea place să beau la prânz, am zis:

— Nu m-ar deranja un Bloody Mary, cum prepari tu, David. Are un gust delicios. Nici măcar nu se simte vodca.

A râs cu poftă şi a spus:

— Mă acuzi cumva că sunt zgârcit cu vodca, Val? Of, Doamne, nu e drept.

Începând să râd şi eu, i-am explicat:

— Nu, nicidecum. Nu mă dau în vânt după vodcă. Am vrut doar să spun că, datorită mirodeniilor pe care le pui în băutură, nici nu simt gustul de alcool.

După ce am atârnat în cuier mantoul lui, am pornit amândoi după Fiona, care intrase în salon. Era o încăpere lungă cu patru ferestre, care dădeau spre coline, şi un şemineu uriaş de piatră, construit într-un capăt. Podeaua de lemn lustruită era acoperită cu un covor mare crem, cu model în nuanţe de verde şi negru, care se asorta cu dungile verzi şi negre ale draperiilor de mătase de ia ferestre.

Pereţii erau zugrăviţi într-un verde ciudat, despre care Françoise îmi spusese că se cheamă vernil, adică verde ca apele Nilului, obţinut prin combinarea de vopsea cenuşie cu vopsea verde pal. Descoperisem că Françoise era o mină de

informaţii în materie de design şi decoraţiuni şi mi-am dat seama repede cât de utilă îi fusese, pesemne, Fionei, la decorarea localului „Porcul pe acoperiş”.

Camera era în acelaşi timp confortabilă şi elegantă, fără a fi însă exagerat de pretenţioasă. Două canapele crem erau puse faţă în faţă lângă cămin, mobil ierul fiind completat cu mese vechi, lămpi de alamă şi câteva tablouri de valoare.

David s-a dus la micul bar dintr-un capăt al salonului, să prepare Bloody Mary pentru noi toţi, în timp ce eu şi Fiona ne-am îndreptat spre şemineu.

După câteva clipe, mi-a zis:

— Putem cina singure diseară. Val, dacă vrei. David se duce la „Porcul pe acoperiş” să facă pe „mein host“, iar Françoise s-a oferit să-l ajute pe Noel la bucătărie. Ştii cât de mult îi place ei să gătească. Oricum, când ai venit vineri ai zis că vrei să stăm de vorbă, or seara asta mi se pare ideală pentru o discuţie între patru ochi. Mâine urmează să sosească şi ceilalţi.

— Nemaipomenit, Fiona, îţi mulţumesc, i-am răspuns eu, după care m-am gândit să adaug: Te asigur că nu are nimic de-a face cu Tony.

Zâmbindu-mi ciudat, a murmurat:

— Cred că am epuizat subiectul Tony Hampton, nu-i aşa? Vrei să vorbim despre Jake, Val?

— Nu. Mi-aş fi dorit să discutăm despre mama mea, despre ceea ce s-a întâmplat între noi la New York. M-am frământat mult, am încercat s-o înţeleg, dar m-am izbit de zidul neputinţei. Mă gândeam că dacă îţi povestesc şi ţie, o să mă lămuresc cumva… Nu ştiu cum s-o fac să vibreze. Tu eşti atât de înţeleaptă şi atât de înţelegătoare, Fiona, încât am convingerea că mă poţi ajuta.

— Te asigur că voi încerca, Val.

— Oh, aici eraţi, Fiona… Val! a strigat Françoise din pragul uşii, intrând repede în cameră. Îşi revenise complet după

pierderea copilului şi după maltratarea la care fusese supusă. Nu ştiu cum rezolvase aspectul psihologic, fiindcă deocamdată nu discutasem cu ea despre această problemă.

Dar părea sănătoasă şi, în acelaşi timp, mult mal relaxată. Se purta cu totul altfel decât la Paris. Fără îndoială că acest lucru se datora faptului că era atât de departe de temutul Olivier, poliţaiul fioros.

A intrat în salon, m-a sărutat mas întâi pe mine pe amândoi obrajii, cum fac francezii, apoi pe Fiona, pe care era limpede că o adora. Înţelesesem acest lucru luni după-amiaza, când am sosit la Londra în casa ei primitoare.

— Françoise, aţi terminat de împodobit pomul? a întrebat-o Fiona, referindu-se la ea şi la Noel. Dacă nu, o să vă ajut după-amiază.

— Nu, nu, nu-i nevoie, Fiona. Noel l-a terminat acum o oră. L-am ajutat eu… A început să chicotească. N-am văzut niciodată un asemenea pom. Oh, *mon Dieu!*

— E plin de porcuşori, nu-i aşa? a zis Fiona.

Françoise a încuviinţat din cap.

— Dar ce porcuşori caraghioşi!

— Nu ne spune mai mult, să nu ne strici surpriza. Fiona a întors privirea spre Da vid, care venea cu băuturile. A sunat Moira, când erai la cumpărături cu Val, i s-a adresat ea. Până la urmă s-a decis să vină şi ea de Crăciun. O să ia trenul până la Harrogate, cu Rory, joi dimineaţă.

— ÎI aduce şi pe prietenul ei? a întrebat David, punând tava pe măsuţă.

— Nu, se pare că asta e problema, David. S-au certat, iar acum ea n-are unde să se ducă, întrucât plănuiseră să petreacă Crăciunul cu părinţii lui. Presupun că ea a insistat să vină aici, şi de aceea s-au certat.

— Îmi pare rău, a murmurat David către Fiona, întinzându-mi paharul cu Bloody Mary. Părea un băiat tare drăguţ. Recunosc, însă, că mă încântă perspectiva de a fi cu

noi. De Crăciun ar trebui să fim cu toţi împreună, ca o familie. I-a dat lui Françoise un pahar de vin alb şi un Bloody Maty Fionei.

— Noroc, tuturor! a zis el.

— Noroc.

— Să trăiască familia noastră mărită, Françoise şi Val, a mai adăugat Fiona.

IV

După prânz, care a constat din supă de roşii cu crutoane, *quiche* Lorraine, salată verde şi brânză Stil ton, urmată de cafea aromată cu scorţişoară, am ajutat-o pe Françoise să strângă masa.

În timp ce duceam farfuriile în bucătăria spaţioasă, Françoise mi-a spus:

— Val, vrei să mergem la ruine… e un drum foarte frumos pe jos?!

Am dat aprobator din cap, zâmbindu-i. Remarcasem că avea un fel nostim de a-mi rosti numele, de parcă i-ar fi venit să-mi spună *Mademoiselle* Denning.

— Ce idee nemaipomenită! Poate mai ardem din caloriile pe care le-am înghiţit, deşi mă cam îndoiesc.

— Va trebui să ţii regim, după Crăciun. Şi eu la fel, a adăugat Françoise.

După ce am umplut maşina de spălat vase, ne-am luat paltoanele, ne-am pus fular la gât şi am plecat să ne plimbăm spre ruinele Castelului Middleham, în apropierea oraşului.

Françoise n-a vorbit aproape deloc tot drumul până la castel, iar eu am tăcut, de asemenea. Nu ştiusem că urmează să vină şi Rory cu Moira, având în vedere faptul că Fiona nu făcuse nicio aluzie în acest sens; lor nu le luasem cadouri de la Paris. Bine că mai cumpărasem câteva lucruri de la magazinul cu articole din lână de oaie, mi-am zis eu în gând,

vârând mâinile în buzunar şi iuţind pasul, ca s-o ajung din urmă pe Françoise.

— Mi-e dor de *maman* şi de *papa,* a rostit, în cele din urmă, Françoise, fixând un punct imaginar din faţa ei, în timp ce coboram repede dealul.

— Da, îmi imaginez. Dar e bine, deocamdată, să fii prudentă, Françoise. Ei ştiu că eşti în siguranţă şi că prietenii au grijă de tine. Şi asta contează în primul rând pentru ei. Nu trebuie să afle unde eşti.

— *Oui,* a făcut ea, oftând, şi s-a uitat la mine cu coada ochiului. În ziua când te-am cunoscut la Les Roches Fleuries, am vrut să mă omor. Acum îmi doresc să trăiesc. Sper ca Olivier să nu-mi dea de urmă. Dacă mă găseşte, mă omoară, sunt sigură de asta.

Nu i-am răspuns imediat.

— Crede-mă, Val… ăsta e adevărul, a zis Françoise.

— Da, probabil că ai dreptate. Dar trebuie să ai încredere în mine, când îţi spun că Olivier n-o sa te găsească niciodată. Cum ar putea, în fond? Părinţii tăi nu ştiu unde eşti. Ai venit aici cu un avion particular. Mike şi Jake sosesc mâine tot cu un avion particular. Te rog, Françoise, încearcă să nu mai fii aşa încordată.

— Încerc, dar… S-a oprit, scuturând din cap. Îmi fac griji… Enorm de multe griji. Dacă şi-a angajat un detectiv?

— Olivier avea mulţi bani? Bani peşin?

— Nu, a zis ea, repede, clătinând din cap. Doar ce câştigă ca poliţai.

— Te asigur că nu umblă niciun detectiv după tine. Olivier nu-şi poate permite să-i plătească onorariul. Te rog, ai încredere în raţionamentul meu.

— *Oui, oui,* am încredere, Val.

V

Hoinărind cu Françoise prin încăperile fără acoperiş ale gloriosului, odinioară, Middleham Castle, priveam zidurile sfărâmate şi mă gândeam la cei care trăiseră demult acolo - impunătorul Richard Neville, nevasta, fiicele lui şi prinţii de viţă nobilă. Şi mă gândeam la splendoarea de altădată, pierdută pe veci în pulberea veacurilor trecute. Buruieni şi bălării creşteau pe lângă zidurile prăbuşite, păsările îşi făcuseră cuib în cotloanele masivelor mine.

Cu secole în urmă, mari nobili cu doamnele lor, îmbrăcaţi cu veşminte scumpe şi elegante, păşiseră prin acele săli maiestuoase, unde se ţineau banchete şi ospeţe somptuoase. Aici trăiseră cei mai puternici oameni din ţară… aici lucraseră, se distraseră şi urziseră împreună. Făcuseră dragoste, născuseră, se certaseră, se încăieraseră şi se împăcaseră. Şi muriseră.

Cât de greu era să-ţi imaginezi toate astea, văzând ce mai rămăsese din splendoarea de odinioară. Îngheţul iernii acoperea pământul bătătorit şi tare, în jurul meu erau bucăţi de piatră cenuşie, resturi din zidurile fărâmiţate de mult.

Morţi, toţi, şi îngropaţi. Majoritatea daţi uitării. Ce însemnase viaţa lor, până la urmă? Ce mai conta acum că trăiseră cândva? Cenuşă şi colb… într-o zi Françoise va fi doar colb risipit, la fel şi eu, ce importanţă ar mai fi avut că am trăit pe acest pământ? într-o zi vom dispărea, şi nimeni nu se va sinchisi de acest lucru. Şi, totuşi, acum, cât suntem în viaţă ne luptăm din greu să obţinem ceea ce credem că trebuie să avem… ceea ce contează pentru noi… ceea ce în mintea noastră ne aparţine…

Cum erau, oare, toţi cei care au locuit aici? Prea multe stafii printre încăperile astea dărâmate…

— Val, Val, ai păţit ceva?

M-am oprit din mers şi m-am întors spre ea:

— Nu, nimic. De ce?

— Plângi? a spus ea, încetişor. Uite, îţi curg lacrimi pe faţă.

Am dus mâna la obraz şi am constatat că era umed Avea dreptate. Am clătinat din cap:

— Mă gândeam la oamenii care au trăit odinioară aici Morţi toţi de sute de ani. Încercam să-mi imaginez viaţa lor. Suferinţele, bucuriile, pierderile, regretele, dorinţele şi realizările obţinute. Şi toate lucrurile pe care nu le-au avut niciodată. Vieţi trăite, apoi stinse. Pur şi simplu. Dispărute într-o clipita. Cât de puţin ne e dat să trăim pe pământ. Murim şi nimănui nu-i pasă… De ce să ne frământăm? De ce să ne luptăm atât?

S-a holbat gânditoare la mine, apoi, după câteva momente, mi-a răspuns, rostind cuvintele rar:

— Probabil fiindcă suntem oameni.

— Da, i-am dat eu dreptate. Şi poate că ne rămâne mereu… *speranţa.* Speranţa pentru noi înşine şi pentru vieţile noastre. Speranţa în ceva mai bun.

Capitolul 29

1

Afară era ger şi începuse să ningă. Stăteam la fereastra din salon, contemplând colinele şi dansul fulgilor de nea, delicaţi şi cristalini în lumina lunii. Cerul părea un vas întors cu gura în jos, negru ca smoala, cu stele strălucitoare şi globul de cleştar al lunii pline.

Fiona făcuse focul şi dăduse drumul la centrala termică, iar acum, intrând grăbită cu tava cu cafea, a exclamat: – Slavă Domnului că am avut inspiraţia să instalez încălzire centrală. Casele acestea vechi, clădite ca nişte fortăreţe puternice sunt tare friguroase. Pe o vreme ca asta, e nevoie de un plus de

căldură. Vino, Val, ia o cană de cafea şi hai sa stăm de vorbă.

— Mulţumesc pentru masă, Fiona, a fost delicioasă, am zis eu, îndreptându-mă spre ea, lângă şemineu.

— Să-ţi fie de bine, dar a fost doar o plăcintă de casa, a râs ea, turnând cafeaua.

M-am aşezat pe o canapea, iar ea s-a instalat pe cealaltă, în faţa mea. În cameră se făcuse cald, lemnele trosneau în vatră, iar lumina era difuză. Atmosfera aceasta te îmbia la destăinuiri şi apropiere sufletească, deşi noi depăşisem bariera timidităţii, după conversaţia despre Tony, la New York.

— Nu ştii prea multe despre viaţa mea, am început eu, uitându-mă la ea. Aşa că am să-ţi povestesc despre perioada de dinaintea stabilirii mele la Paris.

A încuviinţat din cap.

— Bună idee, îmi place să am o imagine de ansamblu, Val. În felul acesta, voi putea înţelege lucrurile mult mai bine.

Aşadar, încercând să fiu cât mai concisă cu putinţă, i-am povestit despre copilăria mea la New York. I-am dat suficiente detalii pentru a putea înţelege cum fusesem educată şi i-am relatat despre oamenii care făcuseră parte din viaţa mea: mama şi tata, Annie Patterson, Donald şi bunicii mei.

Când am terminat, în cele din urmă, m-am rezemat de spătar, urmărind cu atenţie reacţia ei.

Fiona părea tristă şi avea ochii umezi. După o lungă tăcere, a zis cu voce joasă:

— Ce tragedie, Val! Ai avut o copilărie plină de privaţiuni. Mă gândesc cu tristeţe şi la mama ta fiindcă n-a avut parte de bucuria pe care i-o puteai da tu, în primii ani de viaţă, dar şi mai târziu, când ai mai crescut. A scuturat din cap. Cât de cumplit a fost pentru tine! îmi închipui ce mult ai suferit!

— Când te gândeşti prin ce am trecut, Fiona, e o minune că am rămas întreagă la cap! Ştiu că trecutul meu nefericit m-a

marcat foarte tare, dar într-un fel am izbutit să trec peste asta şi să duc o viaţă relativ normală, deşi recunosc că mă resimt în anumite privinţe… psihologic vorbind.

— Tot ce se poate, dar bine măcar că ai avut-o pe dădaca aia scoţiană, atât de cumsecade. Şi bunicii tăi s-au purtat minunat cu tine şi, firește, a mai fost şi frăţiorul tău, pe care l-ai iubit atât de mult, până când a intervenit mama ta şi v-a depărtat unul de celălalt. Mare păcat!

— Da, aşa e. Tar eu am făcut prostia de a-l condamna pe Donald, când de fapt n-avea nicio vină. Îmi dau seama acum că eram tare geloasă pe el. Mama îl favoriza tot timpul. Parcă aveam un cuţit în coaste, deşi Annie încerca mereu să mă aline, să îmi şteargă lacrimile, să mă facă să mă simt iubită.

— Ce noroc ai avut cu ea! în primii ani de viaţă, a căror importanţă este vitală pentru dezvoltarea copilului, acesta are nevoie de protecţie şi îngrijire. Din fericire, Annie ţi-a oferit toate astea, a fost mereu lângă tine, te-a iubit, te-a făcut să te simţi în siguranţă.

— Da. Şi, totuşi, tânjesc încă să fiu ocrotită, să ştii… Vocea mi s-a stins, căci nu voiam să pomenesc de Tony sau de Jake.

L-am povestit Fionei totul. I-am vorbit despre aventura mamei cu Vincent Landau, despre fiica ei nelegitimă, Anjelica, copilul la care a renunţat, şi despre sinuciderea lui Vincent cu o săptămână înainte de a se oficia căsătoria sa cu celebra Margueritte Shiffi în cele din urmă, am încheiat:

— Mama spune că nu m-a putut iubi din cauza sentimentului de vinovăţie faţă de Anjelica, pe care a fost nevoită s-o abandoneze.

Fiona se holba la mine, cu un aer perplex. Dezmeticindu-se într-un târziu, a scuturat din cap, exclamând:

— Sunt îngrozită! Absolut *îngrozită.* E de necrezut că o femeie poate fi în stare de atâta cruzime în relaţia cu fiică sa. Cred că e ţăcănită de-a binelea.

— Da, probabil că este bolnavă mintal. La New York, în

ziua aceea, i-am spus că e întruchiparea răului pe pământ. Dar mai e ceva ciudat la ea. Este foarte frumoasă, Fiona, ca un star de cinema, dar, oh, Doamne, e rece. Rece ca un sloi de gheaţă. Bunicul meu îi spunea Crăiasa Zăpezilor. Am oftat adânc. Când am întrebat-o de ce tata m-a tratat la fel de urât, mi-a răspuns că el nu a vrut să aibă copii, că îi detesta. Era gelos pe mine şi pe Donald, fiindcă nu voia s-o împartă cu nimeni. Noi eram o pacoste, total nedoriţi, după cum spune ea. Îi stăteam în cale. Dar a fost moale ca o cârpă, iar ea l-a călcat în picioare. M-am oprit şi m-am uitat câteva secunde la foc, după care i-am spus Fionei, încruntându-mă puţin: Şi, totuşi, mama a fost capabilă de iubire pentru Donald. L-a îndepărtat de mine, când eu aveam unsprezece am, iar el şase… Am lăsat fraza neterminată, privind spre ea neputincioasă.

— Probabil fiindcă era deja un băieţel tare drăguţ şi, prin urmare, un accesoriu util pentru o femie ca ea. În plus, ştia că, dacă vă desparte, tu ai să suferi.

— Dar de ce voia să mă facă să sufăr?

— Nu ştiu, Val. Cred că unui psihiatru i-ar trebui ani de zile ca să sondeze psihicul mamei tale, să afle ce a motivat-o, ce a făcut-o să vibreze. Şi ce o determină să vibreze astăzi. Presupun că, printre altele, e destul de proastă.

M-am încruntat la auzul unei asemenea afirmaţii.

— Dar nu-i adevărat, a devenit o excelentă femeie de afaceri.

Ridicând din sprâncene, Fiona a exclamat!

— Zău?!

I-am povestit Fionei despre Lowell's, despre împrejurările în care a fost înfiinţată firma în 1898 de către Amy-Anne, despre regula impusă de ea, cunoscută în familie sub denumirea de Tradiţie.

— Înţelegi, aşadar, că trebuie să mi-o lase mie. Se pare că nu există niciun document scris, dar asta e regula familiei.

Compania realizează beneficii de milioane, iar valoarea ei va creşte şi mai mult dacă, la anul, Lowell's va fi cotată la bursă. Dar eu nu am nevoie de această firmă. Refuz moştenirea. I-am zis că i-o cedez lui Donald.

Pe moment, Fiona m-a privit uimită, după care a început să râdă, încântată:

— Bravo ţie. Val! Sunt sigură că aşa vei face. Eşti o persoană mult prea integră. Dar, revenind la remarca despre mama ta, cred că în tinereţe a dat dovadă în egală măsură de prostie şi slăbiciune. Or asta nu are nimic de-a face cu succesul ei ca femeie de afaceri.

— Vrei să fu mai explicită?

— Bun, a avut un copil nelegitim, iar mama ei i-a dat voie să-l păstreze câteva luni. De ce n-a pretins că a rămas văduvă? Nu era o persoană prea cunoscută, aşa că nimeni n-ar fi ghicit adevărul. S-a purtat prosteşte şi a fost slabă, cedând în faţa maică-sii, bunica ta Violet Scott. Puteau să fi născocit ceva. Hai să-l luăm acum pe Vincent Landau. Mare nătărău! La fel de prost şi de slab de înger ca şi maică-ta, după părerea mea. Dacă tot o iubea pe Margot atât de mult, trebuia să-şi înfrunte părinţii şi să se însoare cu ea, fără să se sinchisească de consecinţe. Sau putea să se fi căsătorit cu bogătaşa aia din înalta societate şi s-o păstreze pe maică-ta ca amantă, întreţinând-o pe ea şi pe Anjelica. Sau, dacă Margot n-ar fi fost de acord, n-avea decât să le susţină financiar. Şi de ce s-a sinucis? E absurd totul. Nu înţeleg… ca şi tine, sunt complet nedumerită, Val.

— M-am tot întrebat… dacă nu cumva e o minciună gogonată.

— Dar de ce să te mintă? m-a întrebat Fiona, făcând ochii mari.

— Şi-a dat seama probabil că trebuie să găsească o explicaţie pentru comportarea ei faţă de mine şi atunci s-a gândit că ar fi mult mai impresionant dacă ar născoci

povestea asta… o tânără inocentă silită să renunţe la copilul ei nelegitim, etcetera, etcetera, rămânând apoi cu un mare complex de vinovăţie.

— N-ar fi exclus, dar nu-mi vine să cred că a minţit. Povestea ei pare adevărată. Dar ştii ceva, Val, draga mea, n-ar trebui să-ţi baţi capul cu mama ta, să-i analizezi tulburările de comportament sau motivaţia acestora. Efectiv, e inutil. Chiar ştiind *de ce* s-a purtat astfel, tot nu mai poţi schimba nimic. Trecutul rămâne trecut. Chiar dacă afli ce-a fost, tot nu te ajută cu nimic, nu crezi?

— Ba da, i-am replicat eu.

— Trebuie să dai uitării toată povestea asta cu mama ta şi să nu te mai frământi atât, Val, draga mea. Vindecă-te cu adevărat sufleteşte, ca să poţi merge mai departe, cum spunea şi Jake.

— Dar cum… Nu ştiu *cum* să fac asta, Fiona.

— Iertând-o pe mama ta. Trebuie să ai curajul şi tăria să faci asta, să-ţi domoleşti furia împotriva ei şi să n-o mai condamni. Această iertare te va elibera.

N-am spus nimic. Mă uitam pur şi simplu la Fiona, reflectând la cuvintele ei, pline de înţelepciune.

Ridicându-se, a venit şi s-a aşezat lângă mine pe canapea; m-a strâns în braţe ca o mamă care îşi alină copilul nefericit.

— S-a purtat oribil cu tine în copilărie, Val, dar trebuie să uiţi… Nu mai înseamnă nimic acum, pentru tine.

Pe neaşteptate, am început să plâng. Lacrimile mi se rostogoleau fără voie pe obraz. Nu-mi închipuisem că puteam fi atât de sentimentală şi încercam cu disperare să mă stăpânesc.

În scurt timp am început să plâng în hohote, de parcă s-ar fi rupt ceva în mine.

După ce am plâns zdravăn, m-am desprins din braţele Fionei şi i-am zâmbit anemic:

— Îmi pare rău, i-am zis eu. Nu mi-am închipuit că o să mă

dezlănţui în halul ăsta.

— Cred că ţi-a prins bine. Un plâns bun face adevărate minuni.

Am încuviinţat din cap, bâjbâind în buzunar după un şerveţel.

— Nu-ţi va fi uşor, a spus ea. Şi asta fiindcă atitudinea mamei tale faţă de tine te-a preocupat toată viaţa, dar acum e timpul să ţi-o scoţi din minte. Să nu uiţi niciodată, Val, că iertarea, ca şi adevărul, te eliberează. Ascultă-mă pe mine, că ştiu ce spun.

II

A doua zi dimineaţă, colinele erau acoperite de o uriaşă mantie albă. Jake şi Mike, împreună cu cele două fiice ale acestuia, Lisa şi Joy, au sosit la Casa Ure, joi, exact la timp ca să luăm ceaiul împreună. Era Ajunul Crăciunului şi domnea o atmosferă de sărbătoare. Fiona şi Françoise împodobiseră majoritatea camerelor de la parter cu crengi de brad. O ramură mare de vâsc atârna de candelabrul de alamă, din holul de la intrare.

Pomul era tot acolo, în partea din spate a holului, înalt şi falnic, un brad frumos care aştepta să fie împodobit. Această operaţiune urma să aibă loc ceva mai târziu, în acea seară. I-am povestit lui Jake despre planurile Fionei, în timp ce urcam amândoi în dormitorul nostru.

Când am intrat la noi în cameră, Jake a exclamat încântat:

— Extraordinar, Val! Şi ce pat grozav! N-am văzut niciodată unul mai îmbietor.

Am râs, dându-i dreptate. Patul cu baldachin domina încăperea, fiind înfăţat cu aşternuturi albe, perne înfoiate şi o plapumă călduroasă.

— E foarte confortabil, am confirmat eu. Am dormit în el în ultimele două nopţi. Nu-i aşa că e grozav să ai cămin în

dormitor?

A încuviinţat din cap şi, traversând camera, s-a dus să privească afară, pe ferestrele înalte, panorama colinelor acoperite de zăpadă, pe care vântul o măturа dintr-o suflare. S-a înfiorat uşor.

— Ce frig o fi acolo sus!

— Dar e frumos, Jake. O să-ţi placă aici. E un loc încărcat de istorie. Am aflat multe lucruri interesante de la David.

— Ţi-a povestit, deci, despre Făcătorul de regi? a întrebat Jake, venind lângă mine, la foc, şi luându-mă de după umeri.

— Nu prea ştiu ce vrei sa zici, m-am încruntat eu. Mi-a povestit de Contele de Warwick…

— El e, a zis Jake, întrerupându-mă. Unul dintre personajele mele preferate din istoria Angliei. Un tip nemaipomenit. Strângându-mă un pic, a adăugat: Mă bucur că suntem aici, Val. Ce minunat a plănuit Fiona Crăciunul ăsta în familie, ca pe vremuri!

— A fost foarte drăguţă cu mine, Jake, i-am mărturisit eu, după care i-am povestit de discuţia noastră între patru ochi, din seara precedentă. Jake m-a ascultat cu atenţie, cum făcea întotdeauna când era vorba de problemele mele. Când am terminat, a întrebat:

— Şi crezi că o poţi ierta pe mama ta, Val?

— Da, pot. Fiindcă n-am altă soluţie. Dacă izbutesc s-o iert cu adevărat pe mama, atunci voi putea merge înainte, lăsând trecutul în urmă, o dată pentru totdeauna.

III

Ajunul Crăciunului la Casa Ure a fost doar o avanpremieră a următoarelor zile – un Crăciun tipic pentru ţinutul Yorkshire.

Mai târziu în acea seară, Fiona şi David ne-au adunat pe toţi în salonul mare şi ne-au servit cu şodou, răcit cu vin alb

şi şampanie, împreună cu chifle calde cu cârnaţi şi pateuri cu brânză. După primul pahar, am ieşit cu toţii în holul de la intrare şi am început să împodobim pomul.

— Toate globurile sunt argintii şi aurii, ne-a explicat Fiona, arătându-ne stivele de cutii dintr-un colţ. Atârnaţi *orice* şi unde vreţi.

Din bucătărie, veneau miresme delicioase. La un moment dat, am simţit că mirosea a friptură de gâscă umplută cu castane, şi mi-a lăsat gura apă. Ceva mai târziu, a apărut şi Noel. Fiul lui David era o variantă mai tânără şi mai înaltă a tatălui său. Purta uniforma albă de bucătar, şi toca tradiţională pe cap. Fluturând o lingură de lemn, a anunţat:

— Gâsca e aproape gata!

— A mea a zburat în clipa în care am cunoscut-o pe Fiona, a ciripit David, şi toată lumea a izbucnit în râs.

— Mă duc la bucătărie, să termin treaba, a zis Noel şi a dispărut, dar nu înainte de a ne zori să isprăvim mai repede cu omătul bradului.

Tocmai atârnam în pom o pară argintie, când am auzit în depărtare clopotele de la biserică. Ce frumos răsunau în tăcerea nopţii!

— E slujbă la biserică, astă-seară, ne-a explicat Fiona. Dar se mai celebrează una şi mâine, pentru cei care vor să meargă.

Aproape imediat după aceea, au apărut colindătorii la uşă şi au început să răsune acordurile „Nopţii de vis”. În momentul acela, ne-am oprit cu toţii şi am ascultat, fermecaţi de glasurile argintii ale tinerilor.

Când colindul s-a terminat, Fiona şi David s-au dus la uşă şi i-au invitat pe tineri înăuntru, ia un şodou şi o gustare, îmbiindu-i să se încălzească lângă foc. După ce s-au mai dezgheţat un pic, au cântat „Cele douăsprezece zile ale Crăciunului”, înainte de a pleca să colinde pe la vecini.

Stăteam într-o parte, studiindu-i pe toţi, încântată să

citesc fericirea pe chipurile lor. Mike glumea cu Jake, care zâmbea tot timpul. Fetele lui Mike, topite după Françoise, râdeau şi o ajutau să atârne cireşe şi mere aurii pe o creangă mai înaltă. Rory punea beteala cu Fiona, iar Moira discuta cu ei cu multă însufleţire. David, ca şi mine, stătea deoparte, observând ce se petrecea în jur. Dar se vedea după expresia de pe faţa lui cât era de fericit. Nu o scăpa din ochi pe Fiona.

Stând aşa acolo, mi-am dat seama că nu mai petrecusem niciodată un asemenea Crăciun în familie – tradiţional şi plin de dragoste.

IV

Cina a fost excelentă.

Fusese pregătită de Noel, întrucât „Porcul pe acoperiş" era închis de Crăciun. Dar îl ajutaseră şi Fiona, Françoise şi

Moira. Toată ziua. Pe mine m-au expediat, deşi m-am oferit să fac şi eu ceva.

Când masa a fost gata, Noel s-a dus să se schimbe. După aceea, ei, Rory şi Moira au dat fuga ia bucătărie să aducă primul fel de mâncare: somon afumat, pate de ficat şi creveţi.

— Câte ceva pe gustul fiecăruia, a zis Fiona, privind spre noi. Ea pusese masa, după-amiaza, cu veselă frumoasă de porţelan, pahare de cristal şi tacâmuri de argint. În mijlocul mesei, într-un vas de argint aranjase nişte trandafiri albi, iar de-o parte şi de cealaltă aşezase sfeşnice de argint cu lumânări albe. Un decor perfect pentru cină.

După somonul de Scoţia, creveţii din Morecambe Bay şi pateul dedicat franţuzesc, – friptura de gâscă a fost servită cu umplutura de castane, cartofi la cuptor, sote de legume şi sos de mere.

L-am lăudat cu toţii pe Noel pentru bucatele sale delicioase, în vreme ce el zâmbea încântat. Era un mare bucătar, şi în acelaşi timp un tânăr agreabil şi dezinvolt,

atent cu toată lumea.

Pe la mijlocul cinei, David m-a luat prin surprindere când s-a uitat la mine, la Mike şi la Jake, remarcând:

— Sper să vă faceţi timp, în următoarele zile, să vă duceţi la Leeds, să vizitaţi muzeul de artă contemporană.

— Picturile sunt chiar atât de bune? a întrebat Mike.

David a încuviinţat din cap.

— Absolut. Dacă vreţi să mergeţi, vă duc eu cu maşina. Drumul durează circa o oră şi jumătate. O să rămâneţi plăcut surprinşi când o să vedeţi exponatele.

— Cine e artistul? a întrebat Jake.

— Un puşti din Leeds, extrem de talentat. În fi ne, puşti, vorba vine. E bărbat în toată firea. În cheamă Bill Smith.

Restul lumii îl cunoaşte însă sub numele de Alexander St. Just Stevens

— Şi e din Leeds? am zis eu, holbându-mă la David, după care m-am uitat la Mike.

— N-am ştiut, David, a zis Mike. Se cunoaşte chestia asta?

David a ridicat din umeri.

— Sincer să fiu, habar n-am. Noi toţi, din Yorkshire, ştiam că e originar din Leeds, firește, fiindcă e o figură pe care n-o poţi ignora. S-a născut într-un cartier de oameni sărmani din Leeds, a studiat la Leeds Col lege of Art, înainte de a merge la Londra, unde a fost student la Royal College of Art. Cam în acea perioadă, şi-a schimbat numele, a început să trăiască pe picior mare, a dobândit un accent aristocratic şi a devenit excentric în vestimentaţie. Şi-a reinventat o personalitate, când era student, iar din acel moment n-a mai privit niciodată înapoi. Dar e un geniu, nimeni nu poate contesta asta, iar tablourile pe care le-a donat oraşului său natal sunt uluitoare. Toată lumea îl apreciază ca om şi îi admiră picturile.

— O să rămânem cu gura căscată, nu-i aşa? am întrebat eu.

— În mod sigur, Val. Asta e efectul pe care tablourile lui îl au asupra oricui, a răspuns David.

Mike a rostit rar:

— Ce stranie coincidenţă, David. Eli o rugasem pe Val să se ducă să îl viziteze la New York. Din păcate, n-a mai apucat, fiindcă tipul a plecat în Mexic. Câteva reviste mi-au solicitat fotografii cu noua lui serie de tablouri, pentru Millenium Art Show, care se va desfăşura la Paris, în anul 2000.

A spus;

— Atunci, trebuie neapărat să vedeţi picturile lui din muzeul din Leeds. Dacă aveţi de gând să-i fotografiaţi noile lucrări.

— Nu ştiu exact dacă am să fac poze, am zis, încruntându-mă la Mike, apoi am adăugat; însă Alexander St. Just Stevens pare un personaj interesant.

— În mod cert, a intervenit Moira. Foarte pitoresc, nu-i aşa, mami?

Fiona a încuviinţat din cap.

— Hai să mergem împreună la Leeds, a sugerat ea. Ne-am exprimat ta unison dorinţa să facem o excursie la Leeds şi am continuat să discutăm despre personalitatea pictorului Alexander St. Just Stevens pe tot parcursul cinei.

V

— Ce seară frumoasă, i-am zis mai târziu lui Jake, când urcam spre dormitor.

— Da, mai ales fiindcă am fost împreună, Val. Luându-mă în braţe, m-a sărutat pe obraz, după care a băgat mâna în buzunar. Întorcându-mă încet cu spatele la el, mi-a prins la gât un şirag de perle:

— Crăciun fericit, iubito.

L-am privit mirată, am mângâiat perlele şi am alergat ia oglindă să le admir. Răsucindu-mă cu faţa spre el, am

exclamat;

— Ce frumoase sunt, Jake! Nu trebuia, zău aşa. Dar îţi mulţumesc, îmi plac la nebunie.

— Nu sunt perle din Marea Sudului, adică de cea mai bună calitate, dar sunt de valoare.

— Ce contează chestia asta?! Sunt formidabile, i-am răspuns eu şi m-am dus să-l îmbrăţişez. Cadourile tale sunt jos sub brad, i-am explicat eu. Vrei să ţi le aduc?

— Lasă pe mâine dimineaţă, a râs el.

Am încuviinţat din cap, am pipăit din nou perlele şi m-am întors iarăşi să mă uit în oglindă.

— Am să le port întotdeauna, Jake, i-am promis eu.

— Dar nu pe front, sper.

— N-am să mai merg pe front, şi nici tu, i-am replicat. Nu ştiam însă ce avea să urmeze.

Capitolul 30

I

Paris, martie 1999

Ne-am întors la Paris după ce am serbat Anul Nou, dar Jake a mai aşteptat două luni până să-mi trântească bomba.

Într-o după-amiază, la începutul lui martie, lucram acasă, fericită şi mulţumită; sortam o serie de fotografii Polaroid cu tablourile lui Alexander St. Just Stevens. Mike insista să mă duc în Mexic ca să pozez noile lucrări ale pictorului britanic. În vreme ce stăteam acolo şi studiam imaginile, mă întrebam cum să-l conving pe Jake să vină cu mine, când brusc m-am trezit cu el lângă mine.

Pesemne că intrase încetişor în apartament, fiindcă nu auzisem niciun zgomot. Stătea acum acolo, în carne şi oase, rezemat cu nonşalanţă de tocul uşii.

— Bună! am exclamat eu, zâmbindu-i. Tocmai mă gândeam la tine.

— Şi la ce te gândeai? m-a întrebat el, cu un zâmbet stins.

Am tras adânc aer în piept şi m-am hotărât să-i spun:

— Mike mă presează în continuare să mă duc în Mexic, pentru tablourile lui St. Just Stevens, şi mă gândeam cum să te conving să vii cu mine. *Dacă* accept misiunea asta.

— Te interesează, Val? a întrebat el, studiindu-mă cu atenţie şi foindu-se uşor lângă tocul uşii.

— Sinceră să fiu, nu ştiu exact. În mod cert, lucrările lui de artă sunt uluitoare, cum ne-am convins cu toţii, la Leeds. Dar e atât de departe până în Mexic.

— În această perioadă a anului, vremea e foarte frumoasă.

— Aşa e. Apropo, ce-i cu tine acasă aşa devreme? Parcă aveai o întâlnire importantă la agenţie, cu Jacques Foucher şi un tip de la *Vanity Fair.*

— Da, am avut întâlnirea.

— A mers bine?

A încuviinţat din cap, după care a intrat în sufragerie, pe care o foloseam ca birou şi s-a oprit lângă masa mea de lucru.

— Ce e? l-am descusut eu, privindu-l lung.

— Val, vreau să discut ceva cu tine.

— Ce anume? De ce ai devenit brusc atât de grav?

Cu o ezitare imperceptibilă, a zis:

— Cred că o să mă întorc în Kosovo.

O fracţiune de secundă, am crezut că nu auzisem bine. Înmărmurită, n-am fost în stare să scot un cuvânt, holbându-mă cu gura căscată la el. În cele din urmă, am izbutit să îngaim cu glasul tremurat:

— Dar ai promis că n-ai să te mai duci acolo.

— N-am *promis,* Val, am zis doar că *mă gândeam* să nu mă mai întorc în Kosovo.

— Nu mai despica firul în patru!

— Nici n-o fac. Am spus că nu mai vreau să mă duc acolo, că mă gândeam să nu mă mai duc, dar nu ţi-am promis niciodată că n-am s-o fac.

— Iar acum îmi spui că vrei să te duci, da?

— Da, Val. Fiindcă trebuie.

— Nu, nu trebuie. Nu există niciun motiv pe lumea asta pentru care să te întorci în mijlocul războiului ăla nenorocit, am zis eu, cu vocea uşor piţigăiată. Ai să mori.

— Nu. Eu nu sunt Tony Hampton, nu risc nimic.

— Nu, pesemne că te crezi Robert Capa, care nu risca nimic, cumpănind bine lucrurile înainte de a se arunca în luptă. Dar, chiar şi aşa, Capa a murit în Indochina, păşind pe un teren minat. La ce-au mai servit atâtea raţionamente?!

— Trebuie să mă duc, Val, zău, e important pentru mine să fac…

— De ce? i-am retezat eu vorba.

— Fiindcă sunt evreu, de-aia. Nu mai pot ignora ce se întâmplă în Kosovo, ce are de gând să facă Slobodan Miloşevic, nu mai pot, nu mă lasă conştiinţa. Trebuie să mă duc şi să fotografiez atrocităţile de acolo… crimele, schingiuirile şi mutilările care au loc tot timpul. S-a înregistrat o nouă escaladare a războiului şi, în scurt timp, NATO va trebui să intervină pentru a pune capăt genocidului.

Câteva momente, n-am fost în stare să mă mişc sau să vorbesc; ştiam că orice aş fi spus, pierdusem probabil bătălia – nu-l puteam opri să nu se ducă. Am izbutit, în final, să rostesc cu voce joasă:

— Bine, Jake, dar situaţii de genocid s-au mai întâlnit şi în alte ţări din lume. Şi nu te-a…

— Aici e altceva. Se întâmplă în Europa, iar rădăcinile mele sunt europene. Mă simt obligat să mă duc. Sunt născut din evrei germani, iar acum asistăm la o repetare a evenimentelor petrecute în Germania nazistă, *în* anii treizeci.

Nu pot sta cu mâinile în sân, să văd ce se întâmplă. Trebuie să-mi folosesc aparatul de fotografiat.

— Pun pariu că dacă ai vorbi cu mama ta, ţi-ar spune să nu te duci.

— Nu mai sunt un băieţel, ca să-i cer voie mamei, mi-a zis el pe un ton tăios. Şi să ştii că m-ar îndemna să mă duc acolo şi să fac fotografii,

— N-am vrut să zic că ai nevoie de permisiunea ei, am spus eu, spăsită. M-ai înţeles greşit.

— Ascultă-mă bine, a zis el, aplecându-se uşor în faţă, cu mâinile proptite pe birou. Bunica mea Granmutti Hedy şi bunicul meu Erich Neuberg au fugit din Germania nazistă, în 1937, fiindcă ştiau foarte bine ce puteau păţi, dacă rămâneau. Părinţii mamei, Ernst şi Anna Mayer au fost la fel de prudenţi şi au părăsit Germania în 1935, fugind şi ei de persecuţiile rasiale. Hitler era deja în ascensiune. Şi, sincer vorbind, Miloşevic e plămădit din acelaşi aluat. A dezlănţuit un război etnic împotriva poporului kosovar, un război criminal.

— Oh, Jake, înţeleg ce înseamnă toate astea pentru tine. Raţional, înţeleg. Dar inima îmi spune să nu pleci acolo, mi-e frică să… nil păţeşti ceva.

— Lumea a înţeles că Miloşevic se pregăteşte să acţioneze ca Hitler, ca Stalin… purtând război împotriva unui *întreg popor.* Doamne, Val, asta şi face deja!

— Îmi dau seama că e vorba de purificare etnică, ceea ce este total greşit… Vocea a început să-mi tremure şi m-am oprit, văzând expresia de pe chipul lui – o îndârjire feroce. Ochii lui albaştri scăpărau intens.

— Epoca nazistă se perpetuează acum în Kosovo, a zis Jake. Această formă primitivă de fascism revine în actualitate. Or nu cred că omenirea poate asista nepăsătoare la aşa ceva. Trebuie să mă opun genocidului, Val. Trebuie! Aproape toate rudele bunicilor mei au murit în holocaust,

din ambele ramuri, Neuberg şi Mayer.

— Te rog să nu te duci în Kosovo, am şoptit eu, rezemându-mă de spătar. Eram îngrozită, fiindcă brusc am avut premoniţia oribilă că Jake va păţi ceva cumplit. Te implor să nu te duci, Jake. De dragul meu, de dragul nostru. De dragul viitorului nostru.

— Oh, Val, scumpa mea, mi-a răspuns el, încetişor, ştii că trebuie să fac asta. Nu mi-aş mai găsi liniştea dacă n-aş asculta glasul conştiinţei. Ai văzut ziarele în fiecare zi, te-ai uitat la televizor… dezastrul ia amploare cu fiecare minut ce trece. Şi vei vedea că, la sfârşitul lui martie, NATO va începe bombardamentele. Şi eu vreau să fiu acolo, Val, să fac fotografii care ar putea contribui la schimbarea opiniei unora despre acest război. De aceea m-am făcut fotograf de război, ca să-i fac pe oameni *să vadă* cu adevărat violenţa, teroarea şi omorurile. E o mare de durere şi sânge, acolo.

— Dacă pleci, între noi s-a terminat totul, l-am ameninţat eu, uzând de singura armă care mai îmi rămăsese.

Fără să ia în seamă cuvintele mele, a zis:

— Vino cu mine, Val.

— Nu, Jake, nu pot, am isprăvit cu chestiile de genul ăsta. Locul meu nu mai e acolo, pe front.

Dând din cap în semn că înţelesese, a ocolit biroul, s-a aplecat şi m-a îmbrăţişat strâns. Mi s-a pus un nod în gât, dar mi-am stăpânit lacrimile.

— Oh, Jake, te rog, te rog rămâi…

Dându-mi drumul, m-a privit lung, zâmbindu-mi ştrengăreşte:

— N-am să păţesc nimic, Val. Ai încredere în mine, ştiu ce spun.

II

Şi a plecat.

Cu avionul, peste trei zile, seara, la Belgrad.

Eram singură acasă, dintr-o dată pierdută şi neajutorată fără el, după şapte luni de convieţuire în armonie.

Scuturam din cap, întrebându-mă cum fusese posibil să se întâmple aşa ceva. Totul se petrecuse atât de brusc; mi-a spus ce voia să facă şi pe urmă a plecat. Cărând aparatele de fotografiat şi geanta de voiaj, în care îşi împachetase cizmele de luptă şi vesta antiglonţ.

S-a întors în Kosovo, unde Tony Hampton îşi pierduse viaţa şi unde existenţa mea se schimbase pentru totdeauna, or toate lucrurile astea mă făceau superstiţioasă. Ştiam că locul acela nu-mi purta noroc şi ştiam că Jake avea să moară. Or, nici nu mă puteam gândi la lucrul acesta.

Exista şi un argument în favoarea lui. Nu era repezit şi imprudent, cum fusese Tony, aşa că nădăjduiam să-şi folosească raţiunea şi înţelepciunea, în situaţiile dificile.

Da, îi doream tot binele din lume, fiindcă îi iubeam cu adevărat. Însă în adâncul sufletului sufeream, fiindcă pusese mai presus de mine această cauza. Or, lucrul acesta mi se părea greu de acceptat.

III

Mike m-a convins, până la urmă, să plec în Mexic. Deşi la început am avut unele reţineri, în final am ajuns la concluzia că şeful meu avea dreptate. Dacă plecam departe, să duc la bun sfârşit acea misiune, îmi reprimam tendinţa de a-mi face griji pentru Jake. Firește că aveam să mă gândesc tot timpul la el. Dar punctul de vedere al lui Mike era corect, mai ales că Acapulco se află în celălalt capăt al lumii. Se prindea şi acolo CNN, dar n-aveam de ce să urmăresc ştirile acestui canal.

Proiectul era destul de complex şi, în momentul în care

Alexander St. Just Stevens mi-a permis să vin cu avionul la reşedinţa lui, au trebuit făcute o serie de aranjamente foarte complicate.

— O să ai nevoie de doi asistenţi, îmi spusese Mike cu câteva zile înainte, sugerându-mi doi fotografi tineri de la filiala Gemstar, din New York. Erau băieţi drăguţi şi competenţi, dar am refuzat să-i iau cu mine.

— I-aş prefera pe fratele meu, Donald şi pe logodnica lui, Alexis Rayne, i-am zis lui Mike, explicându-i: E o ziaristă excelentă, calitate pe care o are şi Donald, de altfel. Am nevoie de cineva care să ia notiţe şi, în general, să se comporte ca un jurnalist, care urmează să scrie un articol. În plus, amândoi mă pot ajuta să aranjez luminile.

Mike acceptase, probabil ca să nu mă supere, ştiind cât de mult suferisem din cauza lui Jake. Era conştient, totodată, că mă împăcasem cu Donald, or ştiam că în perioada aceasta pleda în favoarea afecţiunii familiale.

În primele zile după plecarea lui Jake, am adormit plângând, în fiecare seară, dar în cele din urmă am izbutit să-mi mai revin. Trebuia să privesc cu calm situaţia şi să mă comport ca o femeie în toată firea. Aveam treizeci şi unu de ani şi trebuia să-mi câştig existenţa. Erau facturi de plătit, aranjamente de respectat, or toate acestea presupuneau asumarea anumitor responsabilităţi.

Aşadar, mi-am făcut bagajul, împachetând haine potrivite pentru a lucra într-o climă caldă, câteva compleuri pentru timpul liber şi cele mai bune aparate de fotografiat pe care le aveam. Mi-am luat şi o sumedenie de filme, ca să-mi ajungă două săptămâni cât aveam să fotografiez tablourile excentricului Alexander St. Just Stevens. Povestea lui era cu adevărat senzaţională, demonstrând că talentul şi geniul pot propulsa un băiat sărac, din mahalalele oraşului Leeds pe culmile succesului. Faimă şi destin. Succes şi bogăţie. Mike avea dreptate – publicul adoră tot ce are legătură cu banii,

reuşita şi puterea.

Janine muncise toată ziua, ajutându-mă să-mi fac bagajele şi aranjând totul în apartament. Mi-a promis să vină de câteva ori pe săptămână, cum făcea de obicei, să ţină casa curată până la întoarcerea mea.

Nu mi-era prea foame în seara aceea, dar, cum gătise tocană de viţei cu legume, m-am hotărât să mănânc un pic, uitându-mă în acelaşi timp la televizor. Oftând, am încălzit mâncarea; ştiam că atâta timp cât eram în Europa, nu puteam să nu urmăresc ştirile despre războiul din Kosovo.

Stăteam în picioare, învârtind în cratiţă, cu ghidul departe, la Jake. Era undeva prin Kosovo, probabil la Pristina, unde spusese Jacques Foucher că s-a dus. Când telefonul de pe perete a început să sune, am tresărit, sperând că era Jake.

— *A*lo?

— *Il est mort*, *il est mort,* şoptea în aparat o voce răguşită de femeie. Nu mi-am dat seama cine era.

Simţind că îmi sare inima din piept, am încleştat mâna pe receptor şi, înghiţind greu, am zis:

— Cine a murit? Cu cine vorbesc?

— *Îl est mort, Mademoiselle D*enning. Olivier Bregone a murit!

— Oh, Dumnezeule, dumneata erai, Simone! am rostit eu cu glasul piţigăiat, răsuflând uşurată. Credeam camă sună cineva din Kosovo, să-mi spună că a murit *Monsieur* Jake.

— Îmi pare rău, *Mademoiselle,* dacă v-am speriat.

— Şi încă cum! Acum, te rog, ia-o de la început. Chiar e adevărat? Olivier a murit?

— *Ah, oui, Mademoiselle, oui.* Nu doresc moartea nimănui… dar mă bucur că n-o s-o mai chinuiască pe Françoise a mea. E liberă.

— Dar de unde ai aflat? am întrebat eu, curioasă.

— De la televizor. Astă-seară. A fost împuşcat mortal de unul dintre criminalii din Marsilia. Un magnat al drogurilor,

mi-a explicat Simone în engleza ei perfectă, dar peltică.

— Într-adevăr, Simone, ce uşurare că n-o mai poate hărţui pe Françoise.

— *Oui, Mademoiselle,* vă rog sunaţi-o pe Françoise din partea mea. Sau mai bine daţi-mi mie numărul, să vorbesc eu cu ea.

— Simone, am s-o sun eu şi am să-i spun să ia legătura cu dumneata. Cred că e mai bine aşa.

Chicotind în telefon, a zis;

— Of-of-of, n-aveţi deloc încredere în mine, *Miss* Denning. Poate că nici nu sunteţi sigură că sunt chiar eu la telefon.

— Oh, ba nu, Simone, sunt convinsă că dumneata eşti. Ţi-am recunoscut vocea. Acesta şi era adevărul, îi recunoscusem vocea, dar voiam totodată să fiu absolut sigură că Olivier murise, înainte de a da numere de telefon, care puteau încăpea pe mâna cui nu trebuie.

— Prea bine, aştept veşti de la fiica mea. Tatăl ei şi cu mine suntem aici, la Les Roches Fleuries.

După ce a închis, l-am sunat pe Mike acasă. A răspuns

Joy, care i-a pasat imediat receptorul tatălui ei, când s-am spus că era urgent.

— Ce e, ce s-a întâmplat, Val? a întrebat Mike, venind în grabă ta aparat.

— Tocmai m-a sunat Simone. Zice că Olivier Bregone a fost ucis la Marsilia, de unul dintre magnaţii de droguri de acolo.

— Doamne sfinte! a exclamat Mike. Dar ea de unde ştie?

— A văzut la televizor. Poţi verifica? Hai să ne convingem că e adevărat, înainte de a-i spune lui Françoise.

Mike m-a sunat abia după un ceas şi nici atunci nu era sigur că Olivier Bregone murise într-adevăr.

— Uite cum stau lucrurile. Val. Am discutat cu un om de legătură de-al meu, de la Interpol, care ştie tot ce se petrece în poliţia şi justiţia din întreaga ţară. A dat câteva telefoane,

la rugămintea mea. Acum aşteaptă răspunsul oamenilor lui de legătură. După părerea lui, aşa stau lucrurile. Canalul de televiziune nu putea difuza o ştire falsă, deşi tu întrevezi o asemenea posibilitate.

— Exact.

— În regulă, n-o sunăm deocamdată pe Françoise la Middleham. Hai să ne păstrăm calmul, Val, şi de îndată ce mă sună omul meu, o să-ţi telefonez.

Ne-am luat la revedere şi m-am întors în bucătărie, unde am spălat tigaia, farfuria şi tacâmurile, apoi mi-am făcut un ceai. M-am aşezat după aceea ia televizor şi am urmărit CNN, care difuza multe reportaje despre războiul din Kosovo. Mă simţeam tot mai îngrijorată din cauza lui Jake.

Era aproape zece şi jumătate, când Mike a sunat din nou, de-a dreptul triumfător.

E adevărat, Val, a murit. Împuşcat mortal de un infractor, aşa cum ţi-a zis Simone. Departamentul omucideri din Marsilia i-a confirmat asta tipului meu de la Interpol. Să-i spun lui Françoise?

— Oh. Da, Mike, sun-o tu. E mai bine să afle vestea de la tine, am exclamat eu, sesizând nerăbdarea din vocea lui. Roag-o s-o sune şi pe maică-sa, Mike, şi spune-i că eu am să-i telefonez mâine, înainte de a pleca în Mexic, cu avionul.

— Bine. Mulţumesc pentru tot. Val?

— Da, Mike.

— Te rog, încearcă să nu te mai frământi atât pentru Jake. Va scăpa cu viaţă, crede-mă.

IV

Acapulco Trebuia să vezi Hacienda Roşită ca să crezi că există. Fără îndoială, era cea mai frumoasă proprietate din zonă, un complex alcătuit dintr-o serie de vile, case de oaspeţi, un studio uriaş unde picta Alexander St. Just

Stevens, o clădire unde se aflau bucătăriile şi o construcţie rezervată servitorilor.

Toate clădirile erau tencuite în alb, foarte spaniole ca stil, frumos proiectate şi construite. În interiorul vilei principale, unde locuia artistul, pardoseala era din marmură albă, la fel ca şi unii pereţi; în încăperi se aflau piese de mobilier vechi, de origine mexicană, multe dintre tablourile artistului, accesorii şi lămpi atrăgătoare.

Construcţiile acestea erau cocoţate pe o stâncă, exact la ieşirea din oraş, şi din orice parte a proprietăţii se aşternea o privelişte magnifică. Dedesubt, strălucea marea de azur, iar grădinile gemeau de nenumărate fiori, plante, tufişuri înflorite şi copaci.

Întregul complex era înconjurat de un zid foarte înalt, păzit de gărzi înarmate la poarta principală şi la cea de serviciu, din spate.

Trebuie să recunosc că am fost uimită văzând paznicii înarmaţi cu puşti, în ziua când am intrat cu maşina pe domeniu, cu circa o săptămână în urmă. Am fost luata de la aeroportul din Acapulco de Len Wilkinson, asistentul personal al pictorului, care, amabil şi drăguţ, mi-a explicat: „E nevoie de aceste gărzi, Val, fiindcă aici sunt multe lucruri de valoare, pe lângă tablourile lui Alexander. Aşa că de ce să laşi mână liberă hoţilor? Gărzile îi ţin la distanţă pe răufăcători."

Mi-a plăcut de Len încă din primul moment. Era originar din Leeds şi, cum spusese singur, fără să-l întreb: „Fac parte din mafia din Yorkshire, care îl înconjoară pe eroul nostru". Avusese o licărire în priviri când rostise cuvântul *erou,* şi am ştiut imediat că ne vom înţelege de minune, fiindcă era un om deschis şi comunicativ.

Donald şi Alexis sosiseră cu două zile înaintea mea; aduseseră cu ei lămpile şi restul echipamentului, de care aveam nevoie pentru realizarea fotografiilor. După cum s-a

dovedit, nimic din ce cerusem nu a fost inutil şi mi-am dat seama, repede, că cei doi lucrau bine împreună. Mi-o aminteam pe logodnica lui Donald ca pe o fiinţă fermecătoare, binevoitoare, energică şi sigură de ea, genul de femeie pe care te poţi bizui. Era totodată frumuşică, elegantă şi, evident, bine crescută.

În după-amiaza când am sosit, Len Wilkinson m-a dus direct la vila însorită, unde urma să locuiesc împreună cu Donald şi Alexis. „Ne vedem la cină. La ora nouă", a zis Len, înainte de a ieşi pe uşă.

Donald m-a întâmpina, cu căldură, foarte încântat să mă vadă, iar Alexis s-a oferit imediat să mă ajute să despachetez. M-am bucurat, că a făcut-o, fiindcă zburasem de ta Paris la New York cu Concorde, dormisem noaptea în apartamentul din Beekman Place, iar apoi, în acea dimineaţă venisem cu Mexicana Airlines la Acapulco. Eram deprinsă cu drumurile, dar în prima zi când am sosit m-am simţit totuşi extenuată; nu-mi doream decât să mă întind în pat şi să dorm.

— Cum naiba o să stau trează până la nouă, la cină? l-am întrebat pe Donald, care a râs amuzat:

— Despachetezi şi tragi un pui de somn. Ne vedem mai târziu.

— Bine, dacă spui tu, am acceptat eu şi m-am apucat să golesc sacoşa mare, în timp ce Alexis îmi punea hainele pe umeraşe.

După ce am terminat de aranjat totul, am ieşit toţi trei afară şi am stat un pic în grădină, bând ceai de la gheaţă.

Abia aşteptau să mă pună la curent, aşa că l-am ascultat cu atenţie pe Donald, care mi-a povestit despre Hacienda Roşită.

— E nemaipomenit aici, mi-a zis fratele meu. O să-ţi placă de Alexander, un excentric în toată puterea cuvântului, care se îmbracă foarte extravagant.

— Dar e foarte chipeş, a intervenit Alexis.

— Şi afemeiat, a mai adăugat Donald, făcându-mi cu ochiul.

Am încuviinţat din cap.

— Da. Ştiu şi eu câte ceva despre el. Am făcut nişte investigaţii înainte de a pleca din Paris. A fost însurat de câteva ori, a înşirat mai multe amante şi are nenumăraţi copii.

— Şi toată lumea asta locuieşte aici.

— Minus prima nevastă, care a murit de mult, am adăugat cu un zâmbet.

— Aşa e, dar ceilalţi locuiesc cu toţii aici. Din câte ştiu cu, deocamdată nu are pe nimeni anume. Doar foste. Adică foste neveste, foste amante. Ai grijă. Valentine, îi plac fetele frumoase.

— Nu-i nevoie să mă protejezi, frăţioare, i-am trântit-o eu. Mai bine ai grijă de Alexis.

— Oh, nu-l interesează persoana ei, a mormăit Donald, izbucnind din nou în râs. A măsurat-o deja din cap până în picioare şi a întors-o pe toate, feţele.

— Bravo, merci pentru cuvintele astea amabile, a exclamat Alexis. Prefăcându-se că îi trage un pumn.

V

Discuţia aceasta avusese loc, aşadar, cu o săptămână în urmă. M-am obişnuit atât de repede cu Hacienda Roşită încât mă întrebăm dacă aş mai fi de acord să plec vreodată de-acolo. Era cel mai frumos loc pe care îl văzusem vreodată, extrem de calm şi liniştit. Vremea era tipică pentru clima temperată – caldă şi plăcută în timpul zilei, ceva mai răcoroasă seara. Soarele strălucea mereu pe cerul albastru, iar eu simţeam că întineresc.

Cunoşteam pe toată lumea, acum. Mafia din Yorkshire consta din câţiva vechi prieteni de-ai lui Alexander, din anii

studenţiei, lucru pentru care îl apreciam în mod special pe artist. Părea un om extrem de leal. Len Wilkinson era *capo di tutti capi,* cum îi plăcea lui Alexander să-i spună în glumă, folosind expresia mafiei siciliene. Da, Len era şeful tuturor şefilor, răspunzând de tot ce avea legătură cu tranzacţiile pictorului, cu expoziţiile lui de artă şi cu vânzarea tablourilor.

Potrivit de statură, cu un ten proaspăt şi cu o claie de păr argintiu, Len era un bărbat chipeş cu o nevastă atrăgătoare. Şi Jennifer Wilkinson se numără printre vechii prieteni ai pictorului din perioada tinereţii la Leeds; mai erau apoi doi foşti colegi de facultate, care nu făcuseră carieră în lumea artelor, dar îl ajutau pe Alexander sa aşeze pânzele, să le prepare, să înrămeze picturile uriaşe în lemn simplu, să amestece vopselele, asistându-l aşadar în toate privinţele. Tuturor le plăcea să lucreze cu Alexander, fiindcă era un om bun, îi respecta şi se purta frumos cu ei.

În ciuda excentricităţii sale şi a faptului că îi plăceau femeile, se dovedise un tată conştiincios şi un bărbat grijuliu cu femeile care ocupaseră cândva un loc important în viaţa lui.

Cât priveşte arta lui, era extraordinară. Noua serie de tablouri mi s-a părut uluitoare. Fiecare pictură avea forţă, energie, putere şi culori strălucitoare. Toate erau, efectiv, fascinante.

O săptămână întreagă am fotografiat aceste picturi minunate, pe care le consideram nişte capodopere. Erau uriaşe, copleşitoare şi dramatice; ştiam că fotografiile mele nu le vor ştirbi nimic din valoare.

Astăzi, însă, urma să-l fotografiez pe Alexander St. Just Stevens… lucrând în studio, în vila lui din marmură albă, cu copiii mai mici şi afară, pe terenul complexului, cu prietenii săi din Yorkshire. Toate aceste decoruri nu puteau fi acoperite într-o singură zi, cum i-am explicat eu, aşa că a

acceptat să îşi petreacă următoarele câteva zile cu mine, pozându-mi.

VI

Mi-am strâns părul la spate în coadă de cal, l-am legat cu o fundă, mi-am pus un tricou bleu şi un şort alb de bumbac. M-am hotărât să mă încalţ cu nişte tenişi comozi, având în vedere faptul că urma să fiu în picioare toată ziua.

— Plec, Donald, i-am strigat fratelui meu, care era încă în camera lui.

A deschis uşa valvârtej şi a exclamat:

— Oh, aşa e, iei micul dejun cu maestrul, în dimineaţa asta. Ai grijă, Val, te mănâncă deja din priviri. Cred că i s-au aprins călcâiele după tine.

— Ba eu nu cred, am zis calmă, conştientă că lui Donald îi plăcea să mă tachineze.

— Are dreptate, Val, a remarcat şi Alexis, ieşind din cameră.

— Sunteţi obsedaţi de sex şi unul, şi celălalt, am zis, încruntându-mă.

— Aşa e cum spun eu, a făcut Donald. Te priveşte languros.

Am pufnit în râs:

— Donald, ce expresie! Presupun că o foloseşti frecvent în articolele tale.

— Crede-mă că ştiu ce spun.

Alexis i-a zis lui Donald:

— Hai să luăm micul dejun, acum, iar după aceea mergem să ne întâlnim cu Val, la zece, cum am stabilit aseară. Rămâne în picioare înţelegerea, Val?

Am încuviinţat din cap.

— Da. Alexander m-a invitat la cafea în studio, şi nu la vilă, aşa că ne întâlnim acolo, la zece.

— În regulă. Alexis şi-a muşcat uşor buza, ezitând un pic, înainte de a spune: Ia zi, îi fotografiezi şi femeile?

— Nu ştiu dacă o să accepte. De ce mă întrebi?

— Mă gândeam că asta ar da un pic de culoare articolului, l-ar face mai picant, cum se spune.

— Dar e vorba de artă, aici, *marea artă,* şi despre pictor.

Nu despre viaţa lui amoroasă, despre femei şi cei patru copii ai lui.

— Şase în total, a intervenit Donald. Doi sunt plecaţi la colegiu.

— Mulţumesc, Donald, că mi-ai amintit, dar nu uitasem, iubitule.

— Mă gândeam că poate i-ar plăcea să fie fotografiat cu… familia lui lărgită. L-ar face cumva… mai *uman*, a zis Alexis.

— S-ar putea să ai dreptate, am răspuns eu. Am să mă mai gândesc.

Luându-mi aparatele de fotografiat, am adăugat:

— Nu uita să aduci tot echipamentul, Donald. Chiar dacă studioul e foarte luminat, vreau să creez ambianţa de ieri.

— Nicio problemă, surioară, a încuviinţat Donald.

— Mersi, Donald, i-am zâmbit eu.

Fratele meu a început să râdă.

— Ce s-a întâmplat?

— De o săptămână îţi tot spun „surioară" şi n-ai mai zbierat la mine.

— Nu mă mai deranjează, i-am răspuns eu cu sinceritate.

Capitolul 31

I

Mă gândeam la Jake în vreme ce mă plimbam prin grădina vilei de oaspeţi. Îl aveam tot timpul în minte şi îmi făceam griji pentru el. De multe ori, seara, dădeam drumul la

televizor să aflu noutăţi despre războiul din Kosovo, dar renunţam aproape imediat să mă uit. Acolo domneau haosul şi moartea.

Mike, ca un bun prieten ce era, ţinea zilnic legătura cu Jacques Foucher, la agenţia foto a lui Jake, şi îmi trimitea informaţii pe fax. Jake continua să relateze despre războiul din Pristina. Rugându-mă pentru viaţa lui, m-am îndreptat spre atelierul lui Alexander.

Îmi plăcuse de la bun început subiectul seriei mele de fotografii. La patruzeci şi cinci de ani, Alexander St. Just Stevens era considerat cel mai mare artist în viaţă, numit adesea Picasso al Mileniumului. Mie, picturile lui mi se păreau mult mai impresionante, căci aveau un impact vizual mai puternic, excelând prin coloritul lor viu.

Alexander era un bărbat prezentabil, cu o faţă puternică şi bine conturată. Avea părul negru, înspicat prematur cu fire albe, iar porţiunile argintii de la tâmple îi tăceau ochii parcă şi mai pătrunzători, pe sub sprâncenele negre şi groase. Înalt, bine făcut, cu un fizic impresionant, era bronzat, cu alură atletică, mare amator de tenis, înot şi pescuit la mare adâncime.

Ştiam prea bine că era afemeiat. Aflasem multe despre pasiunea lui pentru femei şi nenumăratele legături pe care le avusese de-a lungul anilor, din ziarele şi revistele pe care le citisem înainte de a veni aici, pentru a mă documenta. Într-un fel, pasiunea lui pentru sexul frumos reflecta ardoarea cu care picta.

Len Wilkinson îmi spusese că, adesea, Alexander lucra zile în şir, fără oprire. Remarcasem şi eu, de altfel, că artistul avea o energie şi o forţă neobişnuită, vizibile în tot ce făcea.

Deşi ridiculizasem ideea că Alexander m-ar fi privit cu interes, în realitate, Donald avusese, de fapt, dreptate. Fratelui meu nu-i scăpa nimic. Era înzestrat cu un spirit de observaţie extraordinar şi, cum lucra zilnic alături de mine,

vedea tot.

Mi s-a părut, însă, mai înţelept să mă prefac că nu ştiu nimic. Lucrul acesta mă neliniştea, totuşi, uneori, fiindcă ştiam că nu era vorba doar de o simplă atracţie. Simţeam că începea să se îndrăgostească de mine, deşi nu-l încurajasem în niciun fel.

Pe de altă parte, în ultimele nouă zile petrecusem foarte mult timp împreună, în acelaşi mediu, lucrând, mâncând şi relaxându-ne. Ajunsesem să ne cunoaştem extrem de bine unul pe celălalt, fără să depăşim, bineînţeles, pragul camaraderiei.

Descoperisem că ne potriveam şi ne înţelegeam reciproc, fiind deopotrivă încântaţi să petrecem cât mai multă vreme împreună.

Timpul liber însemna viaţă de societate pentru toţi. Alexander ne invitase să cinăm la vilă, în fiecare seară; de asemenea, luam prânzul împreună în timpul şedinţelor de fotografiat. Dar, deşi în complex locuiau două foste soţii şi două foste amante, în vilele lor proprii, a preferat să nu le invite şi pe ele cu aceste ocazii. Len şi soţia lui, Jennifer, erau mereu prezenţi, la fel ca şi Neal Lomax şi Kevin Giles, asistenţii devotaţi ai lui Alexander, care lucrau cu el în studio. Şi Marcia Dermont, secretara lui Alexander, putea fi văzută uneori, dar nu prea des, întrucât avea o fetiţă de trei ani.

Alexander locuia singur în vila principală, vila de marmură albă. Acolo îşi primea musafirii, deşi ştiam că adesea continua să lucreze în atelier, multă vreme după ce noi ne duceam la culcare. Era obsedat de arta lui; arta reprezenta viaţa lui, după cum obişnuia să-mi spună.

Jennifer Wilkinson fusese cea care mă anunţase că, deocamdată, Alexander nu avea pe nimeni. La auzul acestei remarce mă mulţumisem să dau din cap, fără să fac niciun comentariu.

Când am ajuns la atelier, m-am oprit câteva clipe şi am contemplat clădirea. Situată în apropiere de marginea stâncii, dar în interiorul zidului exterior, părea o construcţie măreaţă şi impunătoare, în razele soarelui matinal.

Am deschis uşa grea de stejar şi am intrat, rămânând ca de obicei în prag, să admir extraordinarul interior.

Atelierul propriu-zis era reprezentat de o cameră imensă, cu un perete de sticlă până în tavan, cu vedere spre mare. Geamul acesta se ridica, la nevoie, cu totul până în tavan, lăsând să între lumina de sus.

În alt capăt, se afla o platformă înălţată, un fel de scenă, folosită pentru expunerea pânzelor terminate, unele fiind de-a dreptul uriaşe. În spatele acestui podium, erau o bucătărie bine dotată, o baie şi un dormitor, unde Alexander se odihnea de cele mai multe ori, când lucra noaptea.

O a doua platformă era instalată în cealaltă parte a studioului. Aici lumina intra şi pe sus, şi prin peretele de sticlă; Alexander picta pe această platformă, atât ziua, cât şi noaptea, aşa că după ce se întuneca, lumina artificială venea de la lămpile fixate în tavan.

Şovăiam în pragul uşii. Nici urmă de Alexander; în atelier domnea o linişte desăvârşită.

— Bună! am strigat eu, intrând şi privind înjur.

— Tu erai, Val? a răsunat vocea lui Alexander, care s-a ivit brusc din spatele podiumului. Era plin de spumă de bărbierit pe faţă şi în mână ţinea un aparat de ras. Cu bustul gol, purta o pereche de pantaloni albi de bumbac, pătaţi de vopsele, ca de altfel şi tenişii din picioare.

— Eu, cine să fie, am zis, râzând. Bună dimineaţa, Alexander, sper că n-am ajuns prea devreme.

Uitându-se la ceasul de la mână, a clătinat din cap:

— Nu. Oricum, *tu* eşti întotdeauna bine venită. Într-un minut, sunt gata. Au adus deja micul dejun, de la bucătărie.

— Te aştept pe terasă, i-am zis eu.

Am ieşit afară; terasa se afla în celălalt capăt al atelierului, liniştită şi ascunsă de restul clădirilor din complex, eu vedere spre mare. Într-un colţ era o masă cu o umbrelă de soare şi patru scaune. M-am aşezat la masă să-l aştept, iar în câteva minute Alexander şi-a făcut apariţia cu o tavă mare de lemn. Între timp îşi pusese o pereche de pantaloni albi de bumbac, pantofi sport impecabili şi o cămaşă albă mexicană.

— Am lucrat până acum, a zis el, punând tava pe masă.

— Toată noaptea? am întrebat eu, ridicând privirea spre el.

A scuturat din cap.

— Nu, doar din zori. Am vrut să termin ceva – ceva deosebit, cred eu. Am să-ţi arăt mai târziu.

A turnat cafeaua, arătând spre coşul plin cu felii groase de pâine de casă, chec şi pline prăjită.

— Nu mi-e foame, am murmurat eu, sorbind din cafea. Alexander şi-a băut cafeaua, a uns cu unt o felie de pline prăjită şi a mâncat-o. Am tăcut o vreme, simţindu-ne bine împreună.

— Te deranjează dacă începem să fotografiem în atelier, în dimineaţa asta? l-am întrebat eu, în cele din urmă. Adică aş putea face primele poze cu tine şi tablourile terminate?

— Da, cum vrei tu, Val, a zis el, aţintindu-şi privirea ochilor săi verzi asupra mea. Aş prefera cât mai puţine poze cu mine, Val, dacă n-ai nimic împotrivă.

Am încuviinţat din cap.

— În regulă, dar aş vrea să fac câteva instantanee cu tine în faţa şevaletului, dar şi alături de tablourile terminate. Şi, de asemenea… m-am oprit, ezitând, înainte de a continua.

— Sper că nu îmi ceri să pozez cu fostele neveste şi amante?

Am tăcut.

— Ştiu că fostele mele soţii nu prea vor să fie fotografiate, iar Danielle şi Carole suit teribil de timide. Preferă să nu

figureze în articol.

— Păi… am început eu, dar m-am oprit.

— Păi, ce? a întrebat el, încetişor.

— Te înţeleg, desigur, dar – m-am oprit iarăşi, uitându-mă fix la el. Reportajul ar deveni cumva mai uman…

Mi-a zâmbit, cu subînţeles:

— Uite ce e, Val, dintotdeauna am dus o viaţă neconvenţională. Mulţi mă cred nebun că i-am adus pe toţi să locuiască aici, la complex, dar nu e treaba lor; consider că e mai bine aşa pentru doamne şi copii. Sunt toţi în siguranţă, protejaţi, îngrijiţi tot timpul. Nu li se poate întâmpla nimic rău aici. Nu prea îmi surâde, însă, ideea de a face cunoscut întregii lumi stilul meu de viaţă.

— De acord, Alexander, dar poate că nu te-ar deranja o fotografie cu tine şi copiii? l-am întrebat eu, ridicând sprâncenele.

— Oh, nu, nu cred, a zis el, scuturând din cap. Lumea e plină de ţăcăniţi, ştii bine, or nu vreau să-mi expun copiii riscului de a fi răpiţi.

— Dar locuiesc aici cu tine, în complexul ăsta bine păzit.

— Adevărat. A oftat şi, privindu-mă pătrunzător, a încheiat: lasă-mă să mă mai gândesc.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Nu mă deranja acest lucru. Aveam nevoie de câteva momente să-mi adun gândurile şi să concep altfel fotografiile pe care intenţionasem să le fac. Am privit în sus, spre cer. Mi-am întins apoi mădularele, cu faţa spre soare şi cu ochii închişi, timp de câteva minute.

În cele din urmă, m-am aşezat mai bine pe scaun şi m-am întors spre Alexander.

— Îmi pare rău dacă ţi-am cerut prea mult, dar fotografiile sunt foarte importante, căci articolul urmează să fie difuzat în toată lumea.

— Oh, ştiu, Val. Sunt de acord să faci fotografiile, dar prefer ca viaţa mea privată să nu fie inclusă în ele.

— Am înţeles, i-am răspuns, dându-mi seama că era zadarnică orice încercare de a-l convinge. Nu voiam să-l irit, insistând în continuare.

— Mi-a făcut plăcere şederea ta aici, a zis Alexander, dintr-o dată. Îţi place Hacienda Roşită, nu-i aşa?

— Enorm! am exclamat eu, vizibil entuziasmată. E frumos, liniştit… raiul pe pământ. Un loc cum puţine există pe lume.

— De ce nu mai rămâi un pic?

— Mi-ar face plăcere, dar trebuie să plec la sfârşitul săptămânii şi să duc pozele la Paris.

— Dacă ăsta e singurul motiv, să ştii că pot să-l trimit pe Neal. Ar fi încântat să meargă la Paris.

M-am holbat la el, fără să scot un cuvânt.

— Îmi placi foarte mult, Val. De cum te-am văzut, am ştiut că ai un efect benefic asupra mea.

Tăceam în continuare. Mă uitam pur şi simplu la el, întrebându-mă ce-o să-mi spună mai departe.

— Am purtat discuţii interesante, săptămâna trecută, Val, a zis Alexander, cu vocea sa melodioasă. Niciodată nu mi-am deschis sufletul în faţa cuiva, aşa cum mi s-a întâmplat cu tine, cu excepţia anilor de studenţie, la Leeds. Mi-a zâmbit afectuos. Ştii acum totul despre acea perioadă, despre viaţa mea, despre mine şi ceea ce mă face să vibrez. Şi eu te cunosc *pe tine,* ştiu ce vrei şi mi se pare că eşti unică în felul tău.

— Şi eu am aceeaşi senzaţie, Alexander. Eşti un ascultător minunat… Am început să rid. Îmi cunoşti toate secretele. Cred că ţi-am împuiat capul cu vorbăria mea.

Lasă că şi eu am pălăvrăgit destul. Mă bucur că ai stat la taclale cu mine până noaptea târziu. N-am prea avut parte de aşa ceva, în ultima vreme.

— Cred că am devenit foarte buni prieteni, nuri aşa?

Sper din tot sufletul. Mai stai un pic, a făcut el aplecându-se în faţă.

Am să mă mai gândesc, am replicat eu, neştiind ce să-i răspund. Era adevărat, ne făcuserăm o mulţime de confidenţe. Vorbisem despre copilărie, despre viaţa noastră, despre persoanele iubite. Devenisem extraordinar de apropiaţi, ceea ce nu era prea surprinzător, având în vedere împrejurările.

III

A fost o zi lungă.

Am făcut nenumărate poze cu Alexander în atelier şi cu cei doi asistenţi ai lui. Am lucrat bine împreună, pe parcursul acelei şedinţe de fotografiat, realizate cu concursul lui Donald şi al lui Alexis. Au fost eficienţi, fără să se agite inutil.

Am luat prânzul cu toţii pe terasă, apoi am continuat să lucrăm până seara. Am strâns tot calabalâcul pe la şapte. Eram obosită, dar Alexander părea plin de energie şi vitalitate. A insistat să bem un cocteil pe terasa vilei, să înotăm în piscină înainte de cină, iar după ce am mâncat ne-am uitat la un film în sala lui de proiecţie, mâncând floricele de porumb şi râzând cu poftă la scenele din comedia pe care o alesese.

La miezul nopţii, am zis:

— Sunt frântă de oboseală, mă duc la culcare. M-am ridicat, pregătindu-mă să părăsesc sala de proiecţie împreună cu ceilalţi.

A încuviinţat din cap. Ştiam că ar fi vrut să mă conducă la vilă. Însă Donald şi Alexis au rămas lângă mine, aşa că a renunţat.

Când am ajuns la vila de oaspeţi, am găsit un fax de la Mike, în care îmi spunea că Françoise se întorsese la Paris şi totul era bine. Nu pomenea nimic de Jake, aşa că am presupus că nu intervenise nimic nou.

Mai târziu, am aţipit aproape imediat din cauza oboselii.

Am dormit fără vise, de data asta, trezindu-mă odihnită, a doua zi de dimineaţă.

IV

Spre sfârşitul săptămânii, Alexander m-a poftit să bem un pahar în atelier. M-a rugat să vin singură, fiindcă voia să-mi arate ceva.

În ziua aceea, făcusem câteva fotografii cu el şi mafia din Yorkshire, aşa că abia aşteptam să bem ceva împreună.

Încăperea principală era pustie, când am intrat şi, cum făceam de obicei, am strigat;

— Alexander, am venit!

A apărut imediat, din spatele platformei unde erau expuse tablourile mari, aducând o sticlă de şampanie şi două pahare.

— Bine ai venit, Val! a exclamat el, zâmbind încântat. O picătură de spumos, apoi dezvelim pânza.

— *Dezvelim?!* am repetat eu, privindu-l atentă. Să nu-mi spui că e vorba de o pictură pe care n-am văzut-o?

— Ba da. Tocmai am terminat-o, de aceea nu ţi-am arătat-o până acum.

Punând paharele pe una dintre mese, a turnat şampania, mi-a întins un pahar, luându-şi şi el unul.

— În sănătatea ta, Val, a zis el, ciocnind cu mine. Să ai parte de o viaţă lungă şi fericită.

— Şi ţie îţi doresc la fel, Alexander.

Luându-mă pe după umeri, m-a condus în celălalt capăt al coridorului, la platforma unde picta. Am urcat treptele, îndreptându-ne spre şevaletul acoperit cu o pânză. M-a aşezat în poziţia care i s-a părut cea mai favorabilă, apoi s-a dus la şevalet şi a tras pânza.

Priveam înmărmurită tabloul. Alexander îmi pictase portretul, în stilul lui foarte special, dar se vedea limpede că

eu eram modelul. Stăteam în picioare, cu marea ea fundal, şi arătam extraordinar.

— Alexander, ce frumos el Nu ştiu ce să spun… Sunt atât de măgulită. Dar cum ai putut să mă pictezi? Nu ţi-am pozat niciodată.

— Din memorie, Val. De două săptămâni, ai stat cu mine practic zi şi noapte. Faţa ta mi s-a întipărit în minte.

— Mă simt foarte flatată, am repetat eu. E… minunat. Ce onoare să fiu pictată de tine!

— Mă bucur că îţi place. M-a luat de mână, am coborât treptele şi am ieşit pe terasa cu vedere spre mare.

După ce ne-am aşezat pe o canapea de răchită, a zis:

— Rămâi aici, Val. O sa ducă Neal fotografiile la Paris.

— Ştii că nu se poate. Vreau să văd articolul definitivat, aşa că mai am mult de lucru.

— Mă gândeam deunăzi… cum poţi să ştii pe cineva de-o viaţă şi de fapt să nu-l cunoşti. Şi, pe urmă, să întâlneşti o persoană şi să o cunoşti *instantaneu,* să ştii totul despre ea. Astea sunt simţămintele mele faţă de tine.

Îl priveam fără să pot scoate un cuvânt.

— Ştiai că regele Husein al Iordaniei a avut nevoie numai de douăzeci de zile ca s-o cunoască, să se îndrăgostească şi apoi să se logodească cu Regina Noor?

— Nu, nu ştiam, am zis eu, clătinând din cap

— O să înţelegi când o să-ţi spun asta. M-am îndrăgostit de tine.

— Oh, Alexander.

— Te rog, rămâi aici cu mine, a repetat el.

— Nu cred că sunt făcută să fiu amanta ta sau a altcuiva, am zis încetişor, încruntându-mă.

— Am afirmat întotdeauna că atunci când te însori cu amanta, creezi un post liber şi…

— Nu e o replică originală. Am mai auzit-o la altul.

— Da, ştiu.

— Oh, Alexander! am zis din nou, scuturând pur şi simplu din cap, complet derutată.

— Dar cu tine ar fi altfel. Ţi-aş fi credincios. N-aş umbla după nimeni, să ocupe postul liber.

Cum continuam să tac, s-a apropiat de mine, pe canapea, şi m-a cuprins în braţe. M-a sărutat tandru şi m-am trezit că răspund la sărutările lui, încolăcindu-i gâtul cu braţele.

M-a privit adânc în ochi:

— Rămâi aici, cu mine.

Nu eram în stare să vorbesc.

— Nu trebuie să te culci cu mine la noapte, dacă asta crezi că urmăresc. Voi fi răbdător… şi poate că asta o să te facă să te simţi mai în siguranţă lângă bătrânul diavol.

— Nu eşti bătrân, am zis eu, recâpătându-mi, în fine, glasul.

— Ai nevoie de multă dragoste, Val, să-ţi vindeci toate rănile. Ţi le pot tămădui eu cu iubirea mea. *Şi cât de bine îmi face prezenţa ta.* Promite-mi că rămâi aici, la Hacienda.

Nu i-am răspuns, aşa că m-a cuprins în braţe şi m-a ţinut strâns, o bună bucată de vreme, pe terasă.

Ştiam că e sincer. Mi se părea atrăgător, ca să nu spun şi sexy. Da, nu mi-era greu să mă îndrăgostesc de el şi poate să fiu fericită la Hacienda. Am fi dus probabil o viaţă minunată împreună.

Întâmplarea făcea să iubesc un alt bărbat. ÎI iubeam cu adevărat. Îi eram devotată lui, el reprezenta destinul meu. Şi de aceea trebuia să plec de-acolo.

Capitolul 32

I

Kosovo, aprilie

Era o zi friguroasă, deşi primăvara venise în fine pe acest pământ îmbibat de sânge; soarele strălucea sus pe cerul albastru plin de nori pufoşi. Şi, în ciuda vântului rece, era o zi frumoasă. Puţină lume remarca, însă, lucrul acesta.

Jake avusese dreptate în privinţa intervenţiei NATO în război. Atacul aerian era în curs de desfăşurare, bombele fiind lansate începând cu data de 24 martie. NATO ataca în continuare şi presimţeam că lupta avea să mai dureze mult timp.

Eram în Pristina, capitala provinciei Kosovo, şi căutam pe Jake, fiindcă ştiam că aici fusese până acum câteva zile. Jacques Foucher îmi furnizase toate informaţiile când sosisem la Paris, după ce călătorisem cu avionul de la Acapulco la New York, iar de acolo la Paris, cu Concorde.

După o noapte petrecută acasă, pe Rive Gauche, am umplut un rucsac cu filme, un aparat de fotografiat suplimentar, câteva obiecte de toaletă şi lenjerie, plus două tricouri de bumbac. Când am plecat spre Belgrad, mi-am pus cizmele de luptă şi vesta antiglonţ, ceea ce a însemnat uşurarea substanţială a bagajului şi un plus de mobilitate.

Străzile din Pristina erau pline de mormane de moloz; oamenii mergeau repede, ferindu-se de bombele sârbilor şi de gloanţe, în drum spre adăposturi.

Mulţi plecaseră în pribegie, care pe jos, care cu căruţele sau tractoarele, spre graniţele cu Albania şi Macedonia,

sperând să fie lăsaţi să între în ţările respective. Toţi aceşti refugiaţi care încercau să scape de teroarea regimului Miloşevic nu prea aveau noroc însă.

Aici era iadul pe pământ.

Împuşcăturile te asurzeau, iar praful ridicat din moloz era sufocant. Aveam un aparat de fotografiat atârnat de gât şi rucsacul pe umăr. Nu trebuia să cari greutăţi, dacă voiai să te mişti mai uşor.

Pe stradă se vedea atâta lume încât era greu să recunoşti pe cineva, deşi, când sosisem în acea dimineaţă, mă tot uitasem după Jake.

Brusc, l-am zărit pe Hank Jardine, un corespondent american de război, de la un canal de televiziune.

— Hank! am strigat eu, şi am început să alerg spre el. Hank, opreşte-te! Sunt eu, Val Denning!

Fugea pe stradă în faţa mea, cu cameramanul, care m-a auzit şi l-a prins pe Hank de braţ. Cei doi bărbaţi s-au răsucit pe călcâie, iar Hank mi-a făcut cu mâna, foarte surprins.

— Salutare, băieţi, am zis eu, ajungându-i din urmă.

— Bună, Val, mi-a răspuns Hank.

Cameramanul s-a prezentat:

— John Grove.

— Val Denning. Am dat mâna cu el, după care m-am adresat lui Hank. Îl caut pe Jake. L-ai văzut cumva?

— Sigur că da, acum vreo două ore. Era cu Clee

Donovan, pe la corturile de Cruce Roşie. Asta înseamnă la vreo zece minute de-aici. Corturile sunt instalate la marginea unui câmp.

— Au fost răniţi?

— Nu cred, dar nu ştiu exact.

— Mulţumesc, Hank. Mergi într-acolo?

— Nu, mă duc să stau de vorbă cu nişte kosovari care au fost răniţi. Vreau să realizez vreo două interviuri.

— Mulţumesc, am zis iarăşi, grăbindu-mă să plec. Eram

îngrijorată că Jake şi Clee se aflau la corturile de Cruce Roşie. Nu-mi mirosea a bine.

Cuprinsă de spaimă, am început să alerg, croindu-mi drum înainte, printre oameni, nerăbdătoare să ajung cât mai repede la corturi.

Gâfâiam din greu când m-am oprit în dreptul corturilor de la Crucea Roşie. De la distanţă, am zărit câţiva soldaţi K.L.A., discutând în grup, doi doctori de la Crucea Roşie *şi pe Clee Donovan.*

Am simţit că mi se opreşte inima în loc. Dumnezeule, se întâmplase ceva cu Jake! Locul ăsta îmi purta ghinion. Mirosea a moarte.

Am tras adânc aer în piept şi am început să alerg din nou şi, în clipa următoare, l-am zărit pe Jake.

— Jake! Jake! am zbierat eu, năpustindu-mă spre el.

M-a auzit şi s-a întors.

— Val! a strigat, ridicând braţul, după care a alergat spre mine.

Ne-am întâlnit la mijlocul drumului de ţară.

M-am prăbuşit în braţele lui întinse şi am început să plâng cu suspine, dar în acelaşi timp respiram uşurată.

— Of, slavă Domnului că eşti teafăr şi n-ai păţit nimic, am strigat eu, cu vocea tremurată.

— Ţi-am spus că n-am să păţesc nimic, a zis el, privindu-mi chipul. Eşti murdară pe faţă, Val, a adăugat apoi cu un zâmbet amuzat.

L-am privit cu gura căscată, după care am strigat:

— Cum ai vrea să fiu în mizeria asta!? Dar am izbucnit şi eu în râs.

M-a strâns din nou la piept, spunând:

— Of, Val, cât mă bucur să te văd. Ultimele săptămâni au fost cumplite. Bine că n-ai fost aici; groaznic, efectiv.

M-am smuls de lângă el, am privit în ochii aceia albaştri şi strălucitori şi am murmurat:

— Dar acum sunt aici, Jake, cu tine. Unde mi-e locul. Aici, în braţele tale. Pe front. Sau oriunde vrei tu să fiu. Numai să rămânem împreună.

Privindu-mă cu atenţie, a zis:

— Vreau să fii cu mine, Val. Dar nu aici. Gata. Am trimis destule fotografii, realizând ceea ce mi-am propus, când am venit aici. Tocmai mă pregăteam de plecare, când ai apărut tu.

— Vrei să pleci din Kosovo? am întrebat eu, privindu-l lung.

— Da. Hai să ne luăm la revedere de la Clee. Şi-a petrecut braţul pe după umerii mei şi am pornit pe drum, spre câmp.

Brusc, Jake s-a oprit, zicându-mi:

— Mai e ceva, Val.

— Ce anume?

— Ai spus că locul tău e lângă mine… asta înseamnă că ai să te măriţi cu mine?

— Da, i-am răspuns, învăluindu-l într-un zâmbet.

— Mă bucur, mi-a surâs el.

M-a luat strâns de mână şi am pornit prin câmpul plin de noroi. Ştiam că, în sfârşit, nimeni n-o să-mi mai poată face vreun rău.

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

De aceeaşi autoare la Editurile ORIZONTURI şi LIDER au apărut:

- PREŢUL SUCCESULUI
- PĂSTREAZĂ VISUL
- SĂ FII CEL MAI BUN
- UN ACT DE VOINŢĂ
- GLASUL INIMII
- NU E TOTUL PIERDUT
- IUBIRI VINOVATE
- CHEIA TRECUTULUI
- PUTEREA UNEI FEMEI
- UN ALT ÎNCEPUT

EDITURA LIDER